

Кристофър Паолини

Ерагон

Скъпи български читатели,

Намирам богатата история на България за много вълнуваща. Някои от прекрасните ви народни приказки, както и снимките на Рилския манастир, ме вдъхновяваха при писането на отделни пасажки от моя роман. Надявам се скоро да посетя България и да прекарам седмица-две в разглеждане на нейните забележителности.

Когато започнах да пиша „Ерагон“, никога не съм си представял, че трилогията „Наследството“ един ден ще бъде преведена на български език. За мен е чест да знам, че има хора в България, които са харесали моя роман. На моите фенове ще кажа: Не преставайте да четете, никога не се отказвайте от мечтите си и.

Нека мечовете ви да са винаги остри!

Кристофър Паolini

Посвещавам тази книга на моята майка, защото ми показва магичното в заобикалящия ни свят; на моя баща, защото откри мъжа у мен, и на моята сестра Анджела, защото ми помага, когато съм потиснат.

ПРОЛОГ: СТРАХОВИТА СЯНКА

Вятърът виеше в нощта и носеше ухание, което щеше да промени света. Високата Сянка вдигна глава и помириxa въздуха. Приличаше на човек, но имаше пурпурна коса и червени очи.

Сянката примигна изненадано. Съобщението беше вярно. Те пристигаха. Но дали това не беше капан? Тя размисли за секунда и започна да дава нареждания.

– Разпръснете се и се скрийте зад дърветата. Спрете всеки, който се опита да мине оттук, дори с цената на живота си.

Около Сянката имаше дванайсет ургала, въоръжени с къси мечове и кръгли щитовете, боядисани в черно. Те изглеждаха като хора, но бяха по-набити и имаха извити рога на главата. Чудовищата бързо се скриха в храстите. Скоро сумтенето им престана и над гората надвисна тишина.

Сянката приклепна до едно дърво и загледа пътя. Беше твърде тъмно за обикновените хора, но за нея бледата луна бе като слънце. Тя продължи да наблюдава и измъкна дълъг меч с едва видима пукнатина по острието. Оръжието беше достатъчно тънко, за да мине между нечий ребра, но и достатъчно здраво, за да пробие тежка броня.

Ургалите не можеха да виждат толкова добре и се суетяха като слепи просяци. Един бухал изпищя, прорязвайки тишината, и прелетя над засадата. Чудовищата потрепериха в студената нощ. Едно от тях настъпи клонче и Сянката вбесено изсъска. Всичките останаха неподвижни. Сянката се намръщи – те миришеха ужасно, но бяха полезни инструменти.

Минутите се превърнаха в часове. Уханието беше долетяло много преди онези, които го издаваха. Сянката продължаваше да наблюдава пътя и не си позволяваше да се отпусне. Не позволяваше и на ургалите дори да помръднат, за да се сгреят. Нов полъх на вятъра донесе по-силна миризма. Възбудено, съществото разтегли тънките си устни в усмивка.

– Пригответе се – прошепна, като напрегна тялото си. Острието на меча му описваше малки кръгчета. Тази вечер му бе коствала много усилия и нямаше да загуби контрол точно сега.

Очите на ургалите заблестяха и те стиснаха здраво оръжията си. Откъм пътя се дочу потракване и се появиха някакви неясни образи.

Три бели коня носеха своите ездачи право към засадата. Дрехите на

конниците сияеха на лунната светлина като течно сребро.

Първият конник беше елф с извити вежди и заострени уши. Фигурата му бе тънка, но здрава като рапира. На гърба му висеше голям лък, а на кръста си носеше меч и колчан стрели с лебедови пера.

Последният ездач изглеждаше по същия начин. Той носеше дълго копие в дясната си ръка и бяла кама на колана. На главата му имаше невероятно изящен шлем, обсипан със злато и скъпоценни камъни.

Между двамата яздеше тъмнокоса жена елф, която оглеждаше околността с напрежение. Дрехите ѝ бяха без украса, но не можеха да скрият нейната красота. Тя също имаше меч и лък, а на кръста ѝ висеше обемиста торба, към която често поглеждаше, сякаш, за да се увери, че все още е там.

Единият от елфите каза нещо, но Сянката не можа да чуе какво. Дамата отговори авторитетно и стражите ѝ си смениха местата. Елфът с шлема застана начело и стисна копието си в готовност. Те преминаха покрай първите няколко ургала, без да заподозрат нищо.

Сянката вече предвкушаваше победата, когато вятърът смени посоката си и понесе към елфите тежката миризма на чудовищата. Конете я подушиха и запръхтяха неспокойно. Ездачите се огледаха за секунда, обърнаха животните си и препуснаха обратно.

Дамата избърза напред, след нея се носеше охраната ѝ. Ургалите изоставиха укритията си, скочиха на крака и изстреляха няколко черни стрели. Сянката се показва иззад дървото, вдигна ръка и извика:

Гарджзла!

От дланта на съществото излетя червена мълния, уцели коня на жената и го събори на земята. Дамата се претърколи и погледна към спътниците си.

Смъртоносните стрели на ургалите свалиха двамата елфи. Те паднаха от конете си и кръвта им напои земята.

– След нея! Нея искам! – изкрещя Сянката и чудовищата се втурнаха по пътя.

Жената елф извика, когато видя мъртвите си спътници, след това с проклетие се хвърли в гората.

Докато ургалите си пробиваха път между дърветата, предводителят им се качи на една висока скала, откъдето имаше добра видимост. Той вдигна ръка и измърмори някакви думи, след което голяма част от гората избухна в пламъци. Съществото методично подпали гората, като остави малък кръг около засадата.

Внезапно до ухото му достигнаха писъци. Зърна трима от

подчинените си да рухнат на земята и бягащата жена, която се отдалечаваше от останалите.

Тя тичаше точно към скалата. Сянката погледна надолу, скочи и се приземи елегантно точно пред нея. Елфката хвърли поглед назад, от меча ѝ капеше кръв.

Рогатите чудовища изскочиха от гората и блокираха пътя. Сянката се приближи с вдигната ръка, наслаждавайки се на безпомощната си плячка.

– Хванете я!

При вида на ургалите жената отвори торбата на кръста си, извади нещо от нея и я остави да падне на земята. В ръцете си държеше голям камък с цвят на сапфир, който отразяваше пламъците. Тя го вдигна над главата си и започна да произнася някакви думи.

– *Гарджсла!* – изкрещя отчаяно Сянката.

Изстреля от дланта си нова червена мълния, но беше твърде късно. Зелена светлина проблесна над поляната и камъкът изчезна миг преди мълнията да удари елфката и да я събори на земята.

Сянката изкрещя ядосано и тръгна напред, забивайки меча си в едно дърво. Изстреля девет мълнии и уби оцелелите ургали, след което освободи меча си и тръгна към жената.

От устата на създанието се носеха проклетия на език, който само то знаеше. Вдигна ръце и погледна небето. Безмълвните звезди предизвикаха отвращението му и съществуването се обърна към жената.

Красотата ѝ би покорила всеки смъртен мъж, но нямаше ефект над Сянката. След като се увери, че камъкът е изчезнал, доведе скрития си наблизо кон, завърза пленницата си на седлото и препусна между дърветата.

Изгаси пламъците на пътя си, но остави другите части от гората да се къпят в огън.

НАХОДКАТА

Ерагон коленичи в утъпканата трева и огледа следите. Според отпечатъците стадото беше минало през тази ливада преди около половин час. Скоро щеше да успее да го догони. Целта му бе едно младо животно с изкълчен преден ляв крак, което за учудване беше оцеляло досега, без да стане плячка на хищниците.

Небето бе тъмно, но безоблачно, лек ветрец раздвижваше въздуха. По планинските склонове се спускаха буйни потоци. В долината се надигаше мъгла, толкова гъста, че да се спънеш в нея.

Ерагон беше петнайсетгодишен, почти навлязъл в мъжката възраст. Дрехите му бяха износени. Широк ловджийски нож с дръжка от кост висеше от колана му, а до него имаше калъф от еленова кожа, който пазеше тисовия лък от влагата. На гърба си младежът носеше грубо изработена раница.

Преследването на елена го беше отвело дълбоко в Гръбнака – верига от труднопроходими планини, чиито склонове се спускаха по цялото крайбрежие на Алагезия. За тези планини често се носеха странни истории. Въпреки това Ерагон не се страхуваше. Той бе единственият ловец в Карвахол, който се осмеляваше да навлиза толкова навътре в тях.

Това беше третата нощ, откакто бе потеглил, и храната му скоро щеше да свърши. Ако не успееше да убие животното, щеше да му се наложи да се завърне с празни ръце. Семейството му имаше нужда от месото, за да изкара зимата, а не можеше да си позволи да го купи от Карвахол.

Ерагон се изправи решително и закрачи през гората към една долчинка, където според него ношуваше стадото. Дърветата закриваха небето и клоните им засенчваха следите, но младежът беше достатъчно опитен.

Той се спря и обтегна тетивата на лъка си, след което измъкна три стрели. На поляната пред него лежаха двајсетина неподвижни животни, огрени от лунната светлина. Еленът, който преследваше, дремеше съвсем наблизо, а левият му крак бе странно изкривен.

Ерагон бавно запълзя напред, готвейки се за изстрел. Тридневната гонитба беше към своя край. Пое си дълбоко дъх, изпъна тетивата и в този момент експлозия разцепи нощта.

Стадото скочи и побягна. Ерагон се изправи на крака и стреля към

отдалечаващия се елен, но за съжаление не улучи и стрелата изчезна в мрака. Младежът изруга и се завъртя, приготвил нова стрела.

Зад него, на мястото, където беше станала експлозията, се виждаше широк кръг от обгоряла трева. Боровете в кръга също бяха опърлени, а във въздуха се носеше миризма на изгоряло. В центъра на опустошението лежеше лъскав син камък, около който се издигаше лека мъгла.

Ерагон изчака няколко минути дали ще се появи някаква опасност, но единственото помръдващо нещо бе мъглата, която бързо се разсейваше. Младежът внимателно отпусна тетивата и се приближи. Той сръчка камъка с върха на една стрела и отскочи. Нищо не се случи и след още малко чудене Ерагон внимателно го вдигна.

Никога не беше виждал толкова гладък камък. Имаше съвършена тъмносива повърхност, тук-там нашарена от тънки бели линии. Камъкът бе хладен и хлъзгав като втвърдена коприна, с овална форма и дължина около една стъпка, тежеше няколко фунта¹, но сякаш беше по-лек, отколкото трябваше. Ерагон бе едновременно привлечен и уплашен.

„Откъде ли се взе? Дали има някакво предназначение? Дали се появи тук случайно, или е било писано да попадне у мене?“

От старите истории знаеше, че трябва да се отнася много внимателно към магията и към тези, които я практикуват.

„А сега какво да правя с камъка?“

Щеше да е уморително да го носи, а може би беше и опасно. Дали нямаше да е по-добре да го остави? Той се поколеба за момент и почти го пусна, но нещо задържа ръката му.

„Все пак с него може би ще успея да купя малко храна“.

Поляната беше твърде открита, за да си направи безопасен лагер, затова Ерагон се върна в гората и се разположи под корените на едно паднало дърво. След като хапна набързо малко хляб и сирене, той се уви в одеялата и задряма, докато обмисляше странната случка.

1. Мярка за тежина, равна на 0,453 кг. – Б. р.

ДОЛИНАТА ПАЛАНКАР

Следващата сутрин беше доста хладна въпреки яркото слънце. По бреговете на потоците се виждаше лед, а локвите бяха напълно замръзнали. Ерагон закуси набързо и се върна в долчинката, за да огледа обгорялата поляна на дневна светлина, но не откри нищо ново и се отправи към къщи.

Пътеката бе неравна и криволичеща, тъй като беше отгпкана от диви животни, но въпреки всичките си недостатъци бе най-бързият път към долината.

Гръбнака беше една от малкото местности, до които кралската власт не достигаше. Все още се разказваха истории за това как половината армия на крал Галбаторикс изчезнала по време на един поход в планините. Сякаш някаква прокоба тегнеше над това място. Въпреки че дърветата растяха нависоко и небето обикновено бе ясно, малко хора престояваха в Гръбнака повече от няколко дни, без да им се случи нещастие. Ерагон бе един от тези малцина късметлии. Не че притежаваше някакъв специален дар, просто разчиташе на интуиция и бързи рефлексии. От години кръстосваше планините и все още беше предпазлив. Всеки път, когато самочувствието му се вдигнеше, се случваше нещо непредвидено, което объркваше представите на младежа – като внезапната поява на камъка. Ерагон се движеше с добро темпо и левгите² постепенно се стопяваха.

До вечерта достигна ръба на една стръмна клисура. Под него река Анора се спускаше към долината Паланкар. Подхранвана от безброй планински поточета, реката се пенеше в коритото си с глухо бучене. Момчето си направи бивак в един гъсталак до клисурата и успя да поспи малко, след като луната изгря.

През следващите ден и половина стана още по-хладно. Ерагон пътуваше бързо и без неприятности с дивите животни. Малко след обяд той дочу грохота на водопада Игуалда. Пътеката го изведе до ръба на малко плато, където реката се разширяваше и с рев пропадеше надолу.

Под него като на разгъната карта се виждаше долината Паланкар. Долната част на водопада, около половин миля по-ниско, бележеше северния край на долината. По-нататък се виждаха кафявите къщи на Карвахол. От тази височина фермите изглеждаха не по-големи от нокътя на

2. Стара марка за разстояние, равна приблизително на 4,83 км. – Б. р.

Ерагон. Земята около тях бе суха и пясъчлива, осеяна с туфи изсъхнала трева, които се люлееха от вятъра. Река Анора прекосяваше долината от север на юг, а сребърните ѝ води отразяваха слънчевите лъчи. Още по-нататък реката преминаваше покрай селцето Теринсфорд и връх Утгард, след което завиваше отново на север и се насочваше към морето.

Ерагон си почина малко и започна продължителното слизане. Кога-то се добра до долната част на водопада, вече се свечеряваше. Светлините на Карвахол трептяха в здрача. Карвахол и Теринсфорд бяха единствените селища в долината, обградена от стръмни планини. Никакви пътници не посещаваха тези места, с изключение на няколко търговци и ловци.

Къщите в селото бяха дървени, със сламен или дъсчен покрив. От комините се носеше дим и придаваше на въздуха мирис на изгоряла дървесина. Повечето постройки разполагаха с широки веранди, на които се събираха жителите. Ерагон чуваше весели мъжки гласове, от време на време сгълчавани от някой женски.

Младежът се отправи между къщите към магазина на касапина, от чийто комин се носеше черен пушек.

Ерагон отвори вратата и влезе в просторна стая, добре осветена от каменно огнище. В далечния ѝ край се простираше широк тезгях. Помещението беше безупречно чисто, сякаш собственикът му прекарваше целия си ден в това да премахва и най-малката мръсотия. Зад тезгяха стоеше касапинът Слоун – дребен мъж, с памучна риза и престилка, по която личаха кървави петна. На колана му висеше впечатляващ набор от ножове и сатъри. Лицето му бе белязано от шарка, а черните му очи гледаха подозрително. Мъжът лъскаше тезгяха с протрит парцал.

– Брей, могъщият ловец се завърна при простосмъртните. Какво уби този път?

– Нищо – отвърна Ерагон. Слоун отдавна не му харесваше. Касапинът се отнасяше към него с неприязън без никаква видима причина. Мъжът беше овдовял рано и единственият човек, който означаваше нещо за него, бе дъщеря му Катрина.

– Поразен съм – каза Слоун с престорено учудване, след което се обърна към стената, за да почисти нещо. – Затова ли си тук?

– Да – призна Ерагон с неудоволствие.

– В такъв случай, да ти видя паричките. – Касапинът се обърна и забарабани с пръсти по тезгяха. – Хайде де. Имаш ли пари или не?

– Нямам пари, но...

– Нямаш ли? – прекъсна го мъжът. – И как очакваш да си купиш

месо! Нима другите търговци ти дават продукти на вересия? Да не очакваш да ти дам месото без пари? Освен това вече е късно и затварям. Ела утре, като намериш с какво да платиш.

Ерагон се втрени в него.

– Не мога да чакам до утре, Слоун. Намерих нещо, с което да ти платя.

Младежът извади камъка и го постави внимателно на тезгяха, където той заблещука, отразявайки светлината на огъня.

– По-вероятно си го откраднал – измърмори Слоун и се наведе напред с интерес.

Ерагон пренебрегна коментара му и запита:

– Ще стигне ли?

Слоун вдигна камъка и внимателно прецени тежестта му. Прокара ръцете си по безупречната му повърхност, проследявайки белите линии, след което го постави обратно на тезгяха.

– Красив е, но колко струва всъщност?

– Не знам – призна Ерагон, – но с тази перфектна изработка сигурно е доста ценен.

– Очевидно – отвърна Слоун с престорено търпение. – Но все пак колко струва? При положение, че не знаеш, ти предлагам да намериш някой търговец, на когото да го продадеш, или да приемеш моето предложение: три крони.

– Това е пладнешки обир! Със сигурност е поне десет пъти по-скъп – възмути се Ерагон. С три крони можеше да си купи месо колкото за една седмица.

Слоун сви рамене.

– Ако не ти харесва предложението ми, можеш да изчакаш, докато пристигне керванът. А сега мисля да затварям.

Керванът се състоеше от група пътуващи търговци и артисти, които посещаваха Карвахол всяка есен и пролет. Те купуваха изделията, произведени от местните жители, и им продаваха стоки, каквито липсваха в долината.

Ерагон обаче не искаше да чака тяхното пристигане. Семейството му имаше нужда от месото в момента.

– Добре, приемам.

– Чудесно, ще ти приготвя месото. Не че ми е работа, но къде намери този камък?

– Преди две нощи в Гръбнака.

– Махай се! – извика Слоун и избута камъка настрана. Премести се

гневно в другия край на тезгяха и започна да почиства един нож.

– Защо? – попита Ерагон и придърпа камъка към себе си, сякаш да го предпази от гнева на касапина.

– Няма да се занимавам с нещата, които носиш от онези проклети планини. Пробутай магическия си камък на някой друг.

Ръката на Слоун се подхлъзна и той се поряза, но очевидно не забеляза, защото продължи да търка ножа, цапайки го със собствената си кръв.

– Значи няма да търгуваш с мене?

– Точно така! Освен, ако не си платиш с монети! – Касапинът изръмжа и пристъпи напред, стискайки ножа. – Махай се, преди да съм те изхвърлил!

Вратата на помещението се отвори с трясък. Ерагон се завъртя в очакване на още неприятности. В стаята влезе Хорст, изключително силен мъж. Зад него с решително изражение вървеше шестнайсетгодишната дъщеря на Слоун – Катрина. Ерагон се изненада, тъй като тя обикновено избягваше да се замесва в караниците на баща си. Касапинът ги изгледа разтревожено и започна да обвинява момчето:

– Той е виновен.

– Тихо – изръмжа Хорст и изпука с кокалчетата на пръстите си.

Той беше ковачът на Карвахол и това си личеше по фигурата му и по широката кожена престилка. Ръкавите на разкопчаната му риза бяха запретнати до лактите. Лицето му бе покрито с рошава черна брада.

– Слоун, какви ги вършиш?

Касапинът изгледа злобно Ерагон и процеди:

– Този младеж се появи и почна да ме тормози. Помолих го да си тръгне, но той не пожела. Не реагира и когато го заплаших!

– Вярно ли е това? – попита ковачът.

– Не! – възкликна Ерагон. – Поисках малко месо, предложих този камък в отплата и той прие. Когато му казах, че го нося от Гръбнака, Слоун отказа дори да го докосне. Какво значение има къде съм го намерил?

Хорст изгледа камъка с любопитство и отново насочи вниманието си към касапина.

– Защо не искаш да търгуваш с момчето? И аз не обичам Гръбнака, но щом смяташ, че това не е достатъчно ценно, аз ще платя.

Слоун се замисли за момент, след което облиза устни и отвърна:

– Това си е моят магазин и ще правя, каквото си искам.

Катрина пристъпи напред и тръсна кестенявата си коса.

– Татко, Ерагон иска да си плати. Дай му месото и ела да вечеряме.

Слоун сви вежди.

– Прибирай се вкъщи. Това не те засяга. Казах, прибирай се!

Катрина се смръщи, но излезе от стаята. Ерагон гледаше с раздразнение, обаче не посмя да се намеси. Хорст потърка брадичката си и заговори с по-мек тон:

– Добре де, аз ще ти платя. Ерагон, колко щеше да вземеш?

– Ами колкото се може повече.

Хорст извади една кесия и отброи няколко монети.

– Дай ми от най-хубавите плешки. Напълни раницата на момчето. – Касапинът изглеждаше сериозно разколебан. – Не е добра идея да откажеш и на мене.

Слоун ги изглежда злобно и влезе в задната стаичка, като мърмореше под носа си. След няколко минути се върна с пакетираното месо. Той взе парите на Хорст с безизразно лице и отново започна да почиства ножа си, сякаш в стаята нямаше никого.

Ковачът прибра месото и излезе навън, следван от Ерагон, който носеше раницата си и камъка. След задушната атмосфера на магазина хладният нощен въздух действаше освежаващо.

– Благодаря ти, Хорст. Чичо Гароу ще бъде доволен.

Хорст се засмя тихо:

– Няма нужда да ми благодариш. Отдавна исках да направя нещо такова. Слоун е кавгаджия и от време на време е добре да го стряскам. Катрина ви чула да се карате и дойде да ме извика. Добре, че се намесих, инак вероятно щяхте да се сдърпате още по-жестоко. За съжаление следващия път сигурно ще откаже да те обслужи, дори и да имаш пари.

– Не разбирам защо избухна така. Никога не сме били приятели, но досега поне не отказваше да търгува. А и никога не съм го виждал да се отнася с Катрина по този начин – каза Ерагон и отвори раницата си.

Хорст сви рамене.

– Питай чичо си. Той знае повече от мене по този въпрос.

Момчето прибра месото в раницата си и му подаде камъка.

– Добре, значи имам още една причина да побързам да се прибера. Ето, това е за тебе.

Ковачът поклати глава.

– Няма нужда, задръж си странния камък. Албрийч възнамерява да замине за Фейнстър напролет и ще ми трябва помощник. Ако искаш да ми се отплатиш, може да поработиш при мене през свободното си време.

Ерагон кимна доволно. Хорст имаше двама синове – Албрийч и Балдор, които му помагаша. Предложението да заеме мястото на единия бе доста щедро.

– Благодаря! Ще се радвам да работя при тебе.

Момчето беше доволно, че има начин да се отплати. Чичо му нямаше да приеме никакви прояви на благотворителност. Ерагон се приготви да тръгне, но се сети за още нещо:

– Ранен ме помоли да предам съобщение на Катрина, но тъй като явно няма да успее, ще го направиш ли вместо мене?

– Разбира се.

– Кажй й, че той ще дойде в града, щом пристигне керванът, и тогава ще се видят.

– Това ли е?

– Не, предай й също, че тя е най-красивото момиче, което той е виждал, и мисли само за нея.

Хорст се усмихна и намигна на Ерагон.

– Сериозна работа, а?

– Да, господине – ухили се и младежът. – Предай й също и моите благодарности. Радвам се, че се опълчи на баща си и застана на моя страна. Дано само да не си навлече неприятности, защото Ранен ще ми се ядоса.

– Не се тревожи. Слоун не знае, че тя ме е извикала, така че едва ли ще има проблеми. Не искаш ли да вечеряш с нас, преди да тръгнеш?

– Съжалявам, но няма да мога. Гароу ме очаква – заяви Ерагон и завърза раницата си, след което я метна на гръб и се отправи към пътя, вдигайки ръка за поздрав.

Месото беше тежко, но младежът нямаше търпение да се прибере и поддържаше бързо темпо. Селището и уютните му светлини останаха назад. Луната се подаваше над планинските върхове и осветяваше долината.

Не след дълго Ерагон изостави пътя, който продължаваше на юг, и пое по една тясна пътека, водеща към малък хълм, обграден от брястова горичка. Изкачи се по хълма и видя блещукащата светлина на дома си.

Къщата имаше дъсчен покрив и тухлен комин. Над белите стени висяха стрехи, които хвърляха сенки по земята. Едната част на верандата бе пълна с нацепени дърва за огрев, а в другата бяха струпани земеделски сечива.

Когато се бяха нанесли тук, след смъртта на Мариан, жената на Гароу, бяха заварили постройката отдавна изоставена. Тя се намираще на

около десет мили от Карвахол, по-далеч от всяка друга. Според хората това беше опасно, тъй като семейството не можеше да разчита на помощ от съседни, но чичо му не искаше и да чуе.

На стотина крачки от къщата, в грубо скована плевня, живееха два коня, крава и няколко пилета. Понякога отглеждаха и прасе, но тази година не можеха да си го позволят. В края на нивите им тънка ивица дървета бележеше коритото на река Анора.

Ерагон забеляза светлината зад прозореца в момента, в който стъпи на верандата.

– Чичо, аз съм, Ерагон. Отвори ми.

Резето се отмести, вратата се отвори и на прага застана Гароу. Дрежите му висяха като на закачалка. Лицето му беше бледо и изпито, а погледът – напрегнат. Изглеждаше като човек, когото са мумифицирали, а после са установили, че е жив.

– Роран спи – отвърна той на питащия поглед на младежа.

Един фенер, поставен върху стара дървена маса, осветяваше стаята. По стената, на груби гвоздеи, бяха окачени домакински съдове. Подът беше от дъски, излъскани в течение на годините. Ерагон свали раницата си и извади месото.

– Какво е това? Купувал ли си го? Откъде взе пари? – запита чичо му, щом видя пакетите.

Младежът си пое дъх, преди да отговори.

– Хорст го купи.

– Оставил си го да плати? Казвал съм ти и преди, че няма да се моля за храна. Ако не можем да се оправяме, ще се преместим в града. Преди да се усетим, ще почнат да ни прашат стари дрехи и да ни питат ще изкараме ли зимата. Лицето на Гароу беше преbledняло от гняв.

– Не съм го приел даром. Хорст предложи да отработя дълга си през пролетта. Ще му трябва помощник, понеже Албрийч заминава.

– И кога ще намериш време да работиш? Нима ще зарежеш задълженията си тук? – попита Гароу, като се стараше да не повишава тон.

Ерагон окачи лъка и колчана си на куките зад вратата.

– Не знам. Но пък намерих нещо, от което може да изкараме пари.

Той извади камъка и го постави на масата. Гароу се наведе напред и се намръщи още повече.

– В Гръбнака ли го намери?

– Да – отвърна младежът и обясни какво се бе случило. – Отгоре на всичко изгубих най-добрата си стрела. Скоро ще ми се наложи да правя нови.

– Как беше времето? – попита чичо му и обви ръце около камъка, сякаш се страхуваше да не изчезне.

– Студено. Не валеше сняг, но водата замръзваше всяка нощ.

Гароу изглеждаше разтревожен от онова, което научи.

– Утре ще се наложи да помогнеш на Роран да ожъне ечемика. Ако успеем да оберем и тиквите, няма да се тревожим за зимата. – Той подаде камъка на Ерагон. – Ето, прибери го. Когато дойде керванът, ще видим колко струва. Добре ще е да го продадем. Колкото по-малко се замесваме с магии, толкова по-добре. Защо се наложи Хорст да плаща за месото?

Ерагон бързо обясни за избухването на Слоун.

– Не разбирам защо се ядоса така.

Гароу сви рамене.

– Жена му, Измира, почина край водопада Игуалда около година преди да пристигнеш тук. Оттогава изпитва силна неприязън към Гръбнака. Но това не е причина да откаже да търгува. Може би нарочно се е заяждал.

Ерагон се прозина и каза:

– Хубаво е да се прибереш вкъщи.

Гароу се усмихна и кимна. Младежът се довлече до стаята си, постави камъка под леглото и се просна на дюшека. У дома. За първи път, откакто беше потеглил на лов, той се отпусна и заспа спокойно.

ИСТОРИИ ЗА ДРАКОНИ

На разсъмване слънчевите лъчи проникнаха през прозореца и за-топлиха лицето на Ерагон. Той седна на ръба на леглото и потърка очи. Чамовият под беше хладен под босите му крака. Младежът се протегна с прозявка.

До леглото имаше няколко рафта, на които държеше колекцията си от причудливи предмети. Най-любим му беше един корен, толкова из-кривен, че всеки път като го погледнеше, виждаше нещо различно. Ос-къдната мебелировка включваше един скрин за дрехи и малка масичка.

Младежът обу ботушите си и се замисли. Днес беше специален ден. Преди шестнайсет години неговата майка Селена се появила в Карва-хол, сама и бременна. Преди това около шест години живяла в градове-те. При завръщането си тя носела скъпи дрехи и перлен накит. Помоли-ла брат си Гароу да остане при него, докато бебето се роди, и когато то-ва се случило, настояла Гароу и жена му Мариан да отгледат детето. След дълги увещания, когато двамата се съгласили, Селена кръстила момчето Ерагон и заминала на следващата сутрин. Оттогава нямаше ни-какви вести от нея.

Ерагон все още си спомняше как се бе почувствал, когато Мариан му разказа тази история, преди да почине.

Осъзнаването, че хората, които са го отгледали, не са истинските му родители, беше внесло смут в душата му.

С времето постепенно бе успял да го преодолее, но понякога го об-земаше подозрение, че не е бил достатъчно добър за майка си.

„Сигурен съм, че е имала основателна причина да замине, но поне да знаех каква е“.

Още нещо го тормозеше. Кой е истинският му баща? Селена така и не каза на никого. Който и да беше той, през тези години не бе дошъл да потърси момчето. На Ерагон много му се щеше да узнае поне името му.

Момчето въздъхна и се изми, потръпвайки от студената вода. След това извади камъка и го сложи на полицата над леглото. Погледа го ня-колко секунди и се отправи с нетърпение към кухнята. Гароу и Роран вече бяха будни и закусваха печено пиле. При вида на Ерагон братовчед му се изправи и се усмихна.

Роран беше с две години по-голям, мускулест, набит и не особено

пъргав. Двамата бяха близки като истински братя.

– Радвам се, че се върна. Как мина пътуването?

– Трудно – отвърна Ерагон и си взе парче от пилето. – Чичо не ти ли разказа какво се случи?

– Не.

Момчето набързо предаде събитията и по настояване на братовчед си отиде да донесе камъка. Роран се възхити от находката му и след малко запита нервно:

– Говори ли с Катрина?

– Не, нямаше как, след като се скарахме със Слоун. Но тя ще те очаква, когато пристигне керванът. Помолих Хорст да ѝ предаде съобщението ти.

– Казал си на Хорст? Това беше лично съобщение. Ако исках всички да разберат, щях да направя клада и да използвам димни сигнали. Ако Слоун разбере, няма да разреши да се виждаме.

– Хорст е дискретен – увери го Ерагон. – В никакъв случай няма да се изгърве пред касапина. Особено пък сега.

Роран не изглеждаше убеден, но спря да спори. Братовчедите се върнаха в кухнята при Гароу и довършиха закуската си. След това тримата се захванаха с работата на полето.

Бледото слънце не осигуряваше много топлина, но те бързо ожънаха ечемика и го прибраха в плевнята. След това обраха тиквите, зелето, рьпата и боба. До вечерта бяха изтощени от работа, но доволни, че прибирането на реколтата е приключило.

Следващите дни преминаха в пакетиране, осоляване и приготвяне на запаси за зимата.

Девет дни след завръщането на Ерагон от планините се спусна страховита буря и започна да вилнее в долината. Снегът заваля на едри парцали и покри земята. Тримата не излизаха от къщата, освен, за да нахранят животните, и прекарваха времето си скупчени край огъня, докато свирепият вятър виеше в дървените капаци на прозореца. Няколко дни по-късно, когато бурята отмина, всичко беше побеляло.

– Опасявам се, че тази година керванът може и да не дойде заради лошото време – каза Гароу. – Вече закъсняват. Ако не се появят скоро, ще се наложи да си купим провизии от Карвахол. Тримата ставаха все по-неспокойни, докато дните отминаваха без следа от търговците.

Сутринта на осмия ден Роран отиде до пътя и потвърди, че керванът още не е пристигнал. Тримата решиха да се приготвят за пътуване. Вечерта отчаяният Ерагон отиде да провери пътя отново и се натъкна на

множество следи от коне и каруци. Той се върна в къщата и развълнуван съобщи добрата вест.

Семейството приготви онази част от реколтата, която беше предназначена за продан, и я натовари в каруцата още преди разсъмване. Гароу извади скромните им спестявания и ги сложи в кожена кесия на колана си. Ерагон донесе камъка и го прикрепи внимателно между чувалите, за да не се търкаля при движението на каруцата.

Тримата закусиха набързо и поведоха конете към пътя. Керванът беше проправил пъртина в снега и това улесни придвижването им. Към обяд вече бяха успели да достигнат Карвахол.

На дневна светлина градчето изглеждаше още по-малко, но бе изпълнено с глъч. Търговците бяха разположили лагера си на една поляна в покрайнините му. Четирите палатки на трубадурите бяха ярко украсени и привличаха вниманието. Поток от хора непрекъснато сновеше между градчето и лагера. Шумната тълпа бе отпикала снега. Из въздуха се носеше аромат на печени лешници.

Гароу спря конете и извади няколко монети от кесията си.

– Ето ви да се позабавлявате. Роран, прави, каквото искаш, но не забравяй, че сме на вечеря у Хорст. Ерагон, вземи камъка и ела с мене.

Ерагон се ухили и прибра парите, като обмисляше как да ги изхарчи. Роран тръгна нанякъде с решително изражение, а Гароу и Ерагон си запробиваха път през тълпата към лагера. Жените купуваха платове и дрехи, а съпрузите им се оглеждаха за нови инструменти. Стоките бяха многобройни и разнообразни. Наоколо тичаха деца и надаваха радостни викове.

Ерагон се загледа в търговците с любопитство. В сравнение с предната година, сега видът им беше по-угрижен. В очите на децата им имаше уплаха и тревога, а по дрехите им се виждаха кръпки. Мъжете носеха мечове и ками, дори жените бяха въоръжени.

„Какво ли се е случило, за да се разтревожат така? И защо закъсняха толкова?“

Ерагон помнеше търговците като весели и приветливи хора, но явно нещо ги беше променило. Гароу вървеше по улицата и търсеше Мерлок – търговец, който се занимаваше с бижута и скъпоценности.

Откриха го пред импровизирана сергия да показва брошки на няколко жени. Съдейки по възхитените възклицания, Ерагон прецени, че търговията върви добре. Мерлок се радваше всеки път, щом някой похвалеше стоката му. Той имаше елегантна козя брадичка, носеше скъпи дрехи и сякаш гледаше на света с насмешка.

Гароу и Ерагон изчакаха жените да си тръгнат и щом търговецът се освободи, застанаха пред него.

– Какво ще желаят господата? Огърлица или бижу за някоя прекрасна дама? – Мерлок със замах извади сребърна брошка във форма на роза. Майсторската изработка привлече вниманието на Ерагон. – Ваша е само за три крони, въпреки че я нося чак от Белатона.

Гароу отвърна тихо:

– Не смятаме да купуваме. По-скоро искаме да продадем нещо.

Мерлок прибра розата и ги изгледа с интерес.

– Разбирам. Ако предметът ви е ценен, може би ще постигнем споразумение. – Той спря за момент, като видя, че двамата се колебаят. – Нали го носите със себе си?

– Носим го, но ще е по-добре да ти го покажем насаме – отвърна Гароу.

Мерлок повдигна веждата си, но каза спокойно:

– В такъв случай елате до моята палатка.

Той набързо събра нещата си и ги заключи в едно метално ковчеже, след което поведе двамата през лагера към една шатра, която бе издигната малко встрани от другите. Тя беше червена на върха и черна в основата, украсена с цветни триъгълници, вплетени един в друг. Мерлок развърза входното платнище и го отметна.

Вътре имаше всякакви дрънкулки и странни мебели, като кръгло легло и столове от пънове на дърво. На една бяла възглавничка лежеше закривена кама със скъпоценен камък на дръжката.

– Моля, разполагайте се и кажете защо искахте да говорим насаме.

Ерагон извади камъка и го сложи на земята. Мерлок се пресегна с блясък в очите и попита дали може да го разгледа.

Той извади метални везни от един сандък и внимателно претегли камъка. След това прегледа повърхността му с лупа, почука го с някакъв дървен инструмент и прокара ръба на един малък скъпоценен камък по него. Измери дължината и диаметъра му и внимателно записа всичко на една плоча.

– Имате ли представа колко струва?

– Не – призна Гароу и се помръдна с неудобство на стола си.

– За съжаление и аз не знам. Но мога да ви кажа няколко неща. Белите нишки са от същия материал като синьото, което ги обгражда, просто цветът им е различен. Но какъв е този материал, нямам идея. Потвърд е от скала, дори от диамант. Който го е обработил, е ползвал специални инструменти или магия. Освен това е кух.

– Какво? – възкликна Гароу.

Мерлок леко се раздразни.

– Чували ли сте камък да издава такъв звук? – Той грабна камата от възглавничката и удари камъка с плоската страна на острието. Във въздуха се разнесе чист, кристален звън. Ерагон се притесни, че повърхността ще се повреди, но търговецът ги успокои. – Вижте, няма дори дракотина. Съмнявам се, че би му станало нещо дори ако го ударя с чук.

Гароу скръсти ръце и се умълча замислен. Ерагон беше силно объркан.

„Знам, че камъкът се появи в Гръбнака чрез магия, но чак да е наравен с магия? За какво ли служи?“

– Все пак колко струва? – попита той.

– Не знам – отвърна Мерлок. – Сигурен съм, че има хора, които ще платят доста, за да се сдобият с него, но в Карвахол няма такива. Ще трябва да отидете до южните градове, за да намерите купувач. Но едва ли ще е лесно.

Гароу огледа палатката внимателно, като комарджия, преценяващ рисковете.

– Значи няма да го купите?

– Не си струва риска. Има вероятност да му намеря купувач през пролетната обиколка, но не съм сигурен. Дори да успее, няма да мога да ви донеса парите преди следващата есен. Няма смисъл. Опитайте се да го продадете на някой друг. Любопитен съм. Защо настояхте да говорим насаме?

Ерагон прибра камъка, преди да отговори:

– Защото – Момчето погледна мъжа и се зачуди дали и той ще избухне като касапина. – Защото го открих в Гръбнака, а на местните това не им хареса.

Мерлок го изгледа преценяващо.

– Знаеш ли защо керванът закъсна тази година?

Ерагон поклати глава.

– Пътуването ни става все по-опасно. Алагезия тъне в хаос. Преследват ни болести и лош късмет. Заради постоянните атаки на Варден, Галбаторикс изпрати по-голямата част от армията по границите. Отгоре на всичко ургалите се придвижват към пустинята Хадарак. Никой не знае защо, а нямаше и да ни интересува, обаче те минават през населени места и сеят опустошения. Носят се слухове и за Сянка, но не са потвърдени. Не че много хора биха оживели, за да разкажат за такава среща.

– Защо не сме чули за това? – попита Ерагон.

– Защото започна преди два-три месеца. Няколко села бяха изоставени поради опасността от глад, след като ургалите опустошиха нивите им.

– Глупости – изръмжа Гароу. – Не сме виждали ургал от години. Рогата на единствения, който се мерна тук, висят заковани в кръчмата на Морн.

Мерлок сви вежди.

– Може и така да е, но все пак това е едно малко градче в планините. Не е чудно, че сте избягнали нещастията. Надявам се те да не продължат дълго. Споменах за тези събития просто, защото на техния фон не е толкова странно да се намери такъв камък в Гръбнака. – Търговецът се изправи и им пожела лек ден.

Гароу се насочи обратно към Карвахол.

– Какво мислиш? – попита Ерагон.

– Ще събера още малко информация, преди да си правя заключение. Остави камъка в каруцата и иди се забавлявай. Ще се видим довечера у Хорст.

Ерагон си проби път през тълпата и се върна при каруцата. Той прибра камъка под чувалите и се насочи обратно към сергиите.

Поразходи се и огледа внимателно стоките с изражение на познавач, въпреки скромната сума, с която разполагаше. Другите търговци потвърдиха думите на Мерлок за положението в Алагезия. Очевидно пътуванията вече не бяха безопасни.

По-късно младежът си купи три захарни пръчки и парче все още горещ черешов пай. Топлата храна му се отрази добре след часовете, прекарани навън. Той облиза сладкия сироп от пръстите си и седна на някаква веранда, смучейки една от пръчките. Наблизо се боричкаха две момчета от Карвахол, но на него не му се участваше в игрите им.

В късния следобед търговците започнаха да разнасят продадените си стоки по домовете на хората. Ерагон с нетърпение очакваше вечерта, когато трубадурите щяха да изнесат представление. Той обожаваше да слуша истории за богове и магии, но най-любими му бяха сказанията за Драконовите ездачи. В Карвахол живееше един стар разказвач, Бром, който беше приятел на момчето, но неговите истории остаряваха с времето и Ерагон гореше от нетърпение да чуе нещо ново.

Младежът тъкмо бе отчупил една ледена висулка от покрива на верандата, когато забеляза Слоун. За да избегне срещата с касапина, той сведе глава, зави зад ъгъла и се отправи към кръчмата на Морн.

Вътре беше топло и задушно. Големите лъскави, черни рога от ургал бяха заковани над вратата. Барът бе дълъг и нисък, а зад него стоеше Морн с ръкави, навити до лактите. Брадичката му беше квадратна, сякаш някой го бе праснал с камък в лицето. Посетителите седяха на дъбови маси и слушаха двама търговци, които бяха приключили с работата и се бяха отбили за по бира.

Морн остави халбата, която лъскаше, и погледна към младежа.

– Ерагон, радвам се да те видя. Къде е чичо ти?

– Търгува – отвърна Ерагон и сви рамене. – Сигурно ще се забави малко.

– Ами Роран, и той ли дойде? – попита Морн и взе друга халба.

– Да, тази година няма болни животни, които да го задържат.

– Добре, добре.

Ерагон посочи към двамата търговци.

– Тия какви са?

– Прекупвачи на зърно. Изкупиха тазгодишната реколта на възмутително ниски цени и сега ни разказват някакви небивалици.

Ерагон разбираше раздражението на кръчмаря.

„Хората имат нужда от тези пари, за да оцелеят през зимата“.

– Какви истории? – попита той.

Морн изсумтя.

– Казват, че Варден са сключили съюз с ургалите и планират да ни нападнат. Според търговците само благодарение на краля все още не сме пострадали. Като че ли на Галбаторикс въобще му пука за нас. Иди и ги чуй. На мене ми писна. Имам си достатъчно проблеми и без техните лъжи.

Единият търговец беше доста дебел и едва се побираше на стола, който скърцаше измъчено при всяко негово движение. По главата му нямаше никакви косми, а устните му се цупеха всеки път, щом отпиеше от шишето си. Другият имаше червендалесто лице и груба кожа. За разлика от главата, тялото му бе неестествено тънко.

Първият напразно се опита да намести туловището си на стола и каза:

– Не, не, вие не разбирате. Единствено непрестанните усилия на краля ни позволяват да седим тук в безопасност и да спорим. Ако той оттегли подкрепата си, сте загубени.

– Точно тъй, остава да ни кажеш, че Ездачите са се завърнали и ти сам си избил стотина елфи – подметна някой. – За деца ли ни мислиш, че ни разказваш такива истории? И сами можем да се грижим за себе си.

Тълпата изръмжа одобрително. Търговецът щеше да отговори, но спътникът му се намеси, махайки с ръка, при което се видяха няколко скъпи пръстена.

– Вие не разбирате. Естествено, че Империята не може да се грижи за всеки поотделно, но само нейният авторитет спира ургалите и останалите изчадия да не нападнат това... – Той се позамисли за подходящата дума – място. Ядосани сте на Империята, може би справедливо, заради отношението ѝ към вас, но властта не може да задоволи всички. Винаги ще има спорове и конфликти. Мнозинството обаче няма от какво да се оплаква. Във всяко общество има малки групи от хора, недоволни от управниците.

– Да – обади се една жена, – ако наричаш Варден малка група!

– Вече ви обяснихме, че Варден нямат желание да ви помагат – въздъхна дебелият мъж. – Те са сбирщина от престъпници и предатели, които се опитват да ни убедят, че истинската заплаха е в самата Империя, а не отвън. Тяхната единствена цел е да свалят краля и да заграбят земята. Имат шпиони навсякъде, не се знае кой работи за тях.

Ерагон не беше съгласен, но хората кимаха. Той пристъпи напред и каза:

– Откъде знаеш това? И аз мога да кажа, че облаците са зелени, но това не означава, че е вярно. Докажете думите си.

Двамата мъже се загледаха в Ерагон. Пръв заговори слабият, като избягваше погледа на момчето.

– Не сте ли си възпитали децата поне малко? Нима оставяте момчетата да предизвикват възрастните по този начин?

Хората се обърнаха към Ерагон и един мъж каза:

– Отговорете на въпроса.

– Нямаме доказателство – отвърна дебелият и обърса потта над горната си устна. Отговорът му отново разпали спора.

Ерагон се върна на бара с горчив вкус в устата. Досега не беше срещал човек, който да изпитва добри чувства към Империята. В Карвахол мразеха кралската власт по наследство. Империята никога не помагаше в гладни години, а бирниците ѝ бяха алчни като лешояди. Ерагон се чувстваше длъжен да поспори с търговците по този въпрос, макар че за Варден нямаше ясно мнение.

Варден се наричаха група бунтовници, които постоянно воюваха с Империята. Никой не знаеше кой е техният водач и кой ги е сформирал преди около век, когато Галбаторикс поел властта. Групата бе спечелила доста симпатизанти с това, че устояваше на опитите на краля да я

унищожи. За Варден не се знаеше почти нищо, освен че приемат всеки, който мрази Империята и е в конфликт с нея. Единственият проблем беше да успееш да ги откриеш. Морн се наведе над бара и каза:

– Тези са по-лоши и от лешояди, скупчени на мърша. Ако се задържат тук още малко, ще стане лошо.

– За нас или за тях?

– За тях – отвърна кръчмарят.

Ерагон усети, че обстановката се нажежава, и излезе навън. Вече се свечеряваше и слънцето скоро щеше да залезе. Младежът закричи по улицата и забеляза в една пресечка Роран и Катрина.

Роран каза нещо, Катрина се повдигна на пръсти, целуна го и се отдалечи. Ерагон се приближи до братовчед си и го закачи.

– Прекарваш си приятно, а?

Роран изръмжа нечленоразделно и тръгна по улицата. В този час повечето жители се бяха прибрали по къщите си и изчакваха да дойде време за представлението на трубадурите.

– Чу ли новините на търговците?

– Да – отвърна Роран не особено съсредоточено.

– Какво мислиш за Слоун?

– Много добре знаеш.

– Ще се лее кръв, щом разбере за мене и Катрина.

Една снежинка падна на носа на Ерагон и той погледна нагоре. Небето беше посивяло. Младежът не можа да се сети какво да отвърне и само потупа Роран по рамото.

Вечерята в дома на Хорст беше щедра. В стаята се смесваха смях и разговори. За веселата атмосфера спомагаха и огромните количества сладък ликьор и тъмна бира. Щом приключиха с яденето, гостите на Хорст се насочиха към лагера на търговците. Голяма тълпа селяни се бе събрала около широк кръг, очертан с факли, и търпеливо очакваше представлението.

Трубадурите излязоха от палатките си. Бяха облечени в дрехи с пискюли и носеха музикални инструменти. Неколцина засвириха, а останалите започнаха да разиграват различни сценки. Първите истории бяха шеговити, изпълнени с анекдоти за смешни герои. По-късно, когато огньовете притихнаха и всички се събраха в по-плътен кръг, излезе старият разказвач Бром. Той имаше дълга бяла брада и черно наметало, увито плътно около тялото му. Старецът повдигна ръце и започна да рецитира:

– Ходът на времето не може да бъде спрян. Годишите минават,

независимо от нашите желания, но ние умеем да помним. Това, което е изчезнало, продължава да живее в нашите спомени. Ще чуете неща, непълни и неясни, но ги помнете, защото те живеят чрез вас. Сега ще ви разкажа за онова, което е забравено и което лежи скрито зад лъжовната мъгла около нас. Преди да се родят дявовците на вашите дявовци, дори още много преди това, се появили Драконовите ездачи. Тяхната цел била да защитават и да служат и дълги години те се справяли с нея. Могъществото им било несравнимо. Всеки бил як колкото десет мъже. Те не умирали от старост – единствено оръжие или отрова могли да сложат край на живота им. Ездачите използвали способностите си само за добрини и под тяхното управление били издигнати чудни градове от камък. Елфите и джуджетата били наши приятели. Богатството се множило и хората благоденствали. Но за жалост това не можело да продължи вечно.

Бром погледна надолу с тъга.

– Никой противник не можел да ги унищожи, но уви, те се погубили сами. Точно когато достигнали разцвета на могъществото си, в провинцията Инзилбет, която вече не съществува, се родило момче на име Галбаторикс. Когато станал на десет години, бил подложен на изпитание и показал големи способности, заради които Ездачите го взели на обучение. Той преминал през тренировките, като изпреварвал всички останали. Умът му бил остър, тялото здраво и скоро станал пълноправен Ездач. Неколцина съзрели опасност в бързото му издигане, но повечето били твърде самонадеяни и високомерни, за да обърнат внимание. След като завършил обучението си, Галбаторикс тръгнал на рисковано пътешествие с двама свои приятели. Те полетели далеч на север и навлезли дълбоко в земите на ургалите, защото разчитали, че имат достатъчно сили, за да се защитят, но една нощ били нападнати от засада. Въпреки че двамата му другари загинали, а самият той бил ранен, Галбаторикс успял да убие нападателите. Уви, по време на боя една стрела пронизала сърцето на неговия дракон. Тъй като не разполагал със сила да го спаси, драконът умрял в ръцете му. В този момент покълнали семената на лудостта. Разказвачът плесна с ръце и бавно се огледа. Следващите му думи звучаха като тъжен реквием.

– Сам, лишен до голяма степен от силата си и наполовина полудял от мъка, Галбаторикс се скитал из пустошта и търсел смъртта си. Но тя не го застигнала, въпреки че се хвърлял с настървение срещу всичко живо, което срещнал. Скоро ургалите и другите чудовища започнали да го избягват. По това време му хрумнало, че Ездачите може да му осигурят

нов дракон. Воден от тази мисъл, Галбаторикс поел обратно и прекосил Гръбнака. Преди бил прелетял през тези места за дни, но този път преходът му отнел месеци. Когато се спуснал от планините, бил полумъртъв от изтощение. Намерил го един фермер и извикал Ездачите. Те го отнесли в една от своите крепости и го излекували. Галбаторикс спал четири дни и когато станал, изглеждал съвсем здрав. Той се изправил пред съвета и поискал нов дракон. Отчаяната му молба разкрила пред останалите истинската му природа. Разочарован от отказа им, в лудостта си Галбаторикс повярвал, че Ездачите са виновни за гибелта на дракона му, и започнал да крои план за отмъщение. Гласът на Бром премина в задъхан шепот.

– Открил един Ездач, който му съчувствал. Като използвал мрачните тайни, научени от една Сянка, успял да го насъска срещу предводителите. Двамата заедно подмамили и убили един от старейшините. Когато кървавото злодеяние било извършено, Галбаторикс се обърнал и нападнал съучастника си без предупреждение. Ездачите го открили с окървавени ръце, но не успели да го заловят. Въпреки лудостта си, той бил достатъчно коварен, за да се изплъзне. Галбаторикс се скрил в пустошта и изчакал няколко години преследвачите му да се успокоят. Тогава, за зла участ, той срещнал един млад и не особено умен Ездач на име Морзан. Възползвайки се от наивността му, успял да убеди Морзан да остави вратата на крепостта Илиреа, сега наричана Урубаен, отворена и откривал оттам едно драконово яйце. Двамата се скрили на едно мрачно и злокобно място, където Ездачите не припарвали, и там Галбаторикс обучил Морзан на някои забранени магии, които не бивало да се разкриват. Когато обучението приключило, новият му дракон Шруйкан бил напълно пораснал. Галбаторикс отново се разкрил пред света, но този път имал Морзан на своя страна. Двамата заедно нападали всеки срещнат Ездач и силата им непрекъснато нараствала. Дванайсет от Ездачите се присъединили към тях – от алчност за могъщество и желание за отмъщение. Дванайсетте и Морзан станали известни като Тринайсетте клетвопрестъпници. Ездачите не били готови за такава битка и паднали един по един. Елфите също се опълчили на Галбаторикс, но били пометени и се скрили в горите си. Единствено Враел, водачът на Ездачите, бил достатъчно могъщ, за да устои на клетвопрестъпниците. Той се борил дълго, за да спаси оставащите дракони от ръцете на изменниците. В последната битка, пред портите на Дору Ареаба, Враел победил Галбаторикс, но се поколебал, преди да го довърши. Предателят се възползвал от това и наранил тежко бившия си предводител. Раненият Враел побягнал към

връх Утгард, където се надявал да събере сили, но бил достигнат и обезглавен. Така, придобивайки огромно могъщество, Галбаторикс се обявил за крал на цяла Алагезия. И ни управлява оттогава.

Бром привърши историята и се оттегли с останалите трубадури. На Ерагон му се стори, че видя една сълза да се стича по бузата на стареца. Хората започнаха да се разотиват с тихо мърморене. Гароу се обърна към Ерагон и Роран:

– Смятайте се за късметлии. През живота си съм чувал тази история само два пъти. Ако службите на Империята разберат, че Бром я е разказвал, той няма да доживее до края на месеца.

СЪДБОВЕН ДАР

Вечерта след завръщането им от Карвахол Ерагон реши да изпробва камъка по примера на Мерлок. Той се затвори в стаята си и извади три инструмента. Започна с малко дървено чукче, с което леко удари по камъка. Дочу се лек звън. Младежът избра по-тежък чук и удари по-силно. Накрая използва и малко метално длето. Въпреки че острието не остави следа по камъка, звукът бе силен и ясен. Когато и последният тон заглъхна, на Ерагон му се стори, че дочува тихо писукане. Мерлок беше казал, че камъкът е кух, може би вътре имаше нещо ценно.

„Ако знаех как да го отворя. Който и да е изпратил камъка в планините, все пак не се е опитал да си го потърси, а може би не знае къде е. Впрочем не ми се вярва някой толкова могъщ магьосник да не е в състояние да открие своя камък. Може би е било писано аз да го намеря“.

Тези мисли не му даваха мира, но нямаше какво да стори повече, така че прибра инструментите и си легна.

Късно през нощта Ерагон внезапно се събуди и се послуша внимателно. Всичко беше спокойно. Обхванат от тревога, той бръкна под дюшека и сграбчи дръжката на ножа си. Изчака няколко минути и отново се отпусна на леглото.

Тънък писък разцепи тишината и го разбуди напълно. Младежът се претърколи от леглото и извади ножа от канията, след което запали една свещ с огнивото. Вратата на стаята му бе затворена. Въпреки че писъкът беше твърде силен, за да е на плъх, той погледна под леглото. Нищо. Разнесе се нов писък.

Откъде идваше този шум? Стените бяха от дебели греди, така че едва ли се чуваше през тях. Погледът му се насочи към камъка. Ерагон го взе внимателно в ръце и огледа стаята. Звукът отново се появи, но този път го усети и с пръстите си – идваше от камъка.

Проклетото нещо му беше донесло само неприятности, а сега не го оставяше да спи. Писъкът се разнесе за пореден път и последва тишина. Ерагон изчака няколко минути и се пхна в леглото. Каквато и да бе тайната на камъка, щеше да изчака до сутринта.

Луната светеше ярко през прозореца, когато се събуди отново. Камъкът се тресеше на лавицата си и се блъскаше в стената. Ерагон скочи на крака и отново извади ножа си. Движението спря за момент, след което камъкът почна да се тресе и да пищи още по-силно.

Младежът започна трескаво да се облича. Не му пукаше колко ценен може да е предметът. Щеше да го изнесе навън и да го зарови на някое отдалечено място.

Тресенето спря и отново настана тишина. След това камъкът се помръдна напред и падна на пода с глух звук, принуждавайки Ерагон да отстъпи назад.

Внезапно по повърхността му се появи пукнатина и още една, и още една. Там, където се събираха пукнатините, се отчупи парченце и падна на пода. През дупката се подаде малка тъмна глава, последвана от странно изкривено тяло. Ерагон стисна ножа си с всичка сила. Съществуването се измъкна от камъка и пристъпи на светло. Шокираният младеж отскочи назад. Пред него, разкъсвайки мембраната, с която бе обвит, стоеше дракон.

РАЗБУЖДАНЕ

Драконът беше не по-дълъг от лакът, но излъчваше достойнство. Люспите му бяха сапфирено сини, като повърхността на камъка. Не камък, а яйце, осъзна младежът. Драконът разпери крилата си. Точно заради тях изглеждаше толкова изкривен. Те бяха няколко пъти по-дълги от тялото и завършваха с тънки нокти. Главата му бе с триъгълна форма. Два остри бели зъба стърчаха от горната му челюст. Ноктите на краката му също бяха бели като слонова кост и леко изкривени навътре. Линия от шипове преминаваше по гръбнака на съществото от главата до опашката. Там, където вратът и раменете му се събираха, между шиповете имаше малко по-голямо разстояние.

Ерагон помръдна леко и драконът завъртя глава към него, като го гледаше внимателно със сините си очи. Младежът замръзна. Съществото беше малко, но можеше да се окаже опасен противник.

Драконът скоро загуби интерес към Ерагон и започна да проучва стаята, пишейки всеки път, щом се удареше в нещо. Той замахна с крила, подскочи на леглото и се сви върху възглавниците. Устата му бе разтворена като на малко, гладно птиче, но разкриваше редица остри зъби. Ерагон внимателно седна на ръба на леглото. Драконът подуши ръката му и почна да гризе ръкава на ризата.

Младежът се усмихна, загледан в малкото същество. Той нежно протегна дясната си ръка и го докосна по хълбока. Болезнен, леден пулс пробяга нагоре по ръката му. Той изгаряше вените като течен огън. Момчето с писък падна назад. В съзнанието му избухна гневен вик. Всяка част от тялото го болеше неистово. Той се опита да помръдне, но не можа. Постепенно топлината се върна в крайниците му и Ерагон се изправи, като трепереше. Ръката му беше подута, а пръстите – парализирани. В средата на дланта му имаше бяло, блещукащо, кръгло петно. Мястото болеше като ухапване от паяк. Сърцето му туптеше бясно.

Ерагон примигна и се опита да разбере какво се беше случило. Нещо си проправяше път към съзнанието му – като пръст, плъзгащ се по кожа. Отново го усети, този път под формата на мисъл, изпълнена с любовитство. Сякаш беше изчезнала невидимата стена, която ограничаваше съзнанието му, и то можеше да излезе извън тялото. Младежът се уплаши, че без солидна опора духът му ще се откъсне и ще бъде обречен да се скита навеки. Той притеснено се опита да прекъсне контакта.

Новото чувство изчезна, сякаш бе затворил очи. Ерагон се загледа с любопитство в неподвижния дракон.

Съществува протегна костеливия си крак и го докосна. Този път енергията, която го бе ударила, не се появи. Обърканият младеж погали дракона по главата с дясната си ръка. Създанието измърка и изви гърба си като котка. Ерагон прокара пръсти по крилото му. Кожата беше като стар пергамент, мека и топла, но леко влажна. Под нея пулсираха стотици малки венички.

Мисълта отново докосна съзнанието на Ерагон, но този път вместо любопитство носеше усещане за глад. Младежът се изправи и въздъхна. Това животно беше опасно, но изглеждаше толкова безобидно на леглото му, че се зачуди дали не би могъл да го задържи. Драконът изпищя и започна да се оглежда за храна. Ерагон го погали отново, за да замълчи, и излезе, като затвори внимателно вратата.

Когато се завърна с две парчета сушено месо, той завари дракона да седи на прозореца и да гледа луната. Младежът нарязва месото и го предложи на животното. Драконът помириша парчето, изстреля главата си напред и глътна храната с едно движение, след което побутна ръката на Ерагон за още.

Той го нахрани внимателно, като пазеше пръстите си. Драконът се насити, изкачи се по ръката на младежа и се уви около врата му, а след това изпусна малко черен дим през ноздрите си.

Щом животното задряма, Ерагон внимателно го премести на възглавницата и легна до него, като се взираше в мрака.

Младежът беше изправен пред болезнен избор. Ако отгледаше дракона, можеше да стане Ездач. За тези герои се носеха стотици истории и ако успееше да стане един от тях, щеше да си осигури място в легендите. Но ако службите на Империята разберяха за него, щяха да погубят цялото му семейство, освен, ако не минеше на страната на краля. Най-просто щеше да е да убие животното, но тази идея веднага беше отхвърлена. Драконите бяха твърде редки, за да се погубват така.

„Освен това кой може да ме издаде? Все пак живеем в доста затътен край“. Проблемът беше да убеди Роран и Гароу да му позволят да задържи животното. Те едва ли щяха да са особено щастливи да живеят с дракон.

„Мога да го отгледам тайно. След месец-два ще е доста голям и те няма да могат да ми попречат. Но дали ще успее да му осигури достатъчно храна? Малък е като котка, а изяде две големи парчета. Предполагам, че ще може да ловува, но след колко време? И как ли ще му се

отрази студът?“

Каквото и да станеше, беше твърдо решен да задържи животното дори ако трябваше да се скара с чичо си. Изпълнен с решимост, Ерагон се отпусна и задряма.

На сутринта драконът стоеше на рамката на леглото като някакъв дъвен пазител. Младежът се възхити на синия му цвят. Люспите му блестяха като стотици скъпоценни камъчета. Ерагон забеляза, че белегът на дланта му бе добил сребрист оттенък. Трябваше да помисли как да го прикрие.

Той вдигна дракона и внимателно излезе от къщата, като пътъм грабна малко месо, няколко парчета кожа и парцали. Денят беше свеж и хладен. Тънък слой нов сняг покриваше фермата. Ерагон се засмя, докато съществото оглеждаше околността от пазвата му.

Младежът прекоси нивите и навлезе в гората, търсейки подходящо място. Най-накрая си хареса едно голямо дърво, растящо на малко хълмче, и постави дракона на земята. След това от кожата направи кашка и я върза около врата му. Кожата беше стара, но щеше да издържи. Ерагон погледа пълзящото животно и премести примката от врата на краката му, тъй като не искаше да се задуши. Следващата му работа бе да направи от съчки и парцали гнездо на един по-висок клон. Доволен от свършеното, той се дръпна назад да почине.

– Време е да ти покажа новия ти дом – каза младежът и вдигна дракона в клоните. Той изпищя и се опита да се освободи, но после се настани в гнездото и загриза парчето месо, оставено там. – Тук ще си в безопасност.

Драконът със сигурност не разбираше и Ерагон внимателно потърси съзнанието му. Неприятното усещане за пропадане се появи отново. Той призова силата си и се опита да внуши на животното идеята.

– *Стой тук.*

Драконът спря да се движи и обърна глава към него.

– *Стой тук.*

Нещо като потвърждение дойде откъм съществото, но Ерагон се зачуди дали наистина е разбрало.

„Все пак това е само едно животно“.

Той внимателно прекъсна контакта.

Младежът се отдалечи от дървото, като непрекъснато хвърляше погледи назад.

След като се прибра, побърза да скрие парчетата от счупеното яйце. Беше сигурен, че Гароу и Роран няма да забележат липсата му. И

дватама бяха загубили интерес, когато разбраха, че е непродаваемо. Когато се събудиха, Роран спомена, че е чул някакъв шум през нощта, но за щастие не се опита да намери източника.

Ентусиазираният Ерагон не усети кога измина денят. Младежът бе успял да прикрие белега на ръката си добре и не се тревожеше поне за това. Не след дълго отново бързаше към дървото, носейки няколко надежди, откраднати от избата.

„Дали драконът ще оцелее навън през зимата?“

Страховете му бяха безпочвени. Драконът лежеше в гнездото си и дъвчеше нещо, но щом го забеляза, започна да писука. Ерагон беше доволен, че животното е останало на дървото, извън обсега на хищниците. Младежът започна да го храни и огледа убежището. Всичкото месо, което бе оставил, сега липсваше, а по пода се виждаха и няколко пера.

„Чудесно. Значи може да си лови храна и само“.

Сети се, че не знае дали драконът е мъжки или женски. Вдигна го въпреки недоволните писъци и започна да го оглежда, но не откри някакви очевидни белези.

Ерагон прекара доста време с животното. Отвърза го, постави го на рамото си и тръгна из гората, като му показваше всичко, което знаеше, без да се интересува дали драконът разбира. Важен беше самият акт на споделяне. Съществува го гледаше с големите си сини очи и сякаш попиваше думите. Ерагон се прибра чак привечер, изпълнен със съжаление от раздялата.

През нощта непрекъснато го спохождаха кошмари за нещата, които можеха да се случат на беззащитното създание. Сънищата му бяха изпълнени със свирепи бури и жестоки хищници, разкъсващи дракона.

Щом слънцето изгря, Ерагон грабна малко храна и още парцали; после изтича към гората. Драконът беше буден и здрав, наблюдаваше изгрева от върха на дървото. Младежът благодари горещо на всички богове. Животното се спусна на земята, скочи в ръцете му и се притисна към гърдите му. Студът не го бе наранил, но изглеждаше изплашено. От ноздрите му излизаше черен дим. Ерагон го поддържа малко, докато се успокои, след това го нахрани и си поиграха известно време, но се наложи да се прибере в къщата, за да не предизвика подозрения.

Всяка сутрин Ерагон изтичваше до дървото, даваше храна на дракона и бързо се връщаше. През деня настървено се занимаваше със задълженията си, за да приключи по-бързо и отново да отиде в гората. Гароу и Роран забелязаха поведението му и се опитаха да зададат няколко въпроса, но той само сви рамене и почна да проверява дали не го следят,

когато отива към дървото.

След първите дни спря да се тревожи, че някаква злополука би навредила на дракона. Животното растеше невероятно бързо и скоро щеше да може да се справи с повечето опасности. Само за първата, седмица то удвои размера си. След още четири дни беше високо до коляното на Ерагон и се наложи да му построи ново убежище.

На втората седмица бе принуден да остави дракона отвързан, тъй като той се нуждаеше от повече храна. Първия път само усилията на волята му спряха животното да не тръгне с него към фермата. Ерагон прекара доста време, докато му внуши да избягва къщата и нейните обитатели.

Внуши му, също и да ловува само в Гръбнака, където опасността някой да го види беше по-малка. Фермерите в долината щяха да се разтревожат, ако добитъкът им почнеше да изчезва. Отсъствията на дракона едновременно успокояваха и притесняваха младежа.

Телепатичната им връзка ставаше все по-силна. Въпреки че животното не разбираше думите, то общуваше чрез образи и емоции. Методът, разбира се, не беше прецизен и често се получаваха недоразумения. Разстоянието, от което двамата се свързваха мислено, се увеличаваше непрекъснато и скоро достигна почти три мили. Тези безсловесни разговори изпълваха времето на младежа. Една малка част от него беше винаги свързана с дракона – дори когато говореше с други хора.

Животното растеше и писъците му се превръщаха в рев, а мъркането – в ръмжене, но нито веднъж не издиша огън. Когато се разтревожеше, от ноздрите му излизаше черен пушек, но нямаше и следа от пламък.

В края на първия месец драконът стигаше до хълбока на Ерагон. За толкова кратък период той се бе превърнал от малко животно в могъщ звяр. Плочките му бяха здрави като плетена ризница, а зъбите – остри като кинжали.

Двамата се разхождаха всяка вечер, а понякога драконът летеше. Младежът обичаше да наблюдава тези полети и съжаляваше, че създаването е още малко и не става за яздене. Често сядаше на гърба на животното и разтървяваше мощните му мускули.

Въпреки усилията на Ерагон, гората се напълни със следи от присъствието на дракона. Нямаше как да се скрият широките отпечатъци и големите купчини фъшкии. Животното често си острееше ноктите по изсъхнали дънери, оставяйки широки резки по тях. Ако Гароу и Роран се отдалечеа малко от фермата, щяха да го открият. За да избегне

усложненията, Ерагон реши да им обясни всичко и да ги подготви за неизбежната среща.

Но първо трябваше да направи две неща: да кръсти създанието с подходящо име и да научи повече неща за драконите. За тази цел трябваше да говори с Бром, стария разказвач на легенди, който вероятно имаше познания по въпроса. Затова щом Роран реши да отиде до Карвахол, за да занесе няколко инструмента на поправка, Ерагон предложи да тръгне с него.

Вечерта преди да замине, младежът отиде на една поляна и призова дракона. След няколко минути забеляза фигурата му във въздуха. Драконът се гмурна надолу, забави ход, щом достигна дърветата, и се приземи с изящна спирала.

Ерагон докосна съзнанието му и с неудобство заяви, че трябва да замине. Животното изсумтя недоволено. Той се опита да го успокои, но драконът ядосано размаха опашка. Младежът положи ръка на гърдите му и се опита да внуши мир и спокойствие. Една дума отекна силно в главата му.

– *Ерагон.*

Беше сериозно и тържествено, сякаш бе подпечатан един неразрушим пакт. Той се загледа в дракона и по ръката му премина студена тръпка.

– *Ерагон.*

Тежък възел се оформи в стомаха му, докато сапфирените очи отвърщаха на погледа му. За първи път не помисли за създанието като за животно. Беше нещо друго, нещо различно. Той тръгна към дома, оставяйки дракона.

– *Моят дракон.*

– *Ерагон.*

ЧАЙ ЗА ДВАМА

Роран и Ерагон се разделиха в покрайнините на Карвахол. Потънал в мисли, Ерагон бавно се насочи към къщата на Бром. Той се спря на прага и вдигна ръка да почука.

– Какво искаш, момче?

Младежът се обърна. Зад него, подпрян на резбована тояга, стоеше Бром. Старецът беше облечен в кафява роба с качулка, като монах. Над бялата му брада стърчеше масивен орлов нос. Очите му сезираха към Ерагон изпод гъстите вежди и очакваха отговор.

– Трябва да науча някои неща. Роран отиде при ковача и имам свободно време. Ще ми отговориш ли на няколко въпроса?

Старецът изръмжа и отвори вратата. Ерагон забеляза на дясната му ръка златен пръстен, украсен със сапфир.

– Влизай, щом искаш да си говорим. Въпросите ти сигурно нямат край.

Вътре в къщата беше тъмно, а въздухът бе застоял.

– Момент да светна. – Старецът тръгна напред и изруга, понеже събори нещо на земята, но след секунди успя да запали една свещ.

Къщата бе пълна с купчини от книги, струпани около един масивен дървен стол с кожена тапицерия и пищна украса. Върху няколко по-малки стола бяха нахвърляни купища свитъци. По писалището имаше моливи и мастилници.

– Настанявай се, но внимателно. Книгите са много ценни.

Ерагон внимателно взе няколко свитъка от единия стол и ги сложи на пода, вдигайки облак прах, но успя да потисне желанието да кихне. Бром се наведе над камината и запали огън.

– Чудесно! Няма нищо по-хубаво от това да седиш край огъня и да си говориш. – Той отметна качулката, откривайки сребрилата си коса, сложи един чайник над пламъците и седна във високия стол. – Кажи сега какво те интересува.

– Ами... – Ерагон се зачуди как да започне – непрекъснато чувам за Драконовите ездачи и техните подвизи. Почти всички искат те да се завърнат, но никога не съм чувал откъде са дошли, откъде са произлезли драконите и какво прави Ездачите толкова специални.

– Обширна тема. Ако трябва да ти разкажа цялата история, вероятно ще ни отнеме година. Ще се наложи да съкратя малко, но преди да

започнем, ще запала лулата си.

Ерагон търпеливо изчака Бром да натъпче тютюна в лулата. Старецът винаги му беше харесвал. Понякога бе малко груб, но не отказваше да разкаже някоя история. Веднъж, когато младежът го беше запитал откъде е дошъл, той бе отвърнал със смях: „От едно селце, подобно на Карвахол, но не толкова интересно“. Това беше разпалило любопитството на Ерагон и той бе задал същия въпрос на чичо си. Обаче единственото, което беше успял да научи от Гароу, бе, че Бром се появил преди около петнайсет години, но никой не знаеше откъде.

Старецът запали лулата си с огниво, дръпна няколко пъти и заговори:

– Така, няма да спираме повече, освен за чая. Сега за Ездачите – или Шур'тугал, както ги наричат елфите. Откъде да започна? Те са управлявали дълги години и по време на могъществото си са владели земи, двойно по-големи от Империята. За тях се разказват множество истории, но повечето са измислени. Ако повярваш на всичките, ще решиш, че Ездачите са били едва ли не малки богове. Много книжовници са посветили живота си на изучаването им, но едва ли някой е успял да разбере всичко. Но ние ще се придържаме към твоите въпроси: как са се появили Ездачите, защо са били толкова ценени и откъде са дошли драконите. Ще започнем с последното. Драконите нямат начало или ако имат, то се крие в самото сътворяване на Алагезия. Краят им ще настъпи с изчезването на света, защото те страдат, когато страда земята. Те, заедно с джуджетата, са истинските жители на този континент. Живели са, силни и горди, още преди да се появят другите. Светът им се променил, когато първите елфи пристигнали на сребърните си кораби.

– Откъде са се появили елфите? – прекъсна го Ерагон. – И защо ги наричат „прекрасния народ“? Наистина ли съществуват?

Бром се намръщи.

– Искаш ли да ти отговоря на първите въпроси? Няма да успея, ако непрекъснато ме питаш и за други неща.

– Съжалявам – отвърна Ерагон и сведе глава.

– Не, не съжаляваш – засмя се Бром и погледна към чайника. – За твоє сведение, елфите не са измислица, а ги наричат „прекрасни“, защото са най-красивата и грациозна раса. Дошли са от място, наричано Алаlea, но само те знаят къде се намира.

– Така. – Старецът го изгледа изпод рунтавите си вежди, за да се увери, че няма да има повече прекъсвания. – Елфите били горда и магическа раса. В началото те гледали на драконите като на обикновени

животни, което се оказало смъртоносна грешка. Един самонадеян млад елф проследил и убил дракон. Драконите се ядосали, издебнали и разкъсали елфа. За нещастие кръвопролитията не спрели. Драконите се обединили и нападнали целия народ. Елфите разбрали, че е станало недоразумение, и искали да сключат мир, но не могли да намерят начин да общуват с драконите, което довело до дълга и жестока война. Тя се водила пет години и вероятно щяла да продължи повече, но един елф на име Ерагон намерил драконово яйце. – Ерагон примигна изненадано. – Виждам, че не си запознат с произхода на името си.

– Не съм.

Чайникът изсвири.

„Защо ли са ме кръстили на някакъв елф?“

– Тогава цялата история ще ти се стори още по-интересна – каза Бром. Той откачи чайника, напълни две чаши с вряла вода и подаде едната на младежа. – Няма нужда да запарваш листата дълго. Пий го, преди да е станал твърде силен.

Ерагон отпи, но си изгори гърлото и се облегна назад. Бром остави своята чаша и продължи да пуши лулата си.

– Никой не знае защо яйцето било изоставено. Някои казват, че родителите били убити от елфите. Други смятат, че драконите нарочно го подхвърлили. Но това не е толкова важно. Ерагон прозрял ползата от това да отгледа приятелски дракон. Погрижил се тайно за него и го кръстил Бид'Даум, според древните обичаи. Когато Бид'Даум пораснал, двамата отишли при драконите и ги убедили да сключат мир с елфите. Двете раси се помирили и в знак на това била сформирана групата на Ездачите. В началото Ездачите служели само за връзка с драконите, но с течение на времето ползата от тях била осъзната и те получили по-голяма власт. По-късно се преместили на остров Вроенгард и построили свой град – Дору Ареаба. Преди бунта на Галбаторикс Ездачите били мощни от всеки крал на Алагезия. С това смятам, че отговорих на два от въпросите ти.

– Да – отвърна Ерагон отнесено. Това, че е кръстен на първия Ездач, изглеждаше невероятно съвпадение. – Какво значи Ерагон?

– Не знам – каза Бром. – Името е древно. Съмнявам се, че някой освен елфите си спомня, а едва ли скоро ще видиш елф. Но въпреки това си е хубаво име и трябва да се гордееш с него. Не всички носят толкова достойни имена.

Ерагон спря да мисли за това и се съсредоточи върху наученото от стареца. Нещо му липсваше.

– Не разбрах нещо. Къде сме били ние, когато са се появили Ездачите?

– Ние ли? – попита Бром, повдигайки вежда.

– Ами ние. – Ерагон махна с ръка неопределено. – Така де, хората.

Бром се засмя.

– Ние сме чужденци, също като елфите. Нашите предци се появили три века по-късно.

– Това е невъзможно – запротестира Ерагон. – Винаги сме живели в долината Паланкар.

– Само няколко поколения, но не преди това. Същото се отнася и за тебе. Въпреки че се смяташ за част от семейството на Гароу, баща ти не е отгук. Ако поразпиташ хората, ще откриеш и други, които са пристигнали по-късно. Долината е древна и невинаги ни е принадлежала.

Ерагон се намръщи и отпи от чая си. Все още беше твърде горещ. Смяташе, че неговият дом е тук, без значение какъв е бил произходът на баща му.

– Какво се е случило с джуджетата след края на Ездачите?

– Никой не знае. Те се били срещу Галбаторикс, но когато станало ясно, че ще победи, се оттеглили в планините си и никой не ги е виждал оттогава.

– Ами драконите? Всички ли са били избити?

– Колко дракона са оцелели след бунта на Галбаторикс – отвърна тъжно Бром, – е най-голямата мистерия. Той пощадил само онези, които минали на негова страна, но единствено обвързаните с клетвопрестъпниците дракони биха му помагали в неговата лудост. В момента, ако има други дракони освен Шруйкан, те са се скрили така, че Империята да не ги намери.

„Откъде ли се е появил моят дракон?“

– Ами ургалите били ли са тук, когато елфите са пристигнали?

– Не, и те са дошли през морето. Схватките с тях са били една от причините Ездачите да бъдат толкова ценени. Много може да се научи от тези събития, но за съжаление кралят е забранил обсъждането им.

– Да, чух твоята приказка предния път.

– Приказка! – изръмжа Бром и в очите му припламнаха огънчета. – Ако това е приказка, то слуховете за моята смърт са верни и ти говориш с дух. Уважавай миналото, защото не знаеш по какъв начин може да те засегне.

Ерагон изчака стареца да се успокои и се осмели да попита:

– Колко големи са били драконите?

– По-големи от къща. Дори и най-малките са имали размах на крилата от около сто стъпки. Те не спират да растат. Някои от най-древните са били като хълм.

Ерагон се разтревожи. „Как ще скрия дракона след няколко години?“ Той се ядоса малко, но запази гласа си спокоен.

– А кога порастват?

– Ами... – отвърна Бром и потърка брадичката си – те не могат да издишат огън, преди да навършат пет-шест месеца. Някъде по това време стават и за размножаване. Колкото по-възрастен е драконът, толкова по-дълго може да издиша пламък.

– Чух, че люспите им сияели като скъпоценни камъни.

Бром се наведе напред и изръмжа:

– Правилно си чул. Имало е във всякакви цветове, а освен това се говори, че група дракони са изглеждали като жива дъга, непрекъснато искряща и сменяща цвета си. Кой ти каза това?

Ерагон замръзна за секунда и излъга:

– Един търговец.

– Как се казваше? – попита Бром. Веждите му отново се смръщиха, а на челото му се появи голяма бръчка.

– Не знам. Беше в кръчмата на Морн, ама не разбрах как му е името.

– Жалко – измърмори старецът.

– Каза също, че Ездачите можели да чуят мислите на драконите си – обади се Ерагон, като се надяваше, че измисленият търговец ще го предпази от подозрения. Бром присви очи и разпали лулата си, която беше загаснала.

– Объркал се е. Не съм чувал за такова нещо в нито една история. Каза ли друго?

– Не – сви рамене младежът. Бром ставаше твърде настойчив и той реши да изостави историята за търговеца. – Драконите дълго ли живеят?

Старецът не отговори веднага, а остана умислен, потропвайки с пръсти по дръжката на лулата.

– Извинявай, отплеснах се. Да, драконите живеят дълго. Може да се каже вечно, освен, ако не загинат или ако Ездачите им не бъдат убити.

– Но щом драконът умира заедно с Ездача си, тогава вероятно живее само шестдесет-седемдесет години. В твоите истории се казваше, че Ездачите живеели стотици години. Това е невъзможно.

По лицето на Бром се появи усмивка:

– „Възможно“ е дума, която всеки разбира различно. Някой би казал, че е невъзможно да обикаляш из Гръбнака и да оцелееш, но ти го правиш често. Въпрос на гледна точка. Освен това забравяш, че драконите са магически същества. Те влияят на всичко живо край тях, особено на Ездачите. Ето например кралят. Повечето хора смятат, че дългият му живот е плод на магическите му умения, но той се дължи на драконите. Има и други, не толкова очевидни промени. Например човек Ездач ще установи, че ушите му леко се заострят – като на елф.

Ерагон едва се удържа да не посегне към ушите си.

„Какво ли още ще се промени? Този дракон не само се промъкна в главата ми, но променя и тялото“.

– Драконите умни ли са били?

– Ти не слушаш ли какво ти разказвам? Как според тебе елфите биха се договорили с глупави зверове? Драконите са били по-умни от тебе и мене.

– Но те са животни – настоя Ерагон.

– Те са животни, колкото ние с тебе. Хората хвалят подвизите на Ездачите, а забравят, че драконите са били нещо повече от средство за придвижване. Според тебе колко мъже ще се осмелят да нарушат мира, ако знаят, че скоро ще се появи огромен огнедишаш гущер, по-мъдър от който и да е крал?

– Ти виждал ли си дракон някога?

– Не – отвърна Бром, – изчезнали са доста преди моето време.

„А сега за името“.

– Опитвам се да си спомня името на един дракон. Чух за него, когато търговците бяха тук, но не мога да се сетя. Ще ми помогнеш ли?

Бром сви рамене и започна да изброява имена.

– Юра, Хирадор, Фундор, който се е бил с морското чудовище, Галзра, Бриам, Оен Могъщи, Гретием, Бероан, Росларб – В самия край той измърмори още едно, което почти убягна на Ерагон. – и Сапфира. Някое от тези ли е?

– Май че не – отвърна младежът. – Роран сигурно вече е приключил с Хорст. Трябва да тръгвам, макар че не ми се ще.

– Само това ли беше? Очаквах, че ще ти отговарям, докато той не дойде да те извлече насила. Нима нямаш въпроси за тактиката на Ездачите и въздушните битки? Свършихме ли?

– Засега – засмя се Ерагон. – Научих това, което исках, че и повече.

– Много добре. – Старецът стана и го изпрати до вратата. – Пази се и не забравяй да ми кажеш името на онзи търговец, ако се сетиш.

– Непременно. Благодаря ти.

Ерагон излезе навън и докато размишляваше над наученото, бавно се отдалечи от къщата.

МОГЪЩО ИМЕ

Докато се връщаха към фермата, Роран подхвърли:

– Днес при Хорст дойде един човек от Теринсфорд.

– Как се казваше? – попита Ерагон, докато заобикаляше едно заледено място. Бузите му бяха почервенели от студ.

– Демптън. Искаше Хорст да му направи някакви части – отвърна Роран, който вървеше отпред и стъпкваше пътя.

– Че в Теринсфорд няма ли ковач?

– Има, но не е достатъчно добър. Демптън е мелничар и частите му трябва за мелницата. Решил е да прави подобрения по нея и ми предложи работа. Ако приема, трябва да тръгна с него, като дойде да си вземе частите.

Мелничарите работеха целогодишно. През зимата мелеха житото, което хората им носеха, а през лятото купуваха зърно, за да продават готово брашно. Беше тежка и опасна професия. Работниците често губеха пръсти или ръце, ако не внимаваха с гигантските камъни.

– Ще кажеш ли на Гароу? – попита Ерагон.

– Да – усмихна се смутено Роран.

– Защо? Знаеш го какво мисли по този въпрос. Ако му кажеш, само ще развалиш вечерята. Забрави за това, поне да се наядем на спокойствие.

– Не мога. Мисля да приема работата.

Ерагон спря и се обърна към братовчед си.

– Защо? Знаем, че нямаме много пари, но все някак оцеляваме. Не е нужно да ни напускаш.

– Не, не е нужно. Но парите ми трябва. – Роран се опита да продължи по пътя.

– За какво са ти? – настоя Ерагон.

– Искам да се оженя.

Ерагон се удиви. Спомни си, че бе видял Роран и Катрина да се целуват, но чак пък женитба?

– Катрина? – попита той, без да чака отговор. – Предложи ли й?

– Не още, но напролет, когато мога да построя къща, ще й предложа.

– Но в момента във фермата има много работа – започна да протестира Ерагон. – Изчакай поне да засеем.

– Не – засмя се Роран. – През пролетта ще имате повече нужда от мене. Тогава ще трябва да се оре и сее. Да не говорим за останалата работа. Точно сега е моментът да замина. Вие с Гароу ще се оправите и без мен. Ако всичко е наред, напролет ще се върна заедно с жена си.

Ерагон мълчаливо призна, че Роран има право.

– Ами, желая ти късмет. Но Гароу може и да не го приеме толкова лесно.

– Ще видим.

Двамата продължиха напред мълчаливо. Ерагон беше смутен. Трябваше да мине доста време, преди да приеме избора на братовчед си. Когато се прибраха, Роран не спомена на Гароу за плановете си, но със сигурност скоро щеше да го направи.

Ерагон отиде да види дракона за първи път, откакто му беше проговорил. Приблужи го внимателно, защото вече знаеше, че са равностойни.

– *Ерагон.*

– Само това ли можеш да казваш? – измърмори под нос младежът.

– *Да.*

Ерагон присви очи при неочаквания отговор и седна на земята.

„Значи има и чувство за хумор. С какво ли ще ме изненада още?“

Той едно строши един клон с крак. Изявлението на Роран беше развалило настроението му. Драконът изпълни съзнанието му с въпросителна мисъл и младежът му обясни какво е станало. Докато говореше, той непрекъснато повишаваше гласа си, докато не се разкрещя. Накрая, напълно изтощен, той едно блъсна с юмрук по земята.

– Не искам той да заминава – изрече Ерагон безпомощно. Драконът само седеше и го наблюдаваше безстрастно. Младежът изруга и разтърка очите си. – Време е да ти дам име. Днес научих няколко, да видим дали ще си харесаш нещо.

Той прекара наум списъка и си избра две, които му звучаха достатъчно героично.

– Какво ще кажеш за Ванилор или Еридор? И двамата са били велики дракони.

– *Не.* – Драконът, изглежда, се забавляваше от усилията на момчето. – *Ерагон.*

– Това е моето име, не е за тебе. Щом не харесваш тези, чуй още няколко. – Ерагон продължи да изрежда имена, но създанието ги отхвърляше с присмех. – Какво ще кажеш за Инготхолд, той се е бил... В този момент го споходи прозрение.

– Разбрах какъв е проблемът. Аз ти предлагам мъжки имена, а ти си женски.

– *Да.* – Драконът леко помръдна с крила.

Сега, когато знаеше какво да търси, младежът се сети за десетина имена. Миремел не беше подходящо, защото тя бе кафяв дракон. Офелия и Ленора също отпаднаха. Той беше на път да се откаже, когато си спомни последното име, което Бром бе прошепнал. На Ерагон му хареса, но какво щеше да каже драконът?

– Ще те нарека Сапфира.

Тя го погледна с интелигентните си очи и младежът усети нейното задоволство.

– *Да.*

Нещо прещрака в главата му, а гласът ѝ отекна, сякаш идваше от голямо разстояние. Ерагон се ухили доволно. Сапфира започна да мърка.

ЩЕ СТАНА МЕЛНИЧАР

По залез-слънце вечерята беше сервирана. Ерагон наблюдаваше Роран и очакваше неизбежния разговор.

– Предложиха ми работа в мелницата на Теринсфорд. Смятам да я приема.

Гароу спокойно сдъвка хапката и остави вилицата. След това се облегна на стола и склочи ръце зад гърба си.

– Защо?

Роран обясни, докато Ерагон ровичкаше безцелно из чинията си.

– Ясно – отвърна Гароу и мълчаливо се загледа към тавана. Двамата младежи седяха неподвижно и очакваха отговора му. – Кога тръгваш?

– Какво? – попита Роран.

– Да не мислиш, че ще те спра? Отдавна се надявам да се ожениш. Много ще се радвам да видя фамилията да расте отново. Катрина е късметлийка, че си избрал нея. Роран се усмихна щастливо, а Гароу го запита отново: – Та кога заминаваш?

– Когато Демпгън се върне да прибере частите си.

– Тоест?

– След две седмици.

– Добре. Тъкмо ще имаме време да се приготвим. Ще е трудно да се оправяме двамата, но да се надяваме, че няма да е за дълго. – Гароу обърна поглед към другия край на масата. – Ерагон, ти знаеше ли за това?

– Не и до днес, това е лудост.

– Това е естественият ход на живота. Всичко ще се нареди с времето. А сега да оправим масата.

Ерагон и Роран му помогнаха мълчаливо.

Следващите дни бяха напрегнати, Ерагон се изнервяше все повече и не говореше с никого. По всичко в къщата се усещаше предстоящото заминаване на Роран. Двамата се отдръпнаха един от друг и спряха да си приказват.

Сапфира беше единственото успокоение за Ерагон. Тя го разбираше най-добре. През седмиците преди заминаването драконът растеше бързо и вече достигаше до рамото на младежа. Вдлъбнатината на гърба ѝ беше идеална за сядане и Ерагон често почиваше там, докато ѝ обясняваше различните думи. Скоро тя разбираше всичко, което ѝ се

казваше, и често отправяше коментари.

За Ерагон тези разговори бяха прекрасни. Сапфира беше интелигентна като човек. Характерът ѝ понякога го изумяваше, но двамата се разбираха отлично. Един път тя улови орел, но вместо да го изяде, го освободи.

– Небесният ловец не бива да умира като плячка, прикован за земята.

Планът на младежа да покаже дракона бе пропаднал след изявлението на Роран, а и самата Сапфира не гореше от желание. Ерагон знаеше, че щом съществуването ѝ се разкрие, ще отправят към него крясъци и обвинения, и реши да изчака за някакъв сигнал, че моментът е подходящ.

В нощта преди братовчед му да замине, Ерагон реши да поговори с него. Младежът се промъкна към отворената стая на Роран, който тъкмо сгъваше одеялата и вещите си. Той се спря, взе нещо от възглавницата и го подхвърли във въздуха. Беше едно обло камъче, което Ерагон му бе подарил преди години. Роран се поколеба дали да не го сложи в раницата, но се спря и го остави на лавицата. Тежка буца заседна в гърлото на Ерагон и той си тръгна безмълвно.

СТРАННИЦИ В КАРМХОЛ

Закуската беше студена, но поне чаят бе топъл. Ерагон погледна към Гароу и Роран и си помисли, че това е последният път, в който са заедно, поне за следващите няколко месеца.

Роран седна на един стол и започна да си обува ботушите. Готовата му раница стоеше на пода до него. Гароу се приближи с ръце в джобовете. Ризата висеше по мършавото му тяло.

– Взе ли всичко?

– Да.

Гароу кимна и измъкна от джоба си една торбичка. Докато я подаваше на Роран, се чу звън на монети.

– Пазех тези спестявания за тебе. Не са много, но ще ти стигнат за няколко дреболии.

– Благодаря, но няма да харча парите си напразно.

– Харчи ги както решиш. Нямам какво друго да ти дам, освен бащината си благословия, макар че тя едва ли струва много.

– За мене ще е чест да я получа – отвърна развълнувано Роран.

– Върви и дано боговете те пазят – изрече Гароу и го целуна по челото. След това се завъртя към Ерагон. – Не съм забравил и тебе. Имам няколко съвета и за двамата ви. Вслушайте се в тях и няма да сгрешите. Не позволявайте на никого да ръководи умовете или телата ви. Пазете мислите си. Човек може да е свободен, но да е по-здроо окован и от роб. Вслушвайте се в хората, но не отдавайте душата си. Уважавайте могъщите, но не ги следвайте съляпо. Преценявайте добре, но не коментирайте. Не смятайте, че някой ви превъзхожда само защото е по-богат и силен. Отнасяйте се почтено с всички, за да не ви отмъщават. Пазете парите си. Отстоявайте вярванията си и другите ще ви слушат. Той се спря за секунда и продължи по-бавно.

– По отношение на любовта, единственият ми съвет е да бъдете искрени. Това е най-мощният инструмент да отключите нечие сърце или да получите прошка. Това е, което имам да ви кажа. Той се наведе и вдигна раницата. – Време е да тръгвате. Зазорява се и Демптън ще чака.

– Ще се върна колкото се може по-скоро – каза Роран, наметна раницата и прегърна Гароу.

– Добре, но сега тръгвай и не се тревожи за нас.

Ерагон и Роран потеглиха незабавно. Гароу излезе навън, помахаше

им и след малко се прибра. При звука на затварящата се врата Роран се спря.

Ерагон се обърна и погледна към фермата. Само тънка струйка дим показваше наличието на живот сред бялата пустош.

– Доскоро това беше целият ни свят – каза Роран тъжно.

– Хубав свят – потвърди Ерагон и потръпна.

Роран кимна и закрачи към новото си бъдеще. Къщата изчезна от поглед, щом се спуснаха по хълма.

Беше рано, когато пристигнаха в Карвахол, по вратата на ковачницата бе отворена. Въздухът вътре беше приятно топъл. Балдор бавно работеше с огромно духало, прикрепено към каменната пещ, пълна с нажежени въглища. До пещта имаше черна наковалня и буре с вода. По стените висяха най-разнообразни инструменти: гигантски клещи, чукове, пили, длета, кирки и лопати. Хорст и Демптън стояха близо до една дълга маса. Демптън ги забеляза и се приближи усмихнат.

– Роран, радвам се, че дойде. С новите ми камъни ще има много работа. Готов ли си?

– Да. Кога тръгваме?

– Имам да свърша още няколко неща, но най-много до час потегляме. – Той се обърна към Ерагон и протегна ръка. – Ти сигурно си Ерагон. Бих предложил и на тебе работа, но засега Роран ми стига. Може би догодина?

Ерагон се усмихна и се здрависа с човека. При други обстоятелства сигурно щеше да го хареса, но точно сега му се искаше мелничарят никога да не беше идвал в Карвахол. Демптън се обърна към Роран и почна да му обяснява нещо за мелницата.

– Частите са готови – намеси се Хорст и посочи един вързоп на масата. – Можете да ги вземете, когато пожелаете.

Мъжете си стиснаха ръце и ковачът излезе, махайки на Ерагон да го последва.

– Какво мислиш за Демптън? – попита младежът, щом двамата се отдалечиха малко.

– Свестен човек е. Роран няма да има проблеми с него. – Хорст изтупа няколко стружки от престилката си и сложи ръка на рамото на Ерагон. – Приятел, спомняш ли си за спречкването ти със Слоун?

– Ако питаш за отплата за месото, не съм забравил.

– Не, не. Искам да знам дали още пазиш онзи син камък.

Ерагон потръпна.

„Защо иска да знае? Може би някой е забелязал Сапфира?!“

– Пазя го, но защо питаш?

– Щом се прибереш вкъщи, се отърви от него. Вчера пристигнаха двама мъже. Странници, облечени в черно и носещи мечове. Косата ми настръхна само при вида им. Снощи започнаха да разпитват хората дали са виждали камък като твоя. Никои не каза нищо, но днес продължават, а се сещам за неколцина, които ще се раздрънкат.

Ерагон се ужаси. Който и да беше пратил камъка в Гръбнака, явно бе успял да го проследи. А може би службите на Империята бяха узнали за Сапфира. И двете възможности бяха еднакво лоши.

„Мисли, мисли! Яйцето го няма и няма как да го открият. Но ако знаят, че не е камък, ще се досетят какво се е случило. Сапфира може би е в опасност“.

– Благодаря ти, че ми каза. Знаеш ли къде са в момента? – попита Ерагон, горд, че гласът му почти не трепна.

– Предупредих те, за да не се срещаш с тях. Изчезвай от Карвахол. Прибери се у дома.

– Добре, щом смяташ, че така е по-добре.

– Убеден съм. Може би съм твърде подозрителен, но тези странници не ми харесват. Добре ще е да стоиш във фермата, докато си заминат. Аз ще гледам да ги разкарам, макар че няма да е лесно.

Ерагон го погледна с благодарност. Искаше му се да му каже за Сапфира.

– Ще тръгвам тогава – заяви той и отиде да се сбогува с братовчед си.

– Няма ли да поседиш малко? – попита учуденият Роран.

По някаква причина въпросът се стори много забавен на Ерагон.

– Имам работа тук, а и не ми се седи, докато тръгнеш.

– Ами, предполагам, че няма да се виждаме следващите няколко месеца.

– Сигурен съм, че няма да е чак толкова продължително. Пази се и се върни скоро. – Той прегърна братовчед си и излезе.

Знаейки, че ковачът го наблюдава, Ерагон се насочи към покрайнините на града, но скоро свърна и започна да се прокрадва между къщите.

Младежът се спотаи в сенките и се заслуша за странни шумове. Спомни си, че лъкът му е останал вкъщи, и съжали, че не го е взел. Той се промъкна през Карвахол, докато не чу непознат глас от една къща и напрегна слух да различи нещо.

– Кога се случи това? – Думите бяха меки, сякаш напоени с олио и произнесени със странно съскане, от което косата му настръхна.

– Преди около три месеца – отговори друг глас, в който Ерагон разпозна Слоун.

„Да го вземат сенките, проклетникът ще се раздрънка.“

Младежът си обеща да цапардоса касапина при следващата им среща. Намеси се трети глас, дълбок и влажен, който предизвикваше тръпки и неприязън.

– Сигурен ли си? Надявам се, че не си сгрешил. В противен случай ще е доста неприятно.

Дали някой друг, освен имперските служители, смееше да заплашва така открито? Едва ли, но който и да беше загубил яйцето, очевидно притежаваше достатъчно сила.

– Да, сигурен съм. Тогава беше у него. Доста хора го видяха, питайте и тях.

– Другите не искат да окажат съдействие. – Гласът направи пауза. – Информацията ти беше полезна. Няма да те забравим.

Слоун измърмори нещо и Ерагон дочу отварянето на врата. Той надникна зад ъгъла. Двама високи мъже стояха на улицата. И двамата носеха дълги черни наметала с качулки, които скриваха лицата им. Ръцете им бяха покрити с ръкавици, а гърбовете – странно изкривени.

Ерагон се помръдна леко, за да ги огледа по-добре. Единият от странниците се напрегна, промърмори нещо на спътника си и двамата се обърнаха. Младежът усети как го обзема непреодолим ужас. Очите му се взираха в скритите им лица и той осъзна, че не може да помръдне. Опита да се пребори с това чувство.

„Изчезвай!“

Но краката му не го слушаха. Странниците тръгнаха към него. Вече виждаха лицето му. Почти се бяха приближили до ъгъла, с ръце на мечовете си.

– Ерагон! – Той подскочи при този вик. Странниците спряха на място и изсъскаха. Бром се приближи към младежа, гологлав и с тояга в ръка. – Ерагон! – извика Бром отново.

Странниците се спогледаха и изчезнаха между къщите.

Ерагон падна, треперейки, на земята, облян в студена пот. Старецът му подаде ръка и го изправи.

– Изглеждаш болен. Добре ли си?

– Не знам, просто нещо ми стана, но вече съм добре. Странно, нямам представа какво точно се случи.

– Ще се справиш – отговори Бром, – но може би ще е по-добре да се прибереш вкъщи.

„Да, трябва да се прибера. Трябва да стигна дотам преди тях“.

– Мисля, че си прав. Може би се разболявам.

– Тогава тръгвай. Пътят е дълъг, но съм сигурен, че ще се почувстваш по-добре. Ще те изпратя донякъде. Ерагон нямаше нищо против. Старецът го хвана за ръката и бързо го поведе към пътя, подпирайки се на тоягата си. – А ти за какво ме търсеше?

– Просто от любопитство. Чух, че си в града, и исках да те питам дали си спомняш името на онзи търговец.

„Търговец? За какво ми говори?“

– Не, опасявам се, че не помня.

Бром въздъхна, сякаш нещо се бе потвърдило, и потърка носа си.

– Аха, ако си спомниш, ела и ми кажи. Интересно ми е да науча кой е този търговец, който знае толкова много за драконите. А сега побързай и не се мотай по пътя. – Старецът протегна костеливата си ръка.

Ерагон я разтърси, но докато я пускаше, нещо закачи ръкавицата му и тя падна на земята. Бром се наведе, вдигна я и му я подаде. В момента, в който Ерагон се опита да си я вземе, костеливите пръсти на стареца извиха китката му, разкривайки сребристия белег на дланта. Бром присви очи, но не каза нищо.

– Довиждане – каза малко притеснено Ерагон и тръгна по пътя. Зад него Бром започна да си свирука някаква игрива мелодийка.

СЪДБОНОСЕН ПОЛЕТ

Ерагон тичаше колкото се може по-бързо, без да спира дори когато остана без дъх. През цялото време се опитваше да призове Сапфира, но тя ловуваше някъде надалече. Зачуди се какво да каже на Гароу. Явно се налагаше да му признае за дракона. Той се приближи до къщата с разтуптяно сърце. Чичо му се мотаеше около плевнята.

„Да му кажа ли сега? Едва ли ще ми повярва, ако Сапфира не е наоколо. По-добре първо да я намеря“. Ерагон заобиколи фермата и изтича към гората, призовавайки дракона.

– *Идвам!*

Той зачака нетърпеливо и не след дълго дочу познатия звук на размахващи се криле.

– *Какво става?*

Ерагон докосна рамото ѝ и затвори очи, докато ѝ предаваше набързо последните събития. Когато спомена страниците, Сапфира се разгневи. Тя отстъпи и заръмжа оглушително, след което започна да размахва опашка. Младежът отскочи внимателно назад, избягвайки последиците на внезапния гняв.

– *Огън! Врагове! Смърт! Убийци!*

– Какво не е наред? – Той се опита да докосне съзнанието ѝ, но около него сякаш се издигаше невидима стена. Тя отново изръмжа и заби нокти в земята.

– *Спри се! Гароу ще те чуе!*

– *Престъпени клетви, погубени души, счупени яйца! Навсякъде кръв! Убийци!*

Отчаяният Ерагон се приведе, възползва се от едно замахване на опашката и се покатери на гърба на дракона, сядайки във вдлъбнатината на врата.

– Достатъчно, Сапфира! – извика той. Потокът панически мисли секна внезапно. – Всичко ще е наред.

Сапфира приклепна, разпери криле и се устреми към небето.

Ерагон изпищя уплашено, докато наблюдаваше отдалечаващата се земя. Драконът пренебрегна ужаса му и се насочи към Гръбнака. Долу, в далечината, се виждаха фермата и река Анора. Стомахът на младежа се сви. Той се приведе напред и се фокусира върху люспите на врата на дракона. Доби смелост да се огледа чак когато спряха да се изкачват.

Въздухът беше толкова студен, че миглите му почти замръзнаха. Приближаваха се към планините по-бързо, отколкото предполагаше. Сапфира се олюля за секунда и Ерагон прехапа устните си.

– Трябва да се върнем обратно. Странниците ще дойдат във фермата. Трябва да предупредим Гароу. Обърни!

Не последва отговор. Той отново се опита да докосне съзнанието ѝ, но бе отблъснат от бариера, изтъкана от страх и ярост. Младежът се опита да пробие или заобиколи защитата ѝ, но не можа да открие начин.

Скоро летяха над планините. Местността отдолу бе съвсем пуста и необитаема, с изключение на дивите кози, които се изкачваха по скалите.

Ерагон се притесни, че Сапфира ще продължи да лети и през нощта, но при здрачаване тя се спусна в една закътана долчинка.

Драконът прелетя над дърветата, намери една открита поляна и внимателно кацна на нея. Младежът се изхлузи моментално от гърба ѝ.

При докосването до земята коленете му се подгънаха и той се строполи в снега. Болката го накара да изгуби дъх и насълзи очите му. Схванатите му мускули трепереха неудържимо. Той се превъртя по гръб и протегна крайници, след което се насили да погледне надолу. Две мокри петна се виждаха от вътрешната страна на панталоните му. Ерагон ги свали и се намръщи. Краката му бяха раздрани и окървавени от твърдите люспи на дракона. Студът го принуди да вдигне панталоните и той изпищя, щом платът докосна чувствителните рани. Опита се да стане, но краката му не го слушаха.

„Намирам се в Гръбнака, в местност, която не познавам, по средата на зимата, с един разгневен дракон, не мога да ходя и нямам подслон. Нощта пада. Трябва да се върна във фермата колкото се може по-скоро, единственият начин е с летене, а едва ли ще го понеса. Поне Сапфира да можеше да издиша пламък!“

Той се обърна и я видя, коленичила наблизо в снега. Бариерата в съзнанието ѝ беше изчезнала. Младежът се опита да я успокои.

– Защо се уплаши от тези странници?

– *Убийци!*

– Гароу е в опасност, а ти ме завлече тук, в пустошта. Не можеше ли да ме защитиш? Защо избяга?

– *Смърт! Отрова!*

– Сапфира, виж къде сме! Слънцето залязва, а полетът разрани краката ми. Това ли искаше?

– *Не.*

– Тогава защо го направи?

Той усети, че Сапфира съжалява за болката му, но не и за действията си. Тя се обърна и отказа да отговори. Студът вдърви краката на Ерагон, намалявайки болката, но това беше лош признак. Той реши да смени тактиката.

– Ще замръзна, ако не ми направиш някакво убежище. Поне една купчина с борови клонки или нещо такова.

– Няма нужда. Ще се увия около тебе и ще те покрия с криле. Огънят в мене ще те пази от студа.

Ерагон отпусна глава назад.

– Добре, но разрови снега наоколо. Така ще ми е по-удобно.

Сапфира размърда опашка и разчисти мястото с два замаха.

– Не мога да ходя. Трябва да ми помогнеш.

Тя внимателно се наведе към него. Младежът се взря в сините ѝ очи и се хвана за един от костните шипове. Сапфира вдигна глава и внимателно го завлече до разчистеното място. След като момчето се пусна, драконът легна до него и му предложи топлия си корем. Ерагон се притисна към меките люспи, а дясното крило се сведе над него като жива палатка. След малко въздухът започна да се затопля.

Той свря ръце в палтото, като предварително завърза празните ръкави около врата си. Усети, че е гладен, но не това беше най-голямата му грижа. Щеше ли да успее да се върне във фермата преди непознатите?

„Дори и ако стисна зъби и отново яхна Сапфира, едва ли ще пристигнем преди утре на обед. Страниците ще са там много преди това. – Ерагон затвори очи и една сълза се спусна по лицето му. – Какво направих?“

УЧАСТТА НА НЕВИННИЯ

На сутринта Ерагон отвори очи и помисли, че небето е паднало. Плътна синя пелена го обграждаше отвсякъде и се спускаше към земята. Все още полузаспал, младежът се протегна и усети тънката кожа. Отне му почти минута да осъзнае в какво се вира. Болката в краката му бе отшумяла леко, но все пак потръпна при мисълта за ходене. Отгоре на всичко не беше ял от едно денонощие.

– Хей! Събуди се! – извика той на Сапфира. Тя се раздвижи и повдигна крилото си, давайки път на слънчевата светлина. Ерагон извика, заслепен от снега. Зад него Сапфира се протягаше като котка и показваше острите си зъби. Когато очите на младежа привикнаха, той се огледа, като се опитваше да разбере къде се намират. Мястото му беше напълно непознато. От едната страна на поляната се чуваше ромоленето на поточе.

Ерагон се изправи и с мъка доуцуква до едно дърво. Сграбчи някакъв клон и като напрегна останалите си сили, го отчупи. След това го окастри и си направи импровизирана патерица, с чиято помощ се добра до поточето. Пийна малко вода и се върна на поляната. Докато вървеше между дърветата, разпозна околните планини.

Точно тук се бе появило яйцето със Сапфира. Нямаше грешка, ясно се виждаха следите от експлозията.

„Но как ли е узнала къде е това място? Та тя беше още в яйцето. Може би го е взела от моите спомени“. Той поклати учудено глава. Сапфира го очакваше търпеливо наблизо.

– Трябва да ме върнеш къщи. Знам, че не искаш, но трябва. Задължени сме на Гароу. Той се грижеше за мене, както аз за тебе. Нима ще пренебрегнеш този дълг? Какво ще кажат, за нас след години – че сме се крили в планините, докато чичо ми е бил в опасност? Вече ги чувам – историите за Ездача и страхливия му дракон. Ако трябва да се бием, нека го направим! Ти си дракон, дори Сянка би побягнала от теб! А ти стоиш и се криеш в гората като уплашен заек.

Искаше да я ядоса и успя. От гърлото ѝ се разнесе силно ръмжене. Тя оголи зъби и се наведе да го погледне. За момент Ерагон се притесни, че е отишъл твърде далеч.

– *Кръвта ще срещне кръв. Ще се бия. Съдбите ни са свързани, но не ме предизвиквай. Ще те отнеса заради дълга, но това е лудост.*

– Лудост или не – отвърна той, – нямаме избор. Младежът разкъса ризата си и уви парцалите около краката си. След това внимателно се качи върху Сапфира и стисна врата ѝ. – Този път лети по-ниско и по-бързо. Времето е от значение.

– *Гледай да не паднеш.*

Тя се издигна над дърветата и се устреми към небето. Ерагон беше доволен, че не е ял нищо.

– По-бързо, по-бързо!

Тя не отговори, но увеличи скоростта си. Младежът изруга и затвори очи. Надяваше се, че парцалите ще предпазят краката му, но скоро крачолите отново се напоиха с кръв. Сапфира полетя още по-бързо.

До обед успяха да достигнат долината Паланкар. Облаци бяха закрили небето на юг, а на север лежеше Карвахол. Ерагон забеляза фермата и го обхвана страх. От нея се разнасяха оранжеви пламъци и черен дим.

– Сапфира! Свали ме долу, веднага!

Тя прибра криле и се гмурна надолу с опасна скорост. Младежът обви ръце около врата ѝ.

– Кацни в нивата!

Сапфира изчака да се снижат на около сто стъпки и разпери крила, за да забави падането, след което се приземи тежко. Ерагон се изхлузи на земята, като едва дишаше.

Къщата беше разбита на парчета. Греди и дъски, части от стената и покрива лежах наоколо, сякаш ударени с гигантски чук. Снегът бе осеян с тухли от комина и плочи от покрива. Плевнята беше запалена, а животните бяха избягали или избити.

– Чичо! – Ерагон изтича към останките, оглеждайки се за Гароу. Нямахше следа от него. – Чичо!

Сапфира се приближи.

– *От това място лъха тъга.*

– Това нямаше да се случи, ако не бе избягала с мен!

– *Щеше да си мъртъв, ако бяхме останали.*

– Огледай се! – кресна той. – Можеше да предупредим Гароу. Твоя е вината, че той не се спаси!

Младежът удари една греда и си разкървави пръстите. Пристъпи към пътя и огледа следите, но зрението му беше замъглено. Докосна бузите си и откри, че са мокри. Над него надвисна сянка и Сапфира го покри с крилото си.

– *Успокой се, не всичко е загубено. Виждам само два чифта следи.*

Гароу може да е някъде наоколо.

Ерагон внимателно разгледа утъпкания сняг. Два чифта следи се насочваха към къщата и после се връщаха; бяха с еднаква дълбочина, което значеше, че не бяха взели нищо.

– Права си, Гароу трябва да е тук. – Той скоочи на крака и се отправи към къщата. – Ще огледам край сградите и в гората.

Ерагон пропълзя в руините на кухнята и започна да рови из отломките. Една чаша, останала незасегната, му направи впечатление за момент, но той я захвърли. Докато ровеше, нещо изтрополя зад него. Младежът се извърна, готов за атака. Една ръка се подаваше изпод срутения покрив. Тя помръдна леко и Ерагон извика:

– Чичо, чуваш ли ме?

Не последва отговор. Младежът се захвана с гредите, без да обръща внимание на треските, които се забиваха в пръстите му. Разкри остатъка от ръката и рамото, но тялото беше затиснато от тежка греда.

– Сапфира, имам нужда от тебе!

Тя се появи мигновено. Дъските прашяха под тежестта ѝ. Без да продума, заби нокти в гредата и я повдигна. Гароу лежеше по корем, а дрехите му бяха разкъсани. Ерагон го издърпа от останките и Сапфира пусна дървото с трясък.

Кожата на Гароу бе сива и суха, сякаш треска беше изпила влагата ѝ. Цялото му тяло бе покрито от дълбоки изгаряния. Те бяха бели и сълзяха. От тях се носеше гадна миризма, като на изгнили плодове. Дишането му беше насечено и напомняше предсмъртни хрипове.

– *Убийци!*

– Не казвай това. Все още може да го спасим! Трябва да го заведем до Гертруде, но сам няма да мога да го нося до Карвахол. Сапфира му показа образ как държи Гароу в ноктите си. – Ще можеш ли да носиш и двама ни?

– *Ще трябва.*

Ерагон се върна при руините и намери няколко кожи и една дъска. Сапфира проби дупки в дъската и той я прикрепил с кожите към предните ѝ крака. След това привърза Гароу върху импровизираната носилка. Докато се занимаваше с това, забеляза парче черен плат, което приличаше на дрехите на непознатите. Той го прибра и внимателно се покачи на Сапфира, примижавайки от болка.

– Тръгвай!

Тя подскочи във въздуха, задържа се за секунда, издигна се мощно и пое над гората.

– Лети над пътя. Така ще можеш да кацнеш, ако се наложи.

– Може да ме видят.

– Вече няма значение!

Тя реши да не спори и се насочи към пътя за Карвахол. Гароу се люлееше под нея, но беше добре завързан.

Допълнителната тежест я забавяше. Скоро дишането ѝ се учести. Въпреки усилията ѝ, бяха на около миля от Карвахол, когато се снижи. При кацането си тя вдигна фонтан от сняг. Ерагон се изтърколи внимателно, за да не нарани краката си. След това се изправи и отвърза чичо си.

– Намери си място за почивка. Не знам колко ще се бавя, така че трябва да се грижиш сама за себе си.

– *Ще те чакам.*

Той прехапа устни и започна да влачи Гароу по пътя. Първите няколко крачки предизвикаха ужасна болка в изтерзаното му тяло.

– Няма да се справя! – извика младежът към небето, но продължи напред. Минутите се проточиха. Зачуди се дали Карвахол все още съществува, или странниците са го изгорили. След известно време дочу някакви викове и вдигна поглед.

Бром тичаше към него, а по главата му се виждаше засъхнала кръв. Той размаха ръце, пусна тоягата си и хвана Ерагон за раменете, като говореше нещо. Младежът го погледна неразбиращо. Без предупреждение земята се вдигна и го удари. Той усети вкус на кръв и припадна.

БДЕНИЕ

Ерагон сънуваше, но сънят му сякаш беше жив и реален.

Той видя група ездачи на великолепни коне, приближаващи река. Мнозина бяха със сребристи коси и носеха копия. Странен, красив кораб ги очакваше, блестяйки на лунната светлина. Фигурите бавно се качиха на кораба, а двете най-високи вървяха рамо до рамо. Лицата им бяха скрити зад качулки, но той можеше да се закълне, че едното е женско. Те застанаха на палубата и погледнаха към брега. Единственият мъж, който беше останал на сушата, обърна глава и нададе висок вик. Корабът бавно се плъзна по реката, без следа от ветреца. Видението се замъгли, но точно преди да изчезне, Ерагон видя два дракона в небето.

Ерагон се събуди от скърцането. Дразнещият звук го накара да отвори очи и да се загледа в тавана. Беше завит с грубо одеяло. Някой бе бинтовал краката и кокалчетата на ръцете му.

Намираше се в някаква колиба. По стените висяха изсушени билки и изпълваха помещението със свеж аромат. На един люлеещ се стол до огнището седеше позакръглена жена – градската лечителка Гертруде. Очите ѝ бяха затворени, а в скута ѝ лежаха кълбо прежда и игли за плетене.

Ерагон беше изтощен, но се насили да седне. Това проясни съзнанието му и той се опита да си припомни събитията от последните дни. Какво ли беше станало с Гароу и Сапфира? Опита да се свърже с дракона, но не успя. Явно не бе в околностите на Карвахол.

„Добре поне, че Бром е успял да ме довлече дотук. Какво ли е станало с него? И той изглеждаше ранен“.

Гертруде се размърда и отвори очи.

– Събуди ли се? Чудесно! Как се чувстваш?

– Горещо-долу. Къде е Гароу?

Гертруде придърпа стола си към леглото.

– При Хорст е. Тук нямаше достатъчно място за двама ви. Трябва да призная, че си потроших краката да снова непрекъснато и да ви проверявам как сте.

Ерагон преглътна тревогите си и попита:

– Как е той?

Лечителката се позабави малко с отговора.

– Не е добре. Треската му не иска да премине и раните му не се затварят.

– Трябва да го видя.

– Не и преди да хапнеш – отвърна тя остро и го бутна надолу. – Не се грижих толкова време за тебе, за да те оставя да се нараниш. Половината кожа по краката ти е разкъсана, а треската ти спря едва тази сутрин. Не се тревожи за Гароу. Той е здрав мъж, ще се оправи.

Гертруде окачи един съд на огъня и започна да реже разни продукти за супа.

– От колко време съм тук?

– Две денонощия.

Две денонощия! Това означаваше, че Ерагон за последно беше ял преди четири дни. „Надявам се, че Сапфира се справя по-добре от мен“.

– Целият град се интересува какво е станало. Изпратиха мъже при фермата ви и откриха, че е унищожена. Плевнята е изгорена. Там ли пострада Гароу?

– Аз не знам. Не бях там, когато се е случило.

– Няма значение. Сигурна съм, че скоро нещата ще се изяснят. – Гертруде отново се захвана с плетене, докато супата заври. – Имаш много интересен белег на дланта.

Той инстинктивно сви ръка.

– Да.

– Откъде го получи?

Хрумнаха му няколко отговора и младежът избра най-простия.

– Имам го, откакто се помня. Не съм питал Гароу как се е получил.

– Хм... Гертруде му сипа една купичка и го остави да се нахрани без повече въпроси.

– Сега вече може ли да посетя Гароу?

– Много си упорит – въздъхна лечителката. – Щом толкова искаш, няма да те спирам. Облечи се и ще отидем.

Тя се обърна с гръб и го изчака да нахлузи дрехите си, след което му помогна да стане. Ерагон чувстваше краката си слаби, но поне болката беше намаляла.

– Направи няколко крачки! Браво. Поне няма да се наложи да пълзиш дотам.

Навън силният вятър разнасяше пушека от комините на близките сгради. Буреносни облаци покриваха Гръбнака и напредваха към долината. Ерагон се подпря на Гертруде и двамата закрачиха през Карвахол.

Хорст беше издигнал двуетажната си къща на един хълм, за да може да се наслаждава на гледката, и бе вложил в нея цялото си майсторство. Покривът беше от каменни плочи. Гаргойлите бяха с форма на ревящи фантастични зверове, а вратите и прозорците бяха украсени с резби, които изобразяваха сърца, гарвани и преплетени лози.

Отвори им Илейн, съпругата на Хорст – дребна женица с красиви черти и руса коса, прибрана на кок. Роклята ѝ беше скромна, а движенията – грациозни.

– Влизайте – каза тя меко и се усмихна на Ерагон, след което се обърна към Гертруде. – Тъкмо щях да пратя да те повикат. Той не е добре. Трябва да го видиш веднага.

– Илейн, помогни на Ерагон – извика лечителката и бързо се качи на втория етаж.

– Няма нужда, ще се оправя и сам.

– Сигурен ли си? Добре, щом свършиш, ела при мене в кухнята. Направила съм пресен пай.

Младежът се подпря на стената и започна да се изкачва мъчително, стъпало по стъпало. Щом се озова на втория етаж, той се огледа по дългия коридор. Последната врата беше леко отворена, така че се насочи към нея.

Катрина стоеше край огнището и изваряваше парцали. Тя погледна към него, измърмори нещо и се върна към работата си. Гертруде седеше до нея и стриваше някакви билки на прах. В краката ѝ имаше ведро със сняг, който се топеше.

Гароу лежеше на едно легло, завит с няколко одеяла. Челото му беше подгизнало от пот, а очите му трескаво шаваха под клепачите. Кожата на лицето му бе странно набръчкана. Мъжът не помръдваше, само дишаше едва-едва. Ерагон докосна челото му и усети, че е страшно горещо. Надигна леко одеялата и забеляза, че многобройните рани на чичо му са бинтовани. Някои от изгарянията бяха без бинтове, но сякаш не искаха да се излекуват. Ерагон се обърна към Гертруде с обезнадежден поглед.

– Не можеш ли да направиш нещо за тези рани?

Тя потопи един парцал във водното и го постави на челото на Гароу.

– Опитах всичко. Отвари, компреси, сушени билки, но нищо не помогна. Ако се затворят, има по-голям шанс. Но още е рано да губим надежда. Той е силен мъж. Ерагон се премести в ъгъла и седна на пода.

„Не трябваше да става така“.

След малко Катрина коленичи до него и сложи ръка на рамото му. Като видя, че не ѝ обръща внимание, тя тихо излезе.

След известно време вратата се отвори и се появи Хорст. Той поговори тихичко с Гертруде и се приближи до Ерагон.

– Хайде, трябва да излезеш отук.

Преди младежът да каже нещо, ковачът го изправи на крака и го бутна към вратата.

– Искам да остана.

– Имаш нужда от почивка и свеж въздух. Не се тревожи, ще се върнеш скоро.

Ерагон безропотно остави Хорст да му помогне да слезе по стълбите и го заведе в кухнята, от която се носеха апетитни аромати. Албрийч и Балдор бяха там и говореха с майка си. Братята замълчаха при вида на младежа, но той се досети, че говорят за Гароу.

– Ето, седни.

Ерагон с облекчение се настани на стола. Ръцете му трепереха и той ги сви в скута си. След малко му поднесоха пълна чиния с храна.

– Не е задължително да я изядеш – каза Илейн, – но все пак хапни поне малко.

Тя се върна към готвенето, а Ерагон с мъка преглътна няколко хапки.

– Как се чувстваш? – попита Хорст.

– Ужасно.

– Знам, че не е най-подходящият момент, но трябва да разберем какво се случи?

– Не си спомням съвсем добре.

– Ерагон – ковачът се наведе напред, – аз бях един от хората, които отидоха до фермата. Къщата не беше просто съборена, някой я беше разкъсал на парчета. Около нея имаше следи от гигантско животно. Никога не съм виждал такива. Останалите също ги забелязаха. Ако наоколо обикаля Сянка или някакво чудовище, трябва да вземем мерки. Само ти можеш да ни кажеш.

Ерагон знаеше, че трябва да излъже.

– Когато напуснах Карвахол преди четири дни, имаше едни страници, които разпитваха за камък като моя. Ти ме предупреди и аз побързах да се прибера. Всички очи бяха вперени в него. Той облиза устни.

– През нощта не се случи нищо. На сутринта, след като свърших със задълженията си, излязох на разходка в гората. Не след дълго чух експлозия и видях дим над дърветата. Изтичах обратно, но

злосторниците бяха изчезнали. Разрових се в развалините и открих Гароу.

– Значи след това си направил носилка и си го извлякъл? – попита Албрийч.

– Да – отвърна Ерагон, – но преди да тръгна, огледах наоколо. Имаше следи от двама мъже. – Той бръкна в джоба си и извади черното късче плат. – Намерих това в ръката на Гароу. Мисля, че съвпада с дрехите, които странниците носеха.

– Съвпада – каза Хорст, който изглеждаше едновременно гневен и умислен. – Ами краката ти? Как ги нарани?

– Не съм сигурен – поклати глава Ерагон. – Може би когато съм измъквал Гароу. Не бях забелязал чак докато кръвта не почна да избива през панталоните ми.

– Ужасно! – възкликна Илейн.

– Трябва да преследваме тези мъже – заяви бурно Албрийч. – Не може да се измъкнат безнаказано. Ако вземем конете, ще успеем да ги настигнем и да ги върнем тук.

– Избий си тези глупости от главата – отвърна Хорст. – Те ще се справят с тебе, без да им мигне окото. Не забравяй какво се случи на къщата. Не би искал да застанеш на пътя на тези хора, нали? А и те са получили това, което искат. Нали са взели камъка?

– Нямаше го в къщата.

– Тогава вероятно няма да се завърнат. Не каза нищо за странните следи. Знаеш ли откъде са се появили?

– Не съм ги забелязал.

– Не ми харесва това – намеси се Балдор. – Твърде много мирише на магия. Кои са тези мъже? Сенки ли са? За какво им е бил камъкът и как са унищожили къщата? Може и да си прав, татко, може да са искали само камъка, но ми се струва, че ще ги видим отново. След тези думи последва тишина. Нещо бе останало неизказано, но Ерагон не можеше да си спомни какво. Внезапно се сети.

– Роран не знае, нали? „Как можах да забравя за него?“

– Той замина с Демптън малко след тебе. Ако не са се натъкнали на някакви трудности, вече трябва да са в Теринсфорд. Щяхме да изпратим вест, но времето беше много лошо – обясни Хорст.

– Ние с Балдор тъкмо щяхме да потегляме, когато се събуди – обади се Албрийч.

Хорст поглади брадата си с ръка.

– Правилно, момчета. Тръгвайте. Ще ви помогна да оседлаете

конете.

– Обещавам да му го кажа внимателно – обърна се Балдор към Ерагон и последва брат си и баща си.

Ерагон се загледа в масата и потъна в мисли. Опита се да намери някакви отговори, но нищо не му хрумна.

Отнякъде се дочу слаб вик, но младежът не му обърна внимание. След няколко минути викът прозвуча по-силно.

„Тези не могат ли да са по-тихи? Гароу си почива“. Той се загледа към Илейн, която, изглежда, не обръщаше внимание на шума.

– ЕРАГОН!

Ревът беше толкова силен, че почти го събори от стола. Той се огледа и осъзна, че крясъците бяха в главата му.

– Сапфира?

– Да, глухчо. Къде си?

Тя му изпрати образ на малка горичка.

– *Опитвах се да се свържа с тебе, но не можех.*

– *Бях болен, но сега съм по-добре. Защо не те усетих по-рано?*

– *Бях гладна и ходих на лов.*

– *Хвана ли нещо?*

– *Един млад елен. Беше достатъчно хитър да се пази от хищниците на земята, но не и от тези във въздуха. Когато го ухапах, опита да се съпротивлява, но в крайна сметка го убих. И Гароу ли се бори с неизбежното?*

– *Не знам. – Той набързо ѝ обясни подробностите. – Ще mine известно време, преди да се приберем. Няма да мога да те виждам, поне през следващите два дена. Ще трябва сама да се грижиш за себе си.*

– *Ще постъпя както казваш. Но не се бави много.*

Те неохотно се разделиха. Ерагон погледна през прозореца и видя, че слънцето залязва. Почувства се страшно уморен и се обърна към Илейн.

– Ще ида в къщата на Гертруде да поспя.

– Остани при нас. Ще си по-близо до чичо си, а и няма да пречиш на Гертруде.

– Имате ли достатъчно стаи?

– Разбира се. Ела. Сега ще те настаня. Тя изтри ръце и го заведе в една празна стая. – Ако имаш нужда от нещо, извикай ме. Аз ще съм долу.

Ерагон я изчака да излезе и се промъкна до стаята на Гароу. Гертруде вдигна поглед от иглите си и му се усмихна.

– Как е той?

– Слаб е, но треската попремина. Ще трябва да изчакаме, но това може би е добър знак.

Думите ѝ успокоиха Ерагон, той се върна в стаята си и се пъкна в леглото. Сънят щеше да излекува раните на тялото и на духа му.

ЛУДОСТТА НА ЖИВОТА

През нощта Ерагон се събуди, дишайки тежко. В стаята беше хладно и кожата му настръхна. Оставаха няколко часа до зазоряване. Животът бе замрял в очакване на първите слънчеви лъчи.

Сърцето му се разтуптя, обхванато от ужасяващо предчувствие. Сякаш върху света се спускаше сянка, а най-тъмният ѝ ъгъл беше стаята му. Той стана и тихо се облече. Промъкна се в коридора и установи с притеснение, че стаята на чичо му е отворена и вътре има хора. Гароу лежеше неподвижно на леглото. Беше облечен в чисти дрехи, косата му бе пригладена, а лицето – спокойно. Щеше да изглежда като заспал, ако не бяха сребърният амулет около врата и китката изсъхнали цветя на гърдите му. Последните дарове на живите за покойника. Катрина стоеше до леглото с преbledняло лице и сведен поглед.

– Надявах се да го нарека „татко“ един ден – прошепна тя.

„Да го нарече «татко», право, което аз нямах“.

Ерагон се почувства като призрак. Сякаш цялата му жизненост го напусна. По бузите му започнаха да се стичат сълзи. Раменете му се тресяха, но не заплака. Майка, леля, чичо – беше загубил всички. Някой го поведе обратно към стаята му, като шепнеше успокоителни слова.

Ерагон се хвърли на леглото, уви ръце около главата си и заридна конвулсивно. Усети, че Сапфира иска да се свърже с него, но я отблъсна и се потопи в тъгата. Не можеше да приеме смъртта на Гароу. В какво можеше да вярва вече? Той обърна разкривеното си лице към небето и изкрещя:

– Кой бог би позволил това? Покажи се! – Дочу, че някой влиза в стаята, но отговор не последва. – Той не заслужаваше такъв край! Илейн седна до него и го прегърна успокоително. Накрая изтощението взе връх и Ерагон заспа.

ОСТРИЕТО НА ЕЗДАЧА

Тъгата връхлетя Ерагон веднага щом се събуди. Въпреки че държеше очите си затворени, не можа да спре напирашите сълзи.

„Не мога да живея с това“.

– *Тогавя недей.* – Гласът на Сапфира завибрира в главата му.

– *Гароу го няма и няма да се върне! Мене ме очаква същата съдба. Любов, семейство – накрая всичко изчезва. Какъв е смисълът?*

– *Смисълът е в постъпките ти. Имаш много възможности. Избери една и се посвети на нея. Това ще даде нова цел на съществуването ти.*

– *Но какво мога да направя?*

– *Послушай сърцето си. Нека то направлява действията ти.*

Ерагон се замисли над нейните думи и се обърна към чувствата си. За негова изненада под тъгата се надигаше бурна ярост.

– *Какво предлагаш, да преследваме непознатите?*

– *Да.*

Искреният отговор го обърка. Той пое дълбоко дъх.

– *Защо?*

– *Спомняш ли си какво ми каза в Гръбнака? Как ми напомни за дълга ми на дракон и аз те върнах въпреки инстинктите си? Така трябва да постъпиш и ти. Мислих доста през тези няколко дни и осъзнах какво значи да си дракон и Ездач. Нашата съдба е да опитваме невъзможни неща и да ги постигаме въпреки опасностите. Това е нашата бъдеща отговорност.*

– *Думите ти не ме интересуват. Това не може да е причина за съществуване.*

– *Има и други. Видели са следите ми и хората почват да се тревожат. Не след дълго ще ме открият. Тук вече няма нищо за тебе. Нито ферма, нито семейство.*

– *Роран не е мъртъв.*

– *Но ако останеш, ще се наложи да му обясниш какво всъщност се случи. Той има право да знае защо умря баща му. Какво ли ще стори, щом научи за мене?*

Аргументите на Сапфира бяха сериозни, но Ерагон не искаше да напусне долината. Все пак мисълта за отмъщение беше доста примамлива.

– Дали ще успея да се справя?

– С моя помощ.

Обзеха го колебания. Преследването изглеждаше като импулсивна и отчаяна постъпка. Внезапно устните му се извиха в усмивка. Сапфира беше права. Важни бяха само действията му. Отмъщението щеше да му донесе покой. Усети в себе си прилив на енергия.

– Ще го направя.

Той прекъсна контакта със Сапфира и се претърколи от леглото.

„Няма нищо по-опасно от враг, който няма какво да губи. Точно като мене“. Предишния ден беше изпитвал затруднения с придвижването, но сега напегна волята си и закрачи стабилно, без да обръща внимание на болката. Докато вървеше по коридора, дочу някакво мърморене. Спря и се заслуша с любопитство.

– Имаме място. Нека да остане. – Това беше гласът на Илейн. Хорст отвърна нещо, което Ерагон не разбра. – Да, горкото момче.

– Може би – чуха се този път думите на ковача. – Мислих доста над това, което каза Ерагон. Имам чувството, че премълчава нещо.

– Какво имаш предвид? – попита загрижено Илейн.

– Когато тръгнахме към фермата, пътят беше изровен от дъската, с която Ерагон е влачил Гароу. Но после стигнахме до място, където следата свършваше и се появяваха същите стъпки на гигантско същество, както край фермата. Ами какво ще кажеш за краката му? Не мога да повярвам, че не е забелязал такива рани. Преди не исках да го притискам с въпроси, но сега ще се наложи.

– Може би това, което е видял, го е изплашило и сега не иска да говори за него. Видя колко притеснен беше.

– Това все пак не обяснява как е успял да довлече Гароу, без да остави следи.

„Сапфира е права. Време е да се махам. Твърде много въпроси, от твърде много хора. Рано или късно ще открият отговорите“. Ерагон се измъкна от къщата, като трепереше при всяко изскърцване на пода. В този ранен час на улицата нямаше много хора. Младежът се спря за момент и се съсредоточи.

„Нямам нужда от кон. Ще яздя Сапфира, но ще ми трябва седло. Тя ще ловува, така че няма да се притеснявам и за храна, но все пак не е зле да взема малко. Всичко останало мога да открия в развалините на къщата“.

Той се насочи към кожарската работилница на Гедрик, която се намираше в покрайнините на Карвахол. Острата миризма, която се носеше

край нея, беше неприятна, но младежът я пренебрегна и се шумгна в склада, където се намираха готовите кожи. Отряза си три дълги парчета волска кожа и ги нави на руло.

„Това не е кражба. Някой ден ще платя на Гедрик“.

Ерагон занесе плячката си до едно дърво извън селото и я скри в клоните му, след което тръгна обратно към Карвахол.

„Сега да намеря малко храна“.

Той тръгна към таверната, но внезапно се усмихна и смени посоката. Щом щеше да краде, то по-добре бе да ощети Слоун. Предната врата на месарницата беше добре залостена, но задната бе заключена с тънка верига, която се счупи лесно. Младежът се шумгна в тъмната стая и пипнешком започна да пъха в ризата си пакетите с месо. Взе, колкото можеше да носи, и бързо се измъкна навън.

Женски глас извика името му наблизко. Ерагон запаса ризата си, за да не изтърве месото, и се шумгна зад ъгъла. Приведе се, когато Хорст премина по улицата на няколко метра от него, но той не го забеляза.

Ерагон го изчака да отmine и забърза към дървото, без да обръща внимание на болката в краката си. Стигна до мястото, където бе скрил кожата, доволен, че не го преследват, но откри, че тя е изчезнала.

– Отиваш ли някъде?

Младежът се завъртя. Бром го гледаше ядосано, а на главата му зееше грозна рана. Старецът беше препасал къс меч и държеше в ръце откраднатите кожи.

Ерагон присви очи. Не можеше да разбере как мъжът се е промъкнал до него, без да вдигне шум.

– Дай ми ги.

– Защо, за да избягаш още преди да са погребали Гароу?

– Не е твоя работа. Защо ме следиш?

– Не те следя – изръмжа Бром. – Чакам те. Къде си мислиш, че отиваш?

– Никъде. – Ерагон се пресегна и дръпна кожата. Старецът не направи опит да го спре.

– Надявам се, че имаш достатъчно месо да нахраниш дракона.

– За какво говориш?

Бром скръсти ръце.

– Не можеш да ме заблудиш. Знам откъде имаш този белег на ръката. Нарича се Гедвей игнасия, „искряща длан“. Получава се, когато докоснеш новоизлюпен дракон. Знам защо дойде при мене и ми зададе всички онези въпроси. Знам, че отново има Ездаци.

Ерагон пусна месото и кожата.

„Най накрая се случи. Трябва да се измъкна, но не мога да го надбягам с ранените си крака.“

– *Сапфира!*

Отговорът ѝ се забави няколко секунди.

– *Да.*

– *Разкриха ме. Имам нужда от тебе!*

Той ѝ изпрати образ на мястото, на което се намираха, и тя излетя незабавно. Сега трябваше да спечели малко време.

– Как разбра?

Бром погледна в далечината и размърда устни, сякаш говореше с някого.

– Навсякъде имаше следи и белези, просто трябваше да им обърна внимание. Всеки с нужното познание щеше да го направи. Как е твоят дракон?

– Тя е добре. Не бяхме при фермата, когато странниците са се появили.

– А краката ти? Вероятно сте летели?

„Откъде ли се досеща Бром? Може би странниците са го изпратили, за да разберат какво ще правя и да ми устроят засада. Къде ли се бави Сапфира?“ Той посегна със съзнанието си и я откри да лети високо над тях.

– *Идвай!*

– *Няма. Ще погледам за малко.*

– *Защо?*

– *Заради клането при Дору Ареаба.*

– *Какво?*

Бром се наведе напред и се усмихна.

– Поговорих с нея и тя реши да не се меси, докато не се споразумеем. Виждаш, че нямаш избор и трябва да отговориш на въпросите ми. Кажи ми какво възнамеряваш да правиш. Ерагон се хвана за главата.

„Как е възможно Бром да говори със Сапфира?“ Замисли се какво да стори, но наистина нямаше избор.

– Смятах да намеря безопасно място и да остана там, докато се излекувам.

– А след това?

Този въпрос не можеше да бъде избегнат. Отдавна му се искаше да разкаже на някого събитията от последните месеци. Тайната му беше причинила смъртта на Гароу и това не му даваше мира. Той се предаде и

каза развълнувано:

– Смятах да преследвам непознатите и да ги убия.

– Сериозна задача за толкова млад човек – отвърна Бром с равен глас, сякаш Ерагон бе предложил най-простото нещо. Той отиде до един храст и измъкна широк пакет от него. – Наистина добро начинание и ти имаш сили да го осъществиш, но малко помощ няма да ти е излишна. Нямам намерение да остана тук, докато някакво хлапе обикаля света с младия си дракон.

„Дали наистина ми предлага помощ, или това е капан? Но щом е успял да говори със Сапфира и да я убеди.“ Той реши да остави притесненията си настрана, поне засега.

– Нямам нужда от помощ, но щом настояваш, ела.

– Тогава да тръгваме. Мисля, че драконът отново ще говори с тебе.

– *Сапфира?*

– Да.

– *Ще се срещнем при фермата.*

– *Добре. Значи постигнахте споразумение?*

– *Нещо такова.*

Тя прекъсна връзката и отлетя. Ерагон погледна към Карвахол и видя, че хората обикалят от къща на къща.

– Май са започнали да ме търсят.

– Вероятно. Да тръгваме.

– Искаше ми се да оставя съобщение на Роран. Не е правилно да избягам, без да му обясня защо.

– Погрижих се за това. Оставих писмо при Гертруде, в което обяснявам няколко неща. Предупредих го да внимава. Това задоволява ли те?

Ерагон кимна. Той вдигна месото и кожата и двамата потеглиха, като внимаваха жителите на Карвахол да не ги забележат. Младежът вървеше, без да обръща внимание на болката в краката си, и размишляваше.

„Щом пристигнем във фермата, ще поискам Бром да отговори на няколко въпроса, инак няма да пътувам с него. Дано да може да каже нещо повече за Ездачите и противниците ми“.

При вида на разрушената ферма лицето на Бром се изкриви от гняв. От плевнята беше останала само купчина пепел.

Скоро във въздуха се разнесе звукът от крилето на Сапфира. Тя прелетя ниско над главите им, направи кръг и се приземи грациозно.

Бром пристъпи към нея, а изражението му беше едновременно

тъжно и радостно. Очите му блестяха, а една сълза се спусна по бузата и изчезна в брадата му. Ерагон дочу, че старецът си мърмори нещо, и се приближи към него.

– Ето, започва се отново. Но как и къде ще завърши? Взорът ми е замъглен и не мога да кажа дали това ще е трагедия или радост, защото има по нещо и от двете. Но каквото и да стане, аз...

Старецът млъкна, тъй като Сапфира бавно се приближи към тях. Ерагон пристъпи към нея и я поздрави. Между тях вече съществуваше нещо по-различно. Сякаш се познаваха по-интимно, но все пак бяха непознати. Той я погали по врата и уموвете им се свързаха.

– *Не съм виждала други човеци, освен тебе и Гароу, а той беше много зле.*

– *Виждала си хора през моите очи.*

– *Не е същото.*

Тя се приближи и завъртя глава, за да огледа Бром с едно от големите си сини очи.

– *Наистина сте странни същества.*

Бром стоеше неподвижно, докато тя душеше въздуха, а след това протегна ръка и я погали. Сапфира изсумтя и отстъпи назад, скривайки се зад Ерагон. Опашката ѝ помръдваше нервно.

– Какво има?

Отговор не последва.

– Как се казва? – попита го Бром.

– Сапфира.

Старецът се намръщи и стисна тоягата си така силно, че пръстите му побеляха. Ерагон побърза да му обясни.

– От всички имена, които ми изброи, хареса само това. Мисля, че ѝ приляга.

– Приляга ѝ наистина.

В гласа на Бром имаше нещо, което младежът не можа да определи. Тъга, завист, болка? Не беше сигурен. Старецът изви ръката си в странен жест и се поклони.

– Поздрави, Сапфира. За мене е чест да се запознаем.

– *Той ми харесва.*

– *Разбира се, че ти харесва. Всички обичат ласкателствата.*

Ерагон я потупа по рамото и тръгна към останките от къщата. Сапфира и Бром останаха зад него. Старият мъж изглеждаше подмладен и енергичен.

Ерагон се насочи към стаята си или по-скоро към това, което бе

останало от нея. Разчитайки на спомените си, той се порови и намери раницата си. Някои от дървените части бяха счупени, но можеше да се сменят лесно. Продължи да претърсва и попадна на лъка си, който лежеше непокътнат в калъфа от еленова кожа.

„Най-сетне малко късмет“.

Младежът сложи тетивата и го опъна за проба. Дървото се изви, без следи от драскотини и пукнатини. За съжаление много от стрелите му бяха счупени. Отвърза тетивата и подаде лъка и колчана на Бром.

– Добро оръжие. Нужни са силни ръце, за да го опънат.

Ерагон прие комплимента мълчаливо и продължи да се рови за други полезни предмети, но накрая беше събрал съвсем незадоволителна купчина.

– Сега какво?

– Ще намерим безопасно място за нощуване.

– Имаш ли нещо предвид?

– Да. – Младежът събра вещите, завърза ги в един вързоп, метна го на гръб и потегли към гората. – Насам. Сапфира, следи ни от въздуха. Отпечатъците ти са твърде големи и лесно се проследяват.

– *Добре.*

Мястото беше наблизко, но Ерагон избра обиколен маршрут, за да затрудни евентуалните преследвачи. Повървяха около час и спряха в един закътан къпинак.

В средата имаше разчистено място, достатъчно голямо за тях двамата, дракона и за огъня, който щяха да запалят. Бром се подпря на една дебела лоза и огледа с интерес.

– Някой друг знае ли за това място?

– Не. Открих го, когато се преместихме тук. Трябваша ми почти две седмици, за да разчистя клоните.

Сапфира се приземи до тях и прибра крилата си, като внимаваше да не се нарани на тръните. Тя положи глава на земята и ги загледа с невероятните си очи. Бром се подпря на тоягата си и отвърна на погледа ѝ.

Ерагон ги остави, понеже усети, че е доста гладен. Той запали огън, напълни един съд със сняг и го остави да се разтопи. Щом водата се сгръ, нарязва няколко парчета месо и ги пусна вътре заедно с щипка сол.

„Не е кой знае какво ястие, но ще свърши работа. Вероятно през следващите дни ще се храним само с това, така че не е зле да свиквам“.

Задушеното закъкри на огъня, изпълвайки бивака с примамлив аромат. Щом месото омекна, Ерагон и Бром се нахраниха безмълвно. След това старецът извади лулата си и запуши.

– Защо искаш да пътуваш с мене? – попита Ерагон.

– В мой интерес е да ти помогна да оцелееш.

– Какво имаш предвид?

– Накратко казано, аз съм разказвач на истории и мисля, че от тебе ще излезе чудесна легенда. Ти си първият Ездач извън контрола на краля, който се появява от сто години. Какво ще се случи? Дали ще загинеш като мъченик? Или пък ще се присъединиш към Варден? А може би ще убиеш краля? Възнамерявам да присъствам на всяко събитие, свързано с тебе, независимо какво ще ми струва.

Стомахът на Ерагон се сви на буца. Не можеше да си представи себе си в някоя от тези роли, най-малко като мъченик.

„Искам отмъщение, но нямам никакви амбиции за останалото“.

– Не знам какво ще се случи, но кажи ми – как успя да говориш със Сапфира?

Бром сложи още тютюн в лулата си и дръпна няколко пъти.

– Щом искаш отговори, ще ги получиш, но те може да не ти харесат.

Той отиде до багажа си и извади един обемист пакет, дълъг около пет стъпки и доста тежък.

Старецът разви плата и извади един меч. Дръжката беше обвита със сребриста жичка, излъскана до блясък. Ножницата имаше виненочервен цвят и бе гравирана с някакъв странен символ. До меча лежеше кожен колан с широка катарама. Бром подаде оръжието на младежа.

Дръжката прилепна идеално в ръката на Ерагон. Той бавно изтегли меча, който излезе безшумно от ножницата. Острието също беше с червен цвят и отразяваше пламъците на огъня. От едната му страна бе гравирен черният символ, който красеше и ножницата. Балансът на оръжието беше съвършен и младежът го почувства като продължение на ръката си. За разлика от грубите земеделски сечива, с които бе свикнал, мечът бе създаден, за да отнема живот, но притежаваше някакъв вид ужасяваща красота.

– Някога това оръжие е принадлежало на Ездач – обясни Бром тъжно. – Когато някой Ездач завършвал обучението си, елфите му подарявали меч. Техните методи за обработка на метала винаги са се пазели в тайна. Обичаят е бил острието да е в цвета на дракона и на Ездача, но в твоя случай ще направим изключение. Този меч се нарича Зар'рок. Не знам какво означава, вероятно е било нещо, свързано с предишния му притежател.

– Откъде го имаш? – попита Ерагон. Той внимателно прибра

острието в ножницата и го подаде на стареца.

– Няма значение, ще ти кажа само, че преживях доста неприятности, докато се сдобия с него. Смятай го за твой. Ти имаш по-голямо право да го носиш, а и смятам, че скоро ще ти бъде нужен.

– Това е кралски дар, благодаря ти. – Ерагон беше неподготвен за този подарък и се почувства неловко. – А какъв е този символ?

– Това е личният герб на Ездача – отвърна Бром и смени темата. – Трябва да ти е известно, че всеки може да се научи да общува с дракон, ако има съответните познания. Аз знам повече неща за драконите и техните способности от всеки друг на света. Сигурно ще ти трябват години, за да откриеш това, на което мога да те науча. Предлагам ти моето познание, но условието ми е да не ме питаш откъде съм го получил.

Сапфира се помръдна и се доближи до Ерагон. Той извади меча и ѝ го показа.

– *Има някаква мощ в него.*

Острието на оръжието заблестя в цветовете на дъгата, щом тя го докосна. Драконът се отдръпна с доволно изсумтяване и то възвърна първоначалния си цвят. Ерагон притеснено побърза да го прибере в ножницата.

– Ето, за това говорех – повдигна вежди Бром. – Драконите са изумителни същества. Около тях се случват разни неща, тайнствени, загадъчни, невъзможни неща. Въпреки, че Ездачите се занимавали с дракони няколко века, те никога не осъзнали пълните им възможности. Според някои дори самите дракони не знаят границите на способностите си. Те са свързани с тази земя и това им помага да преодоляват големи трудности. Всъщност искам да ти кажа, че все още не знаеш много неща.

– Така е – отвърна Ерагон, – но имам желание да се науча. А едно от най-важните неща в момента е да разбере колкото се може повече за странниците. Знаеш ли кои са те?

Бром си пое дълбоко дъх.

– Наричат се Ра'зак. Не е ясно дали това е името на расата им, или просто те са решили да се нарекат така. Никой обаче не знае дали имат собствени имена. Те се появили, когато Галбаторикс станал крал. Предполагам, че ги е намерил по време на скитанията си. Във всеки случай те не са хора. Когато огледах единия от тях, видях, че има нещо като човка и черни очи, големи колкото юмука ми. Нямам представа как успяват да говорят на нашия език. Вероятно телата им са също толкова изкривени и затова през цялото време ходят облечени с дълги наметала.

По-силни са от хората и могат да скачат невероятно високо, но не използват магии. За твое щастие, защото, ако го правеха, нямаше да се отървеш толкова лесно. Знам, че не обичат слънчевата светлина, но тя няма да ги спре, ако са си поставили някаква цел. Затова не ги подценявай, те са лукави и хитри.

– Колко са на брой? – попита Ерагон, като се чудеше откъде старецът знае толкова много.

– Само двамата, които видя. Може да има и повече, но никога не съм чувал за други. Вероятно са последните останки от изчезнала раса. Те са личните ловци на дракона на краля. Когато Галбаторикс чуе слух за дракон, той ги праща да проверят. Обикновено след тях остават трупове.

Бром пусна няколко димни кръгчета от лулата си. Младежът не им обърна внимание, докато не откри, че те променят цвета си и се преплитат. Старецът закачливо му намигна.

Ерагон беше сигурен, че никой не е виждал Сапфира, и се чудеше откъде Галбаторикс е могъл да научи за нея, затова попита Бром.

– Прав си, изглежда невероятно някой от Карвахол да е информирал краля. Разкажи ми откъде намери яйцето и как отгледа Сапфира; това може да ми даде някакви идеи.

Ерагон се поколеба, но се престаши и разказа събитията от последните месеци. Почувства се облекчен най-сетне да сподели с някого. Бром зададе един-два въпроса, но през повечето време слушаше внимателно. Слънцето клонеше към залез, когато младежът завърши историята си. Двамата мълчаха и гледаха розовите облаци в небето.

– Много ми се иска да узная откъде се появи яйцето – наруши тишината Ерагон. – Уви, Сапфира не помни.

– Не знам. Някои неща ми се изясниха. Убеден съм, че никой освен нас не е виждал Сапфира. Ра'зак вероятно са разполагали с информатор извън долината. Преживял си, доста трудности и си се справил добре. Признавам, че съм впечатлен.

– Какво се е случило с главата ти? Изглежда, сякаш си се ударил в скала.

– Не точно, но нещо подобно. Промъквах се около лагера на съществата, за да науча повече за тях, и те ме изненадаха в тъмното. Беше добър капан, но ме подцениха и успях да ги отблъсна. Остана ми обаче този белег. Изпаднах в безсъзнание и се свестих чак на следващата сутрин. За съжаление те вече бяха стигнали до фермата ви. Нямаше как да ги спра, но ги последвах и се натъкнах на тебе.

„Що за човек е той, та си мисли, че ще се справи с Ра'зак сам? Нападнали са го в мрака и само са го зашеметили?“

– Когато видя белега на дланта ми, трябваше да ми кажеш кои са те – отвърна разгорещено Ерагон. – Щях да отида първо при Гароу и тримата щяхме да избягаме.

– Тогава не бях сигурен какво трябва да сторя – въздъхна Бром. – Смятах, че ще успея да ги отклоня от следите ти и чак тогава мислех да те питам за дракона. Уви, това се оказа грешка, за която дълбоко съжалявам и която ти донесе много мъка.

– Кой си ти? – настоя Ерагон с горчивина. – Откъде обикновен разказвач на истории има такъв меч? Откъде знаеш толкова за Ра'зак?

– Мисля, че се разбрахме да не ме питаш за това.

– Чичо ми е мъртъв. Мъртъв! – извика младежът и размаха лъка. – Доверих ти се, защото Сапфира те уважава, но ти не си човекът, за когото се представяше толкова години в Карвахол. Кой си?

Бром помълча известно време, пушейки със смръщено изражение.

– Вероятно никога не си мислил за това, въпреки че ти е известно – по-голямата част от живота ми мина извън долината. Само в Карвахол се представях за разказвач. Иначе в предишното си битие имах много професии. Точно за да избягам от миналото си, дойдох тук. Наистина не съм човекът, за когото ме мислиш.

– Ха, и кой си тогава?

– Аз съм онзи, който ще ти помогне – усмихна се Бром. – Не забравяй тези думи. Те са най-истинските, които съм изричал през живота си. Но няма да отговарям на въпросите ти. В момента не е нужно да знаеш моята история, а и не си заслужил това право. Приеми, че имам повече познания от Бром Разказвача и че няма да обсъждам живота си с всеки, който се интересува!

– Тогава отивам да спя – отвърна малко сърдито Ерагон и се отдаде на огъня.

Бром не изглеждаше изненадан, но погледът му бе пълен с тъга. Той разпъна одеялото си близо до огъня, за разлика от младежа, който легна до Сапфира. Над лагера се възцари ледена тишина.

СЕДЛО ЗА ДРАКОНА

Щом Ерагон се събуди, го заляха спомените за смъртта на Гароу. Той се зави презглава и заплака. Искаше му се просто да си лежи тук и да забрави за външния свят. Когато сълзите му престанаха, младежът разтърка бузите си и стана. Бром приготвяше закуска.

– Добро утро.

Ерагон само изръмжа в отговор. Той сви длани в ръкавите си и приклепна до огъня, докато храната стане готова. Двамата се нахраниха бързо, преди закуската да е изстинала. Щом приключиха, Ерагон изми купичката си със сняг и разстла откраднатите кожи на земята.

– Какво ще правиш с тях? – попита го Бром. – Не можем да ги мъкнем с нас.

– Ще правя седло за Сапфира.

– Хм – измърмори Бром и пристъпи напред. – Имало е два вида седла за дракони. Едните са били тежки като конски седла. Но за изработването им се иска време и инструменти, с каквито ние не разполагаме. Другите са били тънки и леко подплатени, просто още един слой между Ездача и дракона. Използвали са ги, когато е било нужно да се действа бързо, но не са толкова удобни, колкото тежките.

– Знаеш ли как са изглеждали?

– Мога да направя такова седло за тебе.

– Заповядай тогава – каза Ерагон и отстъпи.

– Добре, но гледай внимателно, защото някой ден може да се наложи сам да си правиш.

Бром почисти врата и гръдния кош на Сапфира. После взема пет парчета кожа и отбеляза по тях няколко знака, а кожата нарязва на дълги ленти. След това с помощта на тези ленти заши големите парчета заедно. Наместо с катарамии, свърза всичко със сложни възли. Всеки ремък беше по-дълъг от необходимото, за да може да се наглася към растежа на дракона.

Същинското седло се състоеше от три еднакви части. Едната лежеше на врата на Сапфира, а другите две се спускаха отстрани и се съединяваха на корема ѝ. Вместо стремена, имаше няколко примки, които трябваше да задържат краката на Ерагон. Един дълъг ремък се разделяше на две, спускаше се покрай гърдите на Сапфира, минаваше между предните ѝ крака и се свързваше със седлото.

Докато Бром работеше, Ерагон поправи раницата си и прегледа запасите им. Така измина почти целият ден. Изморен от трудното занимание, старецът постави седлото на дракона, за да пробва дали приляга. Направи няколко поправки по ремъците и доволен го свали.

– Свърши добра работа – призна Ерагон.

– Постарах се. Ще ти служи дълго, кожата изглежда доста здрава.

– Няма ли да го пробваме?

– Може би утре. Сега е твърде късно. – Ерагон прибра седлото до одеялата си. В интерес на истината, не му се летеше много след последния трагичен опит.

Пригответе си вечеря набързо. Въпреки че беше доста бедна, тя имаше добър вкус.

– Утре ли ще тръгваме? – попита Бром, докато се хранеха.

– Няма причина да се бавим повече.

– Наистина няма. Ерагон, искам да се извиня, че събитията се развиха по този начин. Семейството ти не заслужаваше подобна съдба. Бих дал всичко, за да върна събитията назад. – Младежът мълчеше и избягваше погледа на Бром. – Ще ни трябват коне.

– Може би на тебе, аз си имам Сапфира.

– Сапфира не може да носи и двама ни – поклати глава старецът. – По-безопасно ще е, ако сме заедно, а е по-добре да яздим, отколкото да ходим пеша.

– Но така ще е по-трудно да настигнем съществата. Ако яздя Сапфира, ще ги намеря за ден-два. На коне ще ни отнеме много повече време, може дори да не успеем.

– Ще трябва да рискуваш, ако искаш да дойда с тебе.

– Добре – измърмори Ерагон. – Щом искаш коне, ще се наложи да ги купиш, защото аз нямам пари, а не искам да крада повече, не е редно.

– Това зависи от гледната точка – усмихна се Бром. – Преди да тръгнем, запомни, че твоите врагове са служители на краля. Където и да отидат, те ще бъдат защитени. В градовете ще разполагат с неограничени ресурси и слуги. Не забравяй, че за Галбаторикс няма нищо по-важно от това да те убие или да те привлече на своя страна. Колкото повече избягваш Ра'зак, толкова по-отчаян ще става кралят. Той знае, че с всеки изминал ден ти ставаш все по-силен и може да се присъединиш към враговете му. Трябва да си много внимателен, защото от ловец може да се превърнеш в плячка.

Ерагон се замисли над думите му и замълча.

– Стига сме говорили – каза Бром. – Късно е, а и костите ме

Ерагон

наболяват. Ще продължим на сутринта.

Ерагон кимна и засипа огъня.

ТЕРИНСФОРД

Утрото беше сиво и донесе студен вятър. Гората бе смълчана. Бром и Ерагон закусиха набързо, заровиха огъня и се приготвиха за тръгване. Младежът окачи калъфа с лъка си на раницата, за да може да го достига по-лесно. Сапфира щеше да носи седлото си поне докато не купеха коне. Зар'рок висеше завързан на гърба ѝ, тъй като Ерагон не искаше да носи допълнителна тежест, а и в неумелите му ръце мечът щеше да е безполезен.

В къпинака младежът се чувстваше спокоен, но щом излезе на открито, го обхвана тревога. Сапфира излетя и закръжи над главите им, докато двамата си проправяха път през гората към фермата. „Ще видя това място отново. Не заминавам във вечно изгнание. Някой ден, когато е безопасно, ще се завърна“. Ерагон изпъна рамене и погледна към непознатите земи на юг. Докато вървяха, Сапфира се насочи на запад към планините и скоро изчезна от погледа им. Младежът я проследи с недоволен поглед. Дори сега не можеха да прекарват времето си заедно. Тя трябваше да се крие, за да не я види някой случаен пътник.

Следите на Ра'зак бяха избледнели в снега, но Ерагон не се притесняваше. Нямаше голяма вероятност те да се отклонят от пътя, който беше най-удобният начин да се напусне долината. По-трудно щеше да е в равнините, където пътят се разделяше, а той не можеше да предвиди по кое разклонение ще поемат съществата.

Двамата пътуваха мълчаливо, залагайки на бързината. Краката на Ерагон започнаха да кървят отново и за да не мисли за болката, той подхвана разговор.

– И какво могат да правят драконите? Нали каза, че знаеш нещичко за способностите им.

Бром се засмя и размаха ръка, показвайки сапфирения си пръстен.

– За съжаление не знам толкова много, колкото ми се иска. Хората се опитват да отговорят на въпроса ти от векове, така че каквото и да ти разкажа, ще е непълно. Драконите винаги са били мистериозни създания. Преди да ти отговоря, ще ти обясня някои основни неща за тях. Няма смисъл да започвам от средата на тази обширна тема, без да имаш понятие за основите ѝ.

Старецът обясни как се чифтосват драконите и какво е нужно, за да се излюпят яйцата им.

– Разбираш ли, когато дракон снесе яйце, малкото вътре е готово да се излюпи, но то изчаква, понякога с години, необходимите предпоставки. Докато живеели в пустошта, зависели от наличието на храна, но когато се съюзили с елфите, драконите започнали да им дават по две-три яйца на година. Те се излюпвали, когато се появял човек, предопределен от съдбата да стане Ездач. Хората се строявали в редица и докосвали яйцето с надеждата то да ги избере.

– Значи Сапфира се е излюпила заради мене?

– Най-вероятно те е харесала.

Ерагон се почувства горд, че от всички хора в Алагезия тя беше избрала него. Зачуди се колко ли дълго е чакала и потръпна при мисълта да е затворен в яйце.

Бром продължи лекцията си, като обясни с какво се хранят драконите. Един напълно развит екземпляр можел да изкара месеци без храна, но в размножителния период трябвало да яде много често. Някои билки лекували болестите им, докато други били вредни. Имало много начини за почистване на люспите и грижа за ноктите им.

Старецът обясни за някои техники при бой срещу дракони. Телата им бяха бронирани, но крайниците – по-слабо защитени. Ерагон го прекъсваше от време на време, като задаваше въпроси, и така премина голяма част от деня.

Привечер вече бяха близо до Теринсфорд. Докато небето потъмняваше и търсеха място за нощувка, Ерагон смени темата.

– Кой с бил старият притежател на Зар'рок?

– Могъщ Ездач – отвърна Бром, – който е бил много известен в своето време.

– Ще ми кажеш ли името му?

– Няма. – Младежът запротестира, но Бром беше непреклонен. – Не искам да го крия, но някои неща може да се окажат опасни за тебе. Няма нужда да те натоварвам със знание, поне докато не придобиеш повече опит. Искам само да те опазя от тези, които биха те използвали за зло.

– Знаеш ли какво? Мисля, че ти доставя удоволствие да говориш загадъчно. И без това се чудя дали да не те зарежа, така че не ме дразни. Ако ще ми казваш нещо, казвай го направо, а недей да увърташ.

– Спокойно. Всяко нещо с времето си.

Те намериха удобно място за нощувка и направиха лагер. Сапфира се присъедини към тях, докато си готвеха вечеря.

– Успя ли да си уловиш нещо?

– Ако вие двамата се тързехте малко по-бавно, щях да имам

време да отлетя до морето и да се върна, без да изоставам.

– Не се подигравай. Ще се придвижваме по-бързо, когато се сдобием с коне.

– Може би, но ще успеем ли да настигнем Ра'зак? Те имат преднина, а може и да подозират, че ги преследваме. Защо иначе биха унищожили фермата по такъв начин, ако не за да те ядосат и да те увлекат в гонитба?

– Не знам.

Младежът се облегна на тялото на Сапфира, доволен от топлината ѝ. Бром стоеше от другата страна на огъня и дялкаше две дълги пръчки. Той внезапно подхвърли едната на младежа, който инстинктивно я сграбчи.

– Защищавай се! – извика старецът и се изправи. Ерагон огледа пръчката и видя, че е оформена в грубо подобие на меч. Нима Бром искаше да се бие с него? Какъв шанс имаше възрастният мъж?

„Щом иска да си поиграем, така да бъде, но ако си мисли, че ще ме победи, дълбоко се лъже“.

Двамата се спогледаха, след което Бром нападна, завъртайки пръчката си. Ерагон се опита да блокира, но се оказа твърде бавен и извика, когато усети силния удар в ребрата си. Без да мисли, той се хвърли напред, но старецът блокира с лекота. Младежът се опита да насочи меча към главата на противника си, но в последния момент извъртя китка, за да го удари в тялото. Звукът от сблъсъка на пръчките се разнесе над лагера.

– Импровизация, браво! – възкликна Бром. Ръката му се стрелна и Ерагон усети силен удар по главата си. Това го прати в безсъзнание на земята.

Свести се след няколко минути, когато почувства, че го поливат със студена вода. Главата го болеше, а по лицето му имаше засъхнала кръв. Над него се бе надвесил Бром с купа стопен сняг в ръка.

– Не беше нужно да го правиш! – изкрещя ядосано Ерагон и се изправи, треперейки.

– О, нима? Истинският враг не би смекчил ударите си, аз също няма да го направя. Няма да те щадя само защото си неумел. – Бром вдигна пръчката и отново я подаде на младежа. – Защищавай се! Ерагон погледна към пръчката и поклати глава.

– За днес ми беше достатъчно. – Той се обърни по политна напред, щом усети силен удар в гърба.

– Никога не се обръщай с гръб към противника! – извика Бром и му

подаде пръчката отново. – Стегни си ръцете малко. Присвий колене. Хайде отново, но този път по-силно.

Старецът продължи да му обяснява. Ерагон се учеше, но каквото и да правеше, не можеше да удържи на повече от няколко удара.

Когато свършиха, младежът се просна на одеялата си и изскимтя. Цялото тяло го болеше. Сапфира изръмжа и повдигна устни, показвайки зъбите си.

– *Какво има?*

– *Нищо. Забавно е да видиш как старецът пребива новоизлюпено като тебе.* – Тя издаде същия звук отново и Ерагон осъзна, че му се смее. Опитвайки се да запази достойнството си, той се зави презглава и заспа.

На другия ден се чувстваше още по-зле. Ръцете му бяха в синини и едва мърдаше.

– Как си днес? – усмихна му се Бром. Ерагон само изръмжа и се зае със закуската. Двата потеглиха и стигнаха до Теринсфорд още преди обед.

– По-добре кажи на Сапфира да заобиколи и да ни изчака от другата страна – каза Бром. – Трябва да внимава да не я забележат.

– *Кажи й сам!* – озъби се Ерагон.

– Смята се за невъзпитано да разговаряш с чужд дракон.

– Преди не ти пречеше.

– Сторих това, което трябваше – усмихна се старецът.

Ерагон се намръщи, но предаде инструкциите.

– Внимавайте. Служителите на Империята може да са навсякъде.

Около пътя се простираха ферми. Теринсфорд беше по-голям от Карвахол, но къщите бяха построени безразборно.

– Ама че мръсотия – каза Ерагон. Не можеше да види мелницата на Демптън. „Балдор и Албрийч сигурно са казали на Роран“. Във всеки случай нямаше желание да среща братовчед си точно сега.

– Грозно градче, да не кажем и нещо друго – съгласи се Бром.

Река Анора течеше между тях и селището, пресечена от солиден мост. Щом приближиха до него, един неугледен мъж излезе от храстите и им прегради пътя. Ризата му беше твърде къса и коремът му висеше над въжето, което ползваше вместо колан. Зъбите зад напуканите му устни изглеждаха като порутени надгробни плочи.

– Туй е моят мост. Шъ трябва да платите, за да минете.

– Колко? – попита Бром и извади една кесия.

– Пет крони – отговори пазачът с широка усмивка. Ерагон щеше да

се развика, но Бром го спря с едно движение. Той подаде монетите на мъжа, който ги прибра в кесия на колана си.

– Благодарско.

Бром пристъпи напред, но се спъна и се подпря на пазача, за да не падне.

– Глей де стъпваш, бе – измърмори мъжът и се дръпна.

– Съжалявам – извини се старецът и мина по моста, следван от Ерагон.

– Защо не се спазари? Че това си беше жив обир! – възкликна Ерагон, щом се отдалечиха малко. – Мостът сигурно дори не е негов. Можеше въобще да не му плащаме.

– Вероятно.

– Тогава защо го направи?

– Защото човек не може да се кара с всеки простак на света. По-лесно е да се съгласиш с тях и след това да ги измамиш, преди да се усетят. – Бром отвори дланта си и показа шепа монети.

– Срязал си му кесията! – извика Ерагон изненадано.

Старецът прибра парите и намигна.

– Вътре имаше бая пари. Трябва да си много глупав, че да ги държиш на едно място.

От другата страна реката се разнесе вик.

– Явно нашият човек се е усетил. Ако видиш някакви стражи, ми кажи.

Бром попита едно момче откъде да си купят коне и му подаде една монета, след като то посочи една голяма плевня в края на Теринсфорд. Широките ѝ врати бяха отворени и зад тях се виждаха две редици конюшни. Далечната стена беше покрита със седла, юзди и други принадлежности. Един мускулест мъж стоеше вътре и четкаше бял жребец. Той вдигна ръка и ги покани да влязат.

– Красиво животно – каза Бром.

– Наистина. Името му е Снежноплам. А моето е Хаберт.

Мъжът подаде ръка и се здрависа с двамата. Той изчака да чуе имената им, но като видя, че няма да се представят, попита:

– С какво да ви помогна?

– Имаме нужда от два коня и такъми за тях. Конете трябва да са бързи и здрави, понеже ни очаква дълго пътуване.

Хаберт се позамисли за момент.

– Нямам много такива животни. А тези, които имам, не са евтини. Белият жребец се размърда неспокойно и той го погали с пръсти.

– Цената не е проблем. Ще взема най-доброто.

Хаберт кимна, завърза жребца, отиде до стената и започна да трупа на камара седла и юзди. След това изведе два коня. Единият беше червеникавокафяв, а другият – пьстър.

– Този, дорестият, е малко непокорен, но мисля, че няма да имате проблеми с него.

Бром остави коня да подуши ръката му и го погали по врата.

– Ще го вземем. Обаче за онзи, пьстрия, нещо се колебаея.

– Краката му са силни.

– Хм. Колко искаш за Снежноплам?

Хаберт погледна нежно към жребца.

– Не ми се ще да го продавам. Възнамерявах да го ползвам за разплод.

– Все пак, ако решиш да се разделиш с него, колко ще ми струва?

Ерагон се опита да погали дорестия кон, но животното се дръпна назад. Младежът по навик се опита да достигне съзнанието на коня и за своя изненада успя. Връзката не беше толкова силна, както със Сапфира, но можеше да общува с животното. Внимателно му внуши, че е приятел. Конят се успокои и го погледна с големите си кафяви очи. Хаберт използваше пръстите си, за да изчисли цената.

– Двеста крони – усмихна се той, убеден, че никой няма да се съгласи на сделката. Бром мълчаливо извади кесията си и отброи парите.

– Ще стигнат ли?

Хаберт загледа тъжно жребца и монетите, след което въздъхна.

– Твой е, макар че не ми се искаше да го продавам.

– Ще се грижа за него, сякаш е потомък на Гилдинтор, най-великия жребец от легендите.

– Думите ти ме радват – отвърна Хаберт и им помогна да оседлят конете. – Сбогом. Надявам се, за доброто на Снежноплам, бедите да ви отбягват.

– Не се притеснявай. Ще се грижа за него добре – обеща Бром и двамата потеглиха. Старецът подаде юздите на Ерагон. – Ето, изведи конете от градчето и ме изчакай.

– Защо? – попита младежът, но Бром вече беше изчезнал. Той излезе от Теринсфорд и спря край пътя. На юг се виждаха назъбените очертания на Утгард. Върхът се издигаше и се скриваше в облаците, извисявайки се под околните по-ниски планини. Мрачният му вид накара косата на Ерагон да настръхне. Бром се завърна скоро и му махна да го последва. Двамата повървяха, докато Теринсфорд не изчезна зад дърветата.

– Ра'зак са минали отгук. Спрели са и са купили коне, също като нас. Открих един човек, който ги е видял. Заяви, че напуснали Теринсфорд, сякаш ги гонели демони.

– Явно са направили голямо впечатление.

– Наистина.

– Докато бяхме в обора, докоснах случайно съзнанието на коня. Не знаех, че мога да правя това.

– Не е обичайно за толкова млад човек – намръщи се Бром. – На повечето Ездачи са им били необходими няколко години, за да се научат да общуват с нещо друго, освен с дракона си. Извади всичко от раницата си и го сложи в дисагите на коня.

Ерагон се загледа колебливо в червеникавокафявия кон. Изглеждаше толкова по-малък от Сапфира, че младежът за момент се зачуди дали ще издържи тежестта му. Той въздъхна и се качи на седлото. Досега беше яздил само неоседлани коне, и то на къси разстояния.

– Дали ще нарани краката ми?

– Как се чувстваш?

– Добре засега, но ако яздим дълго, сигурно раните ще се отворят.

– Ще внимаваме – обеща Бром.

Той даде няколко съвета на Ерагон и двамата потеглиха бавно. Скоро пейзажът започна да се променя. Обработваемите земи отстъпиха мястото си на храсталаци и бурени. Тук-там се издигаха високи скали. Във въздуха витаеше някакво безпокойство.

Над тях все по-близо се извисяваше Утгард с назъбените си скали и снежните каньони. Между него и планините от източната страна на Паланкар имаше дълбоко дефиле. Пътят се спускаше към него и беше единственият, по който можеше да се напусне долината. Конските подкови тракаха остро по каменистия път, който заобикаляше подножието на Утгард. Ерагон погледна нагоре и видя останките на някаква кула. Въпреки че изглеждаше запустяла и неподдържана, тя се извисяваше като някакъв страж на долината.

– Какво е това?

Бром не погледна нагоре, но отговори тъжно:

– Пост на Ездачите. Точно там се скрил Враел, но бил намерен и победен от Галбаторикс. След смъртта на Враел мястото било изоставено. Едок'сил, Непревземаемата, са я наричали, защото кулата била толкова нависоко, че до нея се стигало само с летене. По-късно обикновените хора нарекли планината Утгард, но тя има друго име, Риствак'баен – Място на тъгата. Така са я наричали последните Ездачи, преди кралят

да ги избие.

Ерагон се загледа с възхищение. Виждаше непоклатимо доказателство за славата на Ездачите, което времето не беше успяло да заличи. Едва сега си даде сметка колко древни са Ездачите и какво героично наследство бе получил.

Двамата пътуваха няколко часа покрай Утгард, докато достигнаха края на дефилето. Ерагон нямаше търпение да види какво има извън долината Паланкар. Те прехвърлиха поредната височина и спряха.

Младежът въздъхна. Пред тях се простираше огромна равнина, която стигаше до хоризонта и се сливаше с небето. Равнината беше с кафявия цвят на суха трева. Над нея бяха надвиснали тежки дъждовни облаци.

Разбра защо Бром беше настоял да си купят коне. Щеше да им отнеме седмици да прекосят това разстояние пеша. В небето се виждаше Сапфира, която не можеше да бъде сбъркана с птица.

– Ще преношуваме тук и утре ще се спуснем – каза Бром. – Ще останем почти ден, така че е добре да си направим лагер.

– Колко време ще ни трябва, за да прекосим равнината? – попита Ерагон.

– От три дена до седмица, в зависимост от посоката, която изберем. По тези земи не живеят хора, с изключение на няколко номадски племена. Едва ли ще минем през много селища. По на юг има повече реки и там е по-населено.

Те слязоха от конете и се разположиха близо до брега на Анора.

– Трябва да си кръстиш жребеца – каза Бром.

Ерагон се замисли, докато развързваше седлото.

– Не се сещам за нещо толкова благородно като Снежноплам, но мисля, че това ще свърши работа. – Той сложи ръка на челото на коня и каза: – Кръщавам те Кадок. Това беше името на дядо ми, така че го носи с чест.

Бром кимна одобрително, но Ерагон се почувства малко глупаво. В този момент се приземи Сапфира.

– *Как изглеждат равнините?*

– *Скучни. Няма нищо, освен зайци накъдето и да се обърнеш.*

След вечеря Бром стана и подхвърли на Ерагон пръчка.

– Не отново! – оплака се младежът. Бром само се усмихна и го повика с ръка. Момчето скочи на крака и нападна. Двамата се завъртяха и се чу звук на удрящи се дървета.

Този път урокът беше по-кратък, но достатъчно продължителен, за

да може Ерагон да получи нова порция синини. Щом приключиха, той захвърли пръчката и седна до огъня, за да се погрижи за контузиите си.

РЕВ НА ГРЪМОТЕВИЦА И БЛЯСЪК НА СВЕТКАВИЦА

На следващата сутрин Ерагон избягваше да си мисли за трагичните събития от изминалата седмица, тъй като му носеха твърде много болка. Вместо това се съсредоточи върху въпроса как да намери и убие Ра'зак. Реши да го направи с лък и си представи как стрелите му се забиват в закачулените фигури.

Мускулите го боляха от тренировките по фехтовка, а единият му пръст бе изкълчен. Когато се приготвиха за тръгване и яхнаха конете, младежът измърмори горчиво:

– Ако продължаваме така, ще ме разбиеш на парчета.

– Нямахте да те налагам толкова здраво, ако не смятах, че си достатъчно силен.

– За първи път в живота си бих искал да съм по-слаб.

Кадок пристъпяше нервно около Сапфира, която го гледаше с нещо като отвращение.

– В равнините няма къде да се крия, така че отсега нататък възнамерявам да летя над вас.

Драконът излетя, а Ерагон и Бром започнаха спускането. На места дирята изчезваше и те трябваше да си проправят път надолу. Няколко пъти им се наложи да слизат от конете и да ги водят за юздите, за да не паднат по склона. Хлъзгавите камъни по земята правеха придвижването още по-опасно. Въпреки студа двамата се изпотиха от тежкото спускане.

Около обед, щом достигнаха дъното, спряха да си починат. Река Анора завиваше наляво и се отправяше на север. Хладният вятър, който вееше над равнините, ги караше да треперят и вкарваше прахоляк в лицата им.

Ерагон се почувства изнервен от заобикалящата го равнина. Досега бе живял сред планините и без тях се чувстваше уязвим – като мишка, която се опитва да се скрие от острия взор на орел.

Пътеката се разделяше на три. Едното разклонение завиваше на север, към големия крайморски град Сеунон. Другото водеше на изток, право през равнините, а третото продължаваше на юг. Пътниците прегледаха местността за следите на Ра'зак и откриха, че са продължили направо през равнината.

– Вероятно са тръгнали към Язуак – каза Бром с въздишка.

– Къде се намира?

– На изток, на около четири дни път, ако всичко е наред. Това е малко селце на брега на река Нинор. – Той посочи към Анора, която завиваше на север. – Трябва да се запасим с вода, преди да прекосим равнините, понеже няма да намерим, докато не стигнем до Язуак.

Ерагон усети възбудата от предстоящия лов. След няколко дни, може би до седмица, щеше да използва стрелите си и да отмъсти за смъртта на Гароу. А после, в крайна сметка реши да не мисли какво ще прави след това.

Те се приближиха до реката, напоиха конете и напълниха манерките си. Сапфира също кацна и отпи няколко глътки. Доволни от подготовката, пътниците се обърнаха на изток и потеглиха през равнината.

Ерагон реши, че най-много го дразни вятърът. Всичките му страдалия – напуканите устни, подутият език и подлютените очи, се дължаха на неприятната вихрушка, която ги следваше през целия ден, а вечер, вместо да намалее, се засилваше.

Нямаше къде да се подслонят и бяха принудени да лагеруват на открито. Ерагон откри някакви жилави храсталаци, единствените растения, които вирееха тук, и отсече няколко. Струпа ги на купчина и се опита да запали огън, но от клоните излизаше само пушек с неприятна миризма. Накрая се ядоса и подаде огнивото на Бром с думите:

– Не мога да запалю огън, особено при този проклет вятър. Виж дали ще успееш да направиш нещо, в противен случай вечерята ще е студена.

Бром коленичи около клонките и ги огледа с неприязън. Той намести купчинката и щракна с огнивото, изкарвайки няколко блестящи искри. Отново се появи дим, но пламъци така и не лумнаха. Старецът се намръщи и опита отново, но без да постигне нещо повече от Ерагон.

– Брисингр – изруга той и отново щракна. Този път клоните се запалиха и Бром доволно отстъпи назад. – Готово.

Двамата се дуелираха с пръчки, докато стана вечерята, но умората ги накара да приключат бързо. След като се нахраниха, те се сгушиха до Сапфира, доволни, че могат да се подслонят зад масивното ѝ тяло.

Същият студен вятър ги посрещна на сутринта, всейки над равнината. Устните на Ерагон се бяха напукали през нощта. Всеки път, щом проговореше или се усмихнеше, те се разкъравяваха. Ако ги оближеше, ставаше още по-лошо. По същия начин стояха нещата и при Бром. Двамата напоиха конете и после ги възседнаха. Остатъкът от деня

премина в монотонна езда.

На третия ден Ерагон се събуди отпочинал. Това, в съчетание с факта, че вятърът беше спрял, предизвика доброто му настроение. Но ведростта му се прекърши, щом забеляза тъмните облаци, които се събираха в небето пред тях. Бром погледна облаците и се намръщи.

– Обикновено не бих се напъхал в такава буря, но тук тъй или иначе няма къде да се скрием, така че по-добре да изменим още малко разстояние.

Въздухът все още бе спокоен, когато достигнаха до фронта на бурята. Щом навлязоха в сянката ѝ, Ерагон погледна нагоре. Облаците имаха странна форма. В представите на младежа те изглеждаха като величествена катедрала, с всичките колони, прозорци и озъбени гаргойли.

Ерагон сведе поглед и забеляза гигантска вълна, която се носеше към тях и превиваше тревата. След секунда осъзна, че това е необичайно силен порив на вятъра. Бром също го видя и двамата свиха рамене, приготвяйки се за връхлитащата буря. Вихърът почти бе достигнал до тях, когато Ерагон се смрази от една мисъл, обърна се на седлото и изкрещя едновременно наум и на глас:

– *Сапфира! Кацни!*

Лицето на Бром също пребледня. Драконът се гмурна към земята.

„Твърде бавна е, няма да успее навреме“ – мислеше с ужас момчето.

Сапфира зави и полетя назад, за да спечели малко време. Докато я наблюдаваха с отчаяние, вятърът яростно връхлетя върху тях, сякаш ги удари с чук. Ерагон си пое дъх и се вкопчи в седлото, докато вихрушката виеше яростно в ушите му. Кадок се разкрачи и зари копитата си в земята, а гривата му плющеше на вятъра. Наоколо потъмня от облаците и вдигнатия прах.

Ерагон присви очи и се огледа за Сапфира. Видя, че тя кацна, прилекна и заби ноктите си в земята. Вятърът я достигна точно когато се опитваше да свие крилата си. Вихрушката яростно я подхвърли нагоре, задържа я за момент във въздуха и я запрати по гръб на земята.

Ерагон изкрещя, обърна коня си и препусна по пътя, подкарвайки Кадок с пети.

– *Сапфира! Стой на земята. Идвам!*

Той усети слабо потвърждение, идващо от нея. Щом доближиха лежащия дракон, Кадок се наведе, младежът скочи от гърба му и изтича към нея.

Лъкът го удари по главата. Един силен повей наруши равновесието

му и го събори по корем на земята. Младежът се претърколи, след което скочи на крака и продължи да тича, без да обръща внимание на драскотините по тялото си.

Сапфира лежеше на няколко метра от него, но той не можеше да я приближи заради крилата ѝ, които се мятаха насам-натам. Тя се опитваше да ги свие, но силният вятър не ѝ позволяваше. Ерагон се устреми към лявото ѝ крило, но вятърът я превъртя и острите ѝ гръбначни шипове се разминаха с главата му на косъм. Сапфира заби нокти в земята, опитвайки се да остане неподвижна.

Крилете ѝ се повдигнаха отново, но този път не я завъртяха. Ерагон реши да опита с лявото. Крилото се присви и тя го притисна плътно към тялото си. Младежът прескочи гърба ѝ и се захвана с дясното крило, което вятърът изненадващо повдигна. Ерагон падна на земята. Той се претърколи, подскочи и отново хвана крилото. Сапфира се опита да го сгъне, а той отново натисна с всичка сила. Вятърът им попречи за няколко секунди, но с едно последно усилие те го преодоляха.

Ерагон се наведе над дракона, дишайки тежко, и усети треперенето му.

– Добре ли си?

Сапфира се позабави с отговора си за момент.

– Така, така мисля. Нямам нищо счупено, но бях безпомощна. Не можех да направя нищо срещу вятъра.

– Не се притеснявай, сега си в безопасност.

Ерагон забеляза Кадок, който стоеше наблизко, обърнал гръб на вятъра. Младежът мислено му нареди да се върне при Бром. След това яхна Сапфира и тя запълзя напред през вихрушката.

– Тя добре ли е? – извика Бром, щом се добраха до него.

Ерагон кимна и слезе от дракона. Кадок се приближи до младежа и той погали коня по бузата, а Бром посочи към задаващата се дъждовна пелена.

– Какво ли още ще ни сполети? – изкрещя Ерагон и се уви в дрехите си секунди преди пороят да ги връхлети. Плющият дъжд беше леденостуден и не след дълго двамата бяха подгизнали и зъзнаха.

Небето се озари от светкавици. Мълнии, дълги цяла миля, проблясваха за секунди, следвани от гръмотевичен рев, който разтърсваше земята. Беше красиво, но много опасно. Тук-там тревата се подпалваше, но дъждът я гасеше мигновено.

Природните стихии отшумяваха бавно и привечер силата им намаля дотолкова, че пътниците продължиха нататък. Залязващото слънце се

показа отново и освети земята. Всичко наоколо придоби ярък контраст. Гледката беше толкова красива, че Ерагон се почувства така, сякаш е в картина, нарисувана от талантлив художник.

Освежената земя изпълваше въздуха с приятен мирис, който повдигна духа на пътниците. Сапфира се протегна, изпъна врата си и изрева щастливо. Конете се отдръпнаха уплашено, но Ерагон и Бром се усмихнаха на този изблик на чувства.

Преди да се стъмни, спряха в една падина. Бяха твърде уморени, за да се бият, и направо си легнаха.

РАЗКРИТИЕ в ЯЗУАК

Въпреки че бяха успели да понапъгнят манерките си по време на бурята, привършиха водата на следващата сутрин.

– Надявам се, че яздим в правилната посока – каза Ерагон и размаха празната си манерка. – В противен случай ще имаме неприятности.

– Пътувал съм насам и по-рано. Ще достигнем до Язуак, преди да се свечери – заяви спокойно Бром.

– Може би виждаш нещо, което аз не забелязвам – засмя се Ерагон.
– Как разбираш къде сме, след като тук всичко изглежда еднакво.

– Ориентирам се не по земята, а по звездите и слънцето. Те няма да ни подведат. Хайде, да потегляме. Няма нужда да се притесняваш излишно. Днес ще стигнем до Язуак.

Думите му излязоха верни. Сапфира първа забеляза селото от въздуха, но трябваше да мине доста време, преди двамата да съзрат очертаванията му на хоризонта. Разстоянието беше доста голямо. Селцето се виждаше само благодарение на това, че равнината беше изключително плоска. Щом се приближиха, забелязаха някаква тъмна ивица, която заобикаляше Язуак и изчезваше в далечината.

– Това е река Нинор – обясни Бром. Ерагон дръпна юздите на Кадок.

– Ще видят Сапфира, ако лети край нас. Няма да е зле да се скрие някъде, докато ние сме в Язуак.

Бром потърка брадичка и погледна към градчето.

– Виждаш ли тази извивка на реката? Накарай я да ни изчака там. Достатъчно далече е от Язуак, така че никой няма да я види, но пък и няма да изостане много. Ние ще минем през селото, ще купим провизии и ще се отбием да я вземем.

– Този план не ми харесва. През цялото време се крия като крадец.

– Знаеш какво ще стане, ако те видят.

Тя изръмжа, но се вдигна и полетя ниско над земята в указаната посока. Двамата ездачи продължиха с бърз ход, радостно предвкушвайки предстоящото хранене. Щом доближиха до малките къщи, те забелязаха от няколко комина да излиза дим, но по улицата нямаше никого. Над селото беше надвиснала необичайна тишина. Без да продумат, двамата спряха пред първата къща и се спогледаха тревожно.

– Не се чуват никакви кучета – промърмори Ерагон.

– Не.

– Но това не значи нищо.

– Не.

– Някой трябваше да ни е забелязал досега.

– Да.

– Тогава защо не ни посрещат?

– Сигурно се страхуват.

– Сигурно – отвърна Ерагон и замълча за момент. – А може и да е капан. Ами ако Ра'зак ни очакват?

– Трябват ни провизии и вода.

– Можем да пием от реката.

– Но все пак ни трябват провизии.

– Вярно. – Ерагон се огледа наоколо. – Е, влизаме ли?

– Да, но не като глупаци – повдигна вежди Бром. – Това е главният вход на Язуак. Ако има засада, тя ще е тук някъде. Никой няма да ни очаква от друга посока.

– Ами тогава да обиколим – предложи Ерагон.

Бром кимна, извади меча си и го подпря на седлото. Младежът окачи тетивата на лъка си и приготви една стрела.

Те внимателно заобиколиха няколко къщи и навлязоха в градчето. Улиците бяха пусти, с изключение на една малка лисица, която избяга при тяхната поява. Къщите бяха тъмни, а прозорците им – затворени. Вратите висяха на потрошени панти. Конете се оглеждаха нервно. Ерагон усети сърбеж в дланта, но не му обърна внимание. Щом достигнаха до центъра на градчето, той стисна лъка си и пребледня.

– О, не!

Пред тях, натрупани на купчина, лежах телата на жителите. Кръвта се беше просмукала по дрехите им и по земята. Заклани мъже лежаха върху жените, които се бяха опитвали да защитят. Майки все още притискаха децата. Любовници, които са искали да се предпазят един друг, почиваха в студената прегръдка на смъртта. Не бяха пощадени нито старците, нито децата. Най-ужасяващата гледка беше бебешко тяло, набодено върху назъбено копие, стърчащо от върха на купчината.

По лицето на Ерагон потекоха сълзи и той се опита да погледне в друга посока, но израженията на мъртъвците привлякоха вниманието му. Младежът се взираше в празните им очи и се чудеше как животът си отива толкова лесно.

„Каква е целта на нашето съществуване, щом може да свършим по този начин?“ Заля го вълна на безнадеждност.

От небето се спусна един черен гарван и кацна на копието. Наведе глава и алчно започна да разкъсва тялото на бебето.

– Махай се оттам! – процеди Ерагон и опъна тетивата. Гарванът рухна назад сред облак от пера, със стрела в гърдите. Младежът приготви нова стрела, но в този момент му се догади и той се наведе от седлото, за да повърне.

Бром го потупа по гърба и постоя мълчаливо, докато свърши.

– Искаш ли да ме изчакаш извън селото?

– Не, ще остана – отвърна Ерагон и обърса устата си. – Кой би могъл да стори подобно.

Бром сведе глава.

– Тези, които обичат болката и страданието на другите. Те носят много имена и имат различна маскировка, но за тях съществува само едно истинско наименование – зло. Няма как да го разберем. Единственото нещо, което можем да направим, е да почетем жертвите.

Той слезе от Снежноплам и огледа внимателно утъпканата земя.

– Ра'зак са минали оттук, но това не е тяхно дело. Това е работа на ургалите. Копието е тяхна изработка. Тук са били поне стотина. Странно, досега съм чувал само за няколко случая, когато са се събирали толкова много. – Старецът коленичи и проучи един отпечатък. След това изруга, изтича до Снежноплам и се метна на гърба му.

– Да изчезвае! Тук все още има ургали!

Ерагон смушка с пети Кадок. Конят подскочи и се спусна след Снежноплам. Бяха стигнали почти до края на градчето, когато младежът отново усети сърбеж в дланта. С периферното си зрение забеляза някакво движение отдясно и в този момент гигантски юмрук го свали от седлото. Той падна от коня и се удари в една стена, но инстинктивно не пусна лъка си. Беше леко зашеметен, по въпреки това опита да се изправи.

Над него със злобна усмивка се бе надвесил един ургал. Чудовището беше високо, здраво, с рамене, широки като врата. Кожата му бе сива, а очите – жълти като на прасе. Ръцете му бяха мускулести, а на гърдите си беше облякъл твърде малка ризница. Над завитите си овнешки рога имаше шлем, а към едната му ръка бе привързан малък кръгъл щит. В другата стискаше къс, закривен меч. Бром завъртя Снежноплам, за да се притече на помощ, но беше спрял от появата на втори ургал, въоръжен с брадва.

– Бягай, глупако! – изкрещя Бром и нападна противника си.

Ургалът пред Ерагон изръмжа и размаха меча си. Младежът

отскочи назад и извика, понеже оръжието премина съвсем близо до бузата му. Той се обърна и хукна с всички сили към центъра на Язуак, а сърцето му туптеше диво.

Чудовището се втурна след него. Ерагон отчаяно изпрати зов за помощ към Сапфира и удвои усилията си. Въпреки това ургалът непрекъснато скъсяваше разстоянието между двамата. Щом усети, че го настигат, Ерагон спря внезапно, прилекна и стреля с лъка. Противникът му вдигна ръка и успя да отблъсне стрелата с кръглия си щит. Чудовището достигна до Ерагон, преди той да стреля отново, и двамата се сблъскаха, падайки на земята.

Младежът първи скочи на крака и се втурна към Бром, който си разменяше удари с втория ургал от гърба на Снежноплам.

„Къде ли са другите ургали? Дали само тези двамата са останали в Язуак?“

В този момент Снежноплам се вдигна на задните си крака и отстъпи. Бром остана наведен над седлото, а от ръката му течеше кръв. Противникът му нададе доволен рев и вдигна брадва за фаталния удар.

Ерагон изкрещя оглушително и се хвърли към главата му. Чудовището спря учудено, след което се обърна към него и замахна с брадвата си. Младежът прилекна, избягвайки оръжието, и раздра бузата на ургала с нокти. Съществуването се разгневи и замахна отново, но и този път пропусна. Ерагон отскочи назад и се втурна по една уличка.

Главната му задача беше да отдалечи ургалите от Бром. Шмугна се в едно тясно проходче между две къщи, но твърде късно видя, че то е задънено. Обърна се назад, обаче чудовищата вече бяха блокирали изхода. Те тръгнаха към него, като го ругаеха с дрезгавите си гласове. Ерагон се огледа, но нямаше как да се измъкне.

Щом се обърна към ургалите, през съзнанието му преминаха образите на мъртвите селяни, струпани на купчина, и пронизаното бебе, което никога нямаше да порасне. При мисълта за тяхната съдба цялото му тяло се изпълни с енергия. Беше нещо повече от жажда за справедливост. Сякаш всичко се бунтуваше срещу смъртта. Енергията ставаше все по-силна и той усети, че ще се пръсне.

Изправи се и целият му страх се изпари, докато бавно изпъваше лъка си. Ургалите се засмяха и повдигнаха щитове. Ерагон се прицели внимателно, както бе правил стотици пъти. Енергията в него ставаше непоносима. Трябваше да я освободи или тя щеше да го погълне. Внезапно на устните му се появи една дума. Той стреля и едновременно с това изкрещя:

– Брисингр!

Стрелата изсъска във въздуха и полетя със странна синя светлина. Тя удари първия ургал в слепоочието и избухна. Взривната вълна отнесе главата на чудовището и уби другия ургал мигновено, но не причини никакви щети на Ерагон.

Младежът постоя, докато учестеното му дишане се успокои, и погледна дланта си. Белегът му светеше като нагорещен метал, но постепенно избледня и възвърна нормалния си цвят. Ерагон сви юмрук и се почувства страшно изтощен, сякаш не беше ял от дни. Коленете му се подгънаха и той се отпусна до стената.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Щом силата му се възвърна, Ерагон се измъкна от уличката, като заобиколи мъртвите чудовища. След малко се натъкна на Кадок, който се въртеше неспокойно наоколо.

– Добре че поне ти не си пострадал – измърмори младежът. Ръцете му трепереха, а движенията бяха някак забавени. Сякаш всичко това се случваше на някой друг.

Ерагон забеляза Снежноплам, който надничаше иззад един ъгъл, готов да побегне всеки миг. Бром висеше неподвижно на седлото. Младежът успокои коня и се приближи да погледне другаря си.

На дясната ръка на стареца имаше дълга, напоена с кръв рана, която за щастие не беше много дълбока. Все пак трябваше да превърже Бром, преди да е изгубил твърде много кръв. Ерагон се опита да го смъкне от седлото, но тежестта му дойде в повече и той изтърва стария мъж на земята, учуден от собствената си слабост. Яростен писък изкънтя в главата му. Сапфира се гмурна от небето и се приземи наблизко, без да прибира криле. Тя ядно изсъска и размаха опашка във въздуха.

– *Ранен ли си?*

– *Не* – отвърна той и обърна Бром по гръб.

– *Кой стори това? Ще го разкъсам на парчета!*

– *Няма смисъл. Вече са мъртви.* – Ерагон посочи към уличката.

– *Ти ли ги уби?*

Той кимна:

– *Да, по някакъв странен начин.*

Набързо обясни какво се беше случило, докато ровеше из дисагите си за плата, в който бе увит Зар'рок.

– *Пораснал си.*

Ерагон изсумтя. Той намери един дълъг парцал и внимателно нави ръкава на Бром. С няколко прецизни движения почисти раната и я бинтова стегнато.

„Иска ми се да бяхме в долината Паланкар. Там поне знаех кои билки са подходящи за лекуване. Тук нямам понятие как да му помогна“. Младежът вдигна меча на стареца, избърса го и го прибра в ножницата.

– *Да се махаме. Наблизко сигурно има и други ургали.*

– *Можеш ли да носиш Бром? Няма да падне от твоето седло, а*

ти лесно ще го защитаваши.

– Мога, но не искам да те оставям сам.

– Чудесно. Тогава ще летите над мене. Да се махаме! Той сложи седлото на Сапфира и се опита да повдигне Бром, но все още беше твърде слаб.

– Помогни ми!

Тя изви глава назад и хвана робата на стареца със зъби, след това завъртя врата си и го положи в седлото. Ерагон привърза краката му към стрemenата и погледна нагоре, тъй като старият разказвач изпъшка.

Бром дойде в съзнание и вдигна ръка към главата си, след което загрижено се обърна към младежа:

– Сапфира появи ли се навреме?

– Ще ти обясня по-късно. Раниха те в ръката. Превързах я, доколкото можах, но сега трябва да намерим безопасно място, където да отдъхнем.

– Добре – отвърна Бром и внимателно докосна ръката си. – Знаеш ли къде е мечът ми? А, виждам, че си го намерил.

– Сапфира ще те носи – обясни Ерагон, докато оправяше стрemenата.

– Сигурен ли си, че искаш да пътувам с нея? Мога да яздя Снежноплам.

– Не и в това състояние. С нея, дори и да припаднеш, няма да се изхлузиш от седлото.

– За мене е чест – кимна Бром и уви здравата си ръка около врата на Сапфира. Тя подскочи и полетя нагоре. Ерагон отстъпи, за да се предпази от крилете, и се върна при конете. Завърза Снежноплам зад Кадок и излезе от Язуак, следвайки пътя на юг, който прекосяваше една камениста местност и след лъв завой се завръщаше към коритото на река Нинор. От двете му страни растяха папрати и малки храсти. Тук-там имаше и дървета. Ерагон не позволи на приятната прохлада да намали бдителността му. Той спря само за малко, за да напълни манерките и да напои конете. Докато гледаше надолу, забеляза дирята на Ра'зак. „Поне сме на прав път“. Сапфира кръжеше над него и го наблюдаваше зорко. Младежът се безпокоеше, че се бяха натъкнали само на два ургала. Селото бе опустошено от голяма орда, но къде се бяха дянали останалите?

„Може би тези, които срещнахме, са били патрул, пазещ тила, или са останали в засада, в случай че някой тръгне да преследва отряда“. Мислите му се насочиха към начина, по който беше убил двамата ургали. Едно прозрение бавно си проби път през мислите му. Той – Ерагон,

фермерчето от долината Паланкар – беше използвал магия. Магия! Това бе единствената дума за онова, което се беше случило. Изглеждаше невъзможно, но не можеше да отрече фактите.

„Някак си съм се превърнал или в заклинател, или в магьосник“.

Нямаше представа как да използва тези способности отново и докъде се простираха границите им.

„Как ли съм придобил това умение? Дали е нещо обичайно за Ездачите? Ако Бром е знаел, защо не ми каза по-рано?“ Той поклати глава с недоумение и се свърза със Сапфира, за да сподели мислите си. Тя също беше объркана.

– *Сапфира, потърси място за пренощуване. Оттук не виждам особено добре.* Драконът полетя напред, а Ерагон продължи да се спуска покрай брега на реката.

Призивът го достигна току преди залез-слънце. Сапфира му изпрати образ на малка горичка близо до реката. Младежът подкани конете и скоро намери мястото, което му се стори добре прикрито. Реши, че едва ли някой ще ги забележи тук.

Когато пристигна на поляната, която бяха избрали за лагеруване, там вече гореше малък огън. Бром седеше до него и преглеждаше ръката си. Сапфира беше клекнала наблизко, но тялото ѝ оставаше напрегнато.

– *Сигурен ли си, че нямаш наранявания?*

– *Не и външни, но не съм сигурен за останалата част от мене.*

– *Трябваше да пристигна по-рано.*

– *Не се обвинявай. Всички направихме грешки днес. Моята беше, че не останах по-близо до тебе.* – Той почувства нейната благодарност и се обърна към Бром. – Как си?

– Раната не е малка и боли ужасно, но предполагам, че ще зарасне скоро. Трябва да се превърже отново. Този бинт вече се замърси.

Ерагон свари вода и проми раната, след което я уви с чист парцал.

– Трябва да хапна, а и ти изглеждаш гладен – каза Бром. – Нека да вечеряме, а после ще говорим.

Щом се наядоха и се почувстваха по-добре, старецът запали лулата си.

– Време е да ми кажеш какво се случи, докато бях в безсъзнание. Много съм любопитен. – Пламъците караха лицето му да сияе, а веждите му бяха извити нагоре.

Ерагон потърка ръце и разказа събитията, без да преувеличава. Бром го изслуша мълчаливо, с каменно изражение. За дълго време край

огъня се възцари тишина. Накрая старият мъж я наруши:

– Използвал ли си тези умения и преди?

– Не. Знаеш ли нещо за тях?

– Малко. Очевидно съм ти задължен, защото си ми спасил живота.

Надявам се да мога да ти върна услугата някой ден. Трябва да се гордеш. Малцина са се отървавали без дракотина след първия си убит ургал. Но начинът, по който си го извършил, е много опасен. Можело е да се погубиш сам и да разрушиш селото.

– Нямах голям избор – оправда се Ерагон. – Ургалите ме бяха спипали. Ако бях изчакал още малко, щяха да ме наскат на парчета.

– Нямах идея какво си направил.

– Ами кажи ми тогава! Опитвам се да разбера, но не мога сам. Какво се случи? Как е възможно да използвам магия? Никой никога не ме е учил на заклинания.

– Това не е нещо, на което трябва да те учат – присви вежди Бром, – още по-малко пък да си служиш с него.

– Само че аз вече го използвах и може да имам нужда отново. Така че по-добре ми помогни. Какво му е лошото? Да няма някаква тайна, която не трябва да научавам, докато не стана стар и мъдър? Или може би ти просто не знаеш нищо за магията!

– Момче! – изръмжа Бром. – Искаш отговори с тон, който ме обижда. Ако знаеше за какво ме питаш, нямаше да бъдеш толкова нетърпелив. Не ме предизвиквай! Знанието, което търсиш, е твърде сложно, за да го схванеш.

– Имам чувството, че съм попаднал в нов свят със странни правила и никой не иска да ми ги обясни – започна да протестира Ерагон.

– Разбирам те – отвърна Бром и отскубна стрък трева. – Късно е и трябва да спим, но ще ти кажа някои неща, за да задоволя любопитството ти. Магията, защото това е магия, както всичко в света, си има правила. Ако ги нарушиш, умираш. Делата ти са ограничени от твоята сила, от думите, които знаеш, и от въображението ти.

– Какво имаш предвид под „думи“?

– Още въпроси! – възкликна Бром. – За момент се надавах, че ще спреш да ги задаваш. Но си прав да питаш. Когато стреля по ургалите, каза ли нещо?

– Казах брисингр. – Пламъците на огъня подскочиха и през Ерагон премина тръпка.

– Така си и помислих. – Брисингр е дума от древния език, който се е говорел едно време. Той бил забравен за хилядолетия, но елфите

отново го донесли в Алагезия, когато пристигнали от запад. С негова помощ са постигали велики неща. Езикът има име за всяко нещо, стига да го откриеш.

– Но какво общо има това с магията? – прекъсна го Ерагон.

– Много. Той е в основата на цялото могъщество. Този език описва истинската същност на нещата, а не повърхностните качества, които всеки вижда. Например огънят се нарича брисингр. Това не е просто название за огън, това е самото име на огъня. Ако си достатъчно силен, можеш да използваш думата, за да насочваш пламъците, накъдето желаш. Нещо такова се е случило днес.

Ерагон помисли за момент.

– А защо пламъците бяха сини и как така направиха това, което искам, щом единственото, което казах, е огън!

– Цветът зависи от човека, който произнася думата. А това, че огънят е направил, каквото желаш, е въпрос на практика. Повечето начинаещи трябва да казват точно какво искат, но щом понатрупат опит, вече не е необходимо. Един истински майстор може да каже вода и да направи нещо съвсем различно, като скъпоценен камък например. Ти няма да разбереш как го е постигнал, но майсторът е видял връзката между водата и камъка и я е използвал, за да фокусира силата си. Практикуването на магия е до голяма степен изкуство. Това, което си сторил, е изключително трудно.

Сапфира се намеси в мислите на Ерагон.

– *Бром е магьосник. Спомняш ли си как запали огън в равнината? Той не само знае за магията, но и може да я използва!*

– *Права си!*

– *Разпитай го, но внимавай. Не е добре да дразниш човек с такива способности. Ако е магьосник или заклинател, кой знае какви причини е имал, за да се скрие в Карвахол.*

– Сапфира и аз се досетихме за нещо. Ти също можеш да си служиш с магия, нали? Точно така запали огън в равнините.

– Имам известни умения в тази област – съгласи се Бром.

– Тогава защо не направи нещо срещу ургалите? Или дори по-рано. Можеше да ни защитиш от бурята или от вятъра.

– Причините са прости, наистина – каза Бром и напълни лулата си. – Аз не съм Ездач, а това значи, че дори и когато си най-слаб, ти ще си по-могъщ от мене. А и вече не съм млад. Силата ми отслабва. Всеки път, когато се опитвам да използвам магия, става по-трудно.

– Съжалявам – сведе глава Ерагон.

– Няма нужда. Случва се с всички.

– А откъде се научи да си служиш с магия?

– Тази история ще я премълча. Достатъчно е да ти кажа, че беше доста далеч оттук и имах много добър учител. Успях да усвоя някои от уроците му. Знам, че имаш още въпроси, и ще ти отговоря на тях, но това ще стане сутринта. Дотогава – Той се наведе напред с блестящ поглед. – ще ти кажа нещо, за да не решиш да си правиш опити. Магията изчерпва от тебе толкова енергия, колкото, ако свършиш работата с ръцете си. Затова се чувстваш изтощен. Ето защо се ядосах. Поел си страхотен риск. Ако магията беше употребила повече енергия, отколкото имаш в тялото си, щеше да загинеш. Трябва да разчиташ на магията само когато знаеш, че можеш да понесеш изтощението.

– А откъде знаеш дали заклинанието ще изчерпи цялата ти енергия? – попита Ерагон уплашено.

– В повечето случаи не знаеш. Точно затова магьосниците трябва да си дават сметка за своите възможности и да са много внимателни. Щом веднъж освободиш магията, не можеш да я спреш или да я върнеш обратно, дори ако тя ще те убие. Предупреждавам те: не опитвай нищо, преди да научиш повече. Достатъчно за тази вечер.

Докато двамата приготвиха одеялата си, младежът дочу в главата си гласа на Сапфира:

– *Ставаме все по-могъщи, Ерагон, и двамата. Скоро никой няма да може да застане на пътя ни.*

– *Но кой път ще поемем?*

– *Който си поискаме!*

МАГИЯТА Е ПРОСТО НЕЩО

– Как мислиш, защо бяха останали тези два ургала в Язуак? – попита Ерагон, щом се отпавиха на път на следващата сутрин. – Не виждам логична причина.

– Може би те са дезертирали от основната група, за да плякосат селото. По-странното е, че подобен брой ургали са се събирали само два-три пъти в историята и винаги са предизвиквали големи неприятности. Явно се задават лоши времена.

– Дали Ра'зак имат нещо общо?

– Не знам. Най-доброто, което можем да направим, е да се отделим от Язуак колкото се може по-бързо. Поне се движим в правилната посока.

– Все пак ще ни трябват провизии. Има ли наблизко други селища?

– Не – поклати глава Бром, – но Сапфира може да ходи на лов, така че ще караме само на месо. Горичките покрай реката, макар да са малки, гъмжат от животни. Реката е единственият воден източник наоколо, така че всички животни от равнините идват на водопой. Няма да умрем от глад.

Ерагон замълча, доволен от отговора на Бром. Над тях прелитаха ята птици. Местността беше шумна, изпълнена с живот и енергия.

– Как успя да те рани ургалът? Нещата се развиха доста бързо и не можах да видя.

– Лош късмет. Видя, че не може да се справи с мене, и изрита Снежноплам. Глупавият кон отстъпи, изгубих равновесие и ургалът ме порна. – Бром потърка брадичката си. – Предполагам, че още се чудиш за магията. Фактът, че си я открил, вече е сериозен проблем. Въпреки че малцина го знаят, всички Ездачи са използвали магия. Пазели са способностите си в тайна дори и в най-добрите си времена, понеже това им е давало предимство над враговете. Мнозина смятат, че кралят си служи с магия, защото е магьосник или заклинател. Но всъщност той има тази дарба, понеже е Ездач.

– Каква е разликата? Това, че използвах магия, не ме ли прави заклинател?

– Ни най-малко! Заклинателят, както и Сянката, призовават духове, които се подчиняват на волята им. Това е съвсем различно от твоите умения. Магьосникът пък няма нужда от духове и дракони. Със

сигурност не си и като вещиците и шаманите, които използват различни отвари и чародейства. Но да се върнем на основния проблем. Младите Ездачи като тебе са били подлагани на строг режим, за да закалят тялото и духа си. Обучението е продължавало месеци, дори години, докато не се убедят, че Ездачът е достатъчно отговорен, за да ползва магия. Дотогава на младоците не се обяснявало какви са пълните им заложи. Ако някой откриел магията случайно, го отделяли от другите и го обучавали самостоятелно. Това се случвало много рядко. – Той наклони глава към Ерагон. – но пък те не са били подлагани на такива изпитания като тебе.

– И как тогава са ги тренирали? Не ми е ясно как е възможно да обучиш някого да си служи с магия. Ако се беше опитал да ми обясниш подобно нещо преди два-три дена, нямаше да разбере за какво говориш.

– Карали са учениците да се занимават с разни неприятни безсмислени дейности, например да пълнят пробити съдове с вода. След време те се ядосвали достатъчно, че да използват магия. В повечето случаи това действало. Впрочем имай предвид, че ако един ден се сблъскаш с някого, обучен по старите правила, ще имаш сериозни неприятности. Да речем – с краля или пък с елфите. Те ще те убият с лекота.

– Какво да правя в такъв случай?

– Няма време да те обуча достатъчно подробно, но можем да наваксаме, докато пътуваме. Знам някои техники, които ще ти позволят да се контролираш, но няма да усвоиш цялото майсторство на Ездачите за една седмица. Ще се учиш в движение. Няма да е лесно, но си струва. Трябва да ти кажа, че никой Ездач на твоята възраст не е използвал магия както ти срещу ургалите.

– Благодаря – усмихна се доволно Ерагон. – Този древен език има ли си име?

– Да, но никой не го знае – засмя се Бром. – Това е дума с невъобразима мощ, с която би могъл да контролираш целия език и тези, които го ползват. Хората отдавна се мъчат да я научат, но никой не е успявал досега.

– Все още не разбирам как работи магията. Как точно си послужил с нея?

– Не ти ли стана ясно? – учуди се Бром.

– Не.

Бром си пое дъх и започна да обяснява:

– За да работиш с магия, вътре в себе си трябва да имаш сила, каквато в наши дни се среща доста рядко. Също така е необходимо да можеш да призоваваш тази сила, когато пожелаеш. Щом я призовеш,

трябва да я използваш или да я пуснеш да отшуми. Ако искаш да извършиш нещо, си длъжен да го опишеш на древния език. Например ако не беше казал брисингр вчера, нищо нямаше да се получи.

– Това означава, че съм ограничен от знанията си за древния език?

– Точно така, освен това на него не можеш да произнасяш лъжи.

– Това е невъзможно – поклати глава Ерагон. – Хората винаги лъжат. Едва ли някакви звуци ще ги спрат.

Бром поклати глава и се обърна към близките дървета.

– Фетрблака, ека веохната нейат хейна оно. Блака еом иет лам.

Една птичка излетя от клоните и кацна на ръката му. След няколко секунди той произнесе друга дума и птичката отлетя.

– Как го направи? – попита възхитен Ерагон.

– Обещах ѝ, че няма да я нараня. Може и да не е разбрала точното значение на думите, но основният смисъл ѝ стана ясен. Птицата се довери, защото, както всички животни, знае, че тези, които говорят на древния език, са длъжни да спазват думата си.

– А елфите на същия език ли говорят?

– Да.

– Значи те никога не лъжат?

– Не точно – призна Бром. – Те твърдят, че не лъжат, и до голяма степен е вярно, но са станали майстори в това да казват едно, а да имат предвид друго. Никога няма да узнаеш дали си ги разбрал правилно и какви са истинските им намерения. Понякога те казват само част от истината и премълчават останалото. Трябва да си много опитен и начетен, за да разбереш тяхната култура.

– Ами личните имена на този език? Дават ли власт над човека?

– Дават. – Очите на Бром заблестяха. – Тези, които говорят на езика, имат две имена. Първото е за всекидневна употреба и няма значение. Второто е тяхното истинско име и го споделят само с най-близките. Имало е времена, когато никой не е криел истинското си име, но те вече са отминали. Ако някой разбере истинското ти име, получава власт над тебе. Все едно да му повериш живота си. Всички имат скрити имена, но само малцина си ги знаят.

– Как научаваш истинското си име? – попита Ерагон.

– Елфите инстинктивно знаят своите по рождение. Но хората нямат тази дарба. Хората Ездаци обикновено се подлагали на изпитание, за да го научат, или търсели елф, склонен да им го каже, но елфите рядко споделяли такива сведения.

– Иска ми се да зная моето.

– Внимавай – сви вежди Бром. – Знанието може да е ужасно тежко. Да узнаеш какво представляваш, без никакви илюзии, може да те докара до лудост. Мнозина са се опитвали да забравят имената си. Но името, освен да дава власт на другите, може да ти даде власт над самия себе си, ако истината не те пречупи.

– *Сигурна съм, че няма* – обади се Сапфира.

– Все пак ми се иска да знаех моето – заяви Ерагон.

– Не се предаваш лесно. Това е добре, защото само упоритите научават истинската си същност, но за това не мога да ти помогна. Ще се наложи да го потърсиш сам. – Бром помръдна ранената си ръка и направи гримаса.

– Защо не пробваме да ти излекуваме ръката с магия?

– Няма конкретна причина. Аз не съм се замислял, защото силата ми не стига. Ти може и да успееш с правилната дума, но не искам да се изтощаваш.

– Така обаче ще ти спестя много неприятности и болка – започна да спори Ерагон.

– Ще го преживея. Да използваш магия за лекуване на рана ще ти отнеме толкова енергия, колкото, ако зарасне сама. Не искам да си уморен през следващите няколко дни. Още ти е рано за подобна задача.

– Щом мога да излекувам ръката ти, дали ще успея да възкреся някого?

Въпросът изненада Бром, но той успя да отговори бързо.

– Помниш ли какво ти казах за магиите, които биха те убили? Тази е една от тях. На Ездачите е било забранено да опитват, за тяхна собствена безопасност. Отвъд живота има бездна и магията не може да я прекоси. Ако се пресегнеш към нея, силата ти ще изтече и душата ти ще потъне в мрака. Ездачи, магьосници, заклинатели – всички са се проваляли пред тази задача. Придържай се към възможните неща – рани, синини, може би счупени кости, но в никакъв случай възкресения.

– Това е по-сложно, отколкото си го представях – намръщи се Ерагон.

– Именно. Ако не осъзнаваш какво правиш, ще опиташ нещо невъзможно и ще умреш. – Бром се наведе от седлото и сграбчи няколко камъчета от пътя. След това напрегна сили, изправи се, хареса си едно камъче и пусна останалите. – Виждаш ли този кремък?

– Да.

– Вземи го.

Ерагон го хвана и го огледа. Камъчето беше черно, гладко и не по-

голямо от върха на палеца му. По пътя имаше безброй такива.

– С това ще тренираш.

– Не разбирам – отвърна обърканият младеж.

– Ясно е, че не разбираш. Точно затова аз те уча, а не ти – мене.

Стига си плямпал, че няма да стигнем доникъде. Искам да повдигнеш това камъче от дланта си и да го държиш във въздуха, колкото се може по-дълго. Думите, които ще ползваш, са „стенр рейса“. Повтори ги.

– Стенр рейса.

– Чудесно. Сега опитай.

Ерагон се съсредоточи върху камъчето, претърсвайки съзнанието си за следа от вчерашната енергия. Но колкото и да се напъваше, не можа да изпълни задачата. „Как, да му се не види, трябва да го направя?“ Накрая се отказа и скръсти ръце.

– Невъзможно е.

– Не! Аз ще кажа кое е невъзможно. Не се предавай толкова лесно.

Опитай пак.

Младежът се намръщи и затвори очи, прогонвайки всички мисли, които го разсейваха. Той пое дъх и започна да опипва най-отдалечените кътчета на съзнанието си, за да открие силата. Натъкваше се непрекъснато на мисли и спомени, но накрая откри нещо различно. Едно място, което едновременно беше част от него, но и от нещо друго. Развълнуван, той се опита да преодолее преградата. Почувства някаква съпротива, но знаеше, че силата лежи от другата страна на тази бариера. Опитва се да я пробие, но не успя. Накрая Ерагон се хвърли с всичка сила срещу бариерата и усети, че тя поддава. Съзнанието му се изпълни със светлина.

– Стенр рейса.

Камъчето се вдигна във въздуха над светещата му длан. Той се опита да го задържи, но силата се отдръпна внезапно и се прибра обратно зад бариерата. Камъчето падна в ръката му, а дланта му си върна нормалния цвят. Младежът се почувства уморен, но се усмихна на успеха.

– Не беше зле като за първи опит – каза Бром.

– А защо ръката ми свети? Станала е като фенер.

– Не е ясно – призна Бром. – Ездачите винаги са предпочитали да канализират енергията си през ръката, на която е знакът Гедвей игнасия. Предполагам, че можеш да ползваш и другата си ръка, но ще ти е потрудно. Ще ти купя ръкавици в следващия град, стига да не е опустошен. Ти прикриваш белега си добре, но не искам някой да го зърне случайно. Освен това блясъкът може да те издаде на враговете.

– Ти имаш ли такъв белег?

– Не. Само Ездачите ги имат. Трябва да знаеш, че магията се влияе от разстоянието, също като стрелата и копието. Ако се опиташ да повдигнеш нещо, което се намира на миля оттук, ще ти е по-трудно, отколкото, ако е наблизко. Така че, когато видиш врагове да идват към тебе, изчакай ги да се приближат, преди да използваш магия. А сега – обратно на работа! Пробвай пак да вдигнеш камъка.

– Пак? – възкликна Ерагон, мислейки за това колко усилия беше положил първия път.

– Да. И този път гледай да си по-бърз.

Те продължиха с упражненията през останалата част от деня. Когато Ерагон спря, беше уморен и изнервен. Бе започнал да мрази камъчето и всичко, свързано с него. Искаше да го хвърли, но Бром го спря.

– Недей! Прибери го.

Младежът го изгледа гневно, но пусна камъчето в джоба си.

– Все още не сме свършили – предупреди го Бром, – така че не се отпусчай. Този малък храст се нарича делоис.

Последва дълга лекция за наименованията на различни неща – от късата пръчица, наречена вьондр, до най-ярката звезда – Ейдейл.

Вечерта двамата се дуелираха около огъня. Въпреки че Бром се беше с лявата ръка, уменията му не бяха намалени.

Заниманията на Ерагон протичаха по строг график. През деня младежът учеше думи на древния език и тренираше с камъчето, а вечер се беше с Бром. В началото не беше приятно, но скоро Ерагон почувства промяна. Камъчето вече не го затрудняваше. Той овладя първите упражнения и започна да се занимава с по-трудни. Същевременно запасът му от думи непрекъснато растеше.

Доби повече самочувствие и при дуелите с мечове. Беше придобил повече бързина и нападаше светкавично като змия. Ударите му ставаха все по-мощни и вече не трепереше при парирането. Схватките бяха по-продължителни, тъй като се научи да отблъсква Бром. Вечер, когато си лягаха, не само Ерагон имаше синини.

Сапфира продължаваше да расте, но с по-бавно темпо. Дългите й полети и периодичното ловуване я държаха във форма. Вече беше висока от конете и доста по-едра. Заради големината и бляскавите люспи тя ставаше и все по-забележима. Бром и Ерагон се притесняваха за това, но не можаха да я убедят да държи люспите си мръсни.

Те продължаваха на юг в преследване на Ра'зак. Ерагон се ядосваше, че колкото и да бързаха двамата с Бром, съществата винаги имаха

няколко дни преднина пред тях. Понякога му идеше да се откаже, но в такива моменти попадеше на някоя следа и възвръщаше надеждата си.

По бреговете на Нинор нямаше населени места и тримата спътници се придвижваха необезпокоявани от никого. Най-накрая те приближиха Дарет – първото селце след Язуак. В нощта преди да го достигнат, Ерагон сънува неприятен сън. Той видя Гароу и Роран вкъщи: двамата седяха в разрушената кухня. Те го помолиха да им помогне да я построят наново, но младежът поклати глава.

„По следите на твоите убийци съм“ – прошепна той на чичо си. Гароу го погледна с учудване. „Че аз не съм умрял“. „Не мога да ти помогна“ – отвърна Ерагон и заплака. „Тогава умри!“ Гароу се превърна в Ра'зак и го нападна с ръмжене. Ерагон се събуди, разтреперан, и погледна звездите, а в главата си чу нежния глас на Сапфира:

– Всичко ще бъде наред, малкия.

ДАРЕТ

Дарет се намираше на брега на река Нинор. Селото бе малко и изглеждаше запуснато. Ерагон и Бром се приближиха предпазливо. Сапфира се беше скрила наблизко и в случай на нужда щеше да долети за секунди.

Те навлязоха в Дарет, пазейки тишина. Бром стискаше меч със здравата си ръка и оглеждаше внимателно околността. Ерагон държеше лъка си сведен, докато преминаваха покрай смълчаните къщи.

– Това не изглежда добре.

Сапфира не отговори, но младежът почувства нейната готовност да ги последва. Погледна към земята и се увери, че детските следи са още пресни.

„Но къде ли са изчезнали всички?“ Центърът на селището бе празен. Единственото движение беше предизвикано от вятъра, който вдигаше прашни вихрушки. Бром обърна Снежноплам назад.

– Да се махаме оттук. Това място не ми харесва.

Старецът смушка коня и потегли обратно, следван от Ерагон.

Преди да изминат и няколко метра, от една пресечка бяха избутани каруци, които им препречиха пътя. Едър мъж, с лък в ръцете и широк меч на кръста, скочи върху едната каруца. Ерагон вдигна своя лък и се прицели в непознатия.

– Спрете! Свалете оръжията! Обградени сте от шейсет стрелци. Ако мръднете, ще ви надупчат – изкрещя мъжът и по околните покриви започнаха да никнат фигури.

– *Сапфира, не идвай! Твърде много са. Ако се появиш, ще те прострелят. Не се приближавай!*

Тя го чу, но младежът не беше сигурен дали ще се подчини. Приготви се да използва магия.

„Трябва да спра стрелите, преди да улучат мене или Бром“.

– Какво искате? – попита Бром спокойно.

– Защо сте тук?

– Идваме за провизии и да чуем някоя клюка. Нищо повече. Отиваме при братовчед ми в Драс-Леона.

– Въоръжени сте до зъби.

– Вие също – отговори старецът. – Времената са опасни.

– Вярно е. – Мъжът ги огледа внимателно. – Не смятам, че ни

мислите злото, но напоследък имахме няколко сблъсъка с ургали и с бандити, така че не мога да се доверя само на думите ви.

– Щом не ми вярваш, какво ще правим?

Мъжете по покривите не бяха помръднали. Ерагон се чудеше дали са дисциплинирани, или просто ги е страх. Надяваше се да е второто.

– Казахте, че искате провизии. Съгласни ли сте да останете тук, докато ви донесем това, което ви трябва, а после да платите и да се махнете незабавно?

– Да.

– Добре. – Мъжът свали лъка си и махна на един от стрелците, който се спусна на земята. – Кажете му от какво се нуждаете.

Бром изреди кратък списък на продуктите и добави:

– Ако ви се намират едни излишни ръкавици за племенника ми, ще взема и тях.

– Казвам се Тревор – заяви водачът. – По принцип бих дошъл да ви стисна ръката, но в сегашната ситуация предпочитам да не го правя. Откъде казахте, че сте?

– От север – отвърна Бром, – но не сме се задържали на някое място достатъчно дълго, че да го наречем дом. Заради ургалите ли вземате тези мерки?

– Да, а има и по-лоши неща. Носите ли някакви новини от други градове? Рядко дочуваме по нещо, а се носят слухове, че навсякъде се случват беди.

– Не ми се иска да съобщавам нещо толкова неприятно – намръщи се Бром. – Преди около седмица минахме през Язуак и открихме, че е опустошен. Всички селяни бяха изклани. Щяхме да се опитаме да ги погребем, но ни нападнаха два ургала.

Тревор отстъпи и погледна надолу със сълзи в очите.

– Проклятие, новината наистина е лоша. Чудно ми е как така два ургала са изклани всички жители. Аз познавах някои от хората там, не бяха лоши бойци.

– Имаше следи, че в града е вилняла цяла орда. Мисля, че тези, на които се натъкнахме, са били дезертъори.

– Колко голям е бил отрядът?

– Достатъчно голям, за да помете Язуак, но достатъчно малък, за да се движи незабелязано из страната. Между петдесет и сто според мен. Но и петдесет стигат, за да прегазят и вас. Не е зле да помислите за заминаване. Тези райони станаха твърде опасни за мирното население.

– Знам, но хората отказват да се преместят. Това е техният дом,

както и моят, макар че съм тук само от две години, и те го ценят повече от живота си. Досега отблъснахме няколко нападения и жителите придобиха самочувствие. Но се боя, че някоя сутрин ще осъмнем с прерязани гърла.

Стрелецът се появи от една къща, носейки провизиите в ръце. Той ги остави до конете и Бром му плати.

– Защо те избраха да защитаваш Дарет?

– Бях в кралската армия няколко години – сви рамене Тревор.

Старецът слезе от коня и започна да прибира продуктите в дисагите си, след което подаде ръкавиците на Ерагон, който си ги сложи, внимавайки да не разкрие белега на дланта си. Кожата беше здрава, макар и поизносена.

– Е, както ви обещах, ние си тръгваме.

– Ще ни направите ли една услуга? Когато стигнете до Драс-Леона, съобщете на имперските войски за това, което се случва тук. Тревожно е, ако кралят не знае какво става. А още по-тревожно е, ако знае, но не прави нищо.

– Ще предадем съобщението ви. Дано да имате късмет и бъдете нащрек.

– Вие също.

Каруците бяха отместени и двамата напуснаха Дарет, яздейки по брега на Нинор. Ерагон отпрати мислите си към Сапфира.

– *Идваме при тебе. Нещата се уредиха.*

Вместо отговор, той усети проблясващ гняв. Бром се почеса по брадата.

– Империята е в по-лошо състояние, отколкото си мислех. Когато търговците посетиха Карвахол, казаха, че навсякъде има неприятности, но не предполагах, че е толкова зле. Въпреки че гъмжи от ургали, не се е появил нито един войник, сякаш кралят не се интересува от събитията.

– Наистина е странно – съгласи се Ерагон.

– Използва ли някое от уменията си, докато бяхме в Дарет? – попита Бром, като се наведе да избегне един нисък клон.

– Нямаше нужда.

– Грещиш. Можеше да почувстваш намеренията на Тревор. Аз го направих, въпреки ограничените ми способности. Ако селяните възнамеряваха да ни убият, нямаше просто да седим и да си говорим, но усетих, че има шанс да се разберем, и се възползвах.

– Как можеш да разбера какви са намеренията на Тревор? Нима мога да виждам мислите на хората?

– Хайде, сега можеш и сам да си отговориш на този въпрос. Възможно беше да усетиш мислите на Тревор по същия начин, както общуваш с Кадок и Сапфира. Умовете на хората не са по-различни от конските. Лесно е да се направи, но трябва да се действа внимателно и предпазливо. Съзнанието на човека е неговото последно убежище. Не бива да го насилваш, освен в критични обстоятелства. Ездачите са имали много строги правила по този въпрос и са били наказвани, ако ги нарушат.

– И ти можеш да го правиш, въпреки че не си Ездач?

– Както ти казах, всеки може да се научи, макар и с различна сила. Това не е точно магия, въпреки че магическите дарби са свързани с предаването на мисли. Способен си да общуваш с всяко живо същество. По цял ден можеш да слушаш мислите на някоя птица или да разбереш как се чувства земният червей по време на дъжд. Макар че специално на мене червеите не са ми много интересни. Предлагам ти да пробваш с котка, те имат по-необикновени характери.

Ерагон подръпна юздите на Кадок и се замисли над казаното от стареца.

– Но щом аз мога да проникна в главата на някого, то и другите могат да проникнат в моята. Как да разбере дали някой не го прави? Може ли да се спре подобно нещо?

„Откъде да знам дали Бром не чете мислите ми в момента?“

– Може, разбира се. Сапфира никога ли не те е блокирала?

– Случвало се е. Когато ме отнесе в Гръбнака, изобщо не успях да говоря с нея. Не че не ми обръщаше внимание, но мисля, че просто не ме чуваше. Сякаш около съзнанието ѝ имаше стени, които не можех да пробия.

Бром пооправи бинта на ръката си за момент.

– Малцина са в състояние да кажат дали някой се опитва да проникне в съзнанието им и още по-малко могат да спрат подобно нещо. Това е въпрос на мислене и тренировки. Благодарение на твоите магически способности винаги ще можеш да усетиш дали някой се рови в главата ти. За да го блокираш, просто трябва да се съсредоточиш върху нещо. Например ако мислиш за тухлена стена, противникът ти ще открие само нея. Разбира се, за подобно нещо се изисква голяма концентрация. Ако се разсееш за миг, стената ще рухне и врагът ти ще узнае за твоите слабости.

– Как мога да се науча на това?

– Само чрез упорити тренировки. Представи си нещо и го задръж в

ума си колкото се може повече. За това умение се иска доста майсторство.

– Не ми трябва майсторство, а безопасност.

„Ако се промъкна в съзнанието на някого, дали мога да променя мислите му? Всеки път, когато науча нещо ново за магията, се разтревожвам още повече“.

Щом приближиха Сапфира, тя се втурна към тях. Конете нервно отстъпиха назад. Тя погледна Ерагон и изсъска ядосано. Младежът се обърна към Бром; никога не я беше виждал толкова вбесена.

– Какъв е проблемът?

– Ти. Ти си проблемът.

Ерагон се намръщи и слезе от Кадок. Сапфира подкоси краката му с опашка и го притисна с ноктите си към земята.

– Какво правиш? – изкрещя младежът, неспособен да се измъкне от хватката. Бром наблюдаваше ставащото от гърба на Снежноплам.

Сапфира сведе глава към Ерагон и го погледна с големите си очи.

– *Ти! Всеки път, когато те оставя, се забъркваш в неприятност. Държиш се като новоизлюпено, което си вре нося навсякъде. Какво ще стане, когато се натъкнеш на нещо опасно? Как ще оцелееш? Не мога да ти помагам, ако съм на няколко мили. Досега се криех, за да не ме видят, но вече край! Не и ако това може да ти коства живота.*

– *Разбирам защо си разтревожена, но съм по-стар от тебе и мога да се грижа за себе си. Ти си тази, която се нуждае от внимание.*

Тя отвори уста и щракна със зъби.

– *Наистина ли смяташ така? Утре ще яздиш мене, не този жалък елен, когото наричаш кон, в противен случай ще те нося в ноктите си. Ти Драконов ездач ли си или не? Не те ли е грижа за мене?*

Ерагон знаеше, че е права, но се боеше да я язди отново. Последният полет беше доста болезнен.

– Какво става? – попита Бром.

– Иска да я яздя утре – призна неохотно Ерагон.

– Ами имаш си седло. Предполагам, че ако летите нависоко, няма да бъдете в опасност.

– Но ако те нападнат или се случи нещо лошо, няма да мога да ти помогна.

Сапфира го натисна по гърдите, спирайки думите му.

– *Точно за това говоря, малкия.*

Бром се подсмихна.

– Рискът си струва. Така или иначе трябва да се научиш да я яздиш.

Ако летиш пред мене и оглеждаш земята, шансът да попадна в засада е минимален.

– *Добре, ще го направя. Сега ме пусни.*

– *Дай ми думата си.*

– *Наистина ли е необходимо? Добре де. Давам ти дума, че утре ще летя с тебе. Доволна ли си?*

– *Ще очаквам с нетърпение.*

Сапфира го пусна да стане и с един подскок се издигна във въздуха. Ерагон потръпна, докато я гледаше как кръжи наоколо. Той се върна с мърморене при Кадок и последва Бром.

Малко преди да залезе слънцето, те си направиха лагер и, както обикновено, се дуелираха, докато чакаха да стане вечерята. По средата на боя Ерагон замахна толкова силно, че пречупи и двете пръчки. Бром хвърли своята в огъня.

– С тези приключихме. Учиш се добре, но това е максимумът, който може да се постигне с дървета. Време е да използваш истинско острие. – Той извади Зар'рок и го подаде на Ерагон.

– Ама така ще се изпонарежем.

– Няма. Забравяш за магията. – Бром хвана своя меч и го обърна към огъня. Постапи пръстите си от двете страни на острието и се съсредоточи.

– Геулот ду кнйфр!

Между пръстите му се появи малка червена искра и той ги прокара по дължината на оръжието. Щом отдели ръка от меча, искрата изчезна.

Бром замахна с меча към дланта си. Ерагон посегна да го спре, но беше твърде бавен. За негово учудване старецът показа, че не е наранен, и се усмихна.

– Как го направи? – попита Ерагон.

– Пробвай острието. – Младежът докосна оръжието и усети невидима повърхност. Барьерата беше съвсем тънка, но изглеждаше здрава. – Сега направи същото със Зар'рок. Той каза на Ерагон думите и му обясни цялата процедура. Младежът не успя от първия път, но скоро и неговият меч беше обезопасен.

– Тези оръжия не режат, но не е изключено да си строшим някоя кост, а удар във врата може да се окаже фатален. Не ми се иска да се случи подобно нещо, затова не размахвай меча така диво, както правиш обикновено.

Ерагон кимна и нападна без предупреждение. От острието му излязоха искри, щом Бром парира атаката. След тренировките с пръчка

мечът се струваше на Ерагон бавен и тежък. Понеже не беше свикнал да борави със Зар'рок, скоро получи силен удар в коляното.

Когато приключиха, и двамата имаха доста синини, но все пак старецът определено беше получил по-малко. Младежът се учуди, че мечът му не се е затъпил, въпреки сериозните удари.

ПРЕЗ ДРАКОНОВИ ОЧИ

На следващата сутрин Ерагон се събуди с лилави синини по вдървените си крайници. Забеляза Бром, който се занимаваше със седлото на Сапфира, и се опита да потисне безпокойството си. Младежът привърши набързо със закуската и се приближи до дракона.

– Запомни, дръж колената си свити, направлявай я с мисли и стой спокойно на гърба ѝ. Нищо лошо няма да се случи, ако не се паникьосаш – успокой го Бром.

Ерагон кимна, прибра лъка си в една торба, окачена на седлото, и с помощта на стареца възседна дракона. Сапфира търпеливо го изчака, докато си нагласи стремената.

– *Готов ли си?*

Той пое дълбока глътка от свежия сутрешен въздух.

– *Не но нека да започнем!*

Тя направи няколко мощни замаха с криле и двамата се издигнаха в небето.

За разлика от последния полет, сега Сапфира летеше сигурно и без усилия. Ерагон обви ръце около врата ѝ, щом се доближиха до облациите. Когато спряха да се изкачват, реката изглеждаше като криволичеща сива линия, а дърветата приличаха на клечки. Въздухът беше рядък и хладен.

– *Прекрасно е* – Ерагон не можа да довърши, защото Сапфира се завъртя в ужасяващ лупинг. – *Недей така, непрекъснато си мисля, че ще падна.*

– *Трябва да свикнеш. В случай че ме атакуват от въздуха, това ще е една от първите маневри, които ще използвам.*

Той не можа да измисли отговор и насочи усилията си към това да не му прилошее. Сапфира се гмурна надолу и бавно се приближи към земята.

Въпреки че стомахът му протестираше при всяко по-рязко движение, Ерагон започна да се наслаждава на полета. Той отслаби хватката на ръцете си и изправи глава, за да огледа наоколо.

– *Искаш ли да ти покажа какво е летенето за мене?*

– *Как?*

– *Отпусни се и не се притеснявай.*

Съзнанието ѝ се обви около неговото и го издърпа от тялото му.

Ерагон се противопостави за момент, но след секунда се предаде. Зрението му се замъгли и той откри, че вижда през очите на Сапфира. Всичко беше разкривено. Сините цветове изглеждаха по-ярки, а червеното и зеленото бледнееха. Той се опита да помръдне, но не можа. Чувстваше се като призрак, вмъкнал се в чуждо тяло.

От Сапфира струеше чиста радост. Тя обичаше летенето, което ѝ даваше свобода. В един момент обърна глава към Ерагон и той зърна тялото си, висящо с празен поглед на гърба на дракона. Младежът усещаше въздушните потоци около Сапфира. Мускулите ѝ сякаш бяха негови. Той почувства опашката, която служеше като гигантски рул и имаше важна роля при полета.

Връзката им ставаше все по-силна, докато накрая съзнанията им не се сляха напълно. Те размахваха заедно крила и се спускаха надолу като копие, запратено от небесата. Мисълта за падане не минаваше през главата на Ерагон, който бе погълнат от въодушевлението на Сапфира.

Дори когато се устремиха към земята, нямаше следа от страх. Те разпериха криле в точния момент, спряха спускането и се отправиха отново нагоре.

Скоро съзнанията им започнаха да се разделят. За една секунда Ерагон почувства едновременно своето тяло и тялото на Сапфира. След това погледът му се замъгли и той откри, че седи на седлото ѝ. Отне му известно време, докато нормализира дишането и пулса си.

– Беше невероятно! Как въобще кацаш, щом летенето ти носи такава радост?

– Трябва да се храня от време на време. Но се радвам, че и на тебе ти хареса.

– Беше неописуемо. Съжалявам, че не сме летели по-често. Не съм си представял, че е толкова хубаво. Винаги ли виждаш всичко със син оттенък?

– Да. Ще летим ли по-често отсега нататък?

– При всеки удобен случай.

– Чудесно.

Двамата размениха множество мисли и разговаряха така, както не бяха говорили от седмици. Сапфира показа на Ерагон как използва хълмовете и дърветата за прикритие. Те огледаха пътя за Бром, но това се оказа по-трудно, отколкото младежът предполагаше. Сапфира трябваше да се снижи, но по този начин рискуваше да я видят.

Около обед Ерагон усети странен шум и някакъв натиск върху съзнанието си. Той поклати глава, но напрежението ставаше все по-

осезаемо. Спомни си думите на Бром за проникването в чуждо съзнание и панически се опита да прочисти мислите си. Съсредоточи цялото си внимание върху една плочка на гърба на Сапфира и забрави всичко останало. Натискът отслабна за момент и се завърна с още по-голяма сила. Един внезапен порив на вятъра разтърси Сапфира и наруши концентрацията на Ерагон. Преди да успее да издигне нова преграда, той усети чуждо присъствие.

– *Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Кацайте веднага! Открих нещо важно.*

– Бром?

– *Че кой друг? А сега накарай големия гущер да се приземи. Аз съм тук.*

Старецът изпрати образ на мястото, където се намираще. Ерагон предаде картината на Сапфира и тя се снижи към реката. Междувременно той сложи тетива на лъка си и извади няколко стрели.

– *Ако има някаква неприятност, ще бъда готов да я посрещна.*

– *Аз също.*

Двамата забелязаха Бром, който стоеше на една поляна и махаше с ръце. Сапфира се приземи и Ерагон скочи от нея, като се оглеждаше за евентуална опасност.

– Какво става?

– Никога повече не ме блокирай. Достатъчно ми е трудно да те достигам, че да трябва и да се боря, за да бъда чул.

– Съжалявам.

– Бях подминал това място, но забелязах, че следите на Ра'зак изчезват. Върнах се назад и открих, че свършват тук. Огледай земята и ми кажи какво виждаш.

Ерагон коленичи и огледа смачканата трева. От съществата имаше множество следи, които според него бяха на няколко дни. Тук-там се виждаха дълбоки вдлъбнатини, които му изглеждаха странно познати. Той се изправи и поклати глава.

– Нямам идея. – Погледът му попадна върху Сапфира и той осъзна какво беше направило вдлъбнатините. Всеки път, когато тя излиташе, ноктите ѝ се забиваха в земята и я изравяха по същия начин. – Не ми се струва много смислено, но единственото, за което се сещам, е Ра'зак да са отлетели на дракони. Или на някакви гигантски птици. Кажи ми ти, сигурно имаш по-добро обяснение.

– Чувал съм, че те се придвижвали от едно място на друго с невероятна скорост, но това е първото доказателство. Ще е невъзможно да ги

открием, ако използват летящи същества. Поне знам със сигурност, че това не са дракони. Един дракон никога не би ги оставил да се качат на гърба му.

– Какво ще правим? Сапфира не може да ги проследи във въздуха. Дори да може, ще се наложи да те оставим.

– На този въпрос няма готов отговор. Нека да хапнем и да помислим. Може пък да ми хрумне нещо.

Ерагон отиде до дисагите си и извади храна. Двамата се наядоха мълчаливо, като гледаха небето.

Младежът си спомни за дома си и се зачуди как ли се справя Роран. Гледката на изгорената ферма изплува пред очите му и го изпълни с мъка.

„Какво ще правя, ако не успеем да проследим Ра'зак? Дали мога да се завърна в Карвахол, или е по-добре да остана с Бром и да довърша обучението си?“

Ерагон се загледа към просторната равнина, потънал в мисли. Бром свърши с яденето и се изправи.

– Обмислих всеки начин, който знам, всяка дума, но не виждам как да продължим преследването. Сапфира би могла да се покаже в някой град, но това ще е твърде рисковано. Ще привлече вниманието на Ра'зак, заедно с тях ще дойде и войска, а може би и кралят, което със сигурност ще е фатално за нас.

– Тогава какво? – попита отчаяно Ерагон. – *Сапфира, ти имаш ли някакви идеи?*

– *Не.*

– *От тебе зависи. Отмъщението си е твое.*

Ерагон стисна зъби и се отдалечи от поляната. Преди да навлезе между дърветата, кракът му се закачи в нещо твърдо. На земята лежеше метална манерка с кожена каишка и символ, какъвто имаха Ра'зак.

Той вдигна манерката и отвинти капачката ѝ. Във въздуха се разнесе неприятна миризма. Същата, която се носеше около Гароу, когато го откри в останките на фермата. Ерагон наклони манерката и изля малка капка върху пръста си. Мигновено усети силна болка, сякаш беше бръкнал в разпален огън. Започна да търка ръката си в земята; скоро болката премина и остана само една неприятна раничка. Той се върна при Бром със смръщено лице.

– Виж какво намерих.

Старецът взе манерката, помириша я и внимателно капна малко от течността върху шепата си. Ерагон побърза да го предупреди:

– Внимавай, ще ти изгори...

– ...кожата, да, знам. Предполагам, че ти си я излял върху ръката си. Само пръста? Поне си проявил малко разум да не пиеш. Инак щеше да умреш.

– Какво е това?

– Масло от цветовете на растението Сеитр, което вирее на един малък остров в северните морета. В естественото си състояние маслото се използва за обработка на перли. Но ако над него се произнесат специални думи и се добави кръв от жертвоприношение, получава свойството да разяжда плът. Разбира се, има много киселини с това свойство, но разликата е, че маслото не вреди на другите материи. Можеш да потопиш в него всичко и да го извадиш незасегнато, ако не е от животински произход. Това го прави много предпочитан инструмент за мъчения и убийства. Може да го съхраняваш в дървени съдове, да го намажеш на оръжие или да го излееш върху нечии чаршафи, така че, когато човекът си легне, да изгори. Има стотици начини за употреба. Всяка рана, причинена от него, зараста изключително трудно. Затова е много скъпо и се намира рядко.

Ерагон си спомни за изгарянията на чичо си. „Значи това са използвали върху него“.

– Чудя се защо са оставили нещо толкова ценно.

– Вероятно е паднало, докато са излитали.

– А защо не са се върнали да го приберат? Кралят едва ли ще е доволен.

– Няма – отвърна Бром. – Но ще е по-ядосан, ако се забавят с вестите за тебе. Ако са достигнали до краля, той вече знае твоето име. Ще се наложи да сме по-внимателни в градовете. Вероятно ще има обяви за издирване из цялата Империя.

– Това масло колко често се намира?

– Колкото диаманти в кочина – каза Бром. – Всъщност в нормално състояние се използва от бижутерите или поне от тези, които могат да си го позволят.

– Значи има хора, които търгуват с него.

– Вероятно има неколцина.

– Добре. Предполагам, че градовете по крайбрежието поддържат някакъв архив на превозваните стоки.

– Разбира се – заблестяха очите на Бром. – Ако успеем да се доберем до тези записки, ще разберем кой го изкупува.

– И ще научим къде живеят Ра'зак! – заключи Ерагон. – Не знам

колко хора могат да си позволят това масло, но едва ли ще е трудно да намерим нашия човек.

– Гениално! – възкликна Бром. – Де да се бях сетил за това преди години. Щях да си спестя много неприятности. По крайбрежието има множество градове. Предлагам да започнем от Теирм, оттам минава голяма част от търговията. Доколкото си спомням, там живее старият ми приятел Джеод. Не сме се виждали от години, но може би ще иска да помогне. Още повече че той е търговец и може би има достъп до архивите.

– Как ще стигнем до Теирм?

– Трябва да завием на югозапад, докато достигнем един проход в Гръбнака. Прекосяваме го и оттам ще се насочим покрай брега.

– Ще се доберем ли до прохода за седмица?

– Разбира се. Ако оставим Нинор и завием надясно, ще видим планините още утре вечер.

– Тогава ще се видим на вечеря – каза Ерагон и възседна Сапфира. – *Утре ще яздя Кадок. Преди да възразиш, ще ти кажа, че го правя, защото искам да говоря с Бром.*

– *Разбира се. Трябва да яздиш всеки ден с него. Така ще можеш да се обучаваши, а аз ще имам време за лов.*

– *Значи не ти е неприятно?*

– *Така трябва.*

Когато се приземиха, младежът с удоволствие забеляза, че краката не го болят. Седлото го беше защитило добре от твърдите плочки на Сапфира.

Вечерта Ерагон и Бром се дуелираха, но без голямо усърдие, тъй като мислите им бяха заети от събитията през деня. Когато свършиха, ръцете на Ерагон бяха натежали от Зар'рок.

ПЕСЕН ЗА ИЗ ПЪТ

На следващия ден, докато язدهа по пътя, Ерагон попита стария разказвач:

– Как изглежда морето?

– Не си ли чувал описания и преди?

– Чувал съм, но ми се ще да знам как изглежда наистина.

Погледът на Бром стана някак отнесен, сякаш се вглеждаше в нещо скрито.

– Морето е съвкупност от чувства. То обича, мрази и тъгува. Не можеш да го опишеш с думи. Каквото и да кажеш за него, е малко. Нали си спомняш, че ти разказвах как елфите дошли през морето?

– Да.

– Въпреки че живеят далеч от крайбрежието, те все още са свързани с океана. Звукът на разбиващи се вълни, миризмата на соления въздух – тези неща им влияят и са станали причина за създаването на множество песни. Мога да ти изпея някоя, ако желаеш да чуеш.

– Искам – каза заинтересуваният Ерагон.

– Ще се опитам да я превода, доколкото мога. Няма да е идеално, но поне ще схванеш за какво става дума. – Бром спря Снежноплам и затвори очи за момент.

О, течна изкусителко под лазурното небе,
твоят позлатен простор ме зове, ме зове.
Отплувал бих пак, ако не бе
елфската красавица да ме зове, да ме зове.
Тя обвърза сърцето ми с чисто бяла панделка,
никога да не я напусна, да забравя морето,
но аз винаги ще се разкъсвам между дърветата и вълните.

Думите проехтяха в главата на Ерагон.

– Нататък има още от песента. Казва се Ду Силбена Датиа. Изрецитирах ти само един куплет. Разказва историята на двама влюбени – Акаллам и Нуада, които били разделени от копнежа по морето. Елфите я намират за много прочувствена.

– Красива е – отвърна Ерагон простиичко.

Когато спряха да ношуват, на хоризонта се виждаха бледите

очертания на Гръбнака.

Когато достигнаха до подножието на Гръбнака, те завиха на юг. Ерагон беше доволен, че е близо до планините. След три дена се натъкнаха на широк път, осяен с коловози от каруци.

– Това е главният път между столицата Уру'баен и Теирм – каза Бром. – Един от любимите маршрути на търговците. Трябва да внимаваме. Сега не е най-оживеното време, но със сигурност ще срещаме пътници.

Дните бързо изминаваха, докато те се спускаха на юг в търсене на прохода. Ерагон не можеше да се оплаче от скука. Той изучаваше древния език, упражняваше се в практикуване на магии или се грижеше за Сапфира. Скоро се научи да убива дивеч с магия и това им спестяваше време. Можеше да изстреля малък камък от дланта си непогрешимо. Резултатите от усилията му се готвеха на вечерния огън всеки ден. След вечеря двамата с Бром се дуелираха с мечове или се биеха с голи ръце. Тежката работа скоро стопи излишната мазнина от тялото на Ерагон. Ръцете му станаха жилави, а под загорялата кожа започнаха да се оформят мускули.

Когато достигнаха до прохода, забелязаха река, която се спускаше надолу и пресичаше пътя.

– Това е Тоарк – обясни Бром. – Ще я следваме до морето.

– Как така? Нали извира от Гръбнака и тече в тази посока? Как ще се влее в океана?

Бром опипа пръстена си.

– В средата на планината се намира езерото Уодарк. От двата му края извираат реки и двете се казват Тоарк. Сега виждаме източната. Тя завива на юг, преминава през равнините и се влива в езерото Леона. Другата се спуска към морето.

След два дни в Гръбнака те достигнаха до един скален ръб, откъдето се виждаше местността отвъд планините. Ерагон измърмори, когато видя, че ги очакват още много мили, преди да достигнат целта си.

– На север лежи Теирм. Някои казват, че там елфите за пръв път стъпили в Алагезия. Крепостта не е била превземана никога, а воините му не са губили битка – обясни Бром и смуща коня си.

Отне им почти цял ден да се спуснат през хълмовете и да се озоват от другата страна на Гръбнака. Без прикритието на планините Сапфира летеше много внимателно и използваше всяко хълмче.

След като напуснаха гористата местност, те забелязаха промяна. Земята беше покрита с мек мъх, в който краката им затъваха. По пътя

имаше локви и не след дълго двамата пътници бяха опръскани с кал.

– Защо всичко е раззелено? – попита Ерагон. – Тук няма ли зима?

– Има, но е много по-мека. От морето идват мъгли и влага и поддържат зеленината. На някои им харесва, но не е по моя вкус.

Вечерта те си направиха лагер на най-сухото място, което намериха, и седнаха да вечерят.

– Ще трябва да яздиш Кадок, докато не достигнем Теирм. Сигурно скоро ще срещнем други пътници и е добре да си с мене. Един старец, който пътува сам, ще предизвика подозрение. Ако сме двама, въпросите ще са по-малко. Освен това не искам, когато вляза в града, да срещна някого, който ме е видял сам, и да се чудя как да обяснявам присъствието ти.

– Нашите имена ли ще ползваме?

– Джеод няма защо да го лъжем. Той знае моето име и може да му се доверим. Но за всички останали аз ще бъда Нийл, а ти ще си моят племенник Еван. Ако се изгървем за имената, едва ли ще е толкова страшно, но предпочитам да внимаваме. Хората имат неприятния навик да запомнят неща, които не трябва.

ВКУСЪТ НА ТЕИРМ

След двудневно пътуване на север към океана Сапфира забеляза Теирм. Взорът на Бром и Ерагон беше ограничен от тежката мъгла, докато западният бриз не я вдигна. Момчето възкликна при вида на града и корабите с прибрани платна, закотвени на пристанището. Глухият шум на прибоя се чуваше дори от това разстояние.

Градът беше скрит зад стена, висока сто и дебела трийсет стъпки, с бойници и площадки за войниците. Стената имаше само две порти, едната на запад – към морето, а другата на юг – към пътя. В североизточната ѝ част се извисяваше цитадела с гигантски каменни кули. Най-високата се използваше за фар. Единствената сграда, която се виждаше зад стените, беше един замък. Пред южната порта имаше няколко войници, които изглеждаха доста безгрижни.

– Това е първият ни тест – каза Бром. – Надявам се, че не са узнали за нас и няма да ни обърнат внимание. Каквото и да стане, не се паникьосвай. Старай се да не изглеждаш подозрително.

Ерагон се обърна към Сапфира:

– *Призemi се някъде и се скрий. Ние влизаме в града.*

– *Отново си търсите бялата.*

– *Така е. Но все пак ние с Бром имаме някои предимства пред обикновените хора. Ще се справим.*

– *Ако нещо ти се случи, ще те завържа за гърба си и няма да те пусна повече.*

– *И аз те обичам.*

– *Не е време за шеги.*

Ерагон и Бром се приближиха до портите; старая се да изглеждат като най-обикновени хора. От стената се спускаше жълт флаг с изображение на ръмжащ лъв и ръка, държаща лилия.

– Колко е голямо това място! – възкликна Ерагон.

– По-голямо от всеки град, който си виждал.

Стражите на входа на Теирм се изправиха и им препречиха пътя с копията си.

– К'ви са ви имената?

– Мене ми викат Нийл – отвърна Бром с писклив глас и докара на лицето си идиотско изражение.

– Ами тоз, другият? – попита мъжът.

– Туй е моят племенник Еван. На сестра ми момчето.

– Добре, ясно – кимна нетърпеливо стражът. – И по к'ва работа идете?

– Нийл иска да посети някакъв стар приятел – намеси се Ерагон с груб акцент. – Пък аз го придружавам, за да не се загуби, ако ме разбирате. Вече не е толкова млад, пък и преболедува мозъчна треска.

Бром поклати глава доволно.

– Ясно. Влизайте тогава. – Войникът отмести копие то си. – Само гледай да не направи някоя беля.

– О, спокойно – обеща Ерагон и смушка Кадок към града. Подковите на конете зачаткаха по павираната улица.

– Треска, а? – промърмори Бром, щом се отдалечиха от портите.

– Няма само ти да се забавляваш – подразни го Ерагон.

Старецът изръмжа и обърна поглед. Къщите бяха мрачни и неприетливи. Тесните им прозорчета почти не пропускаха светлина. Покривите бяха плоски, покрити с широки дъски. Младежът забеляза, че сградите около стената бяха едноетажни, но към центъра ставаха все по-високи.

– Това място изглежда готово за война. Бром кимна.

– През дългата си история Теирм често е бил нападан от пирати, ургали и други неприятели. Винаги има напрежение по местата, където се събират толкова богатства. Хората тук са принудени да вземат мерки за оцеляването си. Кралят също им дава войници.

– А защо някои къщи са по-високи от другите?

– Виж цитаделата. От нея има изглед над целия град. Ако външните стени бъдат превзети, по покривите застават стрелци. Понеже сградите до стената са по-ниски, мъжете могат да стрелят без страх, че ще наранят някой от своите. Също така, ако врагът превземе тези къщи и разположи свои стрелци, те ще са в неизгодно положение.

– Никога не съм виждал град, построен по този начин.

– Направили са го, след като Теирм е бил опожарен от пиратски набег.

Докато двамата яздеха по улицата, минувачите ги заглеждаха, но без особен интерес.

„В сравнение с Дарет тук ни посрещат направо с отворени обятия. Очевидно градът не е бил нападан от ургали скоро“.

Ерагон промени мнението си, когато се разминаха с един въоръжен мъж. Наоколо имаше и други следи, че времената са лоши. По улиците не играеха деца, лицата на хората бяха угрижени, а някои къщи бяха

изоставени.

– Изглежда, и тук си имат неприятности – обади се Ерагон.

– Така е навсякъде – кимна тъжно Бром. – Да потърсим Джеод. „Зеленият кестен“, чудесно, това ни трябва.

Двамата спряха пред една кръчма и влязоха вътре.

Помещението беше мрачно. В камината огънят едва мъждукаше, но явно никой не си даваше труда да хвърли още дърва. Неколцина посетители седяха по масите и мълчаливо отпиваха от чашите си. В ъгъла стоеше мъж с два липсващи пръста. Барманът държеше чаша и продължаваше да я лъска, въпреки че беше счупена. Бром се наведе над бара.

– Знаеш ли къде можем да намерим един мъж на име Джеод?

Ерагон остана изправен и започна да опипва лъка си. Той висеше на гърба му, но точно сега младежът искаше да е в ръцете му.

– Че откъде да знам? – отвърна барманът с висок глас. – Да не мислите, че запомням всички отрепки, които се навъртат наоколо?

Ерагон се намръщи, когато всички очи в помещението се насочиха към тях.

– Дали пък не мога да ти помогна да си спомниш? – продължи спокойно Бром и постави на тезгяха няколко монети.

– Може би – отвърна мъжът и понижи глас, – само че нещо не мога да си спомня. Бром се намръщи и извади още няколко монети. Барманът сви устни и се замисли за момент, след което посегна към парите.

– Гарет, какво по дяволите си мислиш, че правиш? – обади се мъжът с липсващите пръсти. – Всеки на улицата ще им каже къде живее Джеод. Защо се опитваш да ги ограбиш?

Бром се пресегна и прибра монетите в кесията си. Гарет хвърли зловен поглед към мъжа на масата и отново се върна към чашата.

– Благодаря ти. Казвам се Нийл, а това е Еван – каза Бром и се приближи към непознатия.

– Аз съм Мартин, а Гарет вече го видяхте. Сядайте, нямам нищо против.

Ерагон седна и извъртя стола си така, че да наблюдава помещението. Мартин повдигна вежда, но не каза нищо.

– Ти ми спести няколко крони – започна Бром.

– Няма нищо. Недейте да се сърдите на Гарет. Търговията му не върви напоследък. Джеод живее в западната част на града, точно до продавачката на билки – Анджела. По работа ли го търсите?

– Нещо такова.

– Едва ли ще иска да купи нещо. Преди няколко дни загуби още

един от корабите си.

– Какво се е случило? – заинтересува се Бром. – Не са ургалите, нали?

– Не. Те се махнаха оттук. Не сме виждали ургал почти от година. Сякаш всички са заминали на юг и изток. Но проблемът не е в тях. Предполагам, знаете, че по-голямата част от търговията се извършва по море. През последните месеци някой атакува корабите ни. Не е обикновено пиратство, защото нападат само кораби със стоки на определени търговци. Джеод е един от тях. Стигна се дотам, че капитаните не искат да превозват товарите им, което усложни живота на всички. Най-вече защото някои от тях осъществяват голяма част от морската търговия на Империята. Те са принудени да изпращат стоката по суша. Това я прави по-скъпа, а и керваните също често биват атакувани.

– Имаш ли някаква идея кой извършва нападенията? Няма ли свидетели?

– Никой не оцелява след атаките – поклати глава Мартин. – Корабите отплуват и изчезват. Никой не ги вижда повече. Според моряците това е магия.

– А според тебе?

– Не знам. А и няма как да узная, освен, ако не се кача на някой такъв кораб.

– Ти моряк ли си? – попита Ерагон.

– Не – изсумтя Мартин. – Приличам ли ти на моряк? Капитаните ме наемат, за да ги пазя от пирати, но те напоследък много не се показват. Все пак работата е добра.

– Но и доста опасна – каза Бром.

Мартин сви рамене и допи бирата си.

Ерагон и Бром излязоха и се насочиха към западната част на града, която изглеждаше по-добре. Къщите бяха по-големи и чисти, а хората носеха скъпи дрехи и явно имаха самочувствие. Ерагон се почувства не на място в такава обстановка.

СТАР ПРИЯТЕЛ

Магазинът за билки имаше голяма табела и го откриха лесно. Пред вратата стоеше ниска къдрокоса жена. В едната си ръка тя държеше жаба, а с другата записваше нещо. Ерагон предположи, че това е билкарката Анджела. От двете страни на магазина имаше къщи.

– Коя ли е на Джеод?

– Ей, сега ще разберем – отвърна Бром и се обърна учтиво към жената: – Можете ли да ми кажете в коя къща живее Джеод?

– Мога – отвърна тя и продължи да си пише.

– А ще ни кажете ли?

– Да. – Тя млъкна, но перото ѝ продължи да се движи бързо. Жабата в ръката ѝ ги изгледа с големите си очи. Ерагон беше на път да се развика, когато Анджела вдигна поглед. – Разбира се, че ще ви кажа. Просто трябва да попитате. Първият ви въпрос беше дали мога да ви кажа, а вторият дали бих го направила. Но всъщност вие така и не ми зададохте правилния въпрос.

– Тогава, нека го направя както трябва – отвърна Бром с усмивка. – Коя е къщата на Джеод? И защо държите тази жаба?

– Това е друго нещо. Джеод живее в дясната къща. А що се отнася до жабата, това всъщност е крастава жаба. Опитвам се да докажа, че крастави жаби не съществуват – има само обикновени жаби.

– Как така не съществуват, като държите една в ръката си? – намери се Ерагон. – Пък и каква е ползата от това?

Жената поклати глава и разтърси къдравите си кичури.

– Не, не, ти не разбираш. Ако докажа, че крастави жаби не съществуват, тогава това в ръката ми ще е обикновена жаба. В такъв случай жабите няма да вършат злини – да отравят, да убиват, да карат зъбите на хората да падат, въобще – да причиняват беди. Вещиците няма да правят черните си магии, защото наоколо няма да има крастави жаби.

– Ясно – каза Бром. – Звучи интересно и бих искал да чуя още, но точно сега трябва да се срещнем с Джеод.

– Разбира се – отвърна тя и продължи да пише.

– Тя е луда! – възкликна Ерагон, щом се отдалечиха от магазина.

– Възможно е. Но човек никога не знае. Може да открие нещо полезно, така че не ѝ се подигравай. Кой знае, краставите жаби може наистина да не съществуват.

– Да бе, а моите обувки са от злато.

Двамата спряха пред врата с мраморни стъпала и Бром почука три пъти. Никой не отговори.

– Може да сме се объркали, дай да пробваме другата – предложи Ерагон.

Бром не му обърна внимание и почука по-силно.

Отново никой не му отговори. Ерагон се обърна с нетърпение и чу, че някой се приближава до вратата. На прага застана бледа млада жена със светлоруса коса. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш бе плакала, но гласът ѝ беше спокоен.

– Какво обичате?

– Тук ли живее Джеод? – попита Бром учтиво.

– Да, аз съм негова съпруга. Очаква ли ви?

– Не, но бихме искали да поговорим с него.

– Зает е.

– Идваме отдалеч. Много е важно да поговорим с него.

– Зает е – намръщи се жената.

Бром се ядоса, но гласът му остана спокоен.

– Щом е толкова зает, ще му предадете ли съобщение? – Устните на жената се свиха, обаче тя кимна. – Кажете му, че един приятел от Гил'еад го търси.

– Добре – отвърна тя и затвори вратата.

– Не беше много учтива – обади се Ерагон.

– Спести ми мнението си – прекъсна го Бром. – И не казвай нищо. Само аз ще говоря.

Внезапно вратата се отвори и един висок мъж излетя от къщата. Беше облечен в скъпи дрехи, а на слепоочието му се виждаше дълбок белег.

При вида на двамата спътници изражението му се вкамени и той се спря на прага. Няколко пъти отвори и затвори уста като риба, изхвърлена на брега.

– Бром?

Старецът сложи пръст на устните си и стисна ръката на мъжа.

– Радвам се да те видя, Джеод! Щастлив съм, че помниш името ми, но предпочитам да не го произнасяш. Няма да е добре, ако се разбере, че съм в града.

– Мислех, че си мъртъв – прошепна все още шокираният Джеод. – Какво стана? Защо не се обади по-рано?

– Ще ти обясня всичко. Имаш ли някое място, където да поговорим

спокойно?

Джеод се поколеба за момент, въртейки очи между Ерагон и Бром.

– Тук не може да говорим. Ако ме изчакате малко обаче, ще ви заведе на подходящо място.

– Чудесно.

„Надявам се, че ще успея да науча нещо за миналото на Бром“.

Когато Джеод се върна, на кръста му висеше рапира. Беше облечен с широк везан жакет и носеше шапка с перо. Бром изгледа премяната му с насмешка, но търговецът не му обърна внимание.

Тримата закрачиха през Теирм, като си пробиваха път към цитаделата. Ерагон вървеше отзад и водеше конете.

– Ристарт, господарят на Теирм, нареди всички търговци да поддържат кантори в замъка. Глупаво е, но нямаме избор. Поне стените са дебели и няма опасност да ни подслушат.

Те преминаха през главната порта на замъка и влязоха във вътрешния двор.

– Можеш да завържеш конете тук. Никой няма да ги притеснява – заяви Джеод и се насочи към една малка странична врата.

Ерагон завърза Кадок и Снежноплам и последва спътниците си през тесния коридор, който се осветяваше от няколко факли на стената. Помещението беше хладно и влажно и това накара момчето да потръпне.

Джеод измъкна една факла от поставката ѝ и ги поведе надолу по коридора към една дебела дървена врата. Отключи и ги покани в тясна стая, чийто под беше застлан с мечка кожа, а по стените имаше рафтове с подвързани книги.

Търговецът натрупа няколко цепеници в камината и ги подпали с факлата.

– Е, старче, дължиш ми обяснение.

– На кого викаш старец? – засмя се Бром. – Последния път, когато се срещнахме, в косата ти почти нямаше бели косми, а я се виж сега.

– А ти изглеждаш както преди двайсет години. Времето очевидно те е запазило като един опърничав старец, за да показва на младите поколения в какво не бива да се превръщат. Но стига с глупостите! Започвай историята. В това поне те бива. Ерагон наостри нетърпеливо уши с надеждата, че спътникът му ще изтърве някоя подробност от миналото си.

Бром се настани в един стол и извади лулата си, след което бавно издуха едно зелено кръгче дим към камината.

– Спомняш ли си с какво се занимавахме в Гил'еад?

– Разбира се – отвърна Джеод. – Подобно нещо трудно се забравя.

– Когато се оказахме разделени, не можах да те открия. В разгара на събитията попаднах в една малка стая. В нея нямаше нищо необичайно, само сандъци и кутии, но ей така, от любопитство, реших да я огледам. Съдбата ми се усмихна и открих онова, което търсехме. – Лицето на Джеод придоби шокирано изражение при тези думи. – Когато то се оказа в ръцете ми, нямаше време да те чакам. Можеше да ме разкрият и всичко да пропадне. Побягнах към града и отидох... – Бром се поколеба и погледна към Ерагон. – отидох при нашите познати. Те го прибраха на сигурно място и ми обещаха, че ще ми поверят грижите за този, който го получи. Трябваше да се скрия някъде, докато не стане време да се ползват от услугите ми. Никой не трябваше да знае, че съм жив, дори ти. Затова заминах на север и се укрех в Карвахол.

Ерагон стисна зъби, ядосан, че Бром продължава да пази в тайна подробностите от миналото си.

– Значи нашите приятели знаят, че си жив и здрав? – рече Джеод намръщено.

– Да.

– Предполагам, че така е било най-правилно, макар че ми се иска да ми бяха казали – въздъхна търговецът. – Карвахол не е ли далеч на север, от другата страна на Гръбнака?

Бром кимна. Джеод насочи вниманието си към Ерагон и го огледа внимателно.

– Предполагам, че вече си се захванал с твоята задача.

– Не е толкова просто – поклати глава Бром. – То беше откраднато преди известно време или поне така мисля. Не бях получавал вести от нашите приятели, предполагам, че пратениците им са били затруднени. Затова реших да проверя лично какво става. Оказа се, че Ерагон пътува в същата посока. Така че засега сме двамата.

– Но щом не си получавал вести, откъде тогава знаеш, че е било...

– Чичото на Ерагон беше убит от Ра'зак – прекъсна го Бром. – Опожариха дома на момчето в стремежа си да го заловят. Трябва да им отмъстим и имаме нужда от помощ, за да открием следите им.

– Разбирам – кимна Джеод. – Но защо идвате тук? Нямам представа къде се крият, а и не се сещам за някой, който може да ви каже.

Бром се изправи и извади манерката.

– Тук има масло от Сеитр, от опасния вид. Съществата го носеха, но явно са го изгубили при преследването. Трябва да се доберем до

пристанищния архив на Теирм и да проследим имперските покупки. Така ще установим къде е леговището им.

Джеод се замисли с намръщено лице, след което посочи към рафтовете с книги.

– Виждате ли това? Тук са само моите търговски документи. А вие трябва да преровите многократно повече. Може да отнеме месеци. А освен това има и друг, по-голям проблем. Документите, които търсите, се намират в този замък, но само Бранд, администраторът на Ристарт, има право да ги преглежда. На нас, обикновените търговци, не ни е разрешено, за да не фалшифицираме данни и да не лъжем Империята с данъците.

– Ще мислим за това, когато му дойде времето. Сега се нуждаем от няколко дни за почивка.

– Не се притеснявай – усмихна се Джеод. – Можете да се настаните в къщата ми. Какви имена използвате в града?

– Аз съм Нийл – каза Бром, – а момчето е Еван.

– Ерагон – произнесе замислено Джеод. – Имаш много рядко име. Малцина са кръщавани на първия Ездач. Всъщност съм чел само за три души, които са се наричали така.

Ерагон се учуди, че Джеод знае произхода на името му, но Бром го откъсна от тези мисли.

– Ще отидеш ли да провериш дали конете са наред? Май не завързах Снежноплам достатъчно добре.

„Те искат да скрият нещо от мене. В момента, в който изляза, ще започнат да говорят за това“.

Ерагон се изправи и излезе от стаята, затръшвайки силно вратата. Снежноплам не беше помръднал. Младежът почеса коня по врата и се облегна на стената.

„Не е честно. Само ако можех да чуя какво си говорят“.

Внезапно скочи на крака. Сети се, че веднъж Бром беше споменал думи, с които можеше да подобри слуха си.

„Не съм сигурен, но мисля, че ще свърши работа. Щом мога да се справям с огъня, трябва да мога и това“.

Той се концентрира, започна да събира енергията си и когато се почувства готов, изрече думите. Единственото, което чу, беше някакво леко шептене. Разочарован, Ерагон се облегна назад, ала внезапно трепна от думите на Джеод:

– и оттогава се занимавам с това вече осем години. Огледа се внимателно, но около него нямаше никого, с изключение на неколцина

стражи по стената. Той се усмихна и затвори очи.

– Никога не съм си представял, че ще станеш търговец – каза Бром.
– След всичкото време, прекарано с книгите. А и как само откри онзи таен проход! Какво те накара да се заемеш с търговия и да изоставиш учението?

– След Гил'еад не ми се занимаваше със стоене в мрачни стаички и четене на прашни свитъци. Реших да помогна на Аджихад доколкото мога, но въобще не ставам за воин. Баща ми беше търговец, ако си спомняш. Той ми помогна да започна. Но всъщност истинската ми цел е да прехвърлям стоки в Сурда.

– Чух, че нещата не вървят добре напоследък – каза Бром.

– Така е. Нито една от доставките ми не е пристигнала и запасите в Тронхайм са на привършване. Изглежда, че Империята е надушила кой снабдява Тронхайм. Но пък атаките не са дело на войници. Не знам. Може би Галбаторикс изпраща наемници да ни тормозят.

– Разбрах, че си загубил кораб.

– Последният, който притежавах – отвърна Джеод горчиво. – Целият екипаж беше от предани и доверени мъже. Съмнявам се, че ще ги видя отново. Сега трябва да пращам кеврани, а знам, че и те няма да пристигнат, независимо колко охрана наемам. Другата възможност е да помя някой чужд кораб, но едва ли хората ще искат да рискуват.

– Колко търговци ти помагаха?

– О, доста народ, и то по цялото крайбрежие. Всички страдат от същите неприятности. Знам какво си мислиш. Аз самият също се притеснявам, че може да има предател с толкова знания. Смятам, че трябва да отидеш в Тронхайм.

– И да заведе Ерагон там? – прекъсна го Бром. – Те ще го разкъсат на парчета. Това е възможно най-лошото място, на което може да падне, поне за момента. Момее би след няколко месеца или година. Представяш ли си как ще реагират джуджетата? Всички ще искат да му повлияят, особено Исланзади. Момчето и Сапфира няма да са в безопасност там, поне докато не стигне до туата ду оротрим.

„Джуджета! Къде е това Тронхайм? И защо е казал на Джеод за Сапфира? Не биваше да го прави, без да ме пита!“

– Все пак мисля, че там имат нужда от твоята мъдрост.

– Мъдрост – изсумтя Бром. – Аз съм, как беше, само един своенравен старец.

– Не всички мислят така.

– Нямам нужда да доказвам каквото и да било. Не, Аджихад ще

трябва да се справя сам. Това, с което съм се захванал, е много по-важно. Но възможността наоколо да има предател повдига сериозни въпроси. Дали пък Империята не е узнала по този начин откъде да намери... – Гласът му постепенно заглъхна.

– А аз се чудя защо никой не ми каза за това.

– Може да са опитали. Но ако има предател... – Бром направи пауза. – Трябва да изпратя вест до Аджихад. Имаш ли някой доверен човек?

– Мисля, че да – отвърна Джеод. – Зависи докъде трябва да отиде.

– Не знам. Бях в изолация твърде дълго време. Повечето от контактите ми сигурно не съществуват. Можеш ли да го пратиш до този, който приема пратките ти?

– Да, но ще бъде рисковано.

– А какво не е в днешно време? Кога може да тръгне?

– На сутринта. Ще го изпратя в Гил'еад. Така ще е по-бързо. Но как ще убеди Аджихад, че съобщението идва от тебе?

– Ето. Дай му моя пръстен. Кажи му, че ако го загуби, лично ще го разкъсам. Подарък ми е от кралицата.

– Много си мил – пошегува се Джеод.

Бром изръмжа и помълча известно време.

– По-добре да тръгваме. Притеснявам се, когато Ерагон остане сам. Момчето има вроден талант да се забърква в неприятности.

– Нима това те учудва?

– Ни най-малко.

Ерагон чу, че столовете се отместват и се изправи.

– Какво става? – измърмори той на себе си. „Джеод и другите търговци имат затруднения, защото помагат на противници на Империята. Бром е намерил нещо в Гил'еад и се скрива в Карвахол. Какво може да е толкова важно, че да остави дори най-добрите си приятели да го мислят за мъртъв? Спомена някаква кралица, а в познатите кралства няма кралици. И какви са тези джуджета, за които твърдеше, че отдавна били изчезнали под земята?“

Той искаше отговори! Но нямаше да рискува мисията си и да се скара с Бром. Щеше да изчака, докато напуснат Теирм и тогава да настоява старецът да разкрие тайните си. Ерагон още обмисляше, когато вратата се отвори.

– Конете добре ли са? – попита Бром.

– Нищо им няма.

Тримата напуснаха замъка и се насочиха отново към центъра на града.

– Е, Джеод, значи най-накрая се ожени – намигна закачливо Бром. – При това си взел красива млада жена. Поздравления.

Джеод не изглеждаше много щастлив от този коментар. Той сви рамене и погледна към улицата.

– Не съм сигурен, че поздравите са уместни. Хелън не е особено щастлива.

– Защо? Какво иска?

– Обичайното. Дом, щастливи деца, храна на трапезата и добра компания. Проблемът е, че тя произхожда от богато семейство и баща ѝ инвестира доста в моята търговия. Ако продължавам с тези загуби, няма да останат пари, за да поддържаме сегашния си начин на живот – въздъхна Джеод и продължи. – Но моите неприятности не са ваша грижа. Добрият домакин не трябва да притеснява гостите със собствените си проблеми. Докато сте под моя покрив, единствената ви тревога ще бъде да не преядете.

– Благодарим ти – каза Бром. – Оценяваме това гостоприемство. Пътуването ни беше дълго и уморително. Да знаеш някой евтин магазин наблизо? Дрехите ми са станали на парцали от ездата.

– Разбира се. Нали това ми е работата. – Търговецът започна да говори за цени и стоки, докато не стигнаха до къщата му. – Ще имате ли нещо против да хапнем навън?

– Както кажеш, приятелю.

– Благодаря. Но по-добре оставете конете в моята конюшня.

Бром и Ерагон послушаха съвета му и го последваха към една голяма кръчма. За разлика от „Зеленият кестен“ тази беше чиста, шумна и претъпкана с хора. Поръчаха си пълнено прасе сукалче и Ерагон се наслади на зеленчуците от плънката. През по-голямата част от пътуването бяха яли само дивеч и месото му беше омръзнало.

Бром и Джеод си разказваха истории, а младежът ги слушаше с удоволствие. Беше му топло, имаше предостатъчно храна, а отнякъде долиташе жизнерадостна мелодия. Когато излязоха от таверната, вече се свечеряваше.

– Вие се прибирайте, аз искам да проверя нещо – каза Ерагон, който искаше да види дали Сапфира си е намерила добро скривалище.

– Внимавай и не се бави много – отвърна Бром.

– Чакай – намеси се Джеод. – Извън града ли ще излизаш? Гледай да се прибереш, преди да се стъмни. Стражите затварят вратата и няма да те пуснат, ако закъснееш.

– Няма, обещавам.

Младежът се обърна и закричи към крепостната стена. Щом се озова извън Теирм, пое дълбока глътка свеж въздух.

– Сапфира! Къде си?

Тя го насочи встрани от пътя, към една стръмна скала, заобиколена с дървета. Видя, че главата ѝ се подава от върха и помахаше с ръка.

– Как да стигна до горе?

– Ами намери някое по-широко място и аз ще слеза да те взема.

– Не, няма нужда. Ще се покатеря.

– Доста е опасно.

– Прекалено много се тревожиш. Остави ме да се позабавлявам.

Ерагон свали ръкавиците си и започна да се катери. Имаше достатъчно удобни места за качване и скоро вече беше над дърветата. Той спря на средата на скалата да си поеме дъх. Когато силата му се възвърна, протегна ръка, но се оказа, че не може да достигне до удобна изданина. Огледа се за някаква пукнатина или ръб, за които да се хване, но нямаше.

– Май ще имам нужда от малко помощ.

– Сам си си виновен.

– Да, знам. Ще ми помогнеш ли или не?

– Ако не бях наблизо, щеше да загазиш.

– Не е нужно да ми го натякваш.

– Прав си. Как така обикновен дракон ще казва на мъж като тебе какво да прави! Всички трябва да се възхищаваме на безпогрешния начин, по който намери единствения задънен път. Ако беше започнал на няколко метра встрани в която и да е посока, вече щеше да си се изкачил.

– Добре де! Сгреших. Сега ще ми помогнеш ли? Тя изтегли глава назад и се скри от погледа му.

– Сапфира! Сапфира! Върни се!

С шумен плясък на крила драконът се спусна от скалата и увисна във въздуха. Сапфира се снижи и сграбчи с нокти ризата на Ерагон, след което го издигна внимателно до върха.

– Глупчо.

Младежът се огледа наоколо. Мястото предлагаше чудесна гледка към морето, а същевременно беше достатъчно уединено, за да не се притесняват, че някой ще ги види.

– Може ли да се вярва на приятеля на Бром?

– Не знам. – Ерагон набързо ѝ разказа събитията от деня. – Имам чувството, че сме замесени в неща, които не разбираме. Понякога се

чудя доколко изобищо сме наясно какво движат хората около нас. Изглежда, всички имат тайни.

– Винаги е било така. Не обръщай внимание на тези неща. Вглежай да си в природата на хората около тебе. Бром е добър. Той не иска да ни навреди. Няма нужда да се притесняваме от неговите планове.

– Надявам се.

– Проследяването на Ра'зак чрез документи е интересна идея. Дали няма някоя магия, с която да се видят тези книги, без да сте в помещението?

– Не знам. Трябва да се комбинират думата за виждане с тази за разстояние, или може би светлина и разстояние. Доста трудно изглежда, но ще попитам Бром.

– Така ще е най-добре.

– Може да се наложи да поостанем тук известно време.

– И както винаги, аз ще трябва да чакам навън.

– И на мене ми е неприятно. Съвсем скоро отново ще се отправим на път.

– Надявам се наистина да е скоро.

Ерагон се усмихна и я прегърна, но забеляза, че дневната светлина си отива.

– Трябва да тръгвам, че ще затворят портата. Ще се видим утре вечер.

– Ела, ще те смъкна до долу.

Ерагон се покатери на люспестия ѝ гръб и се присви, докато се спуснаха от скалата и кацнаха на една полянка наблизко. Той се сбогува и тръгна тичешком към Теирм. Стигна до портата тъкмо когато стражите се приготвиха да я затворят.

– Още малко и щеше да спиш навън – обади се един от войниците.

– Няма да се повтори – увери го Ерагон и спря, за да си поеме дъх, след което тръгна към дома на Джеод.

Един дебеличък слуга му отвори вратата, без да каже дума. Каменните стени бяха покрити с гоблени. Върху дървения под имаше скъпи килими, а от тавана висяха три златни полилея.

– Насам, сър. Вашият приятел е в кабинета.

Двамата преминаха през няколко помещения и се озоваха в една стая, пълна с книги. В камината гореше огън, а около едно овално бюро се бяха разположили Бром и Джеод и си говореха весело.

– А, ето те и тебе. Почнахме да се тревожим. Как мина разходката?

„Интересно, защо ли е в толкова добро настроение? Както е

тръгнал, направо ще ме попита как е Сапфира“.

– Добре, макар че пазачите без малко щяха да ме оставят навън. А и не ми беше лесно да се ориентирам в града, докато стигна дотук.

– Ако беше видял Драс-Леона, Гил'еад или Куаста, нямаше да се впечатляваш от Теирм – засмя се Джеод. – Но на мене лично тук повече ми харесва. Освен когато вали.

Ерагон се обърна към Бром:

– Имаш ли представа колко дълго ще останем тук?

– Трудно е да се каже. Зависи кога ще успеем да се доберем до архива и колко време ще ни отнеме да го преровим. Работата е доста и всички трябва да помагаме. Утре ще се срещна с Бранд и ще видя дали ще ми осигури достъп до документите.

– Май няма да съм от голяма полза – размърда се неспокойно Ерагон.

– Защо не? Ще има достатъчно работа и за тебе.

Ерагон сведе глава и промълви:

– Не мога да чета.

– Нима Гароу не те е научил?

– Ама той знаеше ли? – възкликна Ерагон.

– Разбира се – изсумтя Бром. – Горделив глупак! Къде му е бил умът? Ако бях разбрал по-рано, аз щях да те науча. Той вероятно е решил, че това е ненужен лукс. Неприятна новина, която ще промени плановете ми. Ще се наложи първо да те научим да четеш. Това едва ли ще отнеме много време, ако си достатъчно старателен.

Ерагон се намръщи. Уроците на Бром бяха тежки и напрегнати.

„Интересно, колко ли неща мога да уча едновременно?“

– Предполагам, че така ще е най-добре.

– Четенето ще ти хареса. Можеш да научиш много неща от книгите и свитъците – каза Джеод и посочи стената. – Тези книги са мои приятели. Те ме карат да плача или да се смея. Показват ми смисъла на живота.

– Звучи интересно – призна младежът.

– Завинаги ще си останеш книжовник, а? – засмя се Бром.

– Вече не – сви рамене Джеод. – По-скоро съм се превърнал в библиофил.

– В какво? – попита Ерагон.

– Човек, който обича книгите – обясни търговецът и продължи да си говори с Бром.

Ерагон се обърна и започна да разглежда рафтовете. Една красива книга, чиято подвързия беше обкована със злато, привлече вниманието

му и той я извади с любопитство. Книгата бе обвита с черна кожа и покритата със странни руни. Младежът прокара пръсти по корицата и отгърна наслуки. Буквите бяха отпечатани с избеляващо червено мастило. Ерагон отнесе находката си при Бром.

– Какво е това?

Старецът погледна страницата и повдигна учудено вежди.

– Джеод, разширил си колекцията си. Откъде я намери? Не съм виждал тази книга от години.

– А, да. Домиа абр Вирда. Един човек се появи преди няколко години и се опита да я продаде на мой приятел. За щастие бях наблизил и успях да спася книгата, както и живота му. Човечецът нямаше представа за какво става въпрос.

– Странно, че Ерагон избра точно тази книга – „Господството на съдбата“. От всички неща в тази къща това вероятно е най-ценното. Съдържа доста пълна история на Алагезия. Като се почне от времето, преди елфите да доплуват, и се стигне почти до наши дни. Когато беше написана, Империята я забрани и изгори автора на клада. Не знаех, че има оцелели копия. А на тази страница има откъс на древния език.

– И за какво става дума?

Бром се зачете за момент.

– Това е част от елфическа поема за войната срещу драконите. Откъсът описва крал Серантор, който повел войските си в битка. Елфите много обичат тази поема и я изпълняват често, макар че е много дълга. Правят го, за да се поучат от грешките си. Понякога пеят толкова красиво, че имаш чувството, че самите камъни ще заплачат.

Ерагон седна на един стол и се загледа в книгата.

„Невероятно е как човек, който е умрял отдавна, може да говори на хората чрез тези страници. Докато тази книга съществува, неговите идеи са живи. Интересно, дали пък вътре няма информация за Ра'зак?“

Докато Бром и Джеод говореха, Ерагон разглеждаше книгата. Така изминаха няколко часа и момчето започна да задрямва. Домакинът се съжали, забелязвайки неговото изтощение, стана и им пожела лека нощ.

– Икономът ще ви покаже стайте.

– Ако имате нужда от нещо, дръпнете звънеца до леглото – обясни им слугата, докато ги водеше към стайте на втория етаж.

Бром си избра вратата отдясно, но Ерагон го спря.

– Може ли да поговорим?

– Разбира се, давай.

Младежът влезе в стаята и затвори вратата.

– Имаме една идея със Сапфира. Може ли...

Бром го прекъсна и дръпна завесите на прозореца.

– Когато говориш за такива неща, гледай да си сигурен, че наоколо няма никой.

– Извинявай. Та така, възможно ли е да се призове образ на нещо, което не виждаш?

Старецът приседна на ръба на леглото.

– Това, за което питаш, се нарича гадаене. Възможно е и е доста полезно, но си има недостатъци. Можеш да наблюдаваш само хора, места и предмети, които вече си виждал. Например можеш да видиш Ра'зак, но не и къде се намират. Има и други проблеми. Ако искаш да видиш някоя страница на дадена книга, може да успееш само ако книгата е отворена на тази страница.

– А защо не може да наблюдаваш неща, които не си виждал? – попита Ерагон. – Даже и с тези недостатъци, гадаенето можеше да се окаже много полезно.

– Защото, за да гадаеш, трябва да знаеш какво ще търсиш и къде да насочиш енергията си. Дори да са ти описали някого добре, едва ли ще успееш. Това отговаря ли на въпроса ти?

– А как се прави? Като призовеш образа във въздуха?

– Не точно. Това е по-трудно, отколкото, ако използваш водна повърхност или огледало. Някои Ездаци са обикаляли целия континент, за да видят колкото се може повече места. Така по-късно в случай на нужда са можели да следят събитията.

– Може ли да пробвам? – попита Ерагон.

– Не сега. Изморен си, а гадаенето изисква доста енергия. Ще ти кажа необходимите думи, но трябва да ми обещаеш да не опитваш тази вечер. Даже ти препоръчвам да изчакаш, докато напуснем Теирм. Все още имаш да учиш.

– Обещавам – усмихна се Ерагон.

– Добре. – Бром се наведе и прошепна думите в ухото на Ерагон: – Драумр копа.

– Предполагам, че като се махнем от града, може да погледна Роран. Искам да разбера как се справя. Страхувам се да не пострада.

– Не исках да те тревожа, но има и такава вероятност. Въпреки че Роран беше напуснал Карвахол, когато Ра'зак се появи, те сигурно са узнали и за него. А сега, когато изтърваха тебе, кралят сигурно ги е заплашил. Нищо чудно, ако се върнат обратно, да разпитват братовчед ти. Това е въпрос на време.

– В такъв случай единственият вариант да го спасим е, като им привлечем вниманието, за да не преследват него.

– Не мислиш правилно – отвърна Бром. – Трябва да разбереш враговете си, за да ги победиш. Дори да се разкриеш, те пак ще преследват Роран. Сещаш ли се защо?

– Ами ако не ме открият скоро, сигурно ще се ядосат и ще го пленят, за да ме принудят да се предам. Ако това не помогне, ще го убият, за да ме разстроят. А ако се срещна с него и те узнаят, сигурно ще го измъчват, за да ме издаде.

– Правилно.

– Но какво да правим? Не мога да оставя да го убият ей така!

– Решението е много просто. Роран ще трябва да се оправя сам. Вероятно ще прозвучи безчувствено, но както сам каза, не бива да рискуваш да се срещаш с него. Може и да не си спомняш, но когато тръгнах-ме от Карвахол, ти обясних, че съм му оставил писмо. Така че едва ли ще е съвсем неподготвен. Ако има достатъчно акъл, вероятно ще е послушал съвета ми да се махне оттам.

– Това не ми харесва.

– Забравяш нещо важно.

– Какво?

– Все пак има нещо хубаво в цялата тази работа. Кралят не може да си позволи из страната да обикаля Ездач, който не е под негов контрол. Галбаторикс е единственият Ездач в момента (като изключим теб, разбира се), но той много би искал да има друг под своето командване. Преди да опита да убие тебе или Роран, първо ще ти предложи да му служиш. Лошото е, че ако те доближи достатъчно, за да ти направи такова предложение, няма начин да откажеш и да останеш жив.

– И какво му е хубавото на това?

– Това е най-добрата защита на Роран. Докато кралят не знае на чия страна си, няма да го убие и да рискува да те ядоса. Ра'зак убиха Гароу, но мисля, че това е било грешка от тяхна страна. Доколкото познавам Галбаторикс, той не би го одобрил, при положение, че не може да извече полза от него.

– А как бих могъл да отхвърля желанието на краля, когато ме заплаши със смърт?

Бром въздъхна и изми ръцете си в един съд, оставен в ъгъла.

– Галбаторикс ще иска да му служиш доброволно. Ако откажеш, ставаш нещо по-лошо от безполезен. Така че въпросът е дали ще си готов да умреш, когато се случи, защото това е единственият начин да му

откажеш.

Двамата замълчаха за известно време. Накрая Бром наруши тишината:

– Въпросът е труден и не можеш да отговориш, докато не се озовеш в подобна ситуация. Мнозина са загинали за своята кауза. Много по-трудно е обаче да живееш и да страдаш за това, в което вярваш.

ВЕЩИЦАТА И НЕЙНАТА КОТКА

Ерагон се събуди късно на другата сутрин. Облече си дрехите, изми се и спря поглед на огледалото. Лицето му се беше променило за краткото време, откакто бяха напуснали Карвахол. От тежките преходи и тренировките скулите му бяха изпъкнали, а брадичката сякаш бе станала по-заострена. В очите му прехвърчаха искрици, които му придаваха див и неземан вид.

Малко обезпокоен, той преметна лъка и колчана на рамо и излезе от стаята. В коридора се натъкна на дебеличкия слуга.

– Господине, Нийл тръгна към замъка с моя господар. Заръча да правите, каквото пожелаете, защото нямало да се върне до вечерта.

Ерагон благодари за съобщението и с нетърпение се зае да обикаля Теирм. Следващите няколко часа той прекара, като бродеше по улиците и се завираше във всеки магазин, който привлечеше вниманието му. Щом усети, че огладнява, младежът пое към дома на Джеод.

Когато достигна до улицата, на която живееше търговецът, Ерагон се спря пред магазина за билки. Повечето магазини бяха разположени покрай крепостната стена, а този бе сгушен в квартала на богаташите. Младежът се приближи да хвърли поглед през прозорците, но те бяха закрити от плътни завеси. Това възбуди любопитството му и той влезе вътре.

В началото не можа да види нищо, тъй като помещението бе доста тъмно, но постепенно очите му привикнаха с мътната светлина, която се процеждаше през прозорците. Една шарена птичка с дълга опашка и остър клон го изгледа с интерес от клетката си. По стените се спускаха лози, а на пода имаше саксия с голямо жълто цвете. На масата лежаха различни хаванчета и купички, както и кристална топка за предсказване на бъдещето.

Ерагон се приближи към масата, като внимаваше да не настъпи разпилените по пода предмети.

Две червени очи просветнаха от тъмното и една огромна котка скочи върху масата. Тялото ѝ беше здраво, а лапите – доста по-големи от обичайното. От устата ѝ стърчаха бели зъби, а ушите ѝ бяха покрити с гъсти черни косми. Въобще не приличаше на другите котки, които Ерагон бе виждал. Създанието го изгледа с притворени очи и размаха опашка. Младежът внимателно се пресегна, докосна котката със съзнанието

си и се опита да обясни, че е приятел.

– *Не е нужно да правиш това.*

Ерагон се огледа стреснато. Животното не му обърна внимание и продължи да ближе лапите си.

– *Сапфира? Къде си?*

Никой не отговори. Младежът се наведе към масата и докосна нещо, което приличаше на дървен жезъл.

– *Това не е много умно.*

– *Стига игрички, Сапфира!*

Внезапно тялото му се разтърси и той падна на земята, разтреперан. Докато се бореше за глътка въздух, болката постепенно отмина. Котката скочи на пода и го погледна.

– *Не си много умен за Драконов ездач. Предупредих те.*

– *Ти ли говориш?*

– *А кой друг?*

– *Но ти си просто обикновена котка!*

Животното се качи на гърдите му и го изгледа с блестящи очи. Ерагон понечи да се изправи, но котката изръмжа и показа зъбите си.

– *Приличам ли ти на останалите котки?*

– *Не.*

– *Тогава защо ме смяташ за една от тях? Явно образованието ти куца. Аз съм котколак³. Малцина сме останали, но дори глупаво фермерче като тебе трябва да е чувало за нас.*

– *Не знаех, че съществувате.*

Котколак! Ерагон трябваше да се смята за късметлия. Тези същества се срещаха в много истории и даваха полезни съвети. Според легендите те можели да използват магии, живеели по-дълго от хората и казвали по-малко, отколкото знаят.

– *Знанието няма нищо общо със съществуването. И аз не знаех за тебе, преди да се домъкнеш и да развалиш дрямката ми. Но това не означава, че не си съществувал и преди това.*

– *Съжалявам, ако съм те обезпокоил.*

– *Така или иначе щях да ставам. – Котколакът се върна на масата и близна лапата си. – Ако бях на твоё място, щях да оставя жезъла. След няколко секунди пак ще те тресне.*

Ерагон бързо върна предмета на мястото му.

– *Какво е това?*

3. Същество с белези на човек и котка, по аналогия с върколак (човек вълк). – Б. р.

– Обикновен, скучен артефакт, за разлика от мене.

– А за какво служи?

– Преди малко сам разбра.

Котколакът свърши с почистването на крайниците си, върна се на мястото, където спеше, и затвори очи.

– Чакай – каза Ерагон. – Как се казваиш?

– Имам много имена, но ако питаш за истинското ми име, ще трябва да го потърсиш другаде. Можеш да ме наричаш Солебум.

– Благодаря ти.

Вратата на магазина се отвори и влезе Анджела; тя носеше торба с билки. Очите ѝ се насочиха с притеснение към Солебум.

– Казава, че си разговарял с него.

– И ти ли можеш да го разбираш?

– Разбира се, макар и невинаги. – Тя остави растенията на масата и се обърна към младежа: – Харесва те, а това е необичайно. По принцип не обича да се показва на клиентите. Твърди, че в тебе имало потенциал.

– Благодаря.

– Това, произнесено от него, е голям комплимент. Ти си третият човек, който е идвал тук и е говорил с него. Досега са успявали само една жена и един сляп просяк. Но аз не държа този магазин само за да си говоря с хората. Има ли нещо специално, което търсиш, или просто си дошъл да разгледаш?

– Само гледам – отвърна Ерагон, който продължаваше да мисли за котколака. – Не мисля, че имам нужда от някакви билки.

– Аз имам и други неща – засмя се Анджела. – Глупавите богаташи ми плащат за любовни отвари, макар да не давам гаранция, че ще действат. Ти обаче едва ли имаш нужда от подобни глупости. Какво ще кажеш за предсказване на бъдещето? И в това ме бива доста.

– Не, не – засмя се Ерагон. – Боя се, че моето бъдеще не е никак лесно за разгадаване. Пък и нямам пари.

Анджела посочи към кристалната топка на масата.

– Това е само за ефект. Всъщност не върши никаква работа. Но имам нещо друго. Изчакай един момент.

Тя се насочи към задната част на магазина и се върна с една кожена торбичка.

– Тези не съм ги използвала от години. Бях забравила къде съм ги сложила. Сядай и да видим какво те чака.

Ерагон придърпа един стол и седна. Анджела извади парче плат и го разтла на масата, след което измъкна от торбата шепя кости, големи

колкото пръст и покрити със странни руни.

– Това са кости от дракон. Не ме питай откъде ги имам. Така или иначе няма да ти кажа. За разлика от чаените листа, кристалните топки и картите, в костите наистина има сила. Те не лъжат, макар че тълкуването по тях е сложно. Ако искаш, ще ти гледам. Но да разбереш съдбата си, може да се окаже ужасно. Трябва да си сигурен, ако решиш.

Ерагон погледна косите и се ужаси за момент. Пред него лежеше някой от предците на Сапфира.

„Да знаеш съдбата си. Как да взема това решение, като нямам представа дали ще ми хареса това, което чуя? Хората правилно са казали – невежеството е блаженство“.

– Защо ми предлагаш това?

– Заради Солебум. Може и да е груб, но фактът, че е говорил с тебе, те прави специален. Все пак той е котколак. Предложих това и на предните двама, с които той говори. Само жената се съгласи. Името ѝ беше Селена. Тя съжали за предсказанието. Бъдещето ѝ бе болезнено и неприятно. Едва ли ми е повярвала, поне в началото.

Очите на Ерагон се насълзиха. Това беше името на майка му.

„Възможно ли е да е била тя? Нима съдбата ѝ е била толкова ужасна, че е трябвало да ме изостави?“

– Помниш ли нещо от бъдещето ѝ?

– Беше много отдавна. – Анджела въздъхна и поклати глава. – Паметта ми вече не е така силна, както едно време. Освен това, дори да знаех, нямаше да ти кажа. Предсказанието си беше само за нея. Много я натъжи. Още си спомням мъката на лицето ѝ.

Ерагон стисна зъби, за да запази контрол над емоциите си.

– Защо се оплакваш от паметта си? Не изглеждаш толкова стара.

– Поласкана съм, но не се заблуждавай. Много по-стара съм, отколкото изглеждам. Младежкият ми вид се дължи на това, че се изхранвам предимно с билки, когато няма какво да се яде.

Ерагон се засмя и си пое дълбоко дъх. „Ако това е била майка ми и е имала смелостта да научи бъдещето си, аз също ще мога“.

– Хвърли костите за мене.

Лицето на Анджела се смръщи, но тя затвори очи и започна да мърмори нещо. След това извика силно: *Ма-нин! Вирда! Хугин!*, и хвърли костите върху плата.

Думите прозвучаха в ушите на Ерагон и той разпозна, че са на древния език. Явно Анджела беше вещица и това наистина щеше да е предсказване на бъдещето. Минутите се точеха бавно, докато тя

разучаваше разпилените кости.

Най-накрая се изправи и въздъхна, след което измъкна една манерка отнякъде.

– Искаш ли?

Ерагон поклати глава.

– Това е най-трудното гадаене, което съм правила. Беше прав. Наистина е почти невъзможно да се предскаже бъдещето ти. Досега не съм виждала човек с толкова заплетена и облачна съдба. Все пак успях да разбера някои неща.

Солембум отново се качи на масата и ги изгледа. Анджела посочи една от костите:

– Ще започнем оттук, защото е най-лесно за разбиране.

Символът на костта беше дълга хоризонтална линия, оградена с кръг.

– Безкрайност или дълъг живот. За пръв път виждам да се падне в нечие бъдеще. По принцип се пада брястът, което означава, че човек ще живее доста дълго. Не знам дали това значи, че ще живееш вечно или просто необичайно дълго. Във всеки случай, очакват те още много години. „Нищо изненадващо, нали съм Ездач“. Дали Анджела щеше да му казва само неща, които вече знаеше?

– Сега става по-трудно за разчитане. Ето тези трите. Пътеката, светкавицата и корабът лежат заедно на купчина. Досега не съм виждала такава комбинация, а само съм чувала за нея. Пътеката показва, че много пъти ще бъдеш изправян пред избор, и то още отсега. Виждам, че ще участваш в множество битки. Виждам могъщи сили, които ще се борят, за да насочват съдбата ти. Пред тебе лежат безброй пътища, но само един ще ти донесе щастие и мир. Внимавай да не изгубиш пътя си, защото ти си един от малцината наистина свободни да определят сами участта си. Това е дар, но и отговорност, по-тежка от вериги. Лицето ѝ се натъжи.

– Светкавицата значи точно противоположното. Тя вещае гибел, макар да не виждам по какъв начин. Виждам смърт, която бързо приближава и ще ти донесе много мъка. Но пък краят на костта лежи върху кораба. Това е по-ясно. Ще ти се наложи да напуснеш тези земи завинаги. Не знам къде ще отидеш, но никога няма да се завърнеш в Алагезия. Няма измъкване от това.

Думите ѝ уплашиха Ерагон.

„Още една смърт. Кого ли ще загубя сега? – Мислите му се насочиха към Роран и дома му. – Защо ли ще трябва да замина? И къде ще

отида? Само елфите знаят дали има земи отвъд океана“.

– Следващата кост е по-лесна, пък и доста по-приятна.

Младежът се наведе и видя символа на роза, вплетена между сърпите на луни.

– Това вещае любов в бъдещето ти. Малко необикновена, понеже луната е магически символ, но ще е много дълбока. Не знам дали ще завърши добре, но любимата ти е от благороден произход. Тя е могъща, умна и несравнимо красива.

„Благородна? Как може да стане? Аз съм обикновен фермер“.

– Сега последните две кости, дървото и глогът, които се пресичат. Това означава само едно. Неприятности и предателство, което вероятно идва от собственото ти семейство.

– Ран не би сторил това! – възкликна Ерагон.

– Не знам. Но костите не лъжат.

Младежът се разколеба. Какви причини биха накарали Ран да се обърне срещу него? Анджела положи успокоително ръка на рамото му и отново предложи манерката. Този път Ерагон прие питието.

– След всичко това смъртта може да изглежда добре дошла – пошегува се той. „Ран да ме предаде? Не е възможно! Няма начин!“

– Навярно – отвърна тъжно Анджела и се усмихна леко. – Но не бива да се тревожиш още. Единственият начин бъдещето да ни нарани е, като ни кара да се страхуваме. След малко ще се почувстваш по-добре.

– Сигурно – отвърна Ерагон. „За съжаление нищо от това, което тя каза, няма смисъл, докато не се случи. Ако въобще се случи“. – Ти използваше думи на древния език.

– Какво ли не бих дала, за да видя как ще се развие тази история по-нататък. Ти говориш с котколак, знаеш за древния език и бъдещето ти е невероятно интересно. Рядко се случва млади мъже с окъсани дрехи и без пари да бъдат обичани от благородничка. Кой си ти?

Ерагон осъзна, че Солебум не й беше казал, че е Ездач.

– Аз съм Ерагон.

– Това твоята същност ли е, или твоето име?

– И двете – усмихна се младежът, като мислеше за първия Ездач.

– Сега ми е още по-интересно да видя как ще свърши тази история.

Кой беше парцаливият мъж с тебе вчера?

Ерагон реши, че още едно име няма да навреди.

– Казва се Бром.

Анджела потърка очи, отпи още една глътка и се намръщи.

– О, този ли? Нямах идея!

– Какво има?

– Нищо, не се разстройвай. Той е известен сред жените с моята професия. Често се шегуваме със съдбата му.

– Не го обиждай! Той е много добър човек!

– Спокойно, спокойно. Знам това. Ако се срещнем отново на подходящо място, ще ти обясня. Междувременно трябва... – Тя спря, защото Солебум се намести между тях и се взря в Ерагон.

– Да?

– *Слушай внимателно, ще ти кажа две неща. Когато дойде времето и имаш нужда от оръжие, потърси в корените на дървото Меноа. След това, когато всичко изглежда загубено и си привършил силите си, отиди при скалата Кутиан и изречи името си, за да отвориш Хранилището на душите.*

Солебум се отдалечи грациозно, преди младежът да му зададе въпрос. Анджела отбеляза:

– Не знам какво ти е казал, а и не искам да знам. Думите му са предназначени само за тебе и не бива да ги споделяш с никого.

– Май е време да тръгвам.

– Както искаш – усмихна се Анджела. – Може да дойдеш пак, когато пожелаеш. Особено ако имаш нужда от някоя билка. А сега върви. Очевидно имаш доста да мислиш.

– Да – отвърна Ерагон и се насочи към вратата. – Благодаря ти за предсказанието.

– Няма защо.

Младежът излезе от магазина и се спря на улицата, като примига, докато очите му свикнат с ярката светлина. Отне му няколко минути да се успокои и да осмисли наученото. В крайна сметка реши и с бързи крачки се насочи извън Теирм, към скривалището на Сапфира.

Достигна до скалата и я извика. Тя се спусна и бързо го пренесе до върха. Когато се увери, че са в безопасност, Ерагон й разказа за събитията от деня.

– *Май Бром е прав. Имам талант да се набърквам в неприятности.*

– *Трябва да запомниш това, което ти е казал Солебум. Много е важно.*

– *Откъде знаеш?*

– *Не съм сигурна, но думите му ми звучат познато. В никакъв случай не бива да ги забравяме.*

– *Дали трябва да кажа на Бром?*

– Това ще решиш ти, но не мисля, че той има право да знае бъдещето ти. А думите на Солебум само ще повдигнат въпроси, на които може да не искаш да отговаряш. Мислиш ли, че можеш да го излъжееш?

– Не. Май е по-добре да не казвам нищо. Притеснявам се, че е изключително важно да го крия.

Двамата си поговориха и изчакаха да се свечери. След това Ерагон се спусна към Теирм и скоро чукаше на вратата на Джеод.

– Нийл върна ли се?

– Да, господине. Мисля, че е в кабинета.

– Благодаря – отвърна Ерагон и се отправи към стаята. Бром седеше на един стол и пушеше.

– Как мина?

– Ужасно! – изръмжа старецът.

– Значи си говорил с Бранд?

– Говорих, но нямаше полза. Този човек е от най-лошия вид бюрократи. Подчинява се на всички правила, а когато е в затруднение, измисля свои и си вярва, че го прави за добро.

– Значи няма да ни позволи да видим архива?

– Не. Не можах да го убедя по никакъв начин. Дори отказа подкуп! При това доста солиден. Досега не бях срещал благородник, който да не е корумпиран. А сега, когато видях, определено предпочитам да са алчни негодници.

– И какво ще правим? – попита Ерагон, когато Бром се успокои.

– Другата седмица ще те уча да четеш.

– А след това?

– След това ще направим на Бранд една малка изненада.

Ерагон се опита да узнае подробности, но старецът остана безмълвен.

Вечеряха в една малка трапезария. Джеод стоеше от едната страна на масата, а намръщената Хелън – от другата. Ерагон и Бром бяха разположени на дългата страна и покрай тях имаше няколко празни стола. Момчето нямаше нищо против празното пространство, което сякаш го пазеше от изпълнените с ненавист погледи на домакинята.

Храната беше поднесена и четиримата започнаха да вечерят мълчаливо. „Присъствал съм на погребения, които са по-весели“.

И наистина си спомни за няколко погребения в Карвахол, които не бяха толкова студени. Направо можеше да почувства неприязънта, която извираше от Хелън по време на вечерята.

ЗА ЧЕТЕНЕТО И ПЛАНОВЕТЕ

Бром надраска една руна на пергамента и го показа на Ерагон.

– Това е буквата, „а“. Научи я.

С това уроците по четене започнаха. Бяха трудни и изтискваха интелекта му, но Ерагон се забавляваше. При цялото свободно време, с което разполагаше, и добрия, макар и нетърпелив учител, той напредваше доста бързо.

Всеки ден ставаше, закусваше и се качваше в кабинета, където прекарваше деня в опити да запомни буквите и тяхното произношение.

Преди вечеря двамата с Бром отиваха в задния двор и се дуелираха. Понякога се събираше цяла тълпа от слуги и деца да наблюдава интересните двубои. След това, ако имаше време, Ерагон се качваше в стаята си и тренираше различни магии, като винаги гледаше прозорецът да е затворен и завесите да са спуснати.

Притесняваше се единствено за Сапфира. Посещаваше я всяка вечер, но времето, което прекарваха заедно, беше недостатъчно и за двамата. През деня драконът ловуваше надалеч, за да не събуди подозрения в града. Ерагон се опитваше да ѝ помогне, но знаеше, че единственият начин да я избави от глада и самотата беше да заминат час по-скоро.

Всеки ден из Теирм се чуваха все по-обезпокоителни новини. Говореше се за ужасяващи нападения по крайбрежието. Носеха се слухове, че богати хора изчезвали нощем от леглата си, а на сутринта били открити обезобразените им трупове. Ерагон често чуваше Бром и Джеод да обсъждат тези събития, но и двамата млъкваша, щом се приближеше до тях.

Дните минаваха бързо и скоро седмицата беше зад гърба им. Младещът вече сричаше бавно и се оправяше почти без помощ. Един следобед Бром извика Джеод и Ерагон в кабинета и кимна към момчето.

– Сега, след като и ти можеш да помагаш, мисля, че е време да действаме.

– Какво си наумил? – попита Ерагон.

По лицето на Бром разцъфна широка усмивка.

– Познавам този поглед – изстена Джеод. – Последния път, когато гледаше така, ни ввлече в големи неприятности.

– Преувеличаваш малко, но си прав. Добре, ето какво ще направим. Ерагон се върна в стаята си и се свърза със Сапфира. – Тръгваме тази

нощ или утре.

– Доста неочаквано. Сигурен ли си, че няма да пострадаш в това начинание?

– Не знам. Може да се наложи да напуснем града с войници по петите. Обаче всичко ще бъде наред. Ние с Бром сме добри бойци, а и използваме магия.

Той легна на леглото и се загледа в тавана. Ръцете му трепереха, а в гърлото си усещаше някаква буца.

„Не искам да напускам Теирм. Тук прекарах няколко почти нормални дни. Омръзна ми непрекъснато да бягам и да се крия. Но докато съм със Сапфира, това е неизбежно“.

Скоро се унесе и засънува. Някои сънища бяха ужасяващи, а в други се смееше. След това нещо се промени – сякаш отваряше очи за пръв път.

Видя млада, тъжна жена, окована в мрачна килия. Лунните лъчи проникваха през малкото прозорче в стената и осветяваха лицето ѝ. Една сълза се отрони и се търкулна по бузата ѝ като течен диамант. Ерагон заплака в съня си.

КРАДЦИ В ЗАМЪКА

Ерагон се събуди по залез-слънце. Оранжевочервените лъчи проникваха в стаята и падаха на леглото, като затопляха приятно гърба му. Време беше! Той преметна лъка и колчана си на рамо, но реши да остави Зар'рок. Мечът само щеше да го бави, а и още не беше привикнал да си служи с него. Ако се наложеше да се сбие с някого, щеше да разчита на стрели и магия. Изчака нервно, докато светлината съвсем избледнее, и почука на стаята на Бром.

Джеод ги очакваше навън, облечен в черни дрехи. На кръста му висеше изящна рапира. Бром погледна рапирата и отбеляза:

– Тоя готварски шиш е твърде тънък за истински бой. Какво ще правиш, ако срещу тебе излезе някой с двуръчен меч или боздуган?

– Помисли малко. Стражите не носят боздугани. Освен това този „готварски шиш“ е много по-бърз от двуръчния меч.

– Животът си е твой – сви рамене Бром.

Тримата тръгнаха по улицата към замъка, като се стараеха да избягат патрулите. Докато минаваха покрай магазина на Анджела, Ерагон зърна някаква сянка на покрива и усети, че дланта го сърби. Погледна отново нагоре, но не видя никого.

Бром ги поведе към външната стена на Теирм. Високите кули на замъка накараха Ерагон да потръпне. Помисли си, че не би му харесало да го затворят тук. Джеод излезе напред и се приближи до портите, като се стараеше да изглежда спокоен. Той почука и се отдръпна назад.

Едно малко прозорче се отвори и оттам се подаде лицето на стража. Ерагон усети силна миризма на ром в дъха му.

– К'во?

– Трябва да влезем вътре – отвърна Джеод.

– Че за к'во? – попита войникът и ги огледа по-внимателно.

– Момчето е забравило нещо важно в кантората ми. Трябва да го прибере незабавно. Ерагон сведе глава и си придаде вид на засрамен. Стражът се намръщи, нетърпелив да се завърне към бутилката си.

– Хубуу. Само го ошамарете и от мене.

– Разбира се – побърза да го увери Джеод.

Пазачът отвори по-малката вратичка в портата и ги пусна да влязат, а Бром му подаде няколко монети. Мъжът благодари и се отдалечи с клатушкане. Щом се скри от погледа им, Ерагон извади лъка си от

калъфа. Джеод махна с ръка и бързо ги поведе към главната постройка. Стигнаха до стаята с архива безпрепятствено. Бром сложи ръка на бравата и измърмори няколко думи, които младежът не позна. Вратата се отвори с леко скърцане. Старецът грабна една факла от стената и тримата се вмъкнаха вътре, притваряйки я зад себе си.

Тясната стая беше пълна с рафтове, на които лежах натрупани свитъци. На отсрещната стена се виждаше малък прозорец с метални решетки. Джеод се промъкна покрай рафтовете и спря в дъното на стаята.

– Ето тук. Това са документите от последните пет години. Датата е отбелязана с малък восъчен печат в ъгъла.

– Сега какво ще правим? – попита Ерагон, доволен, че са стигнали дотук, без да ги разкрият.

– Ще започнем от върха и ще слизаме надолу – отвърна Джеод. – Някои свитъци са само за данъците. Те не ни трябва. Търсете такива, в които се споменава масло от Сеитр. Каквото откриете, го записвайте на този лист, за да може после да сравним информацията.

Бром грабна един наръч свитъци и ги разстла на пода. След това седна, избра си един и се зачете. Ерагон последва примера му, но се настани така, че да може да наблюдава вратата. Четенето се оказа доста трудно, тъй като ръкописните букви бяха по-трудни от печатните книги на Джеод.

Въпреки че отхвърляха някои от документите веднага, работата беше доста тежка и напредваха бавно, защото записваха всяка пратка на масло, която откриеха.

Навън беше тихо. Само от време на време се дочуваха стъпките на патрулите. Внезапно космите по тила на Ерагон настръхнаха. Той се опита да продължи работата, но чувството остана. Младежът погледна нагоре и се стъписа. Едно малко момче пълзеше по перваза на прозореца. Очите му бяха леко дръпнати, а около рошавата му коса беше увит венец от растения.

– *Имате ли нужда от помощ?*

Ерагон се ококори. Гласът звучеше като гласа на Солембум.

– *Ти ли си?*

– *Аз ли съм?*

– *Ако не ме лъжат очите, наистина си ти.*

Момчето се усмихна и показа острите си зъби.

– *Външният ми вид не променя моята същност. Все пак съм котколак.*

– *Какво правиш тук?*

– Зависи какво правите тук вие. Ако четете тези свитъци просто така, то за моето идване няма причина. Но ако правите нещо незаконно и искате да се измъкнете, мога да ви предупредя, че пазачът, когото подкупихте, току-що разказа за вас на смяната си. Така че в момента ви търсят.

– Благодаря ти, че ми каза.

– Казах ли ти? Вярно, че ти казах. Ами тогава вземи се възползвай от това. Момчето се изправи и отметна коса.

– Чакай. Какво означаваше онова за дървото и хранилището, което спомена вчера.

– Това, което ти казах.

Ерагон искаше да зададе още въпроси, но котколакът изчезна от прозореца.

– Войниците ни търсят.

– Откъде знаеш? – попита Бром.

– Чувам ги. Току-що смениха онзи на портата и научиха за нас. Трябва да се махаме. Вероятно вече са открили, че кантората на Джеод е празна.

– Сигурен ли си?

– Да! – отвърна Ерагон нетърпеливо. – Скоро ще ни намерят.

– Няма значение. Първо трябва да свършим с това – заяви Бром и взе друг документ.

През следващите няколко минути те прегледаха останалите свитъци. Щом свършиха, старецът ги върна на рафтовете, Джеод прибра записките, а Ерагон взе факлата. Тримата излязоха и затвориха, но в този момент в коридора се разнесоха стъпките на войниците.

– По дяволите! Забравих да заключа – изсъска Бром и постави ръка на бравата. Ключалката щракна в момента, когато се появиха трима въоръжени стражи.

– Хей! Махнете се оттам! – извика единият и пристъпи напред. – Защо се опитвате да влезете в архива?

– Опасявам се, че сбъркахме пътя – отвърна Джеод с напрегнат глас.

Войникът го изгледа с подозрение и се обърна към подчинените си.

– Проверете стаята.

– Заключена е, сър. Водачът потърка брадичката си.

– Хм. Не знам какво сте намислили, но щом вратата е заключена, сте свободни да си вървите. Хайде, ще ви изпроводим. Войниците ги обградиха и се насочиха към портата.

„Не мога да повярвам, те ни помагат да се измъкнем!“

– Хайде, махайте се! Ако имате работа тук, елате на сутринта.

– Разбира се – отвърна Джеод.

Ерагон усещаше злобните погледи на стражите, докато излизаха от замъка. Щом портите се затвориха, на лицето му разцъфна широка усмивка и той подскочи доволно.

– Изчакай да се върнем в къщата. Тогава ще празнуваме – срязва го Бром. Тримата забързаха по обратния път и скоро бяха в кабинета на Джеод.

– Направихме го! – възкликна Ерагон.

– Да, но сега трябва да видим дали си струваше усилията – отвърна Бром.

Търговецът измъкна една широка карта на Алагезия и я разстла върху бюрото.

Западната част на картата бе заета от океана. По крайбрежието се простираше дългата верига на Гръбнака. В центъра беше разположена пустинята Хадарак, а източният край беше празен. Някъде в тази пустош се криеше общността Варден. На юг се намираше Сурда – малка държава, която се беше отделила при рухването на Ездачите. Ерагон беше чувал слухове, че Сурда тайно подкрепя Варден.

До източната граница на Сурда лежаха планините Беор. Младежът бе чувал много истории, включително, че са десетина пъти по-високи от Гръбнака, но не им вярваше. На изток от планините картата беше празна.

По крайбрежието на Сурда имаше пет острова: Ниа, Парлим, Уден, Илиум и Бийрланд. Ниа беше просто една скала, но на най-широкия – Бийрланд, имаше градче. По на север, близо до Теирм, се намираше скалистият Шарктуут. В горния край на картата имаше още един остров във формата на разперена ръка. Ерагон го познаваше и без да поглежда. Вроенгард, домът на Ездачите. Някога славно място, а сега опустошен и безлюден. В центъра му се намираше изоставеният град Дору Ареаба.

Карвахол беше една малка точица в края на долината Паланкар. На запад от него, отвъд равнините, се простираше легендарната гора Ду Велденварден. Както и при планините Беор, източният край на гората не беше отбелязан. Част от покрайнините на Ду Велденварден бяха населени, но сърцевината ѝ оставаше загадъчна и неизследвана. Гората беше по-дива от Гръбнака и малцина се осмеляваха да навлязат в нея.

Ерагон потръпна, когато видя Уру'баен в центъра на Империята. Крал Галбаторикс управляваше оттам, заедно с черния си дракон

Шруйкан. Младежът постави пръст на столицата.

– Ра'зак сигурно имат база тук.

– Дано това да не е единственото им убежище – отвърна Бром. – В противен случай няма да можем да се доберем до тях.

Джеод извади листа със записките и се разположи удобно.

– От това, което виждам, през последните пет години е имало доставки до всеки по-голям град. На пръв поглед може всичките да са поърчвани от богати търговци. Трябва да стесним малко търсенето.

– Мисля, че можем да изключим някои от градовете. Ра'зак трябва да пътуват до всяко кътче на Империята, а съм сигурен, че кралят не ги оставя без работа. Така че вероятно са на някой важен кръстопът, откъдето лесно достигат до всяко място. Градът трябва да е достатъчно голям, за да не бъдат подозрение и да има развита търговия, така че да успяват да задоволяват необичайните си нужди, като специална храна за летящите им коне например.

– Това, което казваш, е разумно – кимна Джеод. – Така можем да изключим повечето северни градове. Единствените достатъчно големи са Теирм, Гил'еад и Сеунон. Със сигурност знаем, че не са в Теирм. Сеунон е твърде изолиран. Остава Гил'еад.

– Може и да са там – каза Бром. – Би било забавно съвпадение.

– Да, наистина – съгласи се Джеод.

– Ами южните градове? – попита Ерагон.

– Така. Имаме Уру'баен, но ми се струва малко вероятно. Ако някой в столицата умре от маслото, съдиите лесно ще установят откъде е дошла пратката и кой я е купил. Остават доста градове, но кой ли от тях ни трябва?

– Ами виж, маслото не се доставя до всички. В бележките се споменават само Куаста, Драс-Леона, Ароус и Белатона. Може да изключим Куаста, защото е на крайбрежието. Ароус е изолиран също като Сеунон. Остават Белатона и Драс-Леона, които са доста близо. Ако питате мене, по-скоро са в Драс-Леона, защото е по-голям и по-добре разположен.

– А и оттам минава половината търговия на Империята – отвърна Джеод. – Добро място за скривалище.

– Значи Драс-Леона – каза Бром и приседна. – Какво има в записките?

Джеод погледна пергамента.

– Ето го. В началото на годината са изпратени три доставки масло през период от две седмици от един и същи търговец. Същото се е случило и предните две години. Съмнявам се, че някой бижутер би

похарчил толкова пари.

– Ами Гил'еад? – попита Бром.

– Там са получили Сеитр само два пъти през последните години. Освен това мисля, че забравяме нещо – Хелгринд.

– А, да. Портите на смъртта – кимна Бром. – Отдавна не се бях сезал за тях. Прав си. Драс-Леона е най-подходящото място и трябва да проверим там.

Ерагон седеше мълчаливо, разкъсан от противоречиви чувства, и не попита какво е Хелгринд.

„Мислех, че ще се радвам, когато възобновим лова. Вместо това се чувствам така, сякаш стоя на ръба на бездна. Драс-Леона! Беше толкова отдавна.“

Джеод бавно нави картата и я подаде на Бром.

– Ще имаш нужда от нея. Пътуването ви едва сега започва и ще минете през мрачни места. Никак не ми се иска да тръгнете без мене. Сърцето ми копнее да дойда с вас, но тялото ми напомня, че вече не съм млад и имам отговорности.

– Знам – отвърна Бром. – Освен това ти вече си устроил живота си тук. Време е следващото поколение да поеме нещата. Ти свърши своята работа. Радвай се.

– Ами ти? Къде свършва твойт път?

– Не знам. Но имам още много работа – засмя се Бром и запали лулата си. – Време е да си лягаме.

Преди да заспи, Ерагон се свърза със Сапфира и я уведоми за нощните им приключения.

СКЪПО СТРУВАЩА ГРЕШКА

На сутринта Ерагон и Бром изведоха конете и се приготвиха за заминаване. Джеод излезе да ги изпрати, а Хелън наблюдаваше мълчаливо от прага.

– Ще ми липсваш, старче – каза търговецът.

– И ти на мене – отвърна Бром, след което се обърна и направи поклон пред Хелън. – Благодаря ви за гостоприемството, бяхте изключително мила. Имате много добър съпруг, грижете се за него. Малцина са толкова смели и решителни като него. Но дори той не може да се справи с трудните времена без подкрепата на близките си. Просто споделям мисли, скъпа госпожо.

Ерагон забеляза смесените чувства, които се бяха изписали по лицето на Хелън. Очите ѝ проблеснаха гневно и тя затръшна вратата зад себе си. Джеод въздъхна и прекара ръка през косата си. Ерагон му благодари за помощта и възседна Кадок, след което двамата с Бром потеглиха.

Стражите при южната порта ги пуснаха да излязат без проверка. Докато язدهа покрай външната стена на Теирм, младежът мярна някаква сянка, която му напомни за Солебум.

– Виждал ли си котколак?

– Откъде ти хрумна? – учуди са Бром.

– Чух някой да го споменава в Теирм. Но те не съществуват, нали?

– Напротив, съществуват. По времето на Ездачите са били почти толкова почитани, колкото драконите. Кралете са ги ползвали за съветници и компаньони. Но се опасявам, че сега са почти изчезнали.

– А можели ли са да ползват магия?

– Не знам, но определено са имали свръхестествени способности.

Почти винаги са се забърквали в интересни събития.

– А какво е Хелгринд? – смени темата младежът.

– Ще видиш, когато стигнем Драс-Леона.

Щом градът се скри от очите им, Ерагон призова Сапфира. Силата на съзнанието му беше толкова мощна, че дори Кадок наостри уши.

Сапфира се появи след няколко минути и се спусна с отворени криле. Слънцето се отразяваше в тънките мембрани и те ослепително блесяха. Ерагон подаде поводите на коня на Бром.

– Ще се видим по обед.

– Приятно прекарване – кимна старецът и се усмихна на дракона. – *Радвам се да те видя отново.*

– *Аз също.*

Ерагон се покатери на раменете на Сапфира и се хвана здраво, докато двамата се издигаха нагоре. Тя го предупреди да се държи и направи внезапно един лупинг. Той извика развълнувано и размаха ръце във въздуха, като разчиташе само на колената си.

– *Не знаех, че мога да се задържа на гърба ти, без да съм завързан за стремената на седлото.*

– *Аз също.*

До обед краката му вече бяха протрити от ездата без седло, а ръцете и лицето му бяха започнали да измръзват. Тялото на Сапфира беше топло, но не можеше да го предпази от студения въздух. Когато кацнаха, младежът се уви с дрехите си и седна на едно слънчево място.

– *Нали нямаш нищо против да поюздя Кадок?* – попита Ерагон, понеже искаше да разпита Бром за загадъчното му минало.

– *Не, но ми разкажи какво ти е казал.*

Ерагон беше изненадан, че Сапфира е узнала плановете му. Явно не можеше да скрие нищо от нея, когато бяха умствено свързани. Щом се нахраниха, той се присъедини към Бром.

– Хайде да поговорим. Исках още когато пристигнахме в Теирм, но реших да изчакам.

– Казвай.

– Случват се много неща, които не разбирам. Например кои са твоите „приятели“ и защо си се крил в Карвахол. Имам ти доверие, но искам да науча нещо повече за тебе. Какво си откраднал в Гил'еад и какво е „туата ду оротрим“, за което ме готвиш? Смятам, че заслужавам малко обяснения.

– Значи си ни подслушвал.

– Само веднъж.

– Явно трябва да те науча на добри обноски. Защо мислиш, че тези неща те засягат?

– Не съм сигурен – сви рамене Ерагон. – Но ми се струва странно ти да се криеше в Карвахол по същото време, когато намерих яйцето, а и разполагаш с доста познания за драконите. Колкото повече си мисля, толкова по-подозрително ми изглежда. Имаше и други неща, на които не бях обърнал внимание, но сега си идват на мястото. Например откъде знаеше за Ра'зак и защо избягаха от тебе? Все се чудя дали не си свързан с появяването на яйцето. Доста неща си премълчал, а ние със Сапфира

предпочитаме да ги знаем, защото някое от тях може да се окаже опасно.

– Много си нетърпелив. Това нямаше да е от значение, ако не беше толкова подозрителен, макар че тогава нямаше да си струва да се занимавам с тебе.

Ерагон не знаеше дали да приеме това за комплимент. Бром извади лулата си и я запали.

– Ще ти кажа, но трябва да разбереш, че не мога да разкрия всичко. Не искам да те оставям в неведение, но нямам право да споделям чужди тайни. Ще трябва да говориш и с други хора, за да разбереш всичко.

– Добре. Казвай каквото можеш.

– Сигурен ли си? За моите недомлъвки си има причини. Опитвам се да те защита от сили, които биха те разкъсали. След като научиш за тях и техните цели, ще се наложи да направиш избор. Сигурен ли си, че го искаш?

– Не мога да живея в неведение.

– Прав си. Добре. От години в Алагезия между Империята и Варден се води война, която се простира далеч над обикновените въоръжени сблъсъци. Те са вплетени в титанична битка, а ти си в центъра ѝ.

– Аз ли? – сепна се Ерагон. – Но аз нямам нищо общо с тях.

– Още нямаш, но битката е съсредоточена върху самото ти съществуване. Те не се бият за власт над земята и хората. Целта им е да привлечат на своя страна новото поколение Ездачи, от които ти си първият. Който контролира тези Ездачи, ще стане пълновластен господар на Алагезия.

Ерагон се опита да осмисли думите на стареца. Не можеше да повярва, че толкова много хора го смятат за важен. Цялата идея за Империята и Варден му се стори невероятна и той побърза да възрази.

– Но нали всички Ездачи, освен клетвопрестъпниците, са загинали? А и доколкото знам, те също са умрели. Ти ми каза в Карвахол, че никой не знае дали има още дракони.

– За драконите те излъгах. След смъртта на Ездачите в ръцете на Галбаторикс останали три яйца. Всъщност вече са само две, след като Сапфира се излюпи. Кралят е успял да ги отмъкне по време на последните битки.

– Значи скоро може да се появят още двама като мене, но верни на краля?

– Да – кимна Бром. – Смъртоносната надпревара продължава. Галбаторикс отчаяно търси хората, за които ще се излюпят яйцата, а Варден

се опитва да ги убие.

– Ами Сапфира откъде се появи? Нима някой е откъснал яйцето от краля? И ти откъде знаеш всичко това?

– Толкова много въпроси – засмя се Бром. – Повечето събития се случиха, преди ти да се родиш. Тогава имах причини да мразя Империята и исках да ѝ навредя колкото се може повече. Попаднах на един учен, Джеод, който твърдеше, че е открил таен проход в замъка на Галбаторикс. Заведох Джеод при Варден, тъй наречените мои „приятели“, и те решиха да откраднем яйцата.

„Варден!“

– Както и да е. Нещо се обърка и нашият крадец взе само едно и вместо да го предаде на Варден, реши да избяга. Изпратиха мене и Джеод, за да го върнем. Това беше началото на едно невероятно преследване. Надпреварвахме се с Ра'зак и Морзан, последния от клетвопрестъпниците.

– Морзан! – прекъсна го Ерагон. – Но нали той е предал Ездачите! „Това се е случило толкова отдавна!“

– Да, той беше стар, но все още могъщ и жесток. Бе първият последовател на краля, изключително предан. Бях се сблъсквал с него и преди, така че търсенето на яйцето се превърна в двубой между нас двамата. Намерихме го в Гил'еад и там се сбихме с Морзан. Борбата беше изключително трудна, но накрая го пронизах смъртоносно. По време на схватката се разделихме с Джеод и нямаше време да го потърся. Взех яйцето и го отнесох на Варден, а те ми възложиха задачата да обуча новия Ездач. Реших да се скрия в Карвахол, понеже бях ходил там и преди, докато ме потърсят. Но така и не ме призоваха.

– Тогава как се появи яйцето на Сапфира? Да не би да са откраднали още едно от краля?

– Едва ли. Останалите две са под такава охрана, че би било самоубийство да се прави нов опит за кражба. По-скоро Сапфира е от яйцето на Варден. Предполагам, че за да го защити, пазителят му се е опитал да ми го изпрати чрез магия. Варден не се свързаха с мене, предполагам, че пратениците им са били заловени, а на тяхно място се появиха Ра'зак. С тях сме стари врагове.

– Значи те не са знаели за мене, когато пристигнаха в Карвахол?

– Точно така – отвърна Бром. – Ако онзи глупак Слоун си беше държал устата затворена, можеше и да не разберат за тебе и събитията щяха да се развият по друг начин. Трябва да ти благодарят, защото спаси живота ми. Ако не бяха тръгнали след тебе, можеха да ме сварят

неподготвен. Избягаха, защото съм по-могъщ от тях, особено през деня. Вероятно са възнамерявали да ме нападнат през нощта.

– Ти изпрати ли съобщение на Варден за мене?

– Да. Сигурен съм, че те искат да те заведе при тях колкото се може по-скоро.

– Но ти няма да го направиш?

– Не, няма.

– Защо? Това няма ли да е по-безопасно, отколкото да преследваме Ра'зак.

– Ако отидем при тях, ще се забъркаш в техните игри. Водачите им ще те пращат на мисии само за да се изтъкнат пред другите. Искам да си добре подготвен, преди да отидем там. Докато трае преследването, поне не се притеснявам, че някой може да те отрови. А и ще ти е по-интересно, докато те обучавам. Туата ду оротрим е степен на твоите умения, до която скоро ще стигнеш. Ще ти помогна да намериш убийците на чичо си, защото и аз имам да разчиствам сметки с тях. Но след това ще ти се наложи да направиш избор.

– Какъв? – попита предпазливо Ерагон.

– Ако убиеш Ра'зак, ще трябва или да избягаш в Сурда и да се присъединиш към Варден, или да помолиш краля за милост. Дори да не ги убиеш, вероятно пак ще се наложи да избираш.

Ерагон знаеше, че най-доброто убежище щеше да бъде при Варден, но не му се искаше да прекара целия си живот във война. Внимателно обмисли думите на Бром, като се стараше да ги погледне от всички страни.

– Все пак не ми обясни откъде знаеш толкова много за драконите.

– Наистина. Това обаче ще остане за друг път.

„Защо аз?“ Какво го правеше толкова специален, че да стане Ездач?

– Виждал ли си майка ми?

– Да.

– Как изглеждаше?

– Беше пълна с достойнство и гордост – въздъхна старецът, – също като Гароу. Може би това ѝ докара всичките неприятности. Винаги се опитваше да помага на бедните и нещастните, независимо в какво състояние се намираше тя самата.

– Добре ли я познаваше?

– Достатъчно добре, че да ми липсва, когато замина.

Младежът си спомни как беше мислил, че Бром е просто един старец, който разказва истории. Осъзна колко наивен е бил. Разказа

наученото на Сапфира. Беше й интересно, макар че се разстрои, като научи, че е била в ръцете на Галбаторикс.

– Не се ли радваш, че се махна от Карвахол? Ако беше останал, щеше да пропуснеш цял куп приключения.

Когато спряха за вечеря, Ерагон остави Бром и отиде да потърси вода. Търкаше ръце да се стопли, като се заслушваше за шума на някоя рекичка.

Отдалечи се от лагера и откри едно поточе. Някаква необичайна следа на другия бряг привлече вниманието му. Ерагон реши да задоволи любопитството си и прескочи потока. Падна върху една мокра скала и кракът му се подхлъзна на покриващия я мъх. Той се опита да омекоти падането си с ръце, но чу някакво пукане в дясната си китка при удара в земята.

Очите му се изпълниха със сълзи от внезапната болка, а от устата му излетя цял куп ругатни.

– *Ерагон! Какво става?*

– *Счупих си ръката, ама че тъпо паднах.*

– *Идвам!*

– *Не, недей, ще се оправя. Не идвай. Дърветата са твърде нагъсто, за да минеш през тях.*

Сапфира му изпрати образ как изтръгва дърветата, за да се добере до него.

Ерагон изръмжа и се изправи. Отпечатъкът се намираще съвсем наблизко и беше оставен от тежък, подкован ботуш. Спомняше си за тези следи, които бяха пръснати около Язуак. Ургал! Трябваше да се махне оттук, защото нямаше меч, а не можеше да стреля с една ръка.

– *Сапфира! Ургали! Пази Бром!*

Младежът прескочи потока и се затича към лагера, стиснал дръжката на ножа си. „Дано да е само един!“

Достигна бивака и приклекна, за да избегне опашката на Сапфира.

– *Ей, стига! Аз съм!*

– *Опа.* – Сапфира беше скръстила криле пред гърдите си като стена.

– *Опа ли?* – изръмжа Ерагон. – *Щеше да ме убиеш! Къде е Бром?*

– *Тук съм – чу се гласът на стареца иззад крилете.* – *Кажи на лудия си дракон да ме пусне, че не иска да ме слуша.*

– *Пусни го. Не му ли обясни?*

– *Не. Ти каза да го пазя.* – Тя вдигна криле и Бром се измъкна.

– Открих следа от ургал. Оставена е преди малко.

– Оседлавай конете. Трябва да тръгваме.

– Старецът загаси огъня, но забеляза, че Ерагон не помръдва.

– Какво ти е на ръката?

– Счупих си китката.

Бром изруга и оседла Кадок.

– Ще трябва да я шинираме, когато спрем. Опитай се да не мърдаш много – каза старецът и се обърна към Сапфира: – Вече е почти тъмно, така че лети над нас. Ако ургалите се покажат, ще размислят, преди да ни нападнат.

– Дано, иначе няма да могат да мислят никога повече.

Ставаше все по-тъмно и конете бяха уморени, но те ги пришпорваха непрекъснато. Ръката на Ерагон беше подута и почервеняла. На около миля от лагера Бром се спря.

– Слушай. – Младежът се ослуша и долови звука на рог в далечината.

– Сигурно са открили бивака и следите на Сапфира. Сега вече ще ни преследват. Никога не оставят плячката да им се измъкне. Още два рога прозвучаха, този път по-наблизо.

– Трябва да бягаме – каза Бром и повика Сапфира. – Остави Кадок и тръгвай с нея. Така ще е по-безопасно.

– Ами ти?

– Ще се оправя някак. Тръгвай!

Ерагон се качи на Сапфира и се издигна над галопиращите коне. Роговете се дочуха още няколко пъти, след което прекъснаха. Бром пришпорваше конете с всички сили.

„Къде ли отидоха ургалите?“ – чудеше се Ерагон. Зовът се разнесе отново, но този път от по-далечно разстояние. Той въздъхна и забеляза Бром да забавя ход на земята.

– Беше на косъм – обърна се младежът към дракона.

– Да, но не бива да спираме, докато – Сапфира беше прекъсната от звука на рог, който долетя от земята под тях. Ерагон подскочи от изненада, а Бром отново пришпори Снежноплам. Ургалите изскочиха на пътя и започнаха бързо да скъсяват разстоянието.

– *Трябва да направим нещо!* – възкликна Ерагон.

– *Какво?*

– *Кацни пред тях!*

– *Да не си полудял?*

– *Призemi се! Знам какво правя. Няма време. Ще настигнат Бром.*

– *Добре.*

Сапфира прелетя над ургалите, завъртя се и кацна. Ерагон докосна

енергията в съзнанието си и се приготви да я използва.

Ургалите извикаха стреснато и дръпнаха юздите на конете си, след което измъкнаха оръжия. На лицата им беше изписана нечовешка омраза. Бяха дванайсет, все здрави и безумно грозни. Ерагон се учуди, че не побягнаха. Беше се надявал, че видът на дракона ще ги уплаши. „Какво чакат? Ще ни нападат ли или не?“

– Господарят ни иска да говори с тебе, човеко! – извика най-едрият от ургалите с дълбок глас.

– *Това е капан. Не го слушай.*

– *Нека поне да разберем какво се опитва да каже.*

– Кой е твоят господар?

– Жалък червей като тебе не заслужава да чуе името му. Той управлява земята и небето. Ти си само пращинка за него. Но все пак трябва да те заведем жив. Радвай се!

– Няма да тръгна с вас. На каквото и да служите – Сянка, ургал или някакво друго чудовище, – кажете му, че нямам желание да говоря с него.

– Правиш грешка. Невъзможно е да му избягаш. Рано или късно ще застанеш пред него. Ако се съпротивляваш, ще изкараш последните си мигове в агония.

Ерагон се учуди кой ли е събрал ургалите под едно знаме. Дали пък не се появяваше нова сила освен Империята и Варден?

– Задръж си предложението. Не можеш да ме уплашиш.

– Тогава ще трябва да те завлечем насила! – Водачът на ургалите махна с ръка и чудовищата се впуснаха в атака.

– Джиерда! – изкрещя Ерагон и вдигна дясната си длан.

Сапфира се опита да го предупреди, но беше късно. Ярки лъчи пронизаха ургалите и ги запратаха бездиханни към близките дървета.

Ерагон почувства как силата му изтича и се свлече на земята. Осъзна, че е отишъл твърде далеч. Енергията, която беше изразходвал, щеше да се окаже прекалено много. Със замъглен поглед забеляза един от ургалите, който се приближаваше към Сапфира. Опита се да я предупреди, но не можа. Чудовището се промъкна и вдигна меч. Драконът се завъртя светкавично и го разкъса, като опръска земята с кръв.

Сапфира се наведе над Ерагон, вдигна го внимателно с ноктите си и полетя. Той изпадна в унес и не усети кога са кацнали. Чу гласа на Бром, но не разбра думите и скоро потъна в тежък сън.

ПРЕКРАСНО ВИДЕНИЕ

Ерагон се завъртя под завивките и бавно отвори очи. „Как попаднах тук?“ Младежът отметна одеялото и почувства нещо твърдо на дясната си ръка. Опита да помръдне китката си и извика от болка. „Ургалите!“

Лежеше на една полянка и бе съвсем сам. В единия край беше запален малък огън, на който се подгриваше съд със задушено. Ерагон се надигна, но се почувства страшно премаял. Ръката му бе шинирана с тежка пръчка. „Къде ли са другите?“

Опита да се свърже със Сапфира, но не можа да я достигне. Почувства се нечовешки гладен и се зае със задушено. След като го изяде, реши да потърси още храна, но откри, че дисагите липсват, заедно с ковете и седлата. „Странна работа“.

Нямаше какво да стори, затова се облегна на едно дърво и се загледа в облаците. Изминаха няколко часа, но от Бром и Сапфира нямаше следа. „Дано не се е случило нещо лошо“.

С напредването на следобед сауката го налегна по-силно и той реши да се поразходи в гората. Когато се умори, седна под една ела и погледът му спря върху един вдлъбнат камък, в който се беше събрала дъждовна вода. Тя му припомни думите на Бром за гадаенето.

„Дали не мога да видя къде е Сапфира? Бром каза, че това изисква доста енергия, но аз съм по-силен от него“.

Той затвори очи и започна да оформя образа на дракона. Когато реши, че си е спомнил всички подробности, изрече Драумр копа и погледна към вдлъбнатината.

Повърхността стана гладка и сякаш замръзна, а отраженията изчезнаха. След това се появи блещукащият образ на Сапфира. Около нея не се виждаше нищо, но личеше, че е във въздуха. На гърба ѝ седеше Бром, препасан с меч. Ерагон остави видението да избледнее. „Изглежда, в момента не ги застрашава нищо“.

Той си даде няколко минути почивка и реши да провери братовчед си. Водата отново застина. Роран седеше на някакъв невидим стол. Също като при Сапфира, всичко около него беше бяло. Изражението му се беше променило и той изглеждаше почти като Гароу.

„Дали се намира в Теринсфорд? Определено е някъде, където не съм бил“.

Ерагон усети, че се изпотява от поддържането на магията и си

направи по-дълга почивка. След това му хрумна една твърде странна мисъл.

„Какво ще стане, ако се опитам да видя нещо, което аз съм си измислил или съм сънувал? Може би ще покаже как изглежда съзнанието ми“. Идеята беше твърде изкусителна, за да я зарече. Младежът коленичи за пореден път над водата. „Какво ли да потърся?“

Помисли за няколко неща, но ги отхвърли. Тогава се сети за жената в килията. След като си припомни сцената, той произнесе думите и зачака нетърпеливо. В началото не се случи нищо, но после водата потъмня. Появи се пламък на свещ, който осветяваше каменна килия. Жената от съня му лежеше свита в единия ъгъл. Тя вдигна глава, отмятайки черната си коса назад и погледна към Ерагон. Младежът потръпна, когато очите им се срещнаха. В този момент жената се свлече на пода.

Водата отново стана прозрачна, а Ерагон се отдръпна назад, като дишаше тежко.

„Това е невъзможно. Тя не може да е истинска. Та аз само я сънувах! А и как бих могъл да видя подземие, в което никога не съм влизал?“

Той поклати глава, като се чудеше дали и някои от другите му сънища не са били видения за нещо истинско.

Мислите му бяха прекъснати от ритмичния плясък на крилетата на Сапфира. Младежът се отправи бързо назад и се върна на полянката точно когато драконът кацаше. Бром се смъкна от седлото с измъчено изражение. Мечът му беше покрит с кръв.

– Какво стана? – попита Ерагон, притеснен, че приятелят му може да е ранен.

– Какво стана ли? – изръмжа старецът. – Мъча се да оправя бъркоитиите, които предизвика. Имаш ли представа какво стори с малката си хитрост?

– Попречих на ургалите да те хванат.

– Да, но почти се самоуби! Спиш от два дена. Дванайсет ургала. Дванайсет! И ти реши да ги хвърлиш почти до Теирм? Въобще нямаш акъл! Можеше просто да им пратиш по един камък в главата. Но не, ти предпочете да ги зашеметиш, за да може да избягат по-късно. Прекарах последните два дена в опит да ги достигна. Дори с помощта на Сапфира изтървах трима!

– Не исках да ги убивам.

– Убиването не те притесни в Язуак.

– Тогава няха избор, пък и не можех да контролирам силата си.

Сега ми се стори твърде неприятно.

– Неприятно! – кресна Бром. – Какво му е неприятното? Те нямаше да те пощадят. И защо, защо въобще им се показа?

– Ти твърдеше, че вече са видели следите на Сапфира. Нямаше за какво да се крия.

– Казах, че може би са видели следите. Не знаехме със сигурност. Възможно е да са смятали, че преследват обикновени пътници. Но след като се приземи отгоре им и ги остави живи, вече половината страна ще научи за тебе. Въобще не заслужаваш да се наричаш Ездач, хлапе!

Бром седна до огъня и се зае да почиства меча си. Ерагон се опита да поговори със Сапфира, но тя упорито мълчеше.

– Едва ли ще помогне, но искам да кажа, че съжалявам.

– Думите не могат да променят случилото се. – Старецът въздъхна и остави меча. – Направи лош избор, който може да има опасни последици. За малко да умреш. Да умреш! Не е зле да помислиш. Не случай-но се раждаме с мозък в главата, а не с камъни.

– Всъщност не е толкова зле. Ургалите знаеха за мене и имаха заповед да ме пленят.

Бром ококори очи от изненада и захапа незапалената си лула.

– Прав си, не е толкова лошо, колкото си мислех. Много по-зле е! Сапфира ми каза, че си говорил с тях, но не ми спомена за заповедта. – Старецът изслуша внимателно обяснението на Ерагон. – Значи си имат някакъв водач?

Младежът кимна.

– И ти просто така отхвърли исканията му, обиди го и нападна подчинените му? Наистина не може да стане по-зле. Ако беше убил ургалите, можеше и да минеш незабелязано, но вече няма начин. Поздравления, успя да настроиш срещу себе си едни от най-могъщите създания в Алагезия.

– Добре де, сгреших.

– Да, сгреси – кимна Бром. – Повече се тревожа за това кой е този водач.

– Какво ще правим сега?

Последва дълго, тягостно мълчание.

– Ръката ти ще оздравее за около две седмици. Тъкмо ще имам време да ти набия малко чувство за отговорност в главата. Предполагам, че вината е отчасти моя. Учих те как да правиш нещата, а не кога трябва. Понякога има нужда от съобразителност, която определено ти липсва. Цялата магия на Алагезия няма да ти помогне, ако не знаеш кога да я

използваш.

– Но все пак ще продължим към Драс-Леона, нали?

– Да, може да потърсим Ра'зак, но няма смисъл да ги намираме, ако не си оздравял. В състояние ли си да яздиш?

– Мисля, че да.

– Добре, тогава ще успеем да изминем няколко мили, докато се стъмни.

– Къде са Кадок и Снежноплам?

– В края на гората. Оставих ги да пасат на воля.

Докато отиваха към конете, Сапфира се обърна към Ерагон:

– Ако ми беше казал какво мислиш да правиш, нямаше да ти позволя. Щях да настоявам да убием ургалите. Съгласих се само защото смятах, че знаеш какво вършиш.

– Не искам да го обсъждаме.

– Както желаеш.

Ездата бе тежка и мъчителна. Ако беше сам, Ерагон щеше да спре, но не смееше да се оплаква в присъствието на Бром. Старецът започна да го изпитва за различни ситуации, включващи ургали, магия и Сапфира. Младежът откри, че е възможно да измъчват едновременно тялото и ума му, сгреша повечето от отговорите и се ядоса.

– Не беше зле като за начало – заяви Бром, когато спряха, но Ерагон усети разочарование в гласа му.

МАЙСТОП НА МЕЧА

На другия ден беше по-лесно и за двамата. Ерагон се чувстваше по-добре и успя да отговори правилно на повечето въпроси. След трудните упражнения той спомена за това, че е открил жената от сънищата си.

– Сигурен ли си, че беше в килия? – подръпна брадата си Бром.

– Да.

– Успя ли да видиш лицето ѝ?

– Не много добре. Светлината бе слаба, но със сигурност жената беше красива. Странно е, че видях очите ѝ. Тя също погледна към мене.

– Доколкото ми е известно, никой не може да усети, че го наблюдават – поклати глава Бром.

– Знаеш ли коя е? – попита Ерагон с нетърпение.

– Не съм сигурен. Имам някои догадки, но не изглеждат твърде вероятни. Този твой сън е много странен. Явно докато си спал, си наблюдавал нещо, което преди това не си виждал, и то без да произнасяш необходимите думи.

– Може би, за да разбулим тази загадка, трябва да претърсим всички затвори и да открием жената.

Идеята всъщност му се стори доста добра, но Бром само се засмя и продължи напред.

Напрегнатите тренировки с Бром запълваха почти всеки час, докато дните бавно отминаваха. Заради шината на китката си Ерагон беше принуден да се дуелира с лявата ръка. Не след дълго с нея той бе почти толкова добър, колкото и с дясната.

Когато прекосиха Гръбнака и слязоха в равнините, откриха, че пролетта е настъпила. Голите дървета цъфтяха в различни цветове, а по земята никнеха нови стръкове трева.

Пътниците се спускаха на югоизток покрай бреговете на Тоарк. Реката ставаше все по-широка, подхранвана от множество притоци. Когато достигна широчина от една левга, Бром посочи към един малък остров, издигнат над водата.

– Близо сме до езерото Леона. На около две левги оттук.

– Ще стигнем ли, преди да се е стъмнило?

– Можем да опитаме.

Скоро се смрачи, но бледата луна им стигаше, за да следват пътя. Езерото се разстла пред тях като тънък сребърен лист. Водата беше

толкова спокойна и гладка, че изглеждаше като замръзнала. Сапфира лежеше на каменистия бряг, разперила крилата си, за да изсъхнат. Ерагон я поздрави и тя каза:

– *Водата е дълбока, чиста и прохладна.*

– *Може би ще я пробвам утре* – отвърна той.

Направиха лагер под няколко дървета и скоро заспаха.

Ерагон се разбуди на зазоряване, защото искаше да види изгрева. Лекият вятър образуваше малки вълнички.

– *Сапфира, къде си? Хайде да се позабавляваме!* Младежът скочи на гърба ѝ и двамата полетяха над водата.

– *Искаш ли да се изкънем?* – попита Ерагон.

– *Дръж се!* – Сапфира прибра криле и се гмурна към вълните.

Ледената вода остави Ерагон без дъх и почти го свали от гърба на дракона. Той направи усилия да се задържи, докато се издигаха към повърхността.

– *Готов ли си?*

Младежът кимна и пое дълбоко дъх. Този път се гмурнаха по-внимателно. Водата беше бистра и през нея се виждаше добре. Сапфира се извиваше и плуваше с грацията на змиорка. Ерагон си представи, че язди някое от легендарните морски чудовища.

Точно когато въздухът му беше на свършване, Сапфира изви гръб и се изстреля нагоре сред фонтан от пръски, а после с няколко маха на крилете си набра височина.

– *Уха! Това беше невероятно!*

– *Да. Жалко, че не си в състояние да задържаш дъха си за по-дълго време.*

– *Какво да се прави.*

Дрехите му бяха мокри и скоро му стана студено. Шинираната ръка го сърбеше досадно. Щом се изсуши, с Бром оседлаха конете и поеха покрай езерото, а Сапфира летеше около тях и се гмуркаше във водата.

Преди вечеря Ерагон затъпи острието на Зар'рок, готвейки се за редовните упражнения. И двамата с Бром не помръдваха: всеки изчакваше другият да нападне първи. Младежът се огледа за нещо, което да му донесе предимство, и забеляза една съчка край огъня.

Наведе се, грабна дървото и го запрати към Бром. Старецът отскочи встрани и се втурна напред, като размахваше меч си. Ерагон приклезна, а острието изсвистя над главата му. Той изръмжа и подсече Бром изненадващо.

Двамата паднаха на земята и започнаха да се борят кой да остане

отгоре. Ерагон се претърколи и замахна към пищяла на противника си. Бром блокира с дръжката на оръжието си и скочи на крака. Младежът се завъртя и опита серия от бързи удари. Старецът ги отбиваше успешно, но си личеше, че се уморява.

Ерагон усети, че схватката се променя. С всеки следващ удар печелеше надмощие. Бром вече го блокираше все по-трудно, а вените на челото му бяха изпъкнали от напрежение. Ерагон придоби самочувствие и с едно бързо движение изби меча на стареца и опря Зар'рок в гърлото му.

Младежът свали ръката си и се отдръпна. За първи път побеждаваше Бром без никакви хитрини. Старецът се наведе и прибра своя меч в ножницата.

– За днес стига.

– Но ние току-що започнахме.

– Нямам на какво повече да те науча. От всички бойци, които познавам, само трима можеха да ме победят по този начин, а едва ли някой от тях щеше да успее с лявата ръка. Наистина, не съм толкова млад като преди, но ти със сигурност си много талантлив и умел.

– Това означава ли, че няма да се бием повече?

– О, няма да се измъкнеш толкова лесно – засмя се Бром. – Но вече ще караме по-леко. Няма да е толкова страшно, ако пропуснем някое упражнение. Запомни едно: ако някога се биеш с елф, без значение дали е мъж, или жена, знай, че нямаш шанс. Те, както драконите и другите магически същества, са много по-силни от нас. Дори най-слабият елф ще се справи с лекота с тебе. Същото се отнася и за Ра'зак. Те се уморяват много по-бавно от хората.

– Има ли някакъв начин да им бъда равностоен? – попита Ерагон и седна до Сапфира.

– Добър бой.

Бром също приседна и сви рамене.

– Има няколко, но още не са за тебе. С магия можеш да победиш повечето магически създания, но не и най-силните. За тях ще ти трябва помощта на Сапфира и голяма доза късмет. Не забравяй, че магическите създания си служат с магия по-добре от хората.

– А как да се бия с магии? – попита Ерагон.

– Какво имаш предвид?

– Ами представи си, че ме нападне Сянка. Как да блокирам нейните магии? Повечето заклинания действат мигновено и няма да имам време да реагирам. А дори да имам, с какво точно ще се противопоставя?

Трябва да знам намеренията ѝ още преди да ме е нападнала. Не ми е много ясно как ще стане. Който удари пръв, ще спечели.

– Това, за което говориш, така нареченият „магьоснически дуел“, е нещо много опасно. Не си ли се чудил как Галбаторикс е успял да победи всички Ездачи само с помощта на десетина предатели?

– Никога не съм се замислял – призна Ерагон.

– Има няколко причини. Повечето ще ги научиш скоро, но основната е, че кралят е специалист в проникването в чужди съзнания. Разбих ли, в магьосническия дуел има няколко строги правила, които трябва да се спазват, иначе и двамата противници ще загинат. Никой не използва магия, докато не успее да проникне в съзнанието на врага си.

Сапфира обвини опашката си около Ерагон и попита:

– *А защо трябва да се чака? Когато противникът разбере, че си го атакувал, вече ще е много късно да реагира.*

Ерагон изказа нейния въпрос на глас.

– Не, няма да е късно – поклати глава Бром. – Ако сега изненадващо те нападна, ще умреш със сигурност, но в краткия момент, преди да те унищожи, ще имаш възможност за контраатака. Затова никой не напада, преди да пробие защитата на противника си, освен, ако не е решил да се самоубива.

– Тогава какво става?

– След като влезеш в съзнанието на противника си, вече е лесно да предвидиш действията му и да ги предотвратиш. Естествено, възможно е да не успееш, ако не знаеш с какво заклинание да го спреш. Нужна е изключителна съобразителност. За да можеш да се защитиш, трябва да си наясно с природата на силите, които са насочени срещу тебе. Ако те атакуват с топлина, трябва да знаеш дали е чрез въздух, светлина или нещо друго. Само тогава можеш да спреш нападението, като например охладиш нагорещения материал.

– Звучи доста трудно.

– Невероятно трудно е. Хората рядко оцеляват повече от няколко секунди. Очаква те бърза смърт, ако нямаш необходимите умения. Когато напреднеш малко, ще започна да те обучавам. Дотогава, ако се изправиш пред магьосник, по-добре бягай колкото се може по-бързо.

МРЪСОТИЯТА НА ДРАС-ЛЕОНА

Обядваха във Фасалофт – малко селце на брега на езерото. Докато се хранеха в местната странноприемница, Ерагон внимателно се вслушваше в клюките и остана доволен, че нямаше никакви слухове за него и Сапфира.

Пътят, по който вървяха, ставаше по-лош – каруците, които минаваха по него, бяха изровили дълбоки коловози. Често срещаша хора и се налагаше Сапфира да се крие през деня и да ги настига нощем.

Няколко дни се спускаха на юг, по брега на Леона. Ерагон вече се чудеше дали изобщо ще пристигнат и много се зарадва, когато срещнаха един пътник, който им обясни, че до града остава около ден езда.

На следващата сутрин Ерагон се събуди рано. Мислено стисна палци с надеждата, че приближава последната схватка с Ра'зак.

– *И двамата трябва да внимавате. Може да има шпиони, които да търсят хора с вашето описание* – напомни му Сапфира.

– *Ще направим всичко възможно да не изглеждаме подозрителни* – увери я момчето.

Сапфира наведе глава и срещна погледа му.

– *Известно ти е, че няма да мога да ви помогна, ако се случи нещо. Няма да успя да стигна навреме, а и няма да оцелея в тесните улици. Стой край Бром, той знае какво прави.*

– *Знам.*

– *Ще отидеш ли с Бром при Варден? След като убиете Ра'зак, той ще поиска да те заведе там. А при положение, че кралят ни преследва, може би това ще е най-безопасното място.*

– *Не искам да се бия непрекъснато, както правят Варден. Животът е нещо повече от постоянна война. Ще имаме време да помислим, когато приключим с отмъщението.*

– *Не бъди толкова сигурен* – отбеляза Сапфира, отдели се и побърза да се скрие, докато дойде нощта.

Пътят беше претъпкан от фермери, които носеха продукцията си към пазара в Драс-Леона. Бром и Ерагон забавиха ход, защото каруците им пречеха.

Въпреки че се виждаше дим, трябваше да изминат още една левга, докато съзрат първите сгради. За разлика от добре планирания Теирм, Драс-Леона изглеждаше като объркан лабиринт на брега на езерото.

Къщите бяха порутени, а уличките – тесни и криви. Центърът на града бе ограден с мръсна стена от глинени тухли.

Няколко мили на изток се извисяваше скалиста планина, подобна на кошмарен кораб. Почти вертикалните ѝ стени стърчаха като забита в земята кост.

– Това е Хелгринд – посочи Бром, – първоначалната причина за възникването на града. Хората били заплени от скалата, въпреки че изглежда злокобно. А сега трябва да намерим центъра.

Докато се приближаваха към града, Ерагон забеляза, че най-високата сграда е катедрала, чиято форма напомняше на Хелгринд, особено когато я огряваха слънчевите лъчи.

– Кого почитат тук?

– Молят се на Хелгринд – отвърна намръщен старецът. – Религията им е доста жестока. Пият човешка кръв и правят ужасни жертвоприношения. Свещениците често си отрязват по някой крайник, защото вярват, че колкото повече кости отдадеш, толкова по-малко си свързан със смъртния свят. През повечето време спорят кой от трите върха е най-висок и важен и дали най-ниският трябва да бъде почитан.

– Звучи ужасяващо – потръпна Ерагон.

– Да, но не го казвай на висок глас, за да не се разделиш и ти набързо с някоя част от тялото си. Пред портите на Драс-Леона се беше скупчила огромна тълпа. Двайсетина войници оглеждаха внимателно влизащите, но пуснаха Бром и Ерагон, без да ги спират.

Къщите зад градските стени бяха високи, за да компенсират липсата на пространство. Те се надвесваха над тесните улички и закриваха небето, така че беше трудно да се каже дали е ден или нощ. Повечето сгради бяха направени от някаква тъмна дървесина, което придаваше на града допълнително мрачно излъчване. Въздухът миришеше на канал, а улиците бяха мръсни.

Парцаливи деца тичаха между къщите и се боричкаха за парчета хляб. Около портите бяха насядали сакати просяци. Письците им звучаха като някакъв прокълнат хор. „У дома дори животните живеят по-добре“.

– Не ми се стои тук – заяви Ерагон, потресен от гледката.

– Нататък става по-добре – отвърна Бром. – Първо трябва да намерим странноприемница и да обмислим какво ще правим. Драс-Леона е опасно място дори за най-предпазливите. По-добре да не стоим на улицата дълго.

Ерагон остана изненадан, когато видя, че в центъра на града

къщите изглеждат значително по-добре. „Как може тези хора да живеят спокойно, докато около тях цари такава мизерия?“

Установиха се в „Златното кълбо“ – евтина, но сравнително прилична странноприемница. Стаята беше малка, с тясно легло, масичка и съд за измиване. Ерагон хвърли един поглед на матрака и се намръщи.

– Ще спя на пода. Тук сигурно има достатъчно буболечки, за да ме изядат жив.

– Както искаш, аз пък няма да ги лишavam от хапване – отвърна Бром и остави багажа си на леглото.

Младежът седна на пода и свали лъка си.

– Сега какво ще правим?

– Ще намерим храна и бира. След това ще спим. Утре почваме да търсим Ра'зак. Каквото и да стане, дръж си устата затворена. Ще се наложи да се изнесем бързо, ако се издадем с нещо.

Храната не беше много хубава, но за сметка на това в кръчмата имаше превъзходна бира. Когато се качиха в стаята, главата на Ерагон бе приятно замаяна. Той постла одеялата си на пода и легна, а Бром се строполи в кревата. Преди да заспи, младежът се свърза със Сапфира:

– *Ще останем няколко дена, но няма да се мотаем колкото в Терирм. Когато ги открием, маже да ни помогнеш. Ще говорим на сутринта. Сега не ми се мисли много.*

– *Ти си тиян.*

Ерагон помисли за момент и се съгласи, че Сапфира е права. Той почувства неодобрението ѝ, въпреки че тя само отбеляза:

– *Няма да ти завиждам утре.*

– *Ти не, но Бром ще ми завижда. Той изпи два пъти повече от мене.*

ПО СЛЕДИТЕ НА МАСЛОТО

На сутринта Ерагон се събуди с главоболие и махмурлук. Забеляза как един плъх прибяга по пода и дочу гласа на Сапфира:

– *Как се чувстваме?*

Младежът реши да не ѝ обръща внимание. Малко по-късно и Бром се надигна с намръщено изражение. Той натопи главата си в легена със студена вода и излезе от стаята. Ерагон тръгна след него.

– Къде отиваш?

– Да се възстановя.

– И аз ще дойда.

Младежът откри, че Бром се възстановява, като редува горещ чай и студена вода, обилно разредени с бренди. Когато се върнаха в стаята, и двамата се чувстваха по-добре.

Бром препаса меча си и приглади краищата на робата си.

– Първо внимателно ще зададем няколко въпроса. Ще разберем къде е доставено маслото и какво се е случило с него. Вероятно при транспортирането му е имало войници и работници. Трябва да намерим някой от тях.

Те напуснаха „Златното кълбо“ и започнаха да обикалят складовете. В центъра на града улиците се събираха и водеха към дворец, построен от гладки гранитни блокове. Той се намираше на хълм и се извисяваше над всички сгради, с изключение на катедралата. Площадът беше покрит със седефена мозайка, а някои от стените бяха облицовани със злато. В специални ниши бяха поставени черни статуи. На всеки метър имаше стражи, които гледаха внимателно минаващите.

– Кой живее там?

– Маркос Табор, управителят на града. Той отговаря само пред краля и пред собствената си съвест, която обаче едва ли съществува – отвърна Бром. До обед не бяха научили нищо и спряха, за да се нахранат.

– Градът е твърде голям. Трябва да се разделим. Ще се срещнем привечер в „Кълбото“. – Старецът погледна смръщено Ерагон. – Надявам се, че няма да направиш някоя глупост.

– Няма – обеща младежът.

Бром му подаде няколко монети и се отдалечи в обратната посока.

През останалата част от деня Ерагон обикаляше и говореше с работници и продавачи, опитвайки се да е максимално мил и

очарователен. Никои не знаеше за маслото. Където и да отидеше, катедралата висеше заплашително над него. Сякаш нямаше начин да избяга от мрачния ѝ взор.

Най-накрая откри мъж, който беше помагал при транспортирането на маслото и си спомняше къде е закарано. Младежът отиде да види къде е сградата и се върна в „Златното кълбо“. Бром се появи след около час; изглеждаше много уморен.

– Откри ли нещо? – попита Ерагон.

Старецът отметна бялата си коса назад.

– Дочух доста интересни работи и не на последно място това, че Галбаторикс ще посети Драс-Леона след около седмица.

– Какво? – възкликна Ерагон.

– Май Табор е превишил правомощията си и кралят идва да му даде урок. Напуска Уру'баен за първи път от десет години.

– Дали е разбрал за нас?

– Разбира се, но със сигурност не му е известно къде се намираме. Ако знаеше, вече щяха да са ни заловили. Както и да е. Независимо какво ще правим, трябва да сме приключили, преди Галбаторикс да е пристигнал. В никакъв случай не бива да сме на по-малко от двайсет левги от него. Но поне Ра'зак със сигурност ще са тук, за да подготвят посещението му.

– Искам да ги пипна – сви юмруци Ерагон, – но не и да се бия с краля. Вероятно ще ме разкъса на парчета.

– Браво, взел си да се замисляш. И си прав, наистина нямаш шанс срещу него. Кажи сега какво научи днес, да видим дали ще съвпадне с моите открития.

– Говорих с един мъж, който знаеше къде е закарано маслото. Един малък склад. Но не разбрах нищо друго, което да ни е от полза.

– Моят ден беше малко по-плодотворен. И аз чух същото, така че отидох в склада и поговорих с работниците. Не беше трудно да ги забалмосам и те да разкрият, че маслото е занесено в двореца.

– И след това дойде тук.

– Не – поклати глава Бром. – Не ме прекъсвай. След това отидох в двореца и се представих за бард, за да си издействам покана в помещенията на прислугата. Няколко часа обикалях, като забавлявах слугините с песни и истории. – Бром бавно напълни лулата си и продължи: – Наистина е забележително колко неща научават тези хора. Представи си, един от благородниците има три любовници, които живеят в едно и също крило на двореца. Освен клюките обаче, успях да разбера и къде са

пратили маслото от двореца.

– Къде? – попита Ерагон нетърпеливо.

Бром запали лулата си и направи няколко кръгчета от дим.

– Извън града, разбира се. При всяко пълнолуние изпращат двама роби с провизии в подножието на Хелгринд. Когато маслото от Сеитр пристигне в Драс-Леона, го прибавят към провизиите. Робите не се завръщат, а ако някой ги проследи, също изчезва.

– Мислех, че Ездачите са забранили търговията с роби.

– Да, но кралят я възобнови отново.

– Значи Ра'зак се крият в Хелгринд – предположи Ерагон.

– Или някъде наблизо.

– При положение, че се намират в Хелгринд, те са или в подножието, където има охрана, или някъде нависоко, където само техните летящи чудовища и Сапфира могат да достигнат. Ако ние с моя дракон прелетим около планината, Ра'зак ще ни видят, както и половината град.

– Да, това е проблем – съгласи се Бром.

– Ами ако заемем местата на робите? Пълнолунието е другата седмица. Така ще успеем да се приближим, без да ни забележат.

– Това е някаква възможност, но е доста рисковано. Ако убиват робите от разстояние, няма да успеем да сторим нищо.

– Не знаем дали въобще убиват робите – отбеляза Ерагон.

– Сигурен съм, че не ги оставят живи. Но все пак идеята е интересна. При положение, че Сапфира се скрие наблизо. Може и да се получи. Но трябва да действваме бързо, преди да е дошъл кралят.

– Да отидем до Хелгринд и да поогледаме. Би било добре да го видим първо на дневна светлина, за да не се изненадаме после от нещо.

– И дотам ще стигнем. Утре ще се върна в двореца и ще разузная доколко е възможно да се разменим с робите. Трябва да внимавам, за да не предизвикам подозрения.

– Не мога да повярвам, че ги открийме – каза тихо Ерагон. Пред очите му се мярна изгорената ферма и мъртвият Гароу.

– По-грудното все още предстои, но днес се справихме добре. Ако съдбата ни се усмихне, ти ще получиш своето отмъщение, а Варден ще се отърват от много опасни неприятели. Какво ще стане след това, вече ще зависи от тебе.

Ерагон разтвори съзнанието си и се свърза със Сапфира.

– *Намерихме леговището им!*

– *Къде?*

Той набързо ѝ предаде какво бяха открили.

– Хелгринд – каза драконът замислено. – *Подходящо място.*

– *След като свършим, може да се приберем в Карвахол.*

– *Какво искаш? Да се върнеш към предишния си живот? Знаеш, че е невъзможно, така че спри да тъгуваш. Скоро ще трябва да решиш какво да правиш – дали да се криеш до края на живота си, или да помагаш на Варден. Нямаш други възможности, освен, ако не се съюзиш с Галбаторикс, а това аз няма да го приема никога.*

– *Ако трябва да избирам, знаеш, че ще свържа съдбата си с Варден.*

– *Знам, но исках да те чуя да го казваш.*

Сапфира го остави да размишлява над думите ѝ.

КУЛТЪТ НА ХЕЛГРИНД

Ерагон се събуди и откри, че е сам в стаята. На стената имаше съобщение, надраскано с въглен.

Ерагон, Няма да се върна до вечерта. Оставил съм ти малко пари под матрака. Разходи се из града, забавлявай се, но гледай да не се навиваш на очи!

Бром.

Не ходи в двореца. Не забравяй да си носиш навсякъде лъка! Дръж го в готовност.

Младежът изтри надписа, взе монетите и препаса лъка си на рамо.

„Омръзна ми постоянно да ходя въоръжен“.

Излезе от „Златното кълбо“ и тръгна безцелно по улиците. В Драс-Леона имаше много магазини, но нито един от тях не беше толкова интересен като магазина на Анджела. Понякога, докато гледаше мрачните къщи, му се приискваше да напусне града. Когато огладня, купи хляб и парче сирене и ги изяде накрак.

По-късно, когато възобнови безцелните си обиколки, вниманието му беше привлечено от един глас, който обявяваше списък с цени. Ерагон се приближи и попадна на малък площад с дървена платформа на него. На платформата стояха десетина души, а наоколо се беше струпала тълпа от богато облечени хора.

„Къде ли е стоката?“

Търговецът свърши с четенето и махна на някакъв млад мъж да се качи при него. Краката и ръцете на човека бяха оковани.

– Ето го и първия в списъка. Здрав мъж от пустинята Хадарак, хванат преди месец, в чудесно състояние. Вижте мускулите му, як е като бик! Ще е чудесен за телохранилел или за тежък труд, ако му нямате доверие. Освен това е страшно умен, стига, разбира се, да го научите да говори на цивилизован език!

Тълпата се засмя, а Ерагон стисна зъби гневно. Младежът вдигна ръка и бавно започна да изрича подходяща дума. Белегът на дланта му заблестя. Беше на път да атакува търговците, но се спря. Робът нямаше да може да избяга. Положението само щеше да се влоши.

„Мисли! Инак ще се забъркаш в неприятности точно както с ургалите“.

Изглежда безпомощно как продадоха роба на един висок мъж с

орлов нос. Следващата жертва беше пет-шестгодишно момиченце, изтръгнато от ръцете на майка си. Разгневеният Ерагон се отдръпна и тръгна в обратна посока, докато спря да чува шума от търга.

„Искам някой да се опита да ме обере в този момент. Трябва да се боря с Империята, за да прекратя тези неща. С помощта на Сапфира бих могъл да освободя робите. Нали затова съм надарен със специални способности, за да помагам на другите. В противен случай не съм никакъв Ездач“.

Измина доста време, преди да се успокои и да открие с изненада, че се е озовал пред катедралата. Високите ѝ стени бяха украсени със статуи и надписи. Имаше ръмжащи гаргойли, всякакви фантастични зверове и древни герои от мрамор. Една самотна кула се издигаше като копие над сградата. Отпред на катедралата имаше обкована с желязо врата, на която със сребро бяха изписани думи на древния език. Доколкото разбираше, надписът гласеше:

„Ти, който влизаш тук, разбери нетрайността на тленното и забрави любовта си към него“.

От вида на сградата го побиваха тръпки. В нея имаше нещо заплашително – като хищник, дебнеш следващата си жертва.

Към вратата водеха редица стъпала. Ерагон бавно се изкачи и заста на пред нея.

„Дали мога да вляза?“

Той внимателно бутна тежката порта и пристъпи вътре.

Обгърна го тишина, сякаш се намираще в изоставена гробница. Въздухът беше сух и хладен. Стените бяха голи и се издигаха толкова нависоко, че младежът се почувства като мравка. Стъклописи изобразяваха различни сцени на гняв, омраза и болка. Под прозорците имаше статуи, които го гледаха с бледи очи. Ерагон извърна поглед и бавно пристъпи навътре. Кожените му ботуши не издаваха нито звук по полирания под.

Олтартът представляваше голямо парче камък, лишено от всякаква украса. Един слънчев лъч падаше върху него и осветяваше праха, който се носеше във въздуха. Зад олтара се издигаха тръбите на гигантски орган, които стигаха чак до покрива. Инструментът сигурно издаваше страховити звуци по време на буря.

Ерагон коленичи и сведе глава от уважение. Не искаше да се моли, но катедралата заслужаваше възхищение. Мястото беше голо и студено, но навяваше мисли за вечност и могъщество.

Младежът вдигна глава и се изправи. Промълви няколко думи и се

завъртя, за да си тръгне. Сърцето му подскочи. Ра'зак стояха с извадени мечове пред входа на катедралата. По-ниският изсъска нещо, но не помръднаха от местата си. Ерагон се изпълни с гняв. Преследваше тези същества от седмици. Време бе за отмъщение. Гневът му експлодира като вулкан, по-мошен и от сцената с робите.

Младежът изръмжа, посегна за лъка си и светкавично стреля. Ра'зак избегнаха стрелите му с нечовешка ловкост. Те изръмжаха и се втурнаха между пейките, а наметалата им се развяваха като криле на гарван. Младежът посегна за нова стрела, но се спря.

„Ако знаят как да ме намерят, вероятно и Бром е в опасност! Трябва да го предупредя!“

За негов ужас в катедралата нахлуха няколко войници, а навън се мярнаха още.

Ерагон изгледа нападателите си и се втурна настрана, търсейки начин да се измъкне. Един малък коридор до олтара привлече вниманието му. Той се втурна по него и откри, че води към камбанарията. В другия край се виждаше дървена врата. Опита се да я разбие, но дървото беше здраво. Преследвачите му скоро щяха да се появят. Пое си дъх и извика: Джирда! Вратата избухна и се разлетя на трески. Ерагон прескочи останките и продължи да тича. Премина през няколко помещения, като разблъска група монаси. Камбаните забиха в знак на тревога. Младежът прекоси кухнята и се шумгуна в една странична врата. Озова се в двор, ограден от висока тухлена стена.

Обърна се назад, но чу съскането на Ра'зак, които приближаваха. Не можеше да разбие стената с магия, тъй като щеше да се изтощи, затова се засили и скочи с протегнати ръце. Пръстите му се вкопчиха в ръба на оградата. Той напрегна мускулите си, за да се прехвърли. Преследвачите му нахлуха в двора и започнаха да го търсят.

Ерагон долови близостта им и удвои усилията си. Успя да се покатери и се прехвърли от другата страна. Спря се за момент, но забеляза Ра'зак също да прескачат стената и хукна с всичка сила.

Пробяга почти миля, преди да спре да си почине. Не беше сигурен дали се е отървал от преследвачите и за по-сигурно се свря под една спряла каруца.

„Как ме откриха? Не може да са разбрали къде съм, освен, ако нещо не се е случило с Бром!“ Той се пресегна и потърси контакт със Сапфира.

– Ра'зак ме откриха! Всички сме в опасност! Виж как е Бром. Препредупреди го и му кажи, че ще го чакам в странноприемницата. Бъди

готова да долетиш бързо. Може да ни потрябва помощта ти.

Сапфира помълча, а после кратко отвърна:

– Той каза, че е добре и ще се срещнете в „Кълбото“. Не спирай да се движииш, в голяма опасност си.

– Все едно не знам – измърмори Ерагон и се измъкна от скривалището си. Върна се в „Златното кълбо“, събра багажа и изведе оседланите коне на улицата. Бром се появи след няколко минути с тояга в ръка.

– Какво стана? – попита той.

– Бях в катедралата, когато се появиха Ра'зак. Тичах с всички сили, но сигурно скоро ще бъдат тук. Трябва да се махнем от града.

– Да тръгваме, преди да са затворили вратите, ако вече не са го сторили – каза Бром. – Ако портите са затворени, ще ни бъде доста трудно. Гледай да не се отделяш от мене.

Ерагон забеляза една група войници, които си пробиваха път по улицата. Старецът изруга и потегли в галоп. На няколко пъти щяха да се пребият по тесните улички. Портите бяха почти затворени, а пред тях във верига стояха копиеносци, които преграждаха пътя.

– Ще ни убият!

– Трябва да се опитаме да преминем. Аз ще се справя с войниците, а ти се заеми с портите.

Ерагон кимна и смушка Кадок с пети. Стражите ги забелязаха и снижиха пиките си към връхлитащите коне. Когато наближиха, Бром вдигна ръка и изрече няколко думи. Войниците започнаха да падат един след друг, сякаш нещо подкосяваше краката им. Пролуката между портите ставаше все по-малка.

– Ду гринд хъолдр! – извика младежът с надеждата магията да не се окаже твърде трудна.

Вратите потрепериха и спряха, докато Бром и Ерагон прелетяха покрай тях, а после се затвори с трясък.

Младежът бе зялат от очаквана умора, но продължи да язди. Бром го наблюдаваше угрижено. Сапфира ги очакваше в покрайнините на града, скрита зад няколко дървета. Очите ѝ светеха, а опашката ѝ гневно потрепваше.

– Язди нея – каза старецът. – И този път стой във въздуха, независимо какво става с мене. Тръгвам на юг. Следвайте ме. Вече няма значение дали ще ви видят. Ерагон бързо се покачи на Сапфира и двамата се издигнаха.

– Добре ли си?

– Да. Но се отървах на косъм.

От ноздрите ѝ излизаше дим. След малко тя каза:

– *Цялото преследване беше безсмислено.*

– *Права си. Ако трябваше да се бия само с Ра'зак, щях да остана, но не можех да се справя с толкова войници!*

– *Вече ще говорят за нас. Няма да е лесно да се измъкнем от Империята.*

– *Така е.*

Те летяха бързо, ниско над пътя. Езерото Леона се смалвяваше зад тях. Земята беше суха и камениста, пълна с храсталаци и кактуси. Небето беше закрито от облаци. В далечината проблясваха светкавици. Вятърът се усили и Сапфира кацна пред Бром.

– Какво става?

– Вятърът е твърде силен.

– Не е толкова зле.

– Гор е различно – отвърна Ерагон и посочи небето.

Бром изруга и му подаде юздите на Кадок. Продължиха по земя, въпреки че Сапфира беше малко по-бавна от конете.

Бурята се разрастваше, във въздуха се носеше прахоляк. Наложиха се да увият кърпи около лицата си, за да се предпазят. Ерагон се надяваше, че ще завали, за да се заличат следите им.

Спускащият се мрак ги принуди да спрат. Отклониха се от пътя и направиха бивак между две скали. Беше твърде опасно да палят огън, затова вечеряха със студена храна и се сгушиха до Сапфира.

– Как са ни открили? – попита Ерагон.

– Слугите ме предупредиха, че може да има шпиони. – Бром се опита да запали лулата си, но се отказа. – Вероятно Табор е узнал за мене и е казал на Ра'зак.

– Вече не можем да се върнем в града, нали?

– Не и през следващите няколко години.

– В такъв случай вероятно трябва да примамим по някакъв начин Ра'зак навън. Ако се покажем със Сапфира, ще тръгнат да ни преследват.

– И ще вземат със себе си поне петдесет войници. Сега не е време да мислим за това. В момента трябва да се погрижим да оцелеем. Тази вечер ще е най-опасно, защото Ра'зак се справят по-добре в мрака. Трябва да пазим на смени.

– Добре – отвърна Ерагон и се изправи. Очите му засякоха някакво движение в тъмнината отстрани. Той пристъпи няколко крачки напред, като се опита да види нещо.

– Какво има? – попита Бром, докато нагласяше одеялата.

Младежът се вгледа в мрака и отстъпи.

– Не знам. Стори ми се, че видях нещо. Може би е било птица.

Внезапно черепът му избухна в болка и той чу ръмженето на Сапфира. След това се строполи на земята в безсъзнание.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА РА'ЗАК

Ерагон се събуди с глухо туптене в главата. Преряза го силна болка. Отвори очи и примигна, защото те се напълниха със сълзи, сякаш гледаше някаква ярка светлина. Опита се да стане, но откри, че ръцете му са вързани на гърба.

Обърна се бавно и видя ръцете на Бром. Двата бяха вързани заедно.

„Жив е! Не биха вързали така мъртвец“.

Но кой ги беше пленил? Младежът се завъртя и забеляза чифт черни ботуши, които се приближаваха към него. Погледна нагоре и видя закачуленото лице на един Ра'зак. Опита се да изрече някаква дума, но се спря объркан. Не можеше да си спомни нищо. Отново напрегна ума си, но без резултат.

– Упйката дейсства – засмя се съществото. – Няма да ни сссъздаваш повече неприятности.

Ерагон чу някакво дрънчене и забеляза другия Ра'зак, който слагаше намордник на Сапфира. Крилете и краката ѝ бяха оковани с черни вериги. Младежът опита да се свърже с нея, но не почувства нищо.

– Тя стана много посслушна, щом заплашихме да те убием. – Чудовището се наведе и започна да рови в багажа им, докато се натъкна на Зар'рок. – Прекалено крассив меч за толкова незначителен човек. Може би ще го задържа. Ако се държиш добре, госсподарят ще разреши да го почисстваш. – Дъхът му миришеше на сурово месо.

Съществото повъртя меча в ръце и забеляза символа на ножницата. Спътникът му също се приближи и двамата засъскаха на непознат език.

– О, да, ти ще ссслужиш добре на госсподаря.

– Първо ще ви убия – заяви Ерагон.

– О, не. Ние сссме твърде ценни. Докато тебе лесссно ще те прежали.

Откъм Сапфира се дочу гневно ръмжене, но Ра'зак не обърнаха внимание.

Бром изстена и се претърколи. Едно от съществата го сграбчи и го обърна по гръб.

– Вече ссспря да дейсства.

– Дай му още.

– Исскаш ли направо да го убием? – предложи по-ниският. –

Ссамо сссъздава проблеми.

- Исскам, но заповедите на краля бяха да ги заловим живи.
- Може да кажем, че е загинал, докато сссме ги залавяли.
- Ами ссс другия какво да сссторим? Ако ни издаде?
- Няма да посссмее – засмя се съществото и извади закривен

кинжал.

- Сссъгласен сссъм.

Двамата вдигнаха Бром и го завлякоха до средата на лагера. Ерагон наблюдаваше с нарастващо притеснение.

„Трябва да се освободя!“

Напъна с всичка сила въжетата, но те бяха стегнати здраво.

- Сссвършено е ссс тебе – каза високият Ра'зак и вдигна меча си.

Спря се и подуши въздуха, сякаш нещо го притесняваше.

Другият изръмжа, дръпна главата на Бром назад и опря кинжала си към оголеното му гърло. В този момент се чу леко бръмчене, последвано от вик. Една стрела се заби в рамото на съществото. Чудовището до Ерагон се хвърли на земята и така избягна втората стрела на косъм. Притича до ранения си спътник и двамата се загледаха в мрака. Бром се изправи бавно.

- Залегни! – изкрещя младежът.

Бром се поклати и започна да се тътри към Ерагон. Още няколко стрели долетяха и принудиха Ра'зак да се скрият зад едни скали. След малко стрелите долетяха от другата страна. Изненаданите същества реагираха бавно и бяха ранени на няколко места.

По-малкият изпищя, побягна към пътя и ритна Ерагон, докато минаваше покрай него. Спътникът му се поколеба, после грабна кинжала от земята и го последва. Преди да се скрие, се обърна и запрата силно камата към младежа.

Бром се хвърли и закри Ерагон с тяло. Кинжалът се заби в него с тъп звук и старецът падна тежко на земята.

– Не! – извика Ерагон от болката, която го прониза. Дочу стъпки, но очите му се затвориха и той припадна.

МУРТАГ

Известно време Ерагон усещаше само болката. Всяко вдишване беше мъчително. Имаше чувство, че са пронизали него, а не Бром. Когато успя да отвори очи, забеляза огън на няколко метра от себе си. Ръцете му все още бяха вързани, но ефектът от упойката бе преминал, защото можеше да мисли нормално.

– Сапфира, ранена ли си?

– Не, но вие с Бром пострадахте. – Тя се беше навела над младежа и го пазеше с криле.

– Този огън не е от тебе. А и ти не би могла да се измъкнеш сама от оковите.

– Прав си.

– Така си и мислех. – Ерагон се завъртя и видя един млад мъж, който седеше от другата страна на огъня.

Непознатият беше облечен в износени дрехи и изглеждаше спокоен. До него лежаха широк меч и лък, а на кръста му висеше бял рог със сребрист обков. От ботуша му се подаваше дръжката на кама. Сериозното му лице бе оградено с кичури кафява коса. Беше с няколко години по-голям от Ерагон и малко по-висок. Зад него се виждаше сив жребец. Непознатият наблюдаваше Сапфира внимателно.

– Кой си ти?

– Муртаг. – Гласът на мъжа беше привидно спокоен, но се долавяше напрежение.

– Защо ни помогна?

– Вие не сте единствените врагове на Ра'зак. И аз ги преследвах.

– Значи знаеш какво представляват?

– Да.

Ерагон се концентрира над въжето, което обвиваше китките му и се приготви да използва магия. Поколеба се, като усети погледа на Муртаг, но реши, че вече няма значение.

– Джиерда! – Въжетата се свлякоха и младежът разтри ръцете си.

Муртаг беше затаил дъх. Ерагон се опита да стане, но болката в ребрата бе твърде силна. Свлече се на земята, стиснал зъби. Мъжът се опита да помогне, но Сапфира изръмжа гневно.

– Щях да се погрижа за тебе, но драконът не ми позволи.

– Името ѝ е Сапфира. *Пусни го да се приближи. Не мога да се*

справя сам, пък и човекът ни спаси живота.

Сапфира изръмжа отново, но сви криле и отстъпи. Муртаг пристъпи внимателно напред. Той внимателно прихвана Ерагон и го изправи на крака. Младежът изстена; сигурно щеше да падне отново, ако нямаше подкрепа. Дватама бавно отидоха до огъня, където Бром лежеше по гръб.

– Как е той?

– Зле. Кинжалът го е пронизал между ребрата. Ще го видиш след минута, но първо трябва да разберем какво е твоето състояние. – Муртаг помогна на Ерагон да свали ризата си и подсвирна. – Олеле!

– Олеле – съгласи се младежът. Огромна синина се простираше по лявата страна на тялото му. Муртаг натисна подутината леко и Ерагон извика, което доведе до ново ръмжене от страна на Сапфира.

– Мисля, че са ти счупили няколко ребра. Не знам, може би две или три. Имаш късмет, че не кашляш кръв. – Муртаг нарязва одеялото на ивици и започна да превързва Ерагон.

– Да, късметлия съм. – Младежът клекна и се наведе над Бром. Раната на стареца също беше бинтована. Ерагон почна да маха превръзките с треперещи пръсти.

– Недей, кръвта му ще изтече.

Ерагон не му обърна внимание. Раната беше малка, но дълбока и от нея все още бликаше кръв. Младежът си свали ръкавиците; започна да преромя спомените си за лекуващи думи.

– *Сапфира, помогни ми! Твърде слаб съм, за да се справя сам.*

– *С тебе съм* – отвърна тя. Съзнанията им се сляха и Ерагон усети как силата го изпълва. Той се съсредоточи и вдигна ръка над раната.

– Вайсе хеш! – Дланта му заблестя и плътта на Бром се затвори, сякаш никога не е била наранявана. Муртаг безмълвно наблюдаваше целия процес. Ерагон се отдръпна. Чувстваше силна умора.

– *Досега не бяхме правили нещо подобно* – обърна се той към Сапфира.

– *Заедно можем да правим магии, които са твърде трудни, когато сме поотделно* – съгласи се тя.

– Напълно ли е излекуван? – попита Муртаг.

– Мога да се справям само с повърхностни рани. Нямам познания, за да оправя органите му. Оттук нататък всичко зависи от самия него. Аз направих това, което можах. – Ерагон затвори очи за момент. – Вие ми се свят.

– Трябва да хапнеш. Ще направя супа.

Докато Муртаг готвеше, младежът го огледа отново. Мечът и лъкът му бяха майсторски изработени, както и рогът. Или бе крадец, или беше богат човек.

„За какво ли преследва Ра'зак? Какво са му сторили? Може би работи за Варден?“

Муртаг му подаде купичка с бульон и младежът бавно започна да се храни.

– Преди колко време побягнаха Ра'зак?

– Няколко часа.

– Трябва да се махнем, преди да са се върнали с подкрепления.

– Ти можеш да пътуваш, но той няма да е в състояние. Никои не язди, след като е бил пронизан между ребрата.

– Ако направим носилка, ще можеш ли да го носиш, както носеше Гароу? – попита Ерагон.

– Да – отговори Сапфира, – макар че ще ми бъде трудно да кацам.

– Това е единствената ни възможност – каза той и се обърна към Муртаг: – Сапфира ще го носи, но ни трябва носилка. Ще направиш ли? Аз съм твърде слаб.

– Чакай тук – отвърна Муртаг и се отдалечи. Ерагон се дотътри до багажа и взе лъка и колчана си. Намери Зар'рок, който лежеше захвърлен на земята. След това измъкна едно одеяло от дисагите, за да го ползва за носилката. Муртаг се завърна с два клона и завърза одеялото между тях. Внимателно прикрепиха Бром към импровизираната носилка и Сапфира го вдигна във въздуха.

– Не вярвах, че някога ще видя подобна гледка – възкликна Муртаг.

Ерагон се покатери с мъка на седлото си.

– Благодаря ти за помощта. По-добре тръгвай. Отдалечи се колкото се може повече оттук. Ще бъдеш в опасност, ако Империята те залови с нас. Не можем да те пазим, а не искам да пострадаш.

– Хубава реч, но къде ще отидете? Има ли някое място, на което да се скриете?

– Не – призна Ерагон.

– В такъв случай мисля да поостана с вас известно време. Аз също няма къде да се скрия, пък и може да ми се отдаде нова възможност да упражнявам стрелбата си по Ра'зак. Около един Ездач винаги се случват интересни събития. Ерагон се поколеба дали може да се довери на непознат, но беше твърде слаб, за да се противопоставя.

„Ако се окаже непочтен, Сапфира ще се справи с него“.

– Щом така искаш.

Муртаг кимна и се метна на сивия си жребец. Ерагон взе поводите на Снежноплам и препусна след него. Бледата луна осветяваше пътя; тя обаче щеше да помогне и на преследвачите им.

Въпреки че искаше да поразпита спътника си, Ерагон пазеше сили-те си за трудната езда. Призори Сапфира се свърза с него.

– Трябва да спрем. Уморих се, а и Бром има нужда от помощ. Открих добро място за лагер на около две мили от вас. Откриха я в подножието на една варовикова скала, която се издигаше от земята. Тя побърза да им съобщи:

– Намерих една пещера, която не се вижда от земята. Достатъчно широка е, за да побере всички ни, е това число и конете. Последвайте ме.

Драконът се обърна и ловко започна да се катери. Конете се справяха трудно, понеже подковите им се плъзгаха по камъка; наложи се Ерагон и Муртаг да ги дърпат и бутат почти час, преди да стигнат.

Пещерата бе дълбока почти сто стъпки и широка около двайсет. Входът ѝ беше достатъчно малък, че да не се вижда от земята.

– Чудесно – каза Муртаг. – Ще събера дърва за огън. Ерагон се отправи към Бром, който лежеше в дъното на пещерата. Хвана ръката на стареца и се загледа тревожно в сухото му лице. След няколко минути въздъхна и се отправи към огъня на Муртаг.

Двамата се нахраниха мълчаливо; опитаха да дадат на Бром малко вода, но раненият не можа да преглътне. След това разпънаха завивките си и потънаха в сън.

ЗАВЕТЪТ НА ЕЗДАЧА

– Събуди се, Ерагон! Имам нужда от помощ. Нещо не е наред. Ерагон се опита да не обръща внимание на гласа и продължи съня си. – Ставай!

– Остави ме.

– Ерагон!

Младежът скочи на крака, посягайки за лъка си. Сапфира се беше надвесила над Бром, който се търкаляше по пода. Лицето му бе изкривено в гримаса.

– Помогни ми – извика Ерагон на Муртаг и сграбчи ръцете на стареца, – ще се нарани.

Двамата задържаха Бром, докато конвулсиите спряха, и го пренесоха обратно в постелята му. Челото на Бром беше толкова горещо, че топлината се усещаше от няколко сантиметра.

– Дай ми вода и парцал! – извика Ерагон. Младежът бавно започна да попива потта на стареца и се опита да го охлади. Извън пещерата слънцето грееше ярко.

– Колко време спяхме?

– Доста. Аз седях на пост и наблюдавах Бром. Той беше добре допреди няколко минути. Събудих ви, щом започна да се мята.

Ерагон се протегна и усети болка в ребрата си. Една ръка сграбчи рамото му. Бром отвори очи и срещна погледа на младежа.

– Ти! – изхриптя старецът. – Дай ми манерката!

– Бром! Не бива да пиеш вино, само ще си влошиш положението.

– Донеси я, момче. Просто я донеси.

– Ей, сега ще се върна. Дръж се! – Младежът се втурна към дисагите и започна трескаво да ги претърсва. – Не мога да я намеря!

– Ето, вземи моята – намеси се Муртаг и му подаде кожен мях. Ерагон го сграбчи и се върна при стареца.

– Донесох ти вино.

– Добре. Сега измий дясната ми ръка.

– Какво?

– Без въпроси. Нямаме време. – Объркан, Ерагон отпуши меха и поля ръката на Бром. – Още! – Младежът започна да търка и отми кафявата боя от дланта на стареца. Спря и отвори уста от учудване. Бром също имаше Гедвей игнасия.

– Ти си Ездач?

– Бях, едно време. Но вече не съм. Когато бях по-млад от тебе, бях избран да вляза в редиците на Ездачите. Сприятелих се с Морзан, дока-то тренирахме. Тогава още не беше станал клетвопрестъпник. Но след това ни предаде на Галбаторикс. В битката при Дору Ареаба, на остров Вроенгард, убиха дракона ми. Казваше се Сапфира.

– Защо не ми каза по-рано?

Бром се засмя.

– Защото нямаше нужда. – Той замълча. Дишането му беше тежко и накъсано. – Стар съм вече. Ужасно стар. Въпреки че драконът ми загина, живях много по-дълго от нормалните хора. Не знаеш какво е да достигнеш моята възраст и да осъзнаеш, че не си спомняш много. Толкова време тъгувах по моята Сапфира и мразех Галбаторикс за онова, което ми стори. Не позволявай това да се случи с тебе! Пази Сапфира с цената на живота си, защото без нея не си струва да съществуаш.

– Защо говориш така? Нищо няма да ѝ се случи.

Бром обърна глава на една страна.

– Сигурно бълнувам. – Погледът му пробяга по Муртаг и се върна на Ерагон. – Няма да издържа още дълго. Раната е сериозна. Изцежда силите ми. Не мога да се боря с нея. Ще приемеш ли моята благословия?

– Всичко ще бъде наред – каза Ерагон, а в очите му напиреха сълзи. – Не е нужно да правиш това.

– Такъв е животът. Ще приемеш ли благословията ми? – Младежът сведе глава и кимна. Бром положи длан на челото му. – Тогава ти я давам. Нека идващите години ти донесат само щастие. – Той махна на Ерагон да се наведе и бавно му прошепна седем думи на древния език, след което му обясни за какво служат. – Това е всичко, на което мога да те науча. Ползвай ги само при голяма опасност. А сега започва най-дългото пътуване.

Хлипацият Ерагон задържа ръката му. Бдението му продължи много дълго, като той не го прекъсна дори за момент – нито, за да яде, нито, за да пие. Докато часовете отминаваха, лицето на Бром преbledняваше все повече. Ерагон само седеше и наблюдаваше безпомощно.

Когато се свечери и сенките се удължиха, Бром внезапно застина. Младежът извика Муртаг, но не можаха да сторят нищо. В пещерата настъпи тежка тишина. Старецът погледна Ерагон и издаде последен дъх. Това беше краят на Бром, разказвача на истории.

Сапфира вдигна глава и изскимтя тъжно. По бузите на Ерагон

потекоха сълзи, обзе го чувство на непреодолима загуба.

– Трябва да го погребем.

– Може да ни видят – предупреди Муртаг.

– Не ме интересува!

Муртаг се поколеба, но вдигна Бром и го понесе заедно с меч и жезъла му.

– Там горе – каза Ерагон с хриплив глас, като посочи върха на каменения хълм.

– Не можем да копаем гроб в камъка.

– Аз мога.

Ерагон се покатери на върха, без да обръща внимание на болката в ребрата, и огледа скалата.

– Мой стенр! – изрече той. Камъкът се разцепи, отдръпна се като вода и прие формата на гроб. Те поставиха Бром вътре заедно с оръжията му. Ерагон отстъпи, покри гроба чрез магия и започна да оформя камъка като скулптура. Накрая написа с руни:

Тук лежи Бром, Драконов ездач. Той ми беше като баща. Нека се слави името му навеки.

След това сведе глава скръбно. Стоя така, докато не се спусна мрак. През нощта отново сънува затворената жена.

Нещо не беше наред с нея. Дишането ѝ бе непостоянно и тя трепереше от студ или болка. Единственото нещо, което се виждаше на бледата светлина, беше ръката ѝ, която висеше от ръба на нара. Между пръстите ѝ се стичаше тъмна течност. Ерагон знаеше, че това е кръв.

ДИАМАНТЕНАТА ГРОБНИЦА

Ерагон се събуди с подути очи и схванато тяло. В пещерата бяха останали само конете. Носилката беше изчезнала, от Бром нямаше и следа. Младежът излезе на открито и приседна на скалата. Вещицата Анджела се бе оказала права – в бъдещето му имаше смърт.

Една сълза бавно се плъзна по бузата му. Той затвори очи и се опита да прогони тъжните мисли от главата си. Пръстът му несъзнателно започна да чопли камъка. Когато погледна, откри, че е написал „Защо на мене?“.

Седя неподвижно, докато не се появи Муртаг, който носеше два заека.

– Как си?

– Зле.

– Ще се оправииш ли?

Ерагон сви рамене. Муртаг помълча малко и отново заговори:

– Не искам да ти досаждам, но спътникът ти наистина ли беше известният Бром? Човекът, който открадна драконово яйце от краля, разиграваше цялата Империя и уби Морзан в дуел? Чух те да споменаваш името му, но искам да се уверя. Той ли беше?

– Да. Откъде знаеш това? Говориш за неща, в които малцина са посветени. Преследваше Ра'зак точно когато имахме нужда от помощ. От Варден ли си?

– И аз съм беглец като тебе. – Погледът на Муртаг помръкна и думите му зазвучаха тъжно. – Не служа нито на Империята, нито на Варден. Колкото до твоето спасяване, признавам, че чух слухове за нов Ездач и реших да проследя Ра'зак, за да разбера дали са верни.

– Мислех, че просто искаш да ги убиеш.

– Искам, но ако бях избързал, нямаше да се срещнем.

„Само че Бром щеше да е още жив. Как ми се иска да е тук в този момент. Той щеше да знае дали да се доверя на Муртаг“.

Ерагон си спомни за начина, по който старецът беше усетил мислите на Тревор в Дарет, и реши да пробва нещо подобно. Той докосна предпазливо съзнанието на Муртаг, но се натъкна на стабилна преграда.

„Откъде ли се е научил на това? Бром твърдеше, че само малцина могат да се опазят. Кой е Муртаг, че има такива умения?“

– Къде е Сапфира?

– Не знам – отвърна Муртаг. – Следваше ме, докато ловувах, но после отлетя нанякъде. Оттогава не съм я виждал.

Ерагон се надигна и влезе в пещерата. Муртаг го последва с думите:

– Какво ще правим сега?

– Не съм сигурен. – „Пък и не ми се мисли за това в момента“.

Той започна да прибира одеялата в дисагите на Кадок. Муртаг се зае да приготвя зайците. Докато се занимаваше с багажа, Ерагон откри Зар'рок. Червената ножница блестеше леко. Досега не беше носил меча, нито го бе ползвал в битка, защото не искаше хората да го видят. Това вече нямаше значение. Ра'зак се бяха уплашили от оръжието, а това беше добра причина да си го сложи.

„От този момент ще живея с меч. Нека светът види кой съм. Вече не ме е страх. Аз съм пълноправен, истински Ездач“.

Прерови багажа на Бром, но откри само дрехи и една торбичка с монети. Взе картата на Алагезия и седна край огъня. Очите на Муртаг се присвиха и той остави заека, който дереше.

– Този меч, може ли да го видя?

Ерагон се поколеба, но подаде оръжието на спътника си.

– Откъде го имаш?

– Бром ми го даде. Защо?

Муртаг прибра меча и скръсти ръце ядосано.

– Това оръжие е също толкова известно, колкото и собственикът му. Последен го е носил Морзан, жесток и зъл човек. Мислех, че си враг на Империята, а виждам в ръцете ти меча на един от клетвопрестъпниците!

Ерагон погледна Зар'рок шокирано. Бром сигурно беше прибрал меча, след като бе убил Морзан в Гил'еад.

– Бром никога не ми е казвал откъде го има. Не знаех, че е на Морзан.

– Не ти е казвал? Странно. Не виждам причина да го крие от тебе.

– Нито пък аз. Но старецът имаше много тайни. – Младежът се чувстваше неловко да държи оръжието на човека, който бе предал Ездачите. „Това острие сигурно е убило много хора. И дракони!“ – Както и да е. Смятам да го задържа. Докато не намеря друг меч, ще използвам Зар'рок.

Муртаг се намръщи, като чу името, но се върна към дрането. След известно време каза:

– Изборът си е твой.

Когато яденето стана, Ерагон се нахрани бавно, въпреки че беше доста гладен. Храната го накара да се почувства по-добре.

– Трябва да си продам коня.

– А защо не коня на Бром? – попита Муртаг. Лошото му настроение явно беше преминало.

– Снежноплам ли? Бром обеща да се грижи за него. Щом го няма вече, задачата остава за мене.

– Както искаш. Сигурен съм, че ще намерим купувач в някое градче.

– Ние ли?

– Едва ли ще искаш да останеш тук дълго. Ако Ра'зак са наблизко, гробницата на Бром ще им бъде като фар. А и трябва да мине известно време, докато ти зараснат ребрата. Знам, че можеш да се защитаващ с магии, но ще ти бъде нужен и някой, който да борави с меч. Мисля да попътувам с тебе, но съм длъжен да те предупредя, че Империята ме преследва. Може да стане доста неприятно.

Ерагон се засмя, а очите му се насълзиха от болката в ребрата.

– Няма значение дали те преследват. Прав си, наистина ще имам нужда от помощ. Ще се радвам да пътуваме заедно, макар че трябва да поговоря първо със Сапфира. Но да знаеш, Галбаторикс може да изпрати цялата си армия след нас. Ако си сам, ще си в по-голяма безопасност.

– Така е – отвърна Муртаг. – Това обаче не ме притеснява.

– Добре – усмихна се Ерагон.

В този момент в пещерата се вмъкна Сапфира и попита:

– Как си?

– Не много добре.

– Старецът ми липсва.

– На мене също. Никога не съм подозирал, че е бил Ездач. Той наистина беше много стар, почти колкото клетвопрестъпниците. Всичко, на което ме научи, го е знаел от старите Ездачи.

– Аз пък знаех още, когато ме докосна за първи път край фермата ви.

– И защо не ми каза?

– Той ме помоли.

Ерагон реши да не се сърди. Вината не беше на Сапфира. После й разказа набързо за Зар'рок и за реакцията на Муртаг, а накрая добави:

– Бром имаше много тайни. Разбирам защо не ми каза веднага за меча. Ако знаех, че е на Морзан, сигурно щях да избягам веднага.

– Няма да е зле да се отървеш от този меч. Наистина е хубаво

оръжие, но ще ти е по-добре с някое нормално острие, отколкото с каспския сатър на Морзан.

– Може би си права. Сапфира, какво ще правим сега? Муртаг предложи да тръгне с нас. Не знам миналото му, но ми се вижда честен. Ще отидем ли при Варден? И как ще се свържем с тях? Бром не успя да ми каже.

– Каза на мене.

– Защо се е доверил само на тебе?

– След като напуснахме Теурм и се сбихме с ургалите, той ми разказа много неща. За някои от тях няма да говоря, освен, ако не е крайно необходимо. Притесняваше се, че може да загине, затова препоръча да отидем в Гил'еад и да се свържем с човек на име Дормнад. Той щял да ни заведе при Варден. Бром спомена също, че ти си най-достойният да бъдеш наследник на Ездачите. Очите на Ерагон се насълзиха. Това беше най-голямата похвала, която бе получавал досега.

– Ще нося с чест тази отговорност.

– Добре.

– Хайде да тръгваме за Гил'еад. Ами Муртаг? Ще го вземем ли с нас?

– Дължим му живота си. Освен това той ни видя. По-добре да го държим под око, отколкото да го оставим да даде на Империята описанията ни.

Ерагон се съгласи и разказа на Сапфира за съня си.

– Това, което видях, ме притесни. Имам чувството, че ще ѝ се случи нещо лошо. Тя е в смъртна опасност. Напълно съм сигурен, само че не знам как да я открия! Може да е навсякъде.

– Послушай сърцето си.

– Сърцето ми се вкамени отдавна. Както и да е, мисля, че трябва да тръгнем на север. Момее би с малко късмет ще я намерим в някой от градовете по пътя. Опасявам се, че при следващия си сън ще видя гроб. Не мога да го понеса.

– Защо?

– Не съм сигурен. Просто като я зърна, чувствам, че ми е скъпа и не искам да я изгубя. Странно.

Сапфира отвори уста и се засмя беззвучно, показвайки зъби.

– Какво има? – попита Ерагон, но тя само поклати глава и се отдалечи тихо.

Младежът промърмори и съобщи какво са решили на Муртаг, който отвърна:

– Ако намерите този Дормнад, аз ще ви оставя. Срещата с Варден ще е опасна за мене толкова, колкото и да вляза невъоръжен в Уру'баен и да обявя пристигането си с фанфари.

– Няма да се разделим скоро – отвърна Ерагон. – Пътят до Гил'еад е дълъг. Хайде да тръгваме. Достатъчно време изгубихме тук.

– Достатъчно силен ли си, за да пътуваш?

– Трябва да правя нещо, инак ще полудея. В момента не мога да се бия, нито да тренирам, така че предпочитам да поаяздя.

Те загасиха огъня, събраха багажа и изведоха конете от пещерата. Ерагон подаде поводите на Муртаг.

– Слизай, аз ще дойда след малко.

Младежът се закатери нагоре, като спираше от време на време, за да си поеме дъх. Когато стигна до върха, откри, че Сапфира вече го очаква. Те застанаха пред гроба на Бром, за да отдадат последна почит. „Не мога да повярвам, че си отиде завинаги“.

Ерагон се обърна, а Сапфира сведе глава и докосна гроба с нос. Тялото ѝ затрепери и във въздуха се разнесе бучене.

Варовикът около носа ѝ заблестя и стана прозрачен. Ерагон наблюдаваше с възхита, докато скалата променяше формата си. Грубоватата каменна статуя се превърна в диамантен похлупак, под който се виждаше лицето на Бром. Старецът сякаш спеше.

– Какво направи? – попита удивено Ерагон.

– Това беше последният ми подарък за него. Сега вече времето няма да го притеснява. Ще може да почива в мир завинаги.

– Благодаря ти. Ерагон я потупа с ръка и двамата тръгнаха заедно.

ПЛЕН В ГИЛ'ЕАД

Ездата беше твърде болезнена за Ерагон. Заради счупените му ребра поддържаха съвсем бавна скорост, но младежът отказваше да спре. Сапфира летеше наблизко, свързала съзнанието си с неговото, за да му вдъхва сила. Муртаг яздеше стабилно до Кадок. Ерагон се възхити на сивия му жребец и отбеляза:

– Конят ти е много добър. Как се казва?

– Торнак, на името на мъжа, който ме научи да се бия. Подариха ми го, когато беше още жребче. Едва ли ще намериш по-смело и интелигентно животно в цяла Алагезия, без да броим Сапфира, разбира се.

– Наистина е прекрасен.

– Да, но Снежноплам също си го бива.

През този ден изминаха съвсем малко разстояние, но Ерагон се радваше, че отново е на път. Така държеше ума си далеч от други, по-болезнени неща. Прекосяваха незаселена земя. Пътят за Драс-Леона бе на няколко левги вляво. Щяха да заобиколят града в широка дъга и да се отправят към Гил'еад, който се намираще далеч на север, почти колкото Карвахол.

Продадоха Кадок в едно малко селце. Ерагон изпита съжаление, докато прибираше монетите. Трудно му беше да се раздели с коня, с който бе прекосил половината Алагезия.

Дните изминаваха, а малката им групичка продължаваше пътуването на север. Ерагон беше доволен, че Муртаг споделя неговите интереси и двамата нашироко обсъждаха различни теми.

Единственото нещо, което не дискутираха, бе тяхното минало. Ерагон не спомена как е намерил Сапфира и откъде идва. Муртаг пък не разкриваше защо го преследва Империята.

Въпреки това беше неизбежно да понаучат нещо един за друг. Ерагон бе заинтригуван от това, че спътникът му е много добре запознат с политическите интриги. Младежът слушаше внимателно и в главата му прехвърчаха подозрения.

Първата седмица мина без следа от преследвачи и това поуталожи страховете им, но все пак продължаваха да стоят на пост през нощта. Ерагон очакваше, че ще се сблъска с ургали, докато стигнат Гил'еад, но те сякаш бяха изчезнали безследно.

„Мислех си, че тези ненаселени райони ще са пълни с чудовища, но

няма да се оплаквам, ако са отишли другаде“.

След смъртта на Бром не беше сънувал мистериозната жена. Опитва се отново да призове видението ѝ, но видя единствено празната килия. Когато преминаваха покрай някой град, той се дегизираше и проверяваше в местната тъмница, но така и не успя да я открие. На няколко места се натъкна на обяви, на които имаше негово описание и награда за залавянето му.

Пътуването на север ги отведе към столицата Уру'баен. Районът беше гъсто населен; по пътищата и мостовете патрулираха войници. Наложиха се да направят широка дъга, за да избягнат нежелани срещи. След като заобиколиха безопасно столицата, те се озоваха в покрайнините на широка равнина. Същата, която Ерагон и Бром бяха прекосили, когато напуснаха Карвахол, само че от другата страна. Пътниците продължиха на север по течението на река Рамр.

По това време настъпи шестнайсетият рожден ден на Ерагон. При нормални обстоятелства, в Карвахол щяха да организират грандиозно празненство, обаче тук, в пустошта, младежът дори не спомена на Муртаг.

Сапфира беше на около шест месеца и продължаваше да расте. Крилата ѝ бяха широки и масивни, за да могат да издигат тялото ѝ във въздуха. Зъбите, които стърчаха от устата ѝ, бяха дебели колкото китката на Ерагон и остри като Зар'рок.

Настъпи денят, в който Ерагон махна превръзката си за последен път. Ребрата му бяха зараснали и на мястото на раната бе останал малък белег. Младежът се протегна бавно и се отпусна доволен, че болката си е отишла. При подобен случай преди щеше да се усмихне, но след смъртта на Бром това му се случваше рядко.

Той облече отново ризата си и се приближи към малкия огън. Седна до него и почна да дялка някакво парче дърво. Ерагон извади Зар'рок. Муртаг се напрегна, но лицето му остана спокойно.

– Какво ще кажеш за една тренировка?

– С остри мечове? Ще се изпосечем.

– Чакай, дай ми твоето оръжие – отвърна Ерагон. Муртаг се поколеба, но му подаде дългия си меч. Младежът блокира острието с магия, както го беше учил Бром. – Когато свършим, ще го оправя.

– Добре, мисля, че ще свърши работа.

Ерагон загъпи и своя меч, прилекна и замахна към рамото на Муртаг. Остриетата се сблъскаха във въздуха. Младежът се отдръпна, завъртя се и пак нападна, но отново беше блокиран; помисли си: „Бърз е!“.

След серия от силни удари Муртаг спря и се засмя. Двата бяха напълно равностойни, дори се изморяваха еднакво бързо. Сблъсъкът продължи, докато ръцете им съвсем натежаха.

– Стига, достатъчно! – обяви Ерагон и се отпусна. Някоя от схватките им с Бром не беше толкова уморителна. Муртаг седна тежко на земята, дишането му бе учестено.

– Удивен съм. Цял живот съм тренирал с меча, но досега не съм се бил с някой толкова добър. Едва ли в кралския двор има човек, който да ти се противопостави.

– И ти не си по-зле. Този мъж, който те е учил, Торнак, би могъл да натрупа състояние, ако отвори школа. Ще се стичат хора от цяла Алагезия, за да изучават майсторството му.

– Той е мъртъв – промълви бавно Муртаг.

– Съжалявам.

Вечерните схватки скоро им станаха навик и ги поддържаха във форма. Ерагон се завърна и към упражненията за практикуване на магия. Муртаг го наблюдаваше с любопитство; оказа се, че знае доста неща за магията, макар да не можеше да я ползва.

Спряха в покрайнините на Гил'еад. Вече ставаше почти месец, откакто се бяха срещнали. През това време пролетта окончателно беше изместила остатъците от зимата. Ерагон се чувстваше по-силен и спокоен от преди. Все още си мислеше за Бром и понякога си говореха за него със Сапфира, но през повечето време гледаше да не разравя болезнените спомени.

Отдалеч градът изглеждаше груб, почти варварски, пълен с дървени къщи и лаещи кучета. В центъра се виждаше каменна крепост. Из въздуха се носеше синкав пушек. Мястото приличаше повече на временно поселище, отколкото на град. Малко по на север се виждаха очертанията на езерото Айзенстар.

Решиха за по-голяма безопасност да направят лагер на около две мили от града.

– Не мисля, че ти трябва да ходиш в Гил'еад – заяви Муртаг по време на вечеря.

– Защо? Досега маскировката ми преработваше. Дормнад ще поиска да види белега, за да се увери, че съм Ездач.

– Сигурно, но Империята преследва по-яростно тебе. Ако хванат мене, бих могъл да избягам, докато теб направо ще те изправят пред краля и тогава или ще умреш, или ще трябва да се присъединиш към него. Освен това в Гил'еад е съсредоточена половината кралска армия.

Онова там не са къщи, а казарми. Ако отидеш, рискуваш страшно много.

Ерагон попита Сапфира за мнението ѝ. Тя го уви с опашка и легна до него.

– *Защо въобще ме питаш? Човекът казва истината. Ще му обясня как да убеди Дормнад, че може да ни се довери. Ако някой трябва да рискува, това е той.*

– *Не ми се иска да го излагам на опасност.* Добре, отиди ти – каза младежът. – Но ако нещо се обърка, ще дойда да те спася.

– Ех, каква легенда ще стане – засмя се Муртаг. – Как един Ездач справил с половината кралска армия. Трябва ли да знам нещо, преди да тръгна?

– Няма ли да си починем и да изчакаме утрото?

– Защо? Колкото повече седим тук, толкова по-голям е шансът да ни открият. Ако този Дормнад може да ви отведе при Варден, по-добре да го намерим бързо. Не искам да се заседяваме тук повече от необходимото.

– *Прав е!* – каза Сапфира, после набързо предаде паролите на Ерагон, а той – на Муртаг.

– Добре. Ако всичко е наред, ще се върна до два часа. Гледайте да ми оставите нещо за ядене. – Мъжът махна с ръка и се метна на Торнак. Ерагон седна до огъня и започна нервно да потупва дръжката на мечта си. Изминаха няколко часа, но Муртаг не се върна. Сапфира наблюдаваше града внимателно. Ерагон събра багажа и се приготви да побегне, в случай че се появят войници.

– *Погледни.*

Младежът се завъртя с тревога. Един конник излезе от Гил'еад и препусна към лагера.

– *Това не ми харесва. Бъди готова да излетиш.*

– *Готова съм и за друго.*

Ездачът се приближи и Ерагон видя, че това е Муртаг. Конникът поддържаше висока скорост, въпреки че никой не го преследваше.

– Какво става?

– Някой проследи ли ме от Гил'еад?

– Не видяхме никого.

– Добре. Тогава, нека хапна първо. Умирам от глад. – Муртаг грабна една купичка и започна да се храни с апетит. – Дормнад се съгласи да се срещне с нас утре преди изгрев. Каза, че ако наистина си Ездач и това не е капан, ще те заведе при Варден.

– Къде ще се срещнем?
– На едно малко хълмче, отгатак пътя.
– А ти защо бързаше така?
– Случи се нещо неприятно. Един познат ме засече на улицата и мисля, че ме разпозна.

– Този твой приятел дали ще се разприказва?
– Ако го познаваше, нямаше да питаш. Устата му е широка като океана и постоянно дрънка. Въпросът е не дали ще се разприказва, а на кого ще каже. Ако го чуе някой неподходящ човек, ще загазим сериозно.

– Едва ли ще пратят войници да те търсят през нощта – отбеляза Ерагон.

– Предполагам, че ще сме в безопасност до сутринта, а след това, ако всичко е наред, ще тръгнем с Дормнад. Муртаг поклати глава.

– Само ти ще го последваш. Както казах и преди, нямам намерение да ходя при Варден.

Ерагон го погледна недоволно. Искаше му се мъжът да остане. По време на пътуването двамата се бяха сприятелили и сега не желаше да се разделят по такъв начин. Щеше да започне да протестира, но Сапфира го спря.

– *Сега не е подходящо. Изчакай до сутринта.*

– *Добре.*

Ерагон се събуди два часа преди разсъмване и усети, че дланта с белега го сърби. Всичко изглеждаше тихо и спокойно, но нещо го тревожеше. Той внимателно се изправи и извади меча си безшумно. Сапфира го изгледа с любопитство.

– *Какво има?*

– *Не знам. Всичко изглеждаше наред.*

Сапфира вдигна глава и помириса въздуха.

– *Надушвам коне наблизо, но те не се движат. Издават някакво непознато зловоние.*

Ерагон пропъзля до Муртаг и го разтърси за рамото. Той се надигна светкавично и извади кама от завивките си.

– Наблизо има коне – прошепна младежът. Муртаг безмълвно измъкна меча си. Двамата с Ерагон застанаха от двете страни на Сапфира, готови за атака. Така изчакаха, докато от изток не се зазори.

Яростен кръсък накара Ерагон да се завърти. Един едър ургал приближаваше към лагера с нещо като копие в ръка.

„Откъде се появиха ургалите? Наоколо нямаше техни следи“.

Чудовището изръмжа и размахна оръжието си, но не нападна.

– Брисингр! – изкрещя Ерагон и отприщи магията си. Лицето на съществото се изкриви и избухна в синя светлина. Кръв и парчета плът се посипаха из лагера. Сапфира изръмжа и отстъпи. Младежът се завъртя. Докато се беше занимавал с ургала, няколко чудовища ги бяха нападнали от другата страна.

„По дяволите! Да се хвана на толкова глупав номер!“

Муртаг се хвърли в атака. Ерагон опита да се присъедини към него, но пътят му беше преграден от четири ургала. Първият замахна към него с меч. Младежът приклекна и го уби с магия. Успя да рани втория в гърлото, а третия прониза в сърцето, но следващият го връхлетя с високо вдигната тояга.

Ерагон го забеляза и се опита да го спре с меча си, но се оказа твърде бавен.

– Сапфира, излитай! – успя да извика той, секунда преди силният удар да го просне в безсъзнание на земята.

ДУ САНДАВАР ДРЕОР

Когато се свести, Ерагон усети, че лежи на някакво грубо одеяло, но ръцете му не са вързани. Надигна се, но трябваше да изминат няколко минути, докато осъзнае къде се намира.

Лежеше на ръбест нар в една тясна килия. Високо на отсрещната стена се виждаше преградено с решетки прозорче. Вратата на килията бе дървена, с метален обков и малка шпионка в горния край. Ерагон усети по лицето си засъхнала кръв, но установи, че не е негова. Главата го болеше ужасно – нещо нормално след тежкия удар, който беше понесъл. Чувстваше се странно замаян. Опита се да използва магия, но не можа да се съсредоточи достатъчно. „Сигурно са ме упоили“.

Младежът се изправи, като изръмжа от болка, и се дотътри до прозореца. Надигна се на пръсти и успя да погледне навън. Изминаха няколко мига, докато очите му привикнат към ярката светлина. Прозорецът беше на нивото на земята. Навън се виждаше улица, изпълнена с народ, а по-нататък стърчаха покривите на дървените къщи.

Ерагон се почувства отпаднал и седна на пода. Гледката го беше смутила, но не можеше да си обясни защо. Докато се опитваше да събере мислите си, в килията влезе един мъж; остави малко храна и съд с вода до нара.

„Колко мило. – Младежът опита зелевата супа и отхапа няколко залякка от клисавия хляб, но му прилоша. – Поне да ми бяха дали нещо свястно за ядене“. Внезапно осъзна какво не беше наред. „Хванаха ме ургали, а не хора! Как съм се озовал тук?“ Седна на ръба на нара и се втренчи в една точка. Няколко часа по-късно му донесоха още храна. „Тъкмо взех да огладнявам“.

Този път успя да хапне, без да му прилошее. Когато се нахрани, реши да поспи. В края на краищата нямаше какво друго да прави.

Отпусна се и задряма. След известно време дочу звук от отваряща се врата и крака, които маршируваха. Шумът ставаше все по-силен, докато накрая Ерагон се събуди.

„Защо поне не ме оставят на мира?“

Любопитството надделя и той се довлече до вратата. През шпионката се виждаше широк коридор. От другата страна също имаше килии. По коридора маршируваше колона войници с извадени мечове. Те носеха брони, а краката им се движеха в прецизен такт. Звукът от

маршируването беше почти хипнотичен.

След колоната двама мускулисти мъжаги носеха жена в безсъзнание. Гъста черна коса закриваше лицето ѝ. Тя бе облечена с риза и панталон от тъмна кожа. Около тънкия ѝ кръст имаше блестящ колан, от който висеше празна ножница. Краката ѝ бяха обути във високи до коленете ботуши.

Главата ѝ се завъртя на една страна и Ерагон замръзна. Това беше жената от сънищата му. Лицето ѝ бе красиво като картина. Закръглената брадичка, високите скули и дългите мигли ѝ придаваха чуждоземен вид. Въпреки че имаше белег на брадичката, тя определено беше най-прекрасната жена, която Ерагон бе виждал. Нещо се събуди в младежа. Нещо, което досега не беше изпитвал. Чувството, което го обзе, почти помрачи съзнанието му. След това зърна заострените уши, които се подаваха от косата ѝ, и разбра, че тя е елф.

Войниците продължиха да маршируват и я отнесоха далеч от взора му. Зад тях крачеше висок мъж с дълго черно наметало. Лицето му беше мъртвешки бледо, а косата му бе червена. Червена като кръв.

Докато минаваше покрай килията, мъжът се обърна и погледна към Ерагон с пурпурните си очи. Горната му устна беше изкривена в ужасяваща усмивка и разкриваше остри зъби. Ерагон отстъпи назад. Този мъж бе Сянка. Процесията отмина и съществото се скри от погледа му.

Младежът се смъкна на земята и скръсти ръце. Присъствието на Сянката означаваше, че злото броди безнаказано по тези земи. Където и да се появеше някое от тези същества, винаги потичаха реки от кръв. „Какво прави Сянката тук? Защо не я нападат войниците?“ Мислите му се върнаха към жената и отново го завладяха непознатите чувства. „Трябва да избягам и да я освободя“. Но първо трябваше да проясни мислите си и да премахне замайването, затова се отпусна на нара и заспа.

Ерагон се събуди и усети нещо различно. Беше му по-лесно да мисли и си спомни, че е в Гил'еад.

„Допуснали са грешка, действието на упойката вече отминава!“

Опита да се свърже със Сапфира и да направи магия, но все още не можеше. Надяваше се, че тя и Муртаг са успели да избягат. Протегна внимателно ръце и погледна през прозореца. Градът тъкмо се събуждаше; по улиците нямаше хора, освен няколко просяци.

Посегна към каната с вода и се замисли за жената и Сянката. Преди да отпие, усети във водата някакъв странен аромат, сякаш съдържаше капка парфюм.

„Наркотикът сигурно е вътре, както и в храната! Ако успея да издържа без ядене достатъчно дълго, ще мога да си послужа с магия, за да се измъкна“ Тази мисъл го накара да се усмихне. Той седна в ъгъла и започна да обмисля възможностите.

Тъмничарят се появи след около час и му остави ядене. Ерагон го изчака да излезе, след което посегна към чинията. Имаше само хляб, сирене и лук, но видът им накара стомаха му да закъркори. Въпреки това напрегна волята си и изхвърли храната през прозореца с надеждата, че никой няма да забележи.

Малко по-късно Ерагон се опита да преодолее остатъка от въздействието на наркотика. В началото не можеше да се концентрира, макар че постепенно съзнанието му се избистри. Започна да си припомня някои от думите на древния език, но все още не можеше да ги ползва.

Когато му донесоха обяд, Ерагон побърза да го изхвърли, преди да се е изкушил. Гладът беше мъчителен, но жаждата бе по-неприятна. Гърлото му пресъхна и при всяко вдишване поглеждаше с копнеж каната с вода. Внезапно в коридора се вдигна някаква врява.

– Не може да влизате там! Заповедите бяха изрични, никой не бива да го посещава!

– Наистина ли? Искаш ли да умреш, капитане? – попита неприятен глас.

– Но, кралят нареди.

– Аз ще се оправям с краля. Сега отвори вратата! След кратка пауза отвън задрънчаха ключове. Ерагон се опита да си придаде отнесено изражение.

„Трябва да се преструвам, че не разбирам какво става. Не бива да се изненадвам каквото и да ми кажат“.

Вратата се отвори и в килията влезе Сянката. Видът ѝ напомняше маска на мъртвец или череп без плът.

– Здравсти – усмихна се съществото и показа острите си зъби. – Отдавна искам да се срещнем.

– Кой, кой си ти? – попита Ерагон, като се стараше да заваля думите.

– Не е важно – отвърна Сянката, подгъна наметалото си и приседна. – Какво е името ми, няма значение. И без това не можеш да го проумееш. По-важното е ти кой си.

Въпросът беше зададен невинно, но Ерагон усещаше, че в него има някаква уловка, затова се постара да забави отговора.

– Не съм сигурен, казвам се Ерагон, но май имаше и нещо друго.

– Има. Доста си интересен, млади Ездачо. – Сянката се наведе напред. Кожата на главата ѝ беше съвсем тънка. – Явно трябва да те питам направо. Как се казваш?

– Ера.

– Не! Не това име. Искам другото, онова, което използваш по-рядко.

„Той иска истинското ми име, за да може да ме контролира! Но аз не мога да му го кажа, защото не го знам. – Опита се да измисли някакъв приемлив отговор. – Ами ако си измисля име?“ Трябваше да внимава да не се издаде, но може би имаше начин да спласи Сянката.

– Бром веднъж ми го каза, как беше – направи кратка пауза, след което лицето му се озари, сякаш си спомни. – Беше Ду Сундавар Фреор. – Думите означаваха приблизително „смърт на сенките“. Съществува се намръщи и сви очи. Очевидно обмисляше наученото. Ерагон се уплаши да не е направил грешка и побърза да го изтръгне от унеса.

– Защо си дошъл?

– За да се забавлявам, разбира се. За какво са победите, ако не можеш да им се наслаждаваш? Трябва да взема някои мерки, а ти междувременно помисли на кого искаш да служиш. На един Ездач, предал своите, или на честен човек като мене, вещ в магическите изкуства. Мисли, защото когато дойде време да избираш, няма да имаш трета възможност. – Сянката се обърна, след което забеляза каната с вода и смръщи лице. – Капитане!

Един едър мъжага с оголен меч се втурна в килията.

– Какво има, господарю?

– Разкарай тая играчка. Момчето не пие вода. Защо?

– Говорих с пазача. Каза, че си изяжда всичко.

– Много добре. Но гледай да се увериш, че пие и от водата. – Той се наведе към капитана и прошепна в ухото му: – Двойна доза, за всеки случай. Войникът кимна, а Сянката се обърна към Ерагон:

– Трябва да знаеш, че много обичам имената. Ще се радвам да обсъдим твоето по-подробно в скоро време.

След като излязоха, младежът легна на нара и затвори очи. Уроците на Бром се оказаха много полезни.

„Нещата се наредиха добре. Сега трябва само да се възползвам от тях“. Мислите му бяха прекъснати от звука на тежки стъпки.

Той се изправи и погледна през вратата. Двама войници отнасяха жената елф по коридора. Ерагон се отдръпна и отново се опита да направи магия, но за пореден път не успя.

Погледна към града и стисна зъби. Все още беше рано. Пое си дълбоко въздух и започна да чака търпеливо.

СРЕЩУ СЯНКАТА

Навън беше тъмно, когато Ерагон се изправи решително. Гаденето бе изчезнало.

– Нагз рейса! – извика младежът и протегна ръце.

Одеялото на нара се вдигна във въздуха и се сгъна на топка с големината на юмрук, след което тупна на пода.

Време беше за истинската проверка. Ерагон разтвори съзнанието си и проучи ключалката на вратата. Реши, вместо да я чупи, просто да превърти механизма и да отключи. Бе изтощен от принудителното гладуване, но въодушевлението го поддържаше. Чу се изшракване и вратата се отвори навътре.

Когато за първи път беше ползвал магия, за да убие ургалите, тя бе погълнала почти цялата му енергия, но вече беше много по-силен и опитен. Младежът внимателно пристъпи в коридора.

„Трябва да намеря меча си и елфката. Сигурно е в някоя от тези килии, но няма време да ги проверявам всичките. А пък Зар'рок вероятно е при Сянката. Какво да правя? Бих могъл да избягам веднага, ако строша решетките на прозореца, но така няма да спася жената.“

– *Сапфира, къде си? Имам нужда от помощ.* Изруга наум, че не се беше свързал с нея по-рано. Отговорът ѝ дойде с изненадваща бързина.

– *Ерагон! Кръжа над Гил'еад. Не прави нищо. Муртаг ще дойде след малко.*

– *Какво...*

Шум от приближаващи стъпки го прекъсна. Той се завъртя и прилекна, щом видя шестимата войници, които се появиха. Мъжете спряха и загледаха изненадано отворената врата на килията. Кръвта се оттегли от лицата им.

„Добре, те знаят кой съм. Може би ще успее да ги сплаша достатъчно, че да не се бием“.

– Хванете го! – изкрещя единият от стражите и се хвърли напред. Останалите извадиха мечовете си и го последваха.

Беше лудост да се бие без оръжие срещу шестима, но мисълта за пленницата му вдъхна сила. Не можеше да я изостави просто така. Вдигна ръка и белегът на дланта му започна да сияе. По лицата на войниците се изписа уплаха; те обаче бяха калени ветерани и не спряха. Младежът отвори уста, но дочу познато избръмчаване. Един от мъжете

падна на пода със стрела в гърба. Още двама бяха поразени, преди да разберат какво става.

В края на коридора беше застанал парцалив брадат мъж с лък в ръце. На земята до него лежеше патерица. Тримата останали войници се обърнаха към новата заплаха. Ерагон реши да се възползва от настаналата бъркотия и извика:

– Тхриста!

Един от мъжете се хвана за гърдите и падна на земята. Друг страж се свлече със стрела в гърлото.

– Не го убивай! – извика Ерагон, виждайки, че спасителят му се цели в последния войник. Братият мъж свали лъка си.

– Видя какво мога да правя – обърна се младежът към последния оцелял. – Ако не отговориш на въпросите ми, животът ти ще се превърне в ад. Къде ми е мечът – острието и ножницата му са червени, и в коя килия е елфката?

Войникът не отговори.

– Грешка – рече Ерагон заплашително и дланта му засия. – Представяш ли си каква болка ще изпиташ, ако ти вкарам една нажежена пещчинка в корема? Особено, ако не се охлади през следващите двайсет години и бавно те прогаря, докато не стигне до ходилата ти. Това ще се случи, ако не ми кажеш това, което искам.

Очите на войника се разшириха, но той запази мълчание. Младежът вдигна едно камъче от пода и го огледа.

– Това е по-голямо от пещчинка, но ще свърши работа. Тъкмо ще те прогори по-бързо. Пък и по-голяма дупка ще остави.

– Добре, добре, само не ме наранявай! – извика мъжът. – Жената е в последната килия отляво. Не знам къде ти е мечът, но най-вероятно е в караулното. Там съхраняваме оръжията.

Ерагон кимна и прошепна някаква дума. Войникът подбели очи и рухна на земята.

– Уби ли го? Младежът се завъртя към непознатия, който се бе приближил на няколко крачки.

– Муртаг, ти ли си?

– Да. Сложих си брада, защото не исках да ме разпознаят. Мъртъв ли е?

– Не, само спи. А ти как се озова тук?

– Дълго е за разправяне. Трябва да се качим на горния етаж. След няколко минути ще имаме възможност да избягаме. Не бива да я пропускам.

– Не чу ли какво казах? – попита Ерагон и посочи падналия войник.
– В тъмницата лежи пленена жена елф. Видях я! Трябва да я спасим, но имам нужда от помощта ти.

– Елф?! Това е грешка. Трябва да изчезваме, сега е моментът – измърмори Муртаг, но се отправи към килията на пленницата и извади халка с ключове. – Взех ги от един страж.

Ерагон взе ключовете и отвори вратата. Лунните лъчи проникваха през тясното прозорче, като оцветяваха лицето на жената в сребристо. Тя се обърна притеснено, готова за най-лошото. Тъмнозелените ѝ очи се срещнаха с очите на младежа.

Погледът ѝ се задържа за момент върху него, а после жената потрепери и се свлече безмълвно. Ерагон едва успя да я подхване, преди да се е ударила. Тя беше учудващо лека и около нея се носеше аромат на борови иглички.

– Красива е! – възкликна Муртаг.

– Но е ранена.

– Ще се погрижим за нея по-късно. В състояние ли си да я носиш? – Ерагон поклати глава. – Добре, тогава я дай на мене.

Двамата изтичаха до края на коридора, където имаше каменно стълбище.

– Как ще се измъкнем незабелязано? – попита младежът.

– Няма да можем.

Това не успокои страховете му и той се заслушваше напрегнато за войници. Мислеше какво ще стане, ако се натъкнат на Сянката. Стълбището водеше до столова, пълна с тежки дървени маси. По стената имаше окачени щитове, а таванът беше от широки дъски. Муртаг остави жената на една маса и погледна тавана с тревога.

– Можеш ли да се свържеш със Сапфира?

– Да.

– Тогава ѝ кажи да изчака още пет минути.

Отвън се чуваха викове и шум от бягащи крака.

– Каквото и да сте планирали, не мисля, че разполагаме с много време.

– Просто ѝ кажи и се покрий някъде – извика Муртаг и хукна нанякъде. Ерагон предаде съобщението и смъкна жената под една маса, след което се сви до нея със затаен дъх.

В стаята нахлуха десетина войници, но бързо отминаха, без да си правят труда да погледнат под масите. Ерагон предпазливо се надигна и усети умора от недохранването и жаждата. Една кана и чиния с ядене в

другия край на помещението привлякоха вниманието му.

Младежът притича до масата, грабна храната и се върна обратно в скривалището си. В каната имаше бира, която изпи на две големи глътки. Хладната течност успокои раздразненото му гърло. Той се постара да не се оригне и започна да се храни с пръсти.

Муртаг се завърна, стиснал в ръце Зар'рок, някакъв странен лък и тънък меч без ножница.

– Открих оръжията в караулното. Не съм виждал подобна изработка и предполагам, че са нейни.

– Да проверим – отвърна Ерагон с пълна уста. Тънкият меч пасна на изящната ножница, която висеше от кръста на жената. – Сега какво? Не можем да останем тук. Рано или късно ще ни открият.

– Сега – заяви Муртаг и постави стрела на тетивата си – ще чакаме. Както ти казах, бягството ни е подготвено.

– Ти не разбираш. Тук има Сянка! Ако ни намери, сме обречени.

– Сянка?! В такъв случай кажи на Сапфира да идва веднага. Исках да изчакаме, докато караулът се смени но сега всяко забавяне би било твърде опасно. Честно казано, малко пообърка плановете ни, като се измъкна сам.

– Може би трябваше да те изчакам. Но все пак се по яви точно навреме. Щях да съм много изтощен, ако трябваше да избия и шестимата с магия.

– Радвам се, че съм бил от полза. Да се надяваме, че Сянката няма да ни открие.

В столовата се разнесе студен смях.

– Опасявам се, че вече е късно.

Муртаг и Ерагон се завъртяха. Сянката стоеше в края на залата и държеше в ръце меч с тънка драскотина по острието. Съществото откопча брошката, която придържаше наметалото му и го остави да падне на пода. Тялото му изглеждаше тънко и слабо, но младежът си спомняше думите на Бром, че Сянката е много по-силна от нормален човек.

– Е, млади Ездачо, искаш ли да се пробваш срещу мене? Не трябваше да се доверявам на капитана, когато каза, че си изял всичко. Няма да направя подобна грешка отново.

– Аз ще се погрижа за него – заяви Муртаг и извади меча си.

– Не. Той иска да ме залови жив. Ще го задържа за известно време, а ти по-добре потърси начин да се измъкнем.

– Добре. Няма да ти се наложи да го задържаш дълго.

– Надявам се – отвърна Ерагон, извади Зар'рок и пристъпи напред.

Червеното острие засвети, отразявайки факлите на стената. Пурпурните очи на Сянката проблеснаха.

– Наистина ли мислиш, че можеш да ме победиш, Ду Сундавар Фреор? Какво жалко име. Очаквах нещо повече от тебе, но явно това са ти възможностите.

Ерагон се втренчи в лицето на съперника си, очаквайки някакъв знак за следващото му движение.

„Не мога да използвам магия, защото тогава и той ще използва. Трябва да го оставя да мисли, че може да ме победи лесно, което вероятно си е точно така“.

Преди някой от двамата да помръдне, таванът се разтресе и взе да пука. Прах и парчета дърво започнаха да падат по пода. Отгоре се разнесоха писъци и дрънчене на оръжия. Младежът вдигна поглед, за да не го удари нещо по главата. Сянката се възползва от това и нападна. Ерагон едва успя да вдигне меча си и да блокира удара.

„По дяволите! Силен е!“

Той сграбчи Зар'рок с две ръце и замахна към главата на съществото. Сянката го блокира с лекота, извъртайки се с нечовешка бързина.

Над тях се разнесе ужасяващо скърцане, сякаш стържеха с желязо по камък. На тавана се появиха три широки пукнатини и започнаха да падат дъски. Ерагон се опитваше да не им обръща внимание. Въпреки че бе тренирал с майстори като Бром и Муртаг, той усещаше, че Сянката просто си играе с него.

Младежът отстъпи назад, докато отбиваше ударите. Всеки следващ изглеждаше по-мошен от предишния. С едно светкавично извъртане на китката си съществото избъ Зар'рок от ръцете му. Пукнатините на тавана се разширяваха, сякаш щеше да рухне всеки момент.

– Имаш някои умения, но признавам, че съм разочарован, ако това е всичко, на което си способен. Ако и другите Ездачи са били толкова слаби, чудно ми е как са се удържали на власт толкова време.

Ерагон погледна нагоре и поклати глава. Беше разбрал плана на Муртаг.

– Забравяш нещо. *Сапфира, сега е моментът!*

– Какво? – попита Сянката подигравателно.

Едно парче от тавана се откърти с ужасяващ трясък и разкри нощното небе.

– Драконите! – изкрещя Ерагон и отскочи назад. Съществото изкрещя и замахна, но не можа да го улучи. В този момент Муртаг заби една стрела в рамото му.

– Трябва нещо по-добро, за да ме спреш. Следващата стрела го улучи между очите. Сянката изкрещя отчаяно. Около фигурата му започна да извира мъгла, след което с един последен вик изчезна, като остави само наметалото на пода.

– Ти го уби! – възкликна Ерагон.

Само двама герои от легендите бяха извършвали подобен подвиг.

– Не съм сигурен.

Отвън се чува силни викове.

– Това е. Сянката се провали. Влезте и ги хванете! Столовата се изпълни с войници, които носеха мрежи и копия. Ерагон и Муртаг отстъпиха, като взеха жената елф със себе си.

В този момент Сапфира провря глава от дупката на покрива, изръмжа страховито, а после стисна с ноктите си още едно парче от тавана и го откърти. Няколко души побягнаха, но другите останаха на местата си.

Централната част на покрива рухна с ужасяващ трясък. Навсякъде се посипаха отломки. Войниците не издържах и се разбягаха. Сапфира прибра криле и скочи в дупката, като разцепи няколко маси. Ерагон се приближи; прегърна я със сълзи на очи.

– *Липсваше ми, малкия.*

– *И ти на мене. Вече сме трима. Ще можеш ли да ни носиш всичките?*

– *Разбира се.*

Тя разрита останките, за да си разчисти място за излитане. Муртаг и Ерагон измъкнаха жената от скривалището ѝ. Сапфира възкликна:

– *Тя е елф!*

– *Да, това е жената от сънищата ми – отвърна младежът, прибра меч си и помогна на Муртаг да се качат на дракона, а после добави: – Чух суматоха на покрива. Войници ли имаше?*

– *Да, но вече ги няма. Готови ли сте?*

– *Да.*

Сапфира се напрегна и подскочи на покрива, където лежах няколко тела.

– Гледай! – извика Муртаг и посочи една кула, на която се подреждаха стрелци.

– *Сапфира, излитай веднага!*

Тя разпери крила, засили се и скочи във въздуха. Докато се мъчеше да набере височина, Ерагон дочу звук от летящи стрели.

Сапфира изръмжа от болка, когато я уцелиха, и зави, за да избегне

следващия залп. Още няколко стрели прелетяха покрай тях, но тъмнината ги спаси.

– *Ранена ли си?*

– *Продупчиха ми крилата. Една стрела даже остана.* Дишането ѝ беше тежко и учестено.

– *Докъде ще успееш да ни отнесеш?*

– *Достатъчно далеч.*

Ерагон я прегърна за врата, докато се носеха на изток, отдалечавайки се бързо от града.

ВОИН И ЛЕЧИТЕЛ

Сапфира се снижи и кацна в подножието на един хълм, след което уморено се отпусна на земята. Ерагон я усещаше как трепери. Бяха се отдалечили само на половин левга от Гил'еад.

Съвсем наблизко бяха завързани Торнак и Снежноплам, които пръхтяха изнервени от присъствието на дракона. Младежът се плъзна по гърба на Сапфира и се зае с раните ѝ, а Муртаг отиде при конете.

Ерагон започна да опипва крилата ѝ на сляпо, защото беше много тъмно. Откри три места, където стрелите бяха пронизали тънката мембрана и бяха оставили дупки, дебели колкото палец. Като напрегна силите си, той успя да излекува раните с думи от древния език. След това се зае със стрелата, която се беше забила по-дълбоко.

– Муртаг, ела за малко. Хвани ѝ крилото. Трябва да извадим стрелата. *Сапфира, ще те заболи, но ще свърши бързо. Гледай да не мърдаш, защото ще ни нараняш.*

Тя протегна глава, стисна едно дръвче със зъби и го изтръгна от земята.

– *Готова съм.*

– Дръж здраво – прошепна Ерагон на Муртаг и отчупи върха на стрелата, след което бързо издърпа останалата част. Сапфира изръмжа и се размърда, при което събори Муртаг с крилото си. Ерагон излекува раната ѝ, а после помогна на спътника си да се изправи.

– Изненада ме – призна мъжът и потърка ожулената си брадичка.

– *Съжбявам.*

– Не беше нарочно – увери го Ерагон и погледна жената. – *Ще трябва да я носиш още малко. Няма да сме достатъчно бързи, ако я вземем с нас на конете. Предполагам, че ще ти е по-лесно да летиш, след като те излекувах.*

– *Ще се справя.*

– *Благодаря ти. Това, което направи, беше невероятно. Никога няма да го забравя.*

– *Трябва да тръгвам.*

Сапфира отстъпи назад и с един скок се издигна във въздуха. Ерагон отиде до Снежноплам, метна се на седлото и препусна след Муртаг.

Докато язدهа, се опита да си спомни какво е чувал за елфите. Те живееха дълго, макар че не знаеше точно колко. Говореха на древния

език и можеха да правят магии. След падането на Ездачите бяха изчезнали безследно.

„Как ли е попаднала тук? И как са я пленили войниците? Ако е магьосница, сигурно са я упоили като мене“.

Пътуваха през цялата нощ, въпреки че бяха много уморени. Далеч зад тях се виждаха светлинките на конници с факли, които претърсваха околностите на Гил'еад за следи. Когато се зазори, Ерагон и Муртаг спряха конете.

– Да направим лагер. Трябва да поспя, въпреки че е опасно.

– Съгласен съм. Кажи на Сапфира да се приземи някъде и да ни изчака.

Откриха Сапфира в подножието на една малка скала. Ерагон хвана жената и я смъкна на земята с помощта на Муртаг.

„Чудя се защо не се свести досега. Измина доста време, откакто избягахме. Кой знае какво са й сторили“.

– Доколкото знам, това е първият елф, пленен от краля – каза Муртаг. – Той ги дебне, откакто са изчезнали, но без успех. Така че или е открил скривалището им, или я е заловил случайно. Според мене е случайно. Ако беше намерил убежището им, щеше да прати войници и да избухне война. Така че въпросът е как са узнали къде да я пленят.

– Няма да разберем, докато не се свести. Кажи ми какво стана, след като ме хванаха. Как така се озовах в Гил'еад?

– Ургалите работят за Империята. Както впрочем и Сянката. Ние със Сапфира видяхме как чудовищата те предадоха на Сянката, която беше с група войници. Те те отнесоха в града.

– Така е – потвърди драконът.

Ерагон си спомни за ургалите, с които беше говорил, след като напусна Теирм, и за „господаря“, когото те бяха споменали. Това беше кралят!

– Обидих най-могъщия човек в Апагезия. – След това си спомни за изкланите жители на Язуак. – Ургалите изпълняват заповедите на Галбаторикс! Но защо причинява такива страдания на собствения си народ?

– Защото е зъл – обади се Сапфира.

– Но това означава война! Когато хората разберат, ще се разбунтуват и ще подкрепят Варден.

– Дори да разберат – отвърна Муртаг, – малцина ще стигнат до Варден. Щом командва и ургалите, кралят има достатъчно голяма военна сила, за да затвори границите и да поддържа контрол в Империята. Освен това хората могат да бъдат заблудени, че имат общ враг.

– Какъв враг?

– Елфите и Варден. Чрез подходящи слухове е напълно възможно те да бъдат представени като кръвожадни нашественици. Империята дори може да каже, че ургалите са миролюбиви съюзници, към които сме се отнасяли несправедливо. Чудя се само какво им е обещал Галбаторикс в отплата.

– Няма да успее. Хората едва ли ще се излъжат толкова лесно. Но за какво му е всичко това? Той отдавна вече е на власт.

– Само че авторитетът му е накърнен от Варден. Освен това съществува и Сурда, която отхвърля господството му. Галбаторикс е силен в границите на Империята, но властта му не се простира отвъд тях. Колкото до хората, те ще повярват в това, което ги накарат. Случвало се е и преди.

Муртаг замълча и се загледа в далечината. Думите му разтревожиха Ерагон. В този момент се включи и Сапфира, която попита:

– Накъде ли изпраща ургалите Галбаторикс?

– Моля?

– В Карвахол разправяха, че чудовищата се насочвали на югоизток към пустинята Хадарак. Ако кралят наистина ги контролира, защо ги праща натам? Може би тайно събира армия от ургали или пък им е разрешил да си строят град.

– Твърде съм уморен, за да мисля за това сега. Каквито и да са плановете му, със сигурност ще ни причинят неприятности. Поне да знаехме къде са Варден. Сега където и да се скрием, Империята ще ни намери.

– Не се предавай, макар че вероятно си прав.

– Благодаря.

Младежът се обърна към Муртаг:

– Ти рискува живота си за мене, задължен съм ти. Сам нямаше да се справя. – Между двамата беше възникнало приятелство, породено от готовността на Муртаг да се притече на помощ и скрепено в битките.

– Радвам се, че успях да ти помогна. Най-важното в момента е да се измъкнем от преследвачите. Войниците скоро ще открият следите ни.

– Как успя да се промъкнеш в замъка?

– Чрез солиден подкуп и после през един мръсен канал. Но основната заслуга е на Сапфира. Без нея нямаше да се измъкнем живи.

Ерагон безмълвно я погали с ръка по врата и се загледа в лицето на жената елф.

– Да й направим постеля.

Муртаг се изправи и разпъна едно одеяло. Докато я слагаха да легне, част от ръкава ѝ се вдигна. Ерагон посегна да го смъкне и се сепна.

Ръката ѝ беше осеяна с рани и синини, някои зараснали отчасти, други съвсем пресни. Младежът поклати глава и с треперещи пръсти свали ризата ѝ.

Муртаг изруга. Целият гръб на жената беше покрит с белези от бичуване и жигосвания с нажежено желязо. На лявото ѝ рамо имаше малка татуировка със същия символ, като на пръстена на Бром. Ерагон мълчаливо се закле да убие човека, който беше отговорен за мъченията.

– Можеш ли да я излекуваш? – попита Муртаг.

– Не знам. Доста е пострадала.

– *Ерагон! Тя е елф. Не можеш да я оставиш да умре. Знам, че си уморен и гладен, но трябва да я спасиш. Аз ще те подкрепя, но ти трябва да правиш магиите.*

– *Да, права си.* Младежът смъкна ръкавиците си и се обърна към Муртаг:

– Това ще отнеме известно време. Направи ми нещо за ядене. И стопли малко вода за бинтовете.

– Не можем да запалим огън, без да ни забележат. Ще трябва да ползваш непрани парцали, а храната ще е студена.

Ерагон смръщи лице, но се примири и сложи внимателно ръка на гърба на елфката. Сапфира се доближи до него. Той си пое дъх и се залови за работа. Изрече древните думи и започна да затваря раните една след друга. Прескачаше по-дребните охлузвания и натъртвания, за да пести енергия. Беше учуден, че жената е оцеляла след многократните и разнообразни мъчения. Не можеше да не забележи, че въпреки белезите тялото ѝ беше изключително красиво. Няколко пъти се изчерви, надявайки се, че Сапфира не усеща мислите, които му идваха.

Труди се дълго време, като от време на време спираше, за да се подкрепи. Сапфира седеше до него и се опитваше да го окуражава и да му прехвърля от силата си, доколкото бе възможно. Слънцето вече беше високо в небето, когато най-накрая Ерагон привърши. Ръцете му трепереха, а очите му бяха подути и насълзени. Изправи се и отпи дълга глътка от манерката.

– Това ли беше? – попита Муртаг.

Ерагон кимна. Нямахше сили дори да проговори.

– Добре се справи.

– Ще оцелее ли?

– Не знам. Елфите са силни, но тя е пострадала сериозно. Ако знаех

повече за лекуването, може би щях да успея да я събудя, но... – Той отпи още една глътка вино и се почувства по-добре. – Хайде да тръгваме.

– Не! Трябва да поспиш.

– Ще спя на седлото. Не можем да си позволим да губим повече време. Войниците ще ни настигнат.

– В такъв случай ще водя Снежноплам, докато почиваш – съгласи се Муртаг.

Двамата оседлаха конете и завързаха жената на гърба на Сапфира, след което тръгнаха. Ерагон хапна малко, а после се наведе към гривата на Снежноплам и затвори очи.

ВОДА ОТ ПЯСЪК

Когато спряха вечерта, Ерагон не се чувстваше по-добре и настроението му се беше влошило. През по-голямата част от деня бяха яздили на зигзаг, за да избегнат многобройните преследвачи. Младежът слезе от Снежноплам и се приближи до Сапфира.

– *Как е тя?*

– *Както преди. Размърда се няколко пъти, но не дойде в съзнание.*

– Сапфира се наведе и му позволи да вдигне жената. За момент мекото ѝ тяло се притисна към Ерагон и той побърза да я положи на земята.

Двамата с Муртаг си направиха малка вечеря. Толкова им се спеше, че нямаха сили за тренировка. След като се нахраниха, Муртаг каза:

– Не можем да продължим с такова темпо, а преднината ни е малка. След два-три дни ще ни настигнат.

– Но какво да направим? Ако бяхме само двамата и ти беше съгласен да изоставиш Торнак, можехме да излетим със Сапфира. Но сега, както сме с ранената, е невъзможно.

– Ако искаш да се разделим, няма да те спирам. Не очаквам, че ти и Сапфира ще останете и ще рискувате да ви заловят.

– Обиждаш ме – измърмори Ерагон. – Ти ме спаси и няма да те изоставя сега. Не съм неблагодарник.

– Думите ти ме радват – сведе глава Муртаг. – Но те не решават проблема ни.

– Така е. – Младежът посочи към ранената. – Ако беше в състояние да ни каже къде живеят елфите, бихме могли да потърсим убежище при тях.

– Като знам колко са предпазливи, едва ли щеше да ни разкрие местонахождението им. А дори да го направеше, другите нямаше да ни посрещнат много добре. Защо да ни приютяват? Последните Ездачи, с които са имали работа, са Галбаторикс и клетвопрестъпниците. Едва ли са останали с много приятни спомени. А аз дори нямам съмнителната чест да бъда Ездач. Изобщо не биха ме приели.

– Ще ни приемат, сигурна съм – намеси се Сапфира.

– Както и да е – сви рамене Ерагон. – Не знаем къде са и няма да разберем, докато тя не дойде в съзнание. Трябва да бягаме, но в каква посока?

Муртаг започна да разтрива слепоочията си с пръсти.

– Налага се да напуснем Империята. Малкото безопасни места в нея са далеч отгук. На север е гората Ду Велденварден, в която можем да се скрием, само че трябва да минем отново покрай Гил'еад. На запад е морето. На юг е Сурда. Там може да намериш някой, който да те свърже с Варден. А на изток, на изток е пустинята Хадарак. Отвъд нея се крият Варден, но ако някой не ти каже къде са, може да не ги намериш с години.

– Там ще сме в безопасност, стига да не срещаме ургали.

Ерагон смръщи лице. Главата го болеше ужасно.

– Прекалено опасно е да ходим до Сурда. Трябва да прекосим половината Империя, като избягваме всяко населено място. Има твърде много хора, за да стигнем незабелязани дотам.

– Значи предлагаш към пустинята?

– Не виждам друг вариант. Това е единственият начин да напуснем Империята, преди да се появят Ра'зак. С техните летящи коне сигурно ще стигнат до Гил'еад за няколко дни.

– Но дори да достигнем пустинята, те пак ще могат да ни догонят.

– Само ако открият следите ни. Но ще се наложи да оставят войниците назад. Ако нещата опрат до схватка, смятам, че можем да ги надвием, при положение, че не бъдем изненадани както предния път.

– Ако прекосим пустинята, после какво? Земите там не са под властта на Империята, но няма много градове. И още нещо – какво въобще знаеш за самата пустиня?

– Единствено, че е суха, гореща и пълна с пясък.

– Горедолу е така. Освен това е пълна с неядливи растения, отровни змии, скорпиони и убийствена жегга. Нали видя равнините, докато идвахме към Гил'еад?

– Да, прекосявал съм ги два пъти.

– Е, тогава знаеш колко са просторни. Хадарак е няколко пъти по-голяма от тях, а ти искаш да я пресечем.

Ерагон се опита да си представи толкова обширна територия, но не успя. Отиде до дисагите и извади картата на Алагезия. Разтвори пергамента и удивено поклати глава.

– Нищо чудно, че Империята свършва на ръба на пустинята. Всичко от другата страна е твърде отдалечено, за да може Галбаторикс да го контролира.

– Тези земи са били под едно управление в миналото. Ако кралят успее да подчини новото поколение Ездаци, ще разшири границите на Империята. Но мисълта ми беше друга. Хадарак е огромна и опасна. Не

знам как ще успеем да я преинем. Това е много отчаян ход.

– Ние сме отчаяни – заяви Ерагон и започна да оглежда картата внимателно. – Ако тръгнем право на изток, ще ни трябва повече от месец, за да я прекосим. Но ако завием на югоизток, към планините Беор, ще стане по-бързо. След това може да се скрием в планините или да завием към Сурда. Ако картата е точна, разстоянието е колкото от Драс-Леона до Гил'еад.

– Но то ни отне почти месец!

– Пътувахме бавно, защото бях ранен. Сега ще ни отнеме много по-малко време.

– Разбрах те. Но преди да се съглася, трябва да обсъдим още нещо. Успях да купя малко провизии, преди да те спася, но откъде ще вземем вода? Номадските племена в пустинята прикриват кладенците си, а не можем да носим цялото необходимо количество с нас. Помисли само колко вода изпива Сапфира. Не виждам как ще пътуваме, освен ако не можеш да предизвикваш дъжд.

Ерагон се замисли. Дъждът определено надхвърляше способности-те му. Едва ли въобще някой Ездач можеше да размести такива големи въздушни маси. Трябваше му друго решение, което нямаше да изисква толкова енергия.

„Интересно, дали не мога да превърна пясък във вода? Това би решило проблема, но дали ще ми стигне силата?“

– Имам идея, но нека първо да я проверя. – Младежът стана и се отдалечи от лагера. Сапфира го последва мълчаливо.

– Какво си намислил?

– Не знам – промърмори той. – Сапфира, можеш ли да носиш достатъчно вода за нас?

– Не. Дори не мога да повдигна такова количество, камо ли да летя.

– Лошо.

Ерагон коленичи и взе един камък с вдлъбнатина, голяма, колкото да побере няколко глътки вода. След това запълни вдлъбнатината с пръст и се замисли. Идваше трудната част. Трябваше да превърне пръстта във вода.

„Какви ли думи да ползвам?“ Почуди се за момент и си избра две, които смяташе, че ще свършат работа.

– Делой мой!

Пръстта започна да попива енергията му с невероятна бързина. Младежът си спомни предупреждението на Бром, че някои магии могат да изразходват цялата му сила и да го убият. Започна да се паникьосва.

Опита да прекрати заклинанието, но не можа. Щеше да остане свързано с него, докато не завършеше или докато той не умреше.

Точно когато беше убеден, че смъртта ще го застигне, пръстта заблестя и се превърна във вода. Ерагон се отдръпна, дишайки тежко. Сърцето щеше да изскочи от гърдите му. Добре, че не се опита с нещо по-голямо.

– Така няма да стане. Твърде много енергия изисква.

– Трябва да бъдеш по-внимателен. Когато смесваш думите, може да получиш неочаквани резултати.

– Знам, но исках да го изпробвам. Не можех да чакам да стигнем в пустинята! А ти как превърна гроба на Бром в диамант? Аз едва се оправям с пръст, камо ли с камъни.

– Не знам как го направих. Просто се случи.

– Можеш ли да опиташ пак? Само че този път вместо диаманти направи вода.

– Ерагон, аз нямам почти никакъв контрол над дарбите си. Бром ти каза, че около драконите винаги се случват необичайни неща. Не каза защо, а и аз не знам, но е прав. Понякога мога да правя промени само с мисъл. През останалото време съм безпомощна като Снежноплам.

– Съвсем не си безпомощна.

Известно време и двамата мълчаха. Ерагон си спомни как беше направил гроба на Бром, а също и изражението на стареца.

– Поне го погребяхме както трябва.

Започна бавно да дълбае земята с пръст. Скоро се оформи миниатюрна долина с планини около нея. Младежът издълба с нокът река в долината и осъзна, че е пресъздал Паланкар. Почувства тъга по родното си място и развали картината с едно движение. Не му се говореше, затова пренебрегна и въпросите на Сапфира. Скръсти ръце и отново се загледа в земята. Видя остатъците от рисунката си и се изправи. Въпреки че земята беше суха, вдлъбнатината беше влажна. Ерагон приклепна и започна да копае с ръце. Скоро откри, че на няколко сантиметра от повърхността почвата съдържа много влага.

– Погледни!

Сапфира се наведе и разгледа откритието му.

– Това как ни помага? Водата в пустинята сигурно е толкова надълбоко, че ще трябва да копаем цяла седмица.

– Да. Но няма да се наложи да копаем. Гледай! Той уголеми дупката и се приготви да използва магия. Този път вместо да трансформира пръстта, призова влагата, която се намираще в почвата. Дупката се

напълни с вода. Младежът се усмихна и я опита. Течността беше хладна и чиста, съвсем годна за пиене.

– *Виждаш ли! Вече имам всичко, от което се нуждаем.*

– *Тук да, но в пустинята? Няма ли да е твърде надълбоко, за да я извадиш на повърхността?*

– *Ще се справя. Аз просто повдигам водата, което е много лесно. Ако не бързам, няма да е трудно да извадя вода дори от петдесет стъпки дълбочина. Особено с твоя помощ.*

– *Сигурен ли си? Помисли внимателно, защото, ако грешии, това вероятно ще ни струва живота.*

– *Сигурен съм.*

– *Добре. Кажу на Муртаг и лягай. Аз ще остана на пост.*

– *Но ти също не си спала. Трябва да починеш.*

– *Спокойно, знаеш, че съм много по-силна от вас.*

Сапфира се завъртя и започна да гледа на север, към преследвачите им. Ерагон я прегърна и после се отправи към Муртаг.

– *Е, ще прекосим ли пустинята?*

– *Да – кимна младежът и му обясни, докато разгъваше завивките си. След това се обърна към елфката.*

Лицето ѝ беше последното нещо, което видя, преди да заспи.

РЕКА РАМП

Ерагон се събуди преди зазоряване и потрепери от студ.

– Как ще носим жената елф? Ако продължава да седи на гърба на Сапфира, ще получи наранявания, а пък не искам да товаря конете допълнително.

– Ако ти яздиш Сапфира, можем да я вържем на Снежноплам, макар че няма да е много удобно.

– *Аз имам идея. Вържете я за корема ми. Така ще мога да се движа свободно и няма да има никаква опасност, освен, ако не почнат да стрелят отдолу.*

Тъй като не им хрумна по-добра идея, се хванаха за работа. Ерагон нарязва едно одеяло и уви жената с него. След това я завързаха за корема на Сапфира, така че главата ѝ да е между предните крака на дракона.

– Боя се, че люспите може да претрият въжетата.

– Ще трябва да ги проверяваме често – отвърна Муртаг.

– Ще тръгваме пи?

В очите на Муртаг се появиха пламъчета и той се усмихна, поглежайки назад, където се виждаха огньовете на преследвачите им.

– Винаги съм обичал състезанията.

– Само дето в това е заложен животът ни!

Муртаг се метна на седлото и препусна, последван от Ерагон. Сапфира летеше ниско над тях, за да не я видят войниците.

Ерагон често се обръщаше назад да гледа за преследвачи, но умът му бе зает с тяхната неволна спътница. Никога не си беше представял, че ще види елф. Какво ли щеше да каже Роран? Зачуди се как, ако се завърне някога, ще убеди хората в Карвахол, че приключенията му са били истински.

Въпреки умората, Ерагон и Муртаг яздиха през целия ден. Понякога слизаха и вървяха пеша, за да могат конете да си починат. Спряха само два пъти да нахранят и напоят животните.

Макар че войниците от Гил'еад бяха далече, двамата откриха, че има засади във всяко село, покрай което минаваха. Вестта за преследването някак си ги беше изпреварила. Два пъти се измъкваха само защото Сапфира успя да надуши хората. Накрая решиха окончателно да избягат пътищата.

Свечери се, но Ерагон предложи да не спират. Късно през нощта

местността започна да се променя в обрасли с кактуси хълмове.

– Отпред е град Булридж – каза Муртаг. – Сигурно има засада. Трябва да го заобиколим, и то сега, докато е тъмно.

След три часа забелязаха жълтите светлини на града. На няколко места горяха огньовете и патрулираха войници. Ерагон и Муртаг спряха и поведоха конете пеша в широка дъга, за да избягнат неприятности.

Щом градът остана зад тях, Ерагон си отдъхна. Скоро щеше да се азори и въздухът беше доста хладен. Спряха на върха на един хълм, откъдето се виждаше околността. Река Рамр течеше вляво от тях, но на няколко левги на юг правеше завой и минаваше вдясно.

Ерагон се наведе и потупа Снежноплам по врата. За един ден бяха изминали почти шестнайсет левги.

– Хайде да намерим някоя долчинка, където да поспим – каза той. Избраха си една полянка, оградена с хвойна, и направиха лагер. Сапфира се появи и изчака да развържат жената от корема ѝ.

– Аз ще поема първата смяна. Ще те събудя следобед – заяви Муртаг и измъкна меча си.

Вечерта ги завари сънени, но готови за път. Докато се канеха да тръгнат, Сапфира отбеляза:

– Това е третата вечер, откакто избягахме от Гил'еад, а нашата спътница не се е свестила. Тревожа се, защото не се е хранила от доста време. Не знам много за елфите, но едва ли ще оцелее, ако продължава така.

– Какво има? – попита Муртаг, който тъкмо се качваше на Торнак.

– Сапфира се притеснява, че елфката не е пила вода и не е яла от няколко дни. Аз също съм разтревожен. Излекувах външните ѝ рани, но това не ѝ помогна.

– Може да са сторили нещо на съзнанието ѝ.

– Трябва да се опитаме да ѝ помогнем.

Муртаг коленичи до жената и я прегледа.

– На мене ми се струва, че просто спи. Може би състоянието ѝ е някаква защитна реакция на елфите, но защо не свършва? Вече е в безопасност.

– Сигурно не го осъзнава.

– Ще трябва да се занимаем с това по-късно. Ако не тръгнем сега, рискуваме да загубим преднината си. Ще се погрижиш за нея, когато спрем.

– Един момент. – Ерагон взе чист парцал, навлажни го и изцеди няколко капки вода върху устните ѝ.

Яздеха между хълмовете, като избягваха високите и оголени места. Сапфира ги следваше пеша. Въпреки че изглеждаше тромава, тя се придвижваше учудващо леко и безшумно. Небето започна да просветлява от изток. Някъде напред се чуваше шум от течаща вода.

– Река Рамр!

– Да! – кимна Муртаг. – Трябва да намерим брод и да я прекосим.

– Няма нужда. *Аз мога да ви пренеса.*

– *Ами конете? Не можем да ги оставим, а са твърде тежки.*

– *Ще се справя и с тях, стига да не буйстват много. Щом мога да избягвам стрели с трима души на гърба си, ще се справя и с един кон.*

– *Вярвам ти, но ми се струва твърде опасно, нека изчакаме.*

– *Не бива да губим време.*

След няколко минути те се озоваха на брега. Над водата се издигаше гъста мъгла и не можеше да се види отсрещният бряг.

– Колко ли е дълбоко? – почуди се Ерагон.

– Не знам. Можеш ли да видиш другата страна с магия?

– Мога, но мястото ще светне като фар.

Сапфира размаха крила и се вдигна над Рамр.

– *Прекосих я. Реката е широка половин миля. Избрахте възможно най-лошото място. Точно тук прави завой и се разлива.*

– Половин миля! – възкликна Ерагон и предаде на Муртаг идеята на Сапфира да ги пренесе.

– Не ми се ще да опитваме, заради конете. Торнак не е толкова свикнал с нея. Може да се паникьоса и да нарани и двамата. Помоли Сапфира да погледне дали няма брод наблизо. Ако няма, ще се възползваме от предложението.

Докато Сапфира проверяваше, двамата слязоха от конете и хапнаха набързо.

– *Водата е дълбока и в двете посоки.*

– По-добре да тръгна първи, за да наглеждам конете – предложи Муртаг и се покатери на седлото на дракона. – Внимавайте с Торнак. Имам го от много време и не искам да пострада.

След като остави безпомощната жена и Муртаг, Сапфира се върна при Ерагон. Младежът поведе Торнак, въпреки протестите на животното. Сапфира отстъпи и се приготви да сграбчи коня с предните си крака. Ерагон видя внушителните ѝ нокти и обърна седлото така, че да пази корема на Торнак.

Конят започна да се противи, но драконът го държеше здраво.

Ерагон се опита да го успокои мислено, но съзнанието на животното беше блокирано от паника. Сапфира подскочи и се издигна във въздуха. За момент изглеждаше, че товарът ѝ е твърде тежък, но тя успя да набере височина. Торнак цвилеше и пръхтеше ужасено. Ерагон изруга, надявайки се, че наоколо няма никого.

– Побързай, моля те!

Започна да се оглежда за проблясване на факли и скоро забеляза конници на около левга. Когато Сапфира се върна, той поведе Снежноплам към нея.

– Глупавото животно на Муртаг изпадна в истерия. Трябваше да го върже, за да не избяга.

Тя грабна коня и за пореден път се издигна над реката. Преследвачите вече бяха на около миля оттам. Най-накрая Сапфира се върна за Ерагон и двамата скоро стигнаха отсрещния бряг. Щом успокоиха конете, се метнаха на седлата и поеха към планините Беор.

Ерагон заспиваше дори когато вървеше пеша. Беше сигурен, че Муртаг е в същото състояние. Имаше моменти, когато никой от двамата не водеше конете и само бдителността на Сапфира ги задържаше в правилната посока.

Скоро почвата стана съвсем мека и ги принуди да спрат. Слънцето бе високо в небето, а Рамр представляваше сива ивица далеч назад. Бяха достигнали пустинята.

ПУСТИНЯТА ХАДАРАК

Дюните стигаха до хоризонта и приличаха на развълнуван океан. Вятърът вдигаше червеникаво-златистите пясъчинки във въздуха. Тук-там растяха жилави хрусталаци. В далечината се виждаше редица високи скали. Единствените живи същества наоколо бяха птиците, които се рееха в небето.

– Сигурен ли си, че ще има достатъчно храна за конете? – попита Ерагон с пресъхнало гърло.

– Виждаш ли скалите? Около тях расте трева. Жилава е, но трябва да им стигне.

– Дано да си прав. Нека да починем малко. Едва издържам.

Развързаха елфката от Сапфира, хапнаха и полегнаха в сянката на една дюна.

– Това е прекрасно място. Бих могла да прекарам тук години.

– Да, сигурно ще е красиво да се лети наоколо.

– Не е само това. Чувствам се, сякаш съм създадена да живея тук. Има обширно пространство, планини, в които да се прибирам да спя, и достатъчно плячка, за да прекарвам дните си в лов. И топлината! Студът не ме притеснява, но горещината ме кара да се чувствам пълна с живот и сила.

– Толкова ли ти харесва?

– Да.

– Тогава може би някой ден ще се завърнем – рече Ерагон и бавно се унесе в сън.

Беше четвъртият ден, откакто бяха напуснали Гил'еад, и вече бяха изминали трийсет и пет левги. Когато се събудиха, конете бяха отпочинали. В далечината не се виждаха преследвачи, но решиха да поддържат темпото. Знаеха, че войниците няма да се откажат толкова лесно.

– Вероятно Галбаторикс вече е научил за нашето бягство и е изпратил Ра'зак – каза Ерагон. – Няма да ни настигнат лесно дори с летене, но трябва да сме готови за неприятности.

– Този път няма да ме оковат толкова лесно.

– Надявам се, че ще загубят следите ни след Булридж – каза Муртаг. – Начинът, по който пресякохме Рамр, може да ги заблуди.

– Възможно е, но точно сега не искам да разчитаме само на късмет. По залез-слънце достигнаха скалите и спряха под сенките им.

Изтощеният Ерагон слезе от Снежноплам и стъпи върху напуканата земя. Вратът и лицето му бяха изгорели и го боляха. Вързаха конете на място, където имаше оскъдна паша, а след това Муртаг запали огън.

– Колко ли сме изминали? – попита Ерагон, докато развързваше елфката от Сапфира.

– Не знам! – изсумтя Муртаг. – Водата ни свършва. Трябва да напоим конете. Ерагон също беше изнервен от горещината, но сподави гнева си. Сапфира изкопа дупка с ноктите си и младежът изрече заклинанието. Въпреки че почвата беше суха, в нея имаше достатъчно влага за растенията и той успя да напълни дупката няколко пъти.

Напълниха манерките си и напоиха конете. Животните бяха много жадни и се наложи Ерагон да извлича вода от по-голяма дълбочина, което изцеди силата му. Сапфира отпи само две големи глътки и се отдръпна.

Младежът утоли жаждата си последен. Намирането на вода се бе оказало по-трудно, отколкото предполагаше, но поне беше по силите му. Спомни си, че в началото не можеше да повдигне и едно камъче, и се засмя.

Когато се събудиха, откриха, че е доста студено. На зазоряване пъськът беше придобил розов оттенък. Настроението на Муртаг бе все така лошо, а и Ерагон не беше твърде радостен. Докато закусваха, той попита:

– Дали ще прекосим пустинята скоро?

– Все пак минаваме през един по-малък участък, така че до два-три дни трябва да успеем.

– Но вече изминахме доста път.

– Значи може и по-скоро! Важното е да се махнем оттук. Това преследване е достатъчно изтощително и без да трябва непрекъснато да си чистя очите от пясък.

Когато се нахраниха, Ерагон отиде при тяхната спътница.

– Къде ли се крие твоята рана? – прошепна той и отмести един кичур коса от лицето ѝ. – Как оцеляваш в това състояние?

Пригответи я за път, след което оседла Снежноплам и го яхна. Докато напускаха лагера, забелязаха някакви тъмни очертания на хоризонта. Муртаг мислеше, че това са хълмове, но Ерагон не беше сигурен.

Жената елф изпълваше мислите му по време на пътуването. Беше убеден, че трябва да направи нещо, с което да ѝ помогне. Поговори със Сапфира, но не им хрумна нищо подходящо.

На обед спряха за кратка почивка. Когато възобновиха ездата,

Ерагон забеляза, че очертанията са добили поясни форми. Вече се виждаха обраслите с гори склонове. Въздухът над тях беше бял, с някакъв странен отблясък. Младежът примигна, мислейки, че това е мираж, но белотата остана. Реши да го обсъди с Муртаг и Сапфира, но внезапно осъзна какво вижда.

Хълмовете всъщност бяха основите на гигантски планини. С изключение на горите в долната част, планините бяха покрити със сняг и лед. Това беше подлъгало Ерагон. Той вдигна поглед и потърси върховете, но не можа да ги види. Планините се извисяваха към небето и потъваха в облаците. „Те са безкрайни!“ И преди бе чувал разкази за планините Беор, но винаги беше смятал, че са преувеличени. Сега разбираше колко верни са били. Сапфира усети възхищението му и също се загледа.

– Чувствам се като гущерче. В сравнение с тях съм толкова малка!

– Сигурно сме близо до края на пустинята, щом вече виждаме планините!

– Като гледам размерите им, може и да сме на петдесет левги от тях. Трудно е да се прецени разстоянието. Изглеждат като добро скривалище за елфите и Варден.

– Цели народи биха могли да се крият там. Как ли се живее на такова място?

Ерагон се приближи до Муртаг и му посочи хоризонта с усмивка.

– Какво?

– Погледни по-внимателно.

– Нищо не... – Той застина с отворена от учудване уста. – Това е невъзможно! Знаех, че планините са огромни, но чак път толкова!

– Дано животните там да не са с подобни размери – засмя се Ерагон.

– С удоволствие ще си намеря една сянка и ще почина няколко дни. Това преследване ми омръзна.

– И аз съм уморен, но не искам да спирам, докато жената не се оправи, или не умре.

– Не знам как ще ѝ помогнеш – възрази Муртаг, – като пътуваш постоянно. Едно легло ще ѝ се отрази по-добре, отколкото висенето под Сапфира.

– Вероятно си прав. Когато стигнем планините, може да я заведа в Сурда. Там сигурно ще има лечител, който да знае какво ѝ е.

– Ще мислим за това после. Първата ни цел е да достигнем Беор.

Там поне няма да се притесняваме от преследвачи. В края на деня местността започна да се променя. Пясъкът отстъпи и се появи напукана земя, обрасла с червеникава трева. Във въздуха се носеше хладен, свеж ветрец. Конете усетиха промяната и се понесоха напред нетърпеливо.

Когато слънцето залезе, планинските склонове бяха само на няколко левги. В полята подскачаха стада газели, които привличаха гладния поглед на Сапфира. Пътниците спряха и си направиха лагер до едно поточе, доволни, че са прекосили суровата пустиня Хадарак.

КРЪСТОПЪТ

Изтощените пътници се събраха около огъня и започнаха да се поздравяват щастливо. Сапфира изрева радостно и подплаши конете. Ерагон гледаше пламъците, горд, че за пет дни са изминали почти шейсет левги. Разстоянието беше значително дори за пратеник, който може да сменя коня си.

„Вече сме извън Империята“.

Чувстваше се доста странно. Бе живял само под управлението на Галбаторикс, а близките му бяха избити от хората на краля. Сега беше свободен. Вече нямаше нужда да се крие със Сапфира и да избягва градовете. Но все пак му бе мъчно.

Погледна към блестящите звезди на небето и се замисли дали да не си построи дом в пустошта, но беше видял твърде много от зверствата на Галбаторикс. Вече не ставаше дума само за отмъщение. Негов дълг като Ездач бе да подкрепи хората, които се бореха срещу краля.

Младежът въздъхна и погледна неподвижната жена. Лицето ѝ беше осветено от огъня и изглеждаше още по-нежно. Внезапно му хрумна една идея.

Можеше да чува мислите на животните и да общува с тях, макар че го правеше единствено със Сапфира. Беше запомнил наставленията на Бром да не прониква в човешко съзнание и с изключение на опита с Муртаг, ги спазваше.

Зачуди се дали е възможно да се свърже с ранената, въпреки състоянието ѝ.

„Мога да науча от спомените ѝ защо не се събужда. Но дали ще ми прости, ако се възстанови? Нямам избор, трябва да опитам“. Без да обяснява намеренията си на останалите, той коленичи до жената и положи дланта си на челото ѝ.

Ерагон затвори очи и потърси нейното съзнание. Откри го изненадващо лесно и бързо. То беше чисто и ясно, като звън на камбана, а не замъглено и пълно с болка, както очакваше. Внезапно почувства един леден кинжал в главата си. Успя да отблъсне атаката, но установи, че не може да прекъсне контакта. Младежът започна да се защитава по всички възможни начини, но почувства нов удар. Болката беше по-слаба, обаче наруши концентрацията му. Елфката се възползва от това, за да съкруши съпротивата му.

Мощната сила изпиваше бавно жизнената му енергия, въпреки цялата му съпротива. Като почувства, че краят е близо, той изкрещя отчаяно:

„Ека ай фрикай ун Шур'ту-гал!“ (Аз съм Ездач и приятел.)

Смъртоносната хватка се отпусна малко, но не изчезна.

Ерагон усети подозрението ѝ, но знаеше, че ще му повярва. На древния език не можеше да се изрича лъжа. Разбира се, това, че беше приятел, не означаваше, че няма да ѝ стори вреда.

„Древният език си има и недостатъци“.

Напрежението изчезна и тя повдигна бариерите си. Съзнанията им се докоснаха като две диви животни. Ерагон потръпна. Умът на елфката бе необятен и носеше спомени от стотици години.

– *Как се казваш?* – Гласът ѝ беше тревожен и пълен с отчаяние.

– *Ерагон. А ти?* – Младежът усещаше разликите помежду им. Елфите бяха магически създания и се различаваха от хората така, както драконите от животните.

– *Аря. Защо се свързваш с мене по този начин. Все още ли съм пленница на Империята?*

– *Не, свободна си.* – Ерагон знаеше малко думи, но успя да се справи. – *Бях затворен в Гил'еад точно като тебе, но избягах и те спасих. През следващите пет дни прекосихме част от пустинята Хадарак и вече сме в подножието на Беор. Ти беше в безсъзнание през цялото време.*

– *Аха, значи сме избягали от Гил'еад. Усетих, че раните ми са излекувани, но мислех, че ме подготвят за ново мъчение. Сега разбирам, че си бил ти. Предполагам, че се чудите защо не идвам в съзнание.*

– *Да.*

– *Като ме плениха, ми дадоха една много рядка отрова, Скилна Браг. Всяка сутрин ми даваха противоотрова, без която бих умряла за няколко часа. Състоянието, в което съм, забавя действието ѝ, но не го премахва. Мислех да се самоубия, но се надявах, че съм в ръцете на приятели.*

– *Колко време може да издържиш така?*

– *Няколко седмици, но не разполагам с толкова. Ако не получа противоотровата, ще умра до три-четири дни.*

– *Откъде мога да я намеря?*

– *Има я само на две места извън Империята. При елфите и при Варден. Моят дом е много далече оттук, дори за полет с дракон.*

– *Ами Варден? Щяхме да те заведем при тях, но не знаем как да ги*

намерим.

– *Ще ти кажа, но трябва да ми обещаеш, че няма да издадеш убежището им пред никой, който служи на краля. Освен това трябва да се закълнеш, че не желаеш зло на джуджетата, елфите, Варден и драконите.*

Желанието на Аря щеше да е лесно, ако не говореха на древния език. Ерагон знаеше, че ако произнесе тези клетви, никога няма да може да ги наруши. Това го притесняваше, но той се съгласи.

В съзнанието му започнаха да се прехвърлят образи. Трябваше да продължат да яздат покрай планините, докато не достигнат тясна долина. В края на долината имаше скалист водопад и дълбоко езеро.

– *Не е близо, но не губи кураж. Когато стигнеш езерото Коцамерна в края на река Беъртуут, хвърли един камък по скалите до водопада и извикай „Ай варден абр ду Шур'тугал гата ванта“. Ще те подложат на изпитание, но ако го издържиш, ще те приютят.*

– *Какво трябва да ти дадат, за да се излекуваш?*

– *Нектар от тунивор. А сега трябва да ме оставиш, изхабих твърде много енергия. Не говори с мене, освен, ако не видиш, че няма шанс да стигнем навреме. В такъв случай ще трябва да ти дам жизненоважна информация за Варден. Сбогом, Ерагон, Ездачо на дракони, животът ми е в твои ръце.*

Аря прекъсна контакта. Ерагон си пое дъх и отвори очи с усилие. Муртаг и Сапфира стояха до него и го гледаха загрижено.

– Добре ли си? – попита Муртаг. – Клечиш така от петнайсет минути.

– Наистина ли?

– Да, и се мръщеше като разярен гаргойл.

Ерагон стана и се протегна.

– Говорих с Аря! – Муртаг го погледна така, сякаш е полудял. – Елфката, така се казва.

– И какво я мъчи?

Младежът набързо им предаде целия разговор.

– Колко далеч са Варден?

– Не съм сигурен. От това, което видях, може би колкото оттук до Гил'еад.

– И трябва да изменим това разстояние за четири дни? Да не искаш да убиеш конете? Те са по-изтощени и от нас.

– Трябва да опитаме! Иначе тя ще умре. Ако конете не издържат, ще отлетя с Аря и Сапфира. Ти ще ни настигнеш след няколко дни.

– Разбира се. Муртаг – мулето. Муртаг – водачът на конете. Май само за това ставам напоследък. Да не забравяме, че половината Империя ме преследва, защото не можеш да се защитаваш и трябваше да те спасявам. Разбира се, че ще изпълня заповедите ти и ще водя обоза като добър слуга.

– Какво ти става? – Ерагон се учуди от злобата в гласа му. – Благодарен съм ти за това, което стори. Няма защо да ми се сърдиш! Не съм те карал да идваш с мене. Сам избра. Не съм те насилвал за нищо.

– Не и открито. Но как можеше да не ти помогна срещу Ра'зак? А след това как бих те изоставил в Гил'еад? Работата е там, че ти си твърде безпомощен и караш другите да се грижат за тебе – извика Муртаг и го блъсна.

– Не ме докосвай – отвърна Ерагон. Думите накърниха гордостта му, но осъзнаваше, че в тях има зрънце истина.

– Нима ще ме удариш? Караш ме да се смея. – Муртаг пристъпи напред, но младежът го изпревари и го удари в корема.

– Казах да не ме докосваш!

Мъжът се преви и изруга. След това изкрещя и се хвърли върху Ерагон. Дватама паднаха на земята и започнаха да си разменят удари. Младежът се опита да ритне противника си, но не уцели и стъпи в огъня, изпращайки множество искри във въздуха.

Муртаг се обърна, като дишаше тежко, и се приготви за нов удар. В този момент опашката на Сапфира се стовари между двамата и се чу страховито ръмжене. Ерагон не й обърна внимание. Опита се да я прескочи, но една ноктеста лапа го посрещна във въздуха и го събори на земята.

– *Достатъчно!*

Той се опита да отмести крака на Сапфира от гърдите си и видя, че Муртаг е съборен по същия начин. Драконът изръмжа отново и щракна със зъби.

– *Биете се като кучета за кокал. Какво щеше да каже Бром?*

Ерагон усети, че се изчервява, и отмести поглед.

– *Сега, ако не искаш да лежите така цяла нощ, попитай учтиво Муртаг какво го притеснява. И му кажи, че няма да търпя обиди и от двама ви.*

– *Няма ли да ме пуснеш?*

– *Не.*

Ерагон се обърна към спътника си. Муртаг избегна погледа и завъртя глава към небето.

– Няма ли да ни остави?

– Не, не и ако не поговорим. Иска да те питам какво те тревожи толкова. Сапфира изръмжа утвърдително. Муртаг измърмори нещо под носа си, но усети как ноктите ѝ се свиват и заговори сърдито:

– Казах ти го и преди. Не искам да ходя при Варден.

– Не искаш или не можеш?

– Не искам! Те очакват от мене нещо, което не мога да направя.

– Да не си откраднал нещо?

– Де да беше толкова просто.

– Добре де, какво си направил? Убил ли си някого, или си спал с неподходяща жена?

– Родил съм се. – Муртаг отново бутна крака на Сапфира и този път тя пусна и двамата. Те се изправиха и започнаха да изтупват дрехите си.

– Избягваш въпросите ми.

– И какво? Няма значение защо съм в такова положение, казвам ти, че Варден няма да ми се зарадват дори ако им донеса главата на краля. Ще ме поздравят, но няма да ми се доверят. А ако пристигна при сегашните обстоятелства, направо ще ме оковат.

– Каж ми за какво става въпрос. И аз съм правил неща, с които не се гордея, така че няма да те съдя.

– Не съм направил нищо, с което да заслужи такова отношение. Единственият ми грях е, че съществувам. Разбираш ли, баща ми...

Сапфира изсъска и ги прекъсна внезапно.

– *Вижте!*

Те проследиха погледа ѝ на запад.

– Мътните да ме вземат! – възкликна Муртаг. Колона войници се движеше успоредно на планините и приближаваше към тях. Беше дълга почти миля. Войниците сигурно бяха стотици. Оръжията им сияеха на вечерната светлина. Пред тях яздеше колесница с червено знаме.

– Империята. Открили са ни някак.

– Да – каза Муртаг, – но това са ургали, а не хора.

– Откъде знаеш?

– Това знаме е на един ургалски вожд. Изключително жесток и зъл.

– Виждал ли си го?

– Веднъж за кратко. Все още нося белези от срещата. Тези ургали може и да не са били пратени за нас, но вече ни видяха и ще ни преследват. Няма да ни оставят, особено, ако са чули за Гил'еад.

Ерагон побърза да загаси огъня.

– Трябва да бягаме! Ти не искаш да идваш при Варден, но аз трябва

да занеса Аря при тях, иначе ще умре. Ела с мене до езерото Коша-мерна, а след това може да се разделим. Ако тръгнеш сега, ургалите ще те преследват и ще те спипат, като си сам.

– Добре – каза Муртаг и започна да оседлава Торнак, – но когато наближим Варден, аз се махам.

Ерагон искаше да му зададе още въпроси, но нямаше време. Сапфира разпери криле и се вдигна над лагера, докато те събираха багажа.

– Накъде да летя?

– На изток, покрай планините.

– Чудя се защо са тук. Може би ще нападнат Варден.

– Тогава трябва да побързаме и да ги предупредим.

Младежът поведе Снежноплам в здрача. Скоро ургалите потънаха в настъпващата нощ.

СБЛЪСЪК НА ВОЛИ

На сутринта бузата на Ерагон се беше схванала от притискане към врата на Снежноплам, а тялото му го болеше от боя с Муртаг. Двамата се бяха редували да спят на седлата през цялата нощ. Това им беше позволило да натрупат преднина пред ургалите, но не бяха сигурни дали ще я задържат. Сега всичко зависеше от издръжливостта на конете. Планините хвърляха сянка и беше по-студено. На север се виждаха очертанията на пустинята.

– *Трябва да се нахраня – обади се Сапфира. – Изминаха два-три дни, откакто за последен път ловувах. Мисля, че ще успея да хвана някой елен набързо.*

Ерагон се усмихна на нетърпението ѝ.

– *Добре, тръгвай, но остави Аря тук.*

– *Няма да се бавя.*

Ерагон отвърза Аря и я прехвърли на седлото на Снежноплам. След това подтичваше до конете, като я придържаше. Нито той, нито Муртаг нарушаваха тишината. Караницата изглеждаше забравена, но синините оставаха. Сапфира се нахрани за около час и се върна.

Спряха до едно езерце, за да напоят конете. Ерагон откъсна една тревичка и се загледа в Аря. Звук от изваждане на меч го откъсна от спокойствието му. Той сграбчи Зар'рок и се обърна тревожно. Муртаг му посочи върха на един близък хълм, на който беше застанал висок мъж с кафяво наметало, яхнал дорест кон. Зад него се виждаха двайсетина конници.

– Дали са от Варден?

– Според Аря трябва да са далеч оттук – отвърна Ерагон, докато поставяше тетива на лъка си. – Но пък може да е някакъв патрул.

– Или да са разбойници.

– Дали да не се опитаме да избягаме? – попита младежът и прикри елфката с едно одеяло. Конниците сигурно я бяха забелязали, но можеха да решат, че е човек.

– Няма смисъл. Торнак и Снежноплам са бойни коне, а не спринтьори, пък и са уморени. Тези мъже ще ни настигнат, преди да изминем и половин миля. Освен това има вероятност да ни кажат нещо важно. По-добре предупреди Сапфира.

Ерагон вече се беше заел с това.

– Не се показвай, освен, ако не е наложително. Вече не сме в Империята, но не искам да се разчува за нас.

– Не се безпокой. По-добре се приготви да използваш магия.

Мъжете на хълма продължаваха да ги наблюдават. Ерагон стисна нервно меча си. Стоманената дръжка го успокои.

– Ако ни нападнат, мога да ги подплаша с магия. Ако не помогне, ще се намеси и Сапфира. Чудя се как ли ще реагират, като разберат, че съм Ездач? Може да е достатъчно, за да избегнем боя.

– Не разчитай на това. Ако се стигне до схватка, ще трябва да избием възможно най-много от тях, за да им покажем, че не си струва да ни нападнат. Водачът даде знак с боздугана си и конниците препуснаха към тях. Мъжете размахваха копия и крещяха силно. Носеха парцаливи дрехи, а оръжията им бяха ръждясали. Четирима имаха лъкове.

Водачът отново направи знак и непознатите ги обградиха. Ерагон сви устни. Беше готов да ги удари с магия, но се удържа.

„Не знаем какво искат от нас“.

Командирът ги огледа внимателно и присви вежди.

– Тези коне са по-добри от крантите, които намираме обикновено – каза той. – Григ ще бъде доволен. Думите му предизвикаха подозрение в Ерагон.

– Сапфира.

– Колкото до вас двамата, свалете оръжията, ако не искате да ви застреляме.

Муртаг повдигна меча си.

– Кой си ти и какво искаш? Ние сме свободни хора и пътуваме с мир. Нямаш никакво право да ни спираш.

– Имам всички права да ви спирам – отвърна мъжът подигравателно. – Колкото до името ми, то не е важно. Робите не се обръщат към господаря си по име, освен, ако не искат да бъдат наказани.

Ерагон изруга наум.

„Търговци на роби!“

Спомни си за търга в Драс-Леона. Усети как гневът го изпълва и погледна мъжете с омраза.

– Хвърлете оръжията и се предайте! – извика водачът.

Разбойниците очакваха напрегнато какво ще сторят двамата пътници. Един от мъжете махна одеялото от Аря и разкри лицето ѝ.

– Торкенбранд, това е елф!

Водачът се доближи и подсвирна.

– Колко ли струва? – попита някой.

– Цяло състояние. Империята ще ни даде камара злато за нея!

Разбойниците се разкрещяха от радост. Ерагон усети приближаването на Сапфира.

– *Атакувай сега! Но ги остави да бягат, ако се изтеглят.*

Тя сви крила и се гмурна надолу. Муртаг улови сигнала и удари един от мъжете с лакът, след което смущка Торнак с пети. Бойният жребец скочи напред и смаза разбойника с копита.

Ерагон вдигна ръка и изрече думи на древния език, възползвайки се от моментното объркване. Сфера от син пламък се разби в средата на конниците и ги посипа с огнени капки. В същото време Сапфира се приземи до него, отваряйки грамадните си челюсти.

– Пазете се! Аз съм Ездач! – изкрещя младежът и размаха червения си меч. – Бягайте, ако искате да живеете.

Мъжете се развикаха и обърнаха коне, прегазвайки се един друг. В суматохата някой удари Торкенбранд в гърба и го събори от коня. Разбойниците не обърнаха внимание на падналия си водач и препуснаха с всички сили.

Торкенбранд се надигна на колене. От слепоочията му течеше кръв. Муртаг слезе от коня си и се приближи до него. Мъжът вдигна ръце, сякаш да се предпази. Муртаг го погледна студено и замахна, отсичайки главата му, преди Ерагон да реагира.

– Полуля ли? Защо трябваше да го убиваш?

– Не виждам защо се разстройваш – отвърна Муртаг и избърса острието си в дрехите на убития.

– Да се разстройвам ли? Не ти ли хрумна, че можем да го оставим и да продължим пътя си? Не! Вместо това реши да го екзекутираш, при положение че той бе беззащитен.

– Не можех да го оставя. Твърде опасно беше. Другите избягаха, а този нямаше да стигне далеч без кон. Не искам да разкаже на ургалите за Аря. Затова реших...

– ...да го убиеш!

Сапфира помириса любопитно отрязаната глава и отвори уста, но после се отказа и отстъпи.

– Просто се опитвам да оцелея. Моят живот е по-важен от този на някой непознат.

– А къде е съчувствието ти?

– Съчувствие ли? Съчувствие? Не мога да проявявам съчувствие към враговете си. В противен случай щях да съм умрял отдавна! Защитавам се на всяка цена.

– Можеш да оправдаеш всяко убийство по този начин – измърмори Ерагон и прибра меча си.

– Да не мислиш, че ми харесва? – извика Муртаг. – Животът ми е бил в опасност, откакто съм се родил! През целия си живот съм избягвал заплахите. Никога не съм заспивал спокойно, защото не знам дали ще се събудя сутринта. Не съм бил в безопасност дори в корема на майка си. Ти не разбираш, но ако бе преживял такива неща като мене, щеше да се научиш да не разчиташ на случайността. Този човек беше опасен и аз го отстраних. Не съжалявам и няма да се обвинявам за това.

– Все пак бе погрешно. – Ерагон върза Аря на Сапфира и се качи на коня си. – Да тръгваме.

Продължиха да яздят в бясно темпо. Заради планините разстоянието, което изминаваха, изглеждаше малко, но напредваха добре. Когато спряха за нощувка, се нахраниха мълчаливо.

– Аз ще поема първата смяна – заяви Ерагон.

Муртаг кимна и си легна, обръщайки се с гръб към него.

– *Искаш ли да поговорим?*

– *Не, не сега. Искам да помисля. Объркан съм.*

– *Обичам те, малкия.*

– *И аз тебе.*

Тя се сви на кълбо и го обгърна. Ерагон остана неподвижен, загледан в мрака с безпокойство.

ПОЛЕТ НАД ДОЛИНАТА

На сутринта Сапфира отлетя с Ерагон и Аря. Младежът искаше да се махне за малко от Муртаг. Сапфира се издигаше нагоре и той се разтрепери от студ.

– *За какво мислиш?* – попита го тя.

– *Това вчера си беше убийство. Няма друга дума.*

Планините се извисяваха над тях, въпреки че Сапфира летеше много нависоко.

– *Наистина беше прибързано, но Муртаг се опита да направи това, което е правилно. Търговците на роби заслужават смърт. Ако не бързахме, щях да ги подгоня и да ги разкъсам всичките.*

– *Да, но Торкенбранд беше незащитен. Дори да е искал да се предаде, Муртаг не му даде такава възможност. Поне да можеше да се защити.*

– *Ерагон, ако Торкенбранд се беше съпротивлявал, резултатът щеше да е същият. Знаеш, че малцина могат да се мерят с тебе и Муртаг. Не виждам кой знае каква чест да умреш в неравнотоен дуел.*

– *И аз вече не знам кое е правилно. Не мога да открия смислени отговори.*

– *Понякога няма отговори. Вече познаваш Муртаг. Прости му. А ако не можеш да му простиш, не забравяй, че той ти мисли доброто. Все пак ти спаси живота. И то неведнъж.*

Ерагон се намръщи и се размърда на седлото. Наведе се над рамото на Сапфира, за да провери къде е Муртаг. Вниманието му беше привлечено от движение в далечината.

Ургалите си правеха лагер до един поток, покрай който бяха преминали вчера. Как бе възможно: съществата пътуваха пеша и ги настигаха! Сапфира също забеляза ургалите и побърза да се снижи.

– *Надявам се, че не са ни видели.*

Ерагон не хранеше илюзии. Той отбеляза:

– *Вождът им ги прищипорва здраво.*

– *Да, може би всичките ще умрат скоро от изтощение.*

– *Какво става?* – попита Муртаг, когато се приземиха край него.

– *Ургалите ни настигат – отвърна младежът и посочи дима от лагера им.*

– *Колко още трябва да пътуваме?*

– Предполагам, че нормално биха ни трябвали пет дни. Но със скоростта, с която се движим – само три. Обаче ако не стигнем до утре, ще ни догонят, пък и Аря вероятно ще умре.

– Може да издържи още няколко дни.

– Да не разчитаме на това. Единственият начин да стигнем навреме е да не спираме въобще, дори за сън.

– И как очакваш да стане това? – засмя се горчиво Муртаг. – Вече препускаме от дни без почивка. Освен ако Ездачите нямат свръхестествена сила, сигурно и ти си смъртно уморен. Конете също са капнали, ако не си го забелязал. Още един такъв ден и може всички да загинем.

– Така да бъде – сви рамене Ерагон. – Нямаме друг избор.

– Може да се разделим и ти да излетиш напред със Сапфира. Това ще принуди ургалите също да се разделят и така ще имаш по-голям шанс да достигнеш Варден.

– Това е самоубийство. По някакъв начин тези ургали се движат по-бързо от конник. Ще те преследват като елен. Единственият начин да се спасим е да потърсим подслон при бунтовниците. – Въпреки думите си, не беше много сигурен, че иска Муртаг да остане с тях.

„Харесвам го, но не съм сигурен, че мога да му се доверя напълно“.

– Ще се разделим по-късно – каза Муртаг. – Когато отидем при Варден, ще поема по някоя странична долина и ще избягам в Сурда.

– Значи оставаш?

– С или без сън, ще яздя с тебе, докато намериш Варден.

Вечерта ургалите бяха стопили почти половината им преднина. През нощта Ерагон и Муртаг се редуваха, като единият спеше, а другият водеше конете. Младежът разчиташе на спомените на Аря, но няколко пъти обърка пътя и загубиха ценно време. Полунощ отмина, без да са стигнали долината. Когато слънцето изгря, ургалите бяха поизостанали.

– Това е последният ден – каза Ерагон, докато се прозяваше. – Ако до пладне не сме пристигнали, ще отлети напред с Аря. Ти ще си свободен да правиш каквото искаш, но трябва да вземеш Снежноплам с тебе.

– Все още можем да стигнем навреме – отвърна Муртаг и потърка дръжката на меча си.

– Можем – сви рамене младежът и отиде при Аря. Челото ѝ беше изпотено и горещо. Очите ѝ се движеха диво под клепачите. Ерагон я охлади с един мокър парцал, съжалявайки, че не може да помогне с друго.

Малко преди обед, когато заобиколиха един широк хребет, Ерагон видя входа на тясна долина. Оттам извираше реката, която Аря беше

споменала. Младежът се усмихна. Това бе мястото, което търсеха.

Ургалите бяха стопили преднината им до една левга и продължаваха да напредват бързо.

– Ако успеем да влезем в долината незабелязано, може да се заблудят – каза Ерагон.

– Струва си да опитаме, но досега нямаха трудности с проследяването ни.

Скоро навлязоха в гората. Дърветата бяха високи, с напукана черна кора и тъмни иглички. По земята имаше шишарки с големината на конска глава. Наоколо подскачаха катерички и други горски животни.

Косата на Ерагон настръхна. Във въздуха се усещаше някаква враждебност.

– *Дърветата са стари* – отбеляза драконът.

– *Да, но не са настроени приятелски.*

Гората ставаше все по-гъста, колкото по-навътре навлизаха. Сапфира се вдигна във въздуха, защото вече ѝ стана трудно да се провира. Липсата на път или поне някаква сносна пътека забавяше придвижването на Ерагон и Муртаг. Наоколо се чуваше шумът от течаща вода, вероятно от река Беъртуут. Един връх закриваше слънцето и гората беше потънала в здрач.

Когато достигнаха входа на долината, Ерагон видя, че тя е не по-малка от долините в Гръбнака. Беше се заблудил заради гигантската височина на околните хребети. От земята се издигаше плътна мъгла, която превръщаше дъха им на пара. Тук-там растяха папрати, мъхове и диви ягоди, а по изгнилите пънове имаше отровни гъби. В гората цареше неестествена тишина, която бе нарушена от приземяването на Сапфира.

– Току-що видях едни черно-зелени птици, с червени пера по крилата. Досега не бях виждала такива.

– Всичко в тези планини изглежда странно. Имаш ли нещо против да полетим? Искам да хвърля едно око на ургалите.

– Хайде.

Ерагон се обърна към Муртаг:

– Варден се крият в края на тази долина. Ако побързаме, ще стигнем, преди да се свечери.

– А аз как ще се измъкна оттам? Не виждам никакви странични клисури, а ургалите скоро ще ни настигнат. Трябва ми път за оттегляне.

– Не се притеснявай. Долината е дълга и сигурно има изход от другата страна. – Младежът отвърза Аря и я премести на седлото на Снежноплам. – Наглеждай я. Аз ще полетя малко със Сапфира. Ще се видим

по-късно.

– Внимавай – отвърна смръщеният Муртаг и подкара конете.

– *Можем ли да се издигнем до някой от върховете? Така ще забележим дали има изход за Муртаг. Не искам да ми мърмори през целия път.*

– *Ще опитаме, но там е много студено.*

– *Затова съм се облякъл дебело.*

– *Дръж се тогава!*

Сапфира стремително започна да набира височина. Долината се превърна в зелена линия под тях и скоро навлязоха в облаците. Ерагон се надяваше, че няма да се блъснат в нещо. Той вдигна ръка и я размаха във въздуха. Веднага се образуваха капчици вода и ръкавът му се намокри.

Нещо сиво премина покрай него и той забеляза един гълъб, който бясно размахваше крилата си. Около едното му краче имаше бяла връвчица. Сапфира щракна със зъби, но гълъбът се отърва на косъм и потъна в облаците. Когато се издигнаха над тях, люспите на Сапфира също бяха покрити с вода и хвърляха отблясъци. Ерагон се опита да изцеди дрежите си и потрепери от студ.

Дърветата бяха отстъпили на огромни ледници. Блясъкът им принуди младежа да затвори очи. Опита се да погледне след минута, но светлината беше толкова дразнеща, че се наложи да сложи длан на лицето си.

– *Как успяваш да издържиш?* – попита той.

– *Моите очи са по-силни.*

Беше много студено. Водата в косата на Ерагон започна да замръзва. Никога преди не бяха летели толкова високо, а планините продължаваха още нагоре. Скоростта на Сапфира намаля, а дишането ѝ стана потрудно. Ерагон също усети, че не му достига въздух.

– *Трябва да се махаме оттук.* – Пред очите му започнаха да плуват червени точки. – *Не мога да дишам.*

Сапфира явно не го чу. Младежът се наведе напред и изкрещя с всичка сила:

– *Спусни се надолу!* Усилието замая главата му и той се отпусна на седлото. Свести се, когато излизаха от облаците.

– *Какво стана?*

– *Ти припадна.*

– *Знам, но ти защо не ми отговаряше?*

– *Бях объркана. Думите ти сякаш нямаха смисъл, но усетих, че*

нещо не е наред, и се снижих.

– Добре, че и ти не припадна. За жалост няма как да достигнем до тези върхове. Това означава, че можем да излезем от долината само оттам, откъдето дойдохме. Защо ни свърши въздухът?

– Не знам, но повече няма да се издигам толкова. Това, което научихме, може да се окаже полезно, ако се наложи да се бием с друг Ездач.

– Дано не се налага. Нека останем на тази височина. Днес не искам да поемам повече рискове.

Сапфира започна да се рее; скоро Ерагон забеляза ургалите, които напредваха към входа на долината, и попита:

– Как успяват да поддържат такава скорост?

– Сега, като сме по-близо, виждам, че тези са по-големи от всички, които сме срещали. По-високи са от хората поне с две глави. Не знам откъде идват, но сигурно е някое сурово място, за да роди такива зверове.

– Ако продължават с тази скорост, ще настигнат Муртаг, преди да намерим Варден.

– Не се отчайвай. Възможно е да се забавят в гората. Можеш ли да ги спреш с магия?

– Да ги спра, не. – Ерагон поклати глава, но след това се сети за мъглата и се усмихна. – Но бих могъл да ги забавя малко. Младежът затвори очи и си припомни необходимите думи.

– Гат ун рейса ду ракр!

Отдолу настъпи суматоха. Мъглата пред ургалите се надигна и стана гъста като стена. Съществата се поколебаха, но продължиха напред.

Ерагон усети как силата му се изчерпва. Пое си дъх и затвори очи. Извика и освободи магията, като прекъсна контакта. Стената от мъгла рухна и се разсея. Ургалите продължиха необезпокоявано. Младежът се приведе над Сапфира и си спомни думите на Бром:

„Магията зависи от разстоянието, досущ като стрелите и копията. Ако се опиташ да повдигнеш нещо отдалечено на миля, ще ти е необходима много повече енергия, отколкото, ако си до него“. – Ще трябва да го запомня.

– Изобищо не трябваше да го забравяш. Първо пръстта в Гил'еад, сега и това. Въобщи ли не си обръщал внимание на уроците? Някой път ще се убиеш от глупост!

– Внимавах, но мина доста време, а не се бях замислял за това. Досега не бях използвал магия от разстояние. Откъде да знам, че ще е

трудно?

– Сигурно скоро ще опиташ и да възкресиш някого. Не забравяй какво ти каза Бром.

– Няма.

Сапфира се спусна към земята, оглеждайки се за Муртаг. Приземиха се на една поляна и видяха, че мъжът е слязъл от коня си и клечи на земята. Когато забеляза, че Ерагон не слиза от гърба ѝ, Муртаг се изправи и отиде при тях.

– Какво става?

– Направих грешка. Ургалите влязоха в долината. Опитах се да ги объркам, но забравих едно от правилата на магията и пострадах.

– Току-що намерих вълчи следи, широки две педи. Животните тук може да са опасни дори за Сапфира. Няма да е зле да летите около мене, в противен случай може да свърша като нечия вечеря.

– Чувството ти за хумор се е завърнало – засмя се Ерагон.

– Само то ми остана. – Муртаг потърка очите си с ръце. – Не мога да повярвам, че тези ургали ни преследват толкова време.

– Сапфира каза, че са много по-големи от онези, които сме виждали.

– Сега разбирам! Ако Сапфира е права, това са Кул, най-страшните бойци на ургалите. Трябваше да се досетя. Не яздят, защото няма кон, който да понесе тежестта им. Високи са по осем стъпки и могат да тичат дни наред. Необходими са пет души, за да бъде убит един от тях. Кул не излизат от пещерите си, освен когато има война, така че сигурно ни очаква голямо клане.

– Ще успеем ли да ги изпреварим?

– Не знам. Те са силни и многобройни. Може да се стигне до схватка. Дано Варден да имат достатъчно мъже и да ни помогнат. Тримата няма да удържим дълго.

– Дай ми нещо за ядене. – Муртаг измъкна един сухар и му го подаде. Хлябът беше твърд, но Ерагон го сдъвка с наслада. Спътникът му се огледа наоколо притеснено. Младежът знаеше какво търси. – Спокойно, по-нататък ще има.

– Разбира се – отвърна Муртаг с пресилен оптимизъм. – Да тръгваме.

– Как е Аря?

– Треската ѝ се влошава. Трябва да я отнесеш до Варден, преди да е умряла.

– Няма да те изоставя. Не и с толкова ургали по петите ти.

– Както искаш, но те предупреждавам, че тя може и да не оцелее, ако останеш с мене.

– Не говори така. Все още можем да я спасим. Смятай го за плащане на дълг. Нейният живот срещу живота на Торкенбранд.

– Това не е мой дълг. Ти... – Той спря, чувайки роговете, които тръбяха зад тях. – Ще говорим за това по-късно.

Ерагон затвори очи, докато Сапфира набираше височина. Искаше му се да легне в меко легло и да забрави тревогите си.

– Сапфира, може би трябва да заведем Аря при Варден и да се върнем да помогнем на Муртаг.

– Те няма да ти позволят. Ще решат, че искаш да ги издадеш на ургалите. Като се има предвид при какви обстоятелства пристигахме, едва ли ще ни се доверят. Ще искат да знаят защо сме им докарали цяла ургалска армия.

– Ще им кажем истината и да се надяваме, че ще ни повярват.

– Ами ако Кул нападнат Муртаг?

– Ще се бием, разбира се. Няма да им позволя да заловят него и Аря.

– Колко благородно. Ще повалим мнозина. Ти с магия, а аз с нокти и зъби, но накрая ще ни убият. Твърде много са. Не можем да ги победим.

– И тогава какво? Няма да изоставя приятеля си.

– Не те карам. Но ако нападнем първи, ще имаме предимство.

– Да не си полудяла? Те, те няма да могат да ни сторят нищо.

– Именно. Можем да причиним доста щети от безопасна височина.

– Да пускаме камъни отгоре им? Това ще ги забави.

– Стига черепите им да не са твърде дебели. Сапфира се наклони и се спусна над реката. Сграбчи една скала с нокти, а Ерагон се въоръжи с по-малки камъни. След това се понесоха към ургалите. Двамата изсипаха товара си и с удоволствие дочуха звук от чупещи се клони; последваха кръсъци. Ерагон се усмихна, доволен от резултата.

– Хайде да вземем още!

Сапфира изръмжа и се насочи отново към реката. Не беше лесно, но успяха да забавят придвижването на чудовищата. Докато Сапфира отиваше за още камъни, ургалите напредваха, но все пак Муртаг успя да увеличи малко преднината. Скоро взе да се свечерява и стана доста студено. Нощните животни започнаха да излизат от пещерите и скривалищата си и да наблюдават с интерес нашествениците.

Ерагон често поглеждаше напред, търсейки водопада, където щеше да бъде краят на пътуването им. Притесняваше се, че шансовете на елфката намаляват с всяка изминала минута, и затова предложи:

– Нека направим почивка, за да проверим как е Аря. Боя се, че ѝ остават само часове, а може би дори минути.

– Животът ѝ е в ръцете на съдбата. Ти направи избор да останеш с Муртаг и е твърде късно да го промениш, така че стига си мрънкал. Най-доброто, което можем да направим, е да бавим ургалите.

Ерагон знаеше, че е права, но безпокойството му се усилваше.

Скоро започна да се смрачава и не можеха да виждат ургалите в гъстата гора, а луната още не бе изгряла. Сапфира направи завой и прелетя покрай един хребет. Ерагон забеляза някаква бледа линия напред и каза:

– Сигурно това е водопадът. Краят на долината е наблизко! Дали Варден знаят, че пристигаме? Може би са изпратили хора да ни помогнат.

– Съмнявам се, че ще ни помогнат, преди да разберат кои сме. Да се връщаме при Муртаг. Вече не виждам ургалите и може да го изненадат.

Ерагон разхлаби Зар'рок. Чудеше се дали е достатъчно силен, за да се бие. Сапфира се приземи на брега на реката и приклегна.

– Той идва.

Муртаг излезе от гората, като водеше конете зад себе си. Видя спътниците си, но не намали скоростта, с която се движеше. Ерагон скочи на земята и тръгна към него. Още преди младежът да започне да разказва, Муртаг каза:

– Видях, че хвърляте камъни върху ургалите. Имаше ли полза?

– Все още са зад нас. Но пък и ние почти стигнахме. Как е Аря?

– Още е жива. – Муртаг дишаше накъсано. Следващите думи прозвучаха с ужасяващо спокоен тон. – Има ли някаква странична долина или проход, където да се скрия?

– Беше тъмно, но доколкото успях да видя, няма.

Муртаг изруга и спря.

– Искаш да ми кажеш, че трябва да отида при Варден?

– Да. Не спирай. Ургалите са зад нас!

– Не! Предупредих те, че не искам да ходя при Варден, но ти продължи и ме натика между чука и наковалнята! Нали знаеше спомените на Аря? Защо не ми каза, че няма изход?

– Знаех само къде трябва да отидем, а не какво има наоколо. Не ме

обвинявай, ти сам избра да дойдеш.

Муртаг изсъска през зъби и се обърна, като притискаше слепоочията си с ръце. Сапфира притеснено попита:

– *Защо спряхте?*

– *Остави ме сега* – отвърна Ерагон и се обърна към Муртаг: – Какво се е случило между тебе и Варден? Едва ли е нещо толкова ужасно, че да не те приютят при сегашните обстоятелства. Нима предпочиташ да загинеш, отколкото да ми кажеш? Кога най-сетне ще ми се довериш?

Мъжът мълчеше. Сапфира разтревожено напомни:

– *Ургалите!*

– *Знам. Но трябва да разрешим това.*

– *Побързайте.*

– Муртаг, освен, ако не си решил да умреш, трябва да отидем при Варден. Не ме карай да ходя при тях, без да знам как ще реагират на появата ти. И без това ще е достатъчно опасно.

Муртаг се обърна към Ерагон. Дишането му беше тежко и учестено, като на вълк, хванат в капан.

– Да, имаш право да знаеш. Аз съм син на Морзан, водача на клетвопрестъпниците.

ТРУДНА ЗАДАЧА

Ерагон замръзна. Съзнанието му отказваше да възприеме думите на Муртаг.

„Нима клетвопрестъпниците са имали деца? Морзан! Най-верният привърженик на Галбаторикс, човекът, който е предал Ездачите! Не мога да повярвам“. Сапфира също беше ужасена. Тя тръгна бързо към него, като чупеше клоните по пътя си.

– Внимавай! Може да използва магия.

– Ти си негов наследник? – невярващо попита младежът и посегна към дръжката на меча си. „Защо ли пътува с мене? Сигурно работи за краля“.

– Човек не си избира родителите! – Муртаг смъкна ризата си и се обърна с гръб. – Виж!

Ерагон се наведе напред, напрягайки очи в тъмното. По мургавата кожа на спътника му се простираше белезникав белег от дясното рамо до лявото бедро.

– Виждаш ли? Бях само на три години, когато го получих. Морзан беше пиян и хвърли меча си по мене. Разряза ме с това острие, което носиш сега – единственото наследство, което се надяхах да получа, докато Бром не го отмъкна от трупа на баща ми. За мой късмет наблизо имаше лечител, който ме спаси. Разбери, не обичам Империята и краля. Нито искам да ти навреда!

– Излиза, че твоят баща е бил убит от...

– ...от Бром – отвърна Муртаг и закопча ризата си. Зад тях се разнесе зовът на рог.

– Хайде да тръгваме!

Муртаг поведе конете напред. Сапфира остана до Ерагон, пробивайки си път през дърветата.

– Ако вървиш покрай реката, ще ти е по-лесно – каза Ерагон.

– Няма да те оставя сам с него.

Младежът беше доволен от присъствието ѝ. „Синът на Морзан!“

– Трудно ми е да повярвам на думите ти. Откъде да знам, че не лъжеш?

– За какво ми е да лъжа?

– Може би...

– Няма как да ти докажа. Изчакай да стигнем до Варден. Те ще ме

разпознаят доста бързо.

– Трябва да знам дали служиш на Империята.

– Не а и да служех, какво щях да постигна, като пътувам с тебе? Ако исках да те пленят и да те убият, щях да те оставя в затвора. – Муртаг се спъна в един клон на земята.

– Може би водиш ургалите при Варден.

– Тогава защо ще стоя още с тебе? Нали знам къде са. Защо да им се предавам? Ако исках да нападнем Варден, щях да се върна и да изчакам ургалите.

– Може да си убиец.

– Да. Но може и да не съм, нали?

– *Сапфира?*

– *Ако искаше да ти навреди, можеше да го стори много отдавна.*

Един остър клон одраска Ерагон по врата. Шумът от водопада ставаше все по-силен.

– *Наглеждай Муртаг, когато отидем при Варден. Може да направи нещо глупаво, а не искам да го убият.*

– *Ще се постарая.*

Рогът прозвуча отново. Младежът погледна през рамо. Очакваше чудовищата да се появят след миг.

Гората свърши и Муртаг спря. Бяха се озовали на каменистия бряг на езерото Коща-мерна. Водата блещукаше на звездната светлина. Скалите наоколо бяха надвиснали от двете страни на езерото и брегът беше широк само няколко стъпки.

– Към водопада ли?

– Да. – Ерагон излезе начело и избра левия бряг. Камъните под краката му бяха влажни и хлъзгави. Мястото беше малко и Сапфира вървеше, като стъпваше с два крака във водата.

– Ургали! – възкликна Муртаг, когато бяха преполовили разстоянието.

Могъщи фигури се появиха на брега, където пътниците бяха стояли преди десетина минути. Един ургал посочи Сапфира и заговори нещо. Ордата се раздели, тръгна по двата бряга и им отрязва пътя за бягство. Тясното пространство принуди чудовищата да вървят в колона.

– Бягайте! – извика Муртаг и подкара конете.

Сапфира излетя и без предупреждение зави към ургалите.

– *Не! – изкрещя Ерагон. – Върни се!*

Тя не го послуша и младежът с усилие затича напред. Сапфира се спусна надолу, сграбчи един ургал с ноктите си и започна да го

разкъсва. След това хвърли безжизненото му тяло във водата.

Останалите напредваха необезпокоявани. Тя се хвърли към тях отново, но беше принудена да завие, понеже я посрещна облак черни стрели. Повечето отскочиха от люспите ѝ, но няколко успяха да я наранят. Ерагон едва се удържа да не хукне на помощ. Видя, че чудовищата ги настигат, и се затича по-бързо.

Сапфира се гмурна в езерото със силен плясък. Ургалите нервно загледаха черната вода. Един от тях извика нещо и мушна с копието си. Главата на Сапфира се подаде от дълбините и прехапа оръжието като сламка. Но преди да докопа чудовището, останалите се втурнаха към нея и разкъравиха муцуната ѝ.

Сапфира се изтегли с гневно съскане. Водачът се опита да продължи, но спря, щом тя замахна към краката му. Останалите също бяха принудени да спрат, защото драконът им препречваше пътя. Междувременно ургалите на другия бряг бързо напредваха към водопада.

– *Побързайте, не знам колко дълго ще ги задържа.*

Стрелците вече се целеха в Сапфира. Ерагон затича още по-бързо, но се спъна и щеше да падне, ако Муртаг не го беше задържал. Почти бяха стигнали до водопада. Шумът бе оглушителен като лавина. На няколко метра от водната стена брегът се разширяваше и предоставяше място за водене на бой.

Сапфира изрева, когато едно копие прониза рамото ѝ, и се гмурна под водата. Чудовищата се възползваха от това, за да се втурнат напред. Вече бяха само на няколко крачки.

– Какво ще правим сега?

– Не знам. Нека да помисля! – Ерагон се разрови в спомените на Аря за инструкции. Хвана от земята един камък и удари по широките скали до водопада. – Ай варден абр ду Шур'тугал гата ванта!

Нищо не се случи.

Той опита отново, но само си разкърави ръката. Обезнадежен, Ерагон се обърна към Муртаг:

– В капан сме.

Думите му бяха прекъснати от Сапфира, която изскочи от водата и приклекна до тях, готова за бой. Конете отстъпиха назад. Младежът се опита да ги успокои мислено.

– *Зад тебе!* – извика Сапфира. Той се обърна и видя един гигантски ургал да връхлита с вдигнато копие.

Муртаг хвърли мечта си с всичка сила. Дългото острие се превърта и удари чудовището в гърдите. Грамадното същество падна безмълвно на

земята. Муртаг изтича и прибра оръжието си от тялото, преди да са дошли останалите нападатели.

– Джиерда тейра калфис! – извика Ерагон и вдигна ръка.

Двайсетина от преследвачите им паднаха в езерото, но останалите приближаваха решително. Младежът се подпря на Сапфира, за да избегне умората. Нов залп от стрели започна да пада около тях. Драконът излезе напред и ги прикри с тяло.

– Сега какво ще правим? Не можем да останем тук.

Сапфира изръмжа, когато една стрела прониза крилото ѝ. Младежът трескаво се опитваше да разбере какво не е наред с указанията.

– Не знам! Мястото трябваше да е точно тук!

– Защо не попиташ елфката? – извика Муртаг и опъна лъка си.

След секунда един ургал се свлече в езерото.

– Сега ли? Че тя е почти умряла! Как ще ми отговори?

– Не знам, но по-добре измисли нещо. Не можем да удържим на цяла армия!

– *Ерагон.*

– *Какво!*

– *От грешната страна на езерото сме! Видях спомените на Аря в твоето съзнание и разбрах, че сме на другия бряг.* – Сапфира наведе глава, за да избегне следващия залп. – *Няма да издържа дълго! Направо ме разкъсват!*

– Варден са от другата страна на езерото. Трябва да преплуваме! – извика Ерагон. Той забеляза, че ургалите на другия бряг почти са достигнали до водопада.

– Конете няма да могат, а и за нас ще е трудно.

– Аз ще се оправя с конете, а Сапфира ще носи Аря.

– Е, все ще е по-добре, отколкото да останем тук – сви рамене Муртаг и смъкна жената от гърба на Снежноплам.

– *Готова съм* – каза Сапфира, надигна се леко и приклезна.

Приближаващите ургали спряха разколебани.

– *Сега!* – извика Ерагон.

Муртаг метна Аря на гърба на дракона и я завърза за седлото. Сапфира мигновено се вдигна във въздуха. Ургалите се разкрещяха ядосано и почнаха да я обстрелват, а онези, които бяха на другия бряг, забързаха, за да стигнат до водопада, преди да се е приземила.

Ерагон се опита да успокои конете и им обясни, че ако не преплуват, ще бъдат изядени. Снежноплам и Торнак скочиха във водата и заплуваха с усилие. Муртаг прибра мечата си и се гмурна след тях. Младежът

затвори очи и последва спътника си, надавайки яростен вик.

Силата на водопада го повлече надолу. Усети дъното и се отгласна от него, но преди да си поеме въздух, отново беше повлечен. Опита се да излезе на повърхността, но не можеше да се справи с натиска на водопада. Тежният меч и мокрите дрехи също го теглеха надолу.

Внезапно една здрава ръка го хвана за ризата и започна да го дърпа нагоре. Спасителят му плуваше с къси, сигурни движения. Ерагон се надяваше, че е Муртаг, а не някой ургал. След секунди излязоха на каменистия бряг.

Младецът дочу звуци от битка и бързо се обърна. Чудовищата, които допреди малко го бяха преследвали, падаха под безмилостни залпове от стрели. Мнозина вече плуваха безжизнени във водата. Ургалите на неговия бряг също бяха под обстрел и не можеха да отстъпят, защото зад гърба им внезапно се бяха появили множество воини.

– Акх Гунтераз доразда! Какво правеше? Щеше да се удавиш! – Ерагон се завъртя изненадано. Спасителят му не беше Муртаг, а някакъв дребен мъж, стигащ до хълбока му.

Джуджето изцеждаше гъстата си брада от водата. На гърдите си носеше плетена ризница без ръкави, която разкриваше мускулестите му ръце. На кръста му висеше бойна брадва, а на главата си имаше кожен шлем със символ, изобразяващ чук и дванайсет звезди. То погледна към боя и въздъхна.

– Барзул, как ми се иска да се включа.

„Джудже!“

Ерагон измъкна меча си и се огледа за Сапфира и Муртаг. В скалите те се бяха отворили дебели дванайсет стъпки каменни врати, разкриващи широк тунел, който навлизаше дълбоко под планината.

Сапфира и Муртаг стояха пред тунела, обградени от хора и джуджета. Един висок плешив мъж в лилава роба беше застанал до Муртаг и опираше кинжал в гърлото му. Ерагон се пресегна за силата си, но мъжът го спря.

– Недей! Ако използваш магия, ще убия твоя приятел! Не мисли, че няма да те усетя. Не можеш да скриеш нищо от мене. Ако направиш или кажеш нещо без мое разрешение, той ще умре. Хайде, влизайте в тунела. – Мъжът отстъпи назад, дърпайки Муртаг след себе си.

– *Сапфира, какво ще правим?*

Хората и джуджетата тръгнаха след плешивия, като водеха конете със себе си.

– *Ще тръгнем след тях и се надявам, че ще оцелеем.*

Тя влезе гордо в тунела, а околните я гледаха притеснено. Ерагон вървеше след нея; усещаше, че воините го наблюдават. Джуджето, което го спаси, тръгна последно, стиснало дръжката на брадвата си.

Каменните врати се затвориха тихо. Ерагон погледна назад, но не успя да види нищо. Ето, че бяха затворени под планината. Но дали бяха в безопасност?

НА ЛОВ ЗА ОТГОВОРИ

– Насам – заговори плешивият мъж и мина през една врата, влачейки Муртаг със себе си. Воините го последваха, като държаха оръжието си, насочено към Ерагон. Конете бяха отведени в друг тунел.

Младежът се обърна, за да види дали Аря още е на гърба на Сапфира.

„Трябва да ѝ дадат противоотровата!“ – помисли ядосано той. Знаеше, че Скилна Браг продължава да разяжда плътта на жената елф.

Ерагон побърза след плешивия по един тесен коридор, който правеше резки завои. Една врата се отвори и те влязоха в стая, която беше достатъчно голяма, за да може и Сапфира да се движи спокойно в нея. Стените и подът бяха направени от полиран бял мрамор и блестяха на светлината на малка лампа.

– Имаме нужда от лечител – каза Ерагон, но не можа да продължи, защото плешивият го прекъсна.

– Не говори! Ще трябва да изчакаш, докато преминеш изпитанието. – Мъжът предаде Муртаг на един от воините и плесна леко с ръце. – Пусни си оръжията.

Не му се искаше да се разделя със Зар'рок, но бавно пусна червената ножница на земята и остави лъка и колчана си до нея.

– Сега отстъпи от дракона и ела до мене, бавно. – Ерагон пристъпи напред. – Спри там! Сега свали защитите около съзнанието си, защото ще прегледам спомените ти. Ако се опиташ да скриеш нещо, ще го открия със сила и може да полудееш. Ако не го направиш, спътникът ти ще бъде убит.

– Защо?

– За да сме сигурни, че не си човек на Галбаторикс и за да разберем защо навън има огромна ургалска армия. Никой не може да влезе във Фардън Дур, без да е изпитан.

– Няма време. Трябва ни лечител!

– Тишина! Докато не преминеш изпитанието, няма да получиш нищо.

– Но тя умира! – изкрещя Ерагон. Положението беше сериозно, но нямаше да направи нищо, преди да се погрижат за нея.

– Ще трябва да почака! Никой няма да напусне тази стая, докато не се уверим кой си. Освен, ако не искаш...

– Еграз Карн, да не си спял? – скочи джуджето, което беше спасило Ерагон. – Не виждаш ли, че на дракона лежи елф? Трябва да й помогнем, ако е в опасност. Аджихад и кралят ще ни убият, ако тя умре по наша вина!

Очите на мъжа се присвиха от гняв, но след секунда сякаш се успокои.

– Разбира се, Орик, не искаме това да се случи. Свалете я от дракона. И по-бързичко!

Двама мъже се приближиха предпазливо до Сапфира и смъкнаха Аря. Единият възкликна, щом се загледа в лицето ѝ:

– Това е Аря, пазителката на яйцето!

– Какво? – възкликнаха едновременно джуджето Орик и плешивият, който с леден глас се обърна към младежа: – Ще трябва да обясняваш много неща!

Ерагон събра цялата си решителност, за да пренебрегне зловния му поглед, и каза:

– Отровна е със Скилна Браг. Трябва да ѝ дадете нектар от тунивор.

– Добре, отнесете я при лечителите и я охранявайте, докато приключа с изпитанията. След това ще ви дам нови заповеди. – Войниците кимнаха и изнесоха Аря от стаята. Вниманието на плешивия отново се върна към Ерагон. – Стига сме се бавили, загубихме твърде много време. Пригответи се за изпитанието.

Младежът не искаше този човек да прониква в съзнанието му, но знаеше, че съпротивата е безсмислена. Погледът на Муртаг бе насочен към него.

– Готов съм.

– Чудесно, тогава.

– Внимавай да не го нараниш, Еграз Карн – обади се Орик, – иначе кралят ще те накаже.

Мъжът го изгледа ядосано и се обърна към Ерагон с усмивка.

– Само ако се съпротивлява. – Той наведе глава и изрече няколко думи.

Ерагон едва си пое дъх, когато плешивият си проби път в съзнанието му. Изпитваше извънредно силна болка. Атаката беше много мощна и той автоматично започна да издига защити.

– *Недей!* – включи се Сапфира. – *Излагаш Муртаг на риск.*

Младежът стисна зъби и свали щитовете си. Плешивият излъчваше разочарование. Силата на съзнанието му изглеждаше странно объркана.

– *Той иска да се съпротивлявам!* – Ерагон извика, когато го заля нова вълна от болка. Сапфира се опита да го защити, но не можа да я потисне напълно. Тя го посъветва:

– *Дай му това, което иска, но прикрий останалото. Аз ще ти помогна. Силата му не е пречка за мене. Вече заглушавам нашия разговор и той не може да ни чуе.*

– *Тогава защо боли толкова?*

– *Болката идва от тебе.*

Ерагон се намръщи, докато чуждото съзнание си пробиваше път в неговото. Чувстваше го като пирон в черепа си. Плешивият започна грубо да преглежда спомените от детството.

– *Няма нужда от тези. Разкарай го оттам!*

– *Не мога. Мога да скрия някои неща, но само преди да е стигнал до тях. Помисли бързо какво искаш да покрийем!*

Ерагон се съсредоточи, въпреки силната болка. Скри повечето от разговорите си с Бром, както и думите на древния език, които знаеше. Спомените за пътуването остави почти непроменени, но прикри предсказанието на Анджела и разговора със Солебум. Освен това реши да не издава смъртта на Бром и произхода на Муртаг. Сапфира възрази:

– *Варден имат право да знаят кого подслоняват. Особено, ако е син на един от клетвопрестъпниците.*

– *Направи го. Няма да го издам. Не и на този човек.*

– *Но те ще разберат така или иначе.*

– *Просто го скрий.*

След като се погрижи да не издаде най-важните неща на Ерагон му оставаше само да изчака плешивият да приключи с проверката. Чувстваше се като че ли му изтръгват ноктите с клещи. Зъбите му бяха стиснати, а от челото му се лееше пот.

Плешивият преглеждаше спомените му внимателно, като лоза, която си проправя път към слънцето. Обръщаш внимание на много неща, които младежът смяташе за незначителни. Посвети много време в проучване на срещите с Ра'зак и Сянката. След като прегледа всички приключения, мъжът започна да се изтегля от съзнанието му.

Ерагон потрепери и рухна на пода. Няколко здрави ръце го повдигнаха и го подпряха на мраморната стена.

– *Ти прекали!* – извика Орик. – *Момчето не беше достатъчно силно за такова нещо.*

– *Ще оживее. Приключих с него.*

– *Какво откри? Последва тишина.*

– Може ли да му имаме доверие?

– Той не е ваш враг.

Из стаята се разнесоха облекчени въздишки. Ерагон отвори очи и бавно се надигна.

– Полека – каза Орик и му помогна да се изправи. Младежът стъпи на крака и изгледа с омраза плешивия, а зад него Сапфира изръмжа сърдито. Мъжът не им обърна внимание и се насочи към Муртаг.

– Твой ред е.

Муртаг се напрегна и поклати глава. Войникът, който го пазеше, поряза леко врата му.

– Не.

– Няма да ти дадем убежище, ако не се съгласиш.

– Вече обяхте, че Ерагон не ви е враг, и не можете да ме заплашите, че ще го убие. Така че няма да ме принудите да отворя съзнанието си.

– Ами животът ти? – Плешивият повдигна това, което би било веждата му, стига да имаше такава. – Можем да те убием.

– Както искате – отвърна Муртаг с желязно спокойствие.

– Нямах избор! – извика мъжът и се приближи до него. Муртаг сви юмруци и се изпъна, борейки се с всичка сила. Плешивият стисна зъби гневно и поднови атаката си.

Ерагон гледеше намръщено, защото разбираше каква тежка битка се води.

– *Не можеш ли да му помогнеш?*

– *Не. Ще трябва сам да се справи.*

– Илф карнз ородум – измърмори Орик и пристъпи напред. – Достатъчно! – Той сграбчи китката на плешивия и го откъсна от Муртаг със забележителна за малкия си ръст сила.

– Как се осмеляваш! – изкрещя мъжът гневно. – Оспорваш водачеството ми, отвори вратите без разрешение, а сега и това! Няма да търпя такива обиди. Да не мислиш, че твоят крал ще те пази постоянно?

– Щеше да ги оставиш да умрат! Ако бяхме изчакали още малко, ургалите щяха да ги убият. – Джуджето посочи едва дишания Муртаг. – Нямаме право да го измъчваме само за да получим сведения. Аджихад няма да го позволи. Не и след като вече изпита Ездача и разбра, че е приятел. Те ни доведоха Аря.

– Нима ще му позволиш да влезе, без да е проверен. Толкова ли си глупав, че да рискуваш? – Очите на плешивия горяха от гняв. Той изглеждаше готов да разкъса... джуджето.

– Може ли да използва магия?

– Това е...

– Питам може ли да използва магия! – изръмжа Орик и гласът му отекна в стаята. Лицето на плешивия изведнъж стана безизразно.

– Не.

– Тогава от какво се боиш? Не може да избяга и да ни стори зло. Особено, ако си толкова могъщ, колкото претендираш. Попитай Аджихад какво да правим с него.

Мъжът погледна към Орик, след това към тавана и накрая затвори очи. Устните му се размърдаха беззвучно. За няколко минути остана в този транс, зает с мълчаливо общуване.

Когато отвори очи, се завъртя към воините, без да обръща внимание на джуджето.

– Да тръгваме! – След това се обърна към Ерагон: Понеже не успях да завърша изпита си, ти и твоят приятел ще останете тук през нощта. Ако се опита да избяга, ще го убият. – С тези думи той излезе от стаята.

– Благодаря ти – прошепна младежът на Орик.

– Ще се погрижа да ви донесат храна – изсумтя джуджето и излезе, клатейки глава.

Вратата се затвори и се чу звук от спускане на резе.

Ерагон седна. Чувстваше се уморен от преследването и последвалите го събития. Сапфира се настани до него с думите:

– *Трябва да внимаваме. Изглежда, тук имаме не по-малко врагове, отколкото в Империята.*

Той кимна. Беше твърде уморен, за да отговори. Муртаг се огледа с празен поглед и притисна ръкава си към раната на врата, за да спре кръвенето.

– Добре ли си? – попита Ерагон. – Можа ли да научи нещо от тебе?

– Не.

– Как успя да го отблъснеш? Той беше много силен.

– Имам добро обучение. – В гласа му се долавяше горчива нотка.

– Аз също не им казах кой си.

Муртаг изглеждаше облекчен и кимна леко.

– Благодаря ти.

– Те явно не те познаха.

– Да.

– И все още твърдиш, че си син на Морзан?

– Да.

Ерагон отвори уста, но млъкна, щом усети една топла капка, която

падна на ръката му. От крилото на Сапфира течеше кръв.

– *Забравих, че си ранена! По-добре да те излекувам.*

– *Внимавай. Лесно е да допуснеш грешка, когато си уморен.*

– *Знам.*

Сапфира разпери крила и се излегна на пода. Ерагон внимателно прокара ръце по тънките мембрани и затвори всички дупки от стрели. За щастие всичките ѝ рани – дори на муцуната ѝ – бяха плитки и лесни за лекуване. След като свърши, младежът се отпусна, дишайки тежко. Можеше да усети туптенето на голямото сърце на Сапфира.

– Дано да донесат скоро храната – обади се Муртаг. Ерагон потръпна от глад и изтощение. Липсваше му познатата тежест на Зар'рок.

– *Защо си тук?*

– *Моля?*

– Ако наистина си син на Морзан, Галбаторикс не би те оставил да обикаляш свободно из Алагезия. Как успя да намериш Ра'зак? Защо не съм чувал някой от клетвопрестъпниците да е имал деца? И какво правиш тук?

– *Дълго е за разправяне.*

– *Не бързаме за никъде.*

– *Твърде късно е, за да говорим.*

– *Утре може да нямаме достатъчно време.*

Муртаг обви краката си с ръце и подпря брадичка на колене.

– Не е, не искам да спирам, така че се настани удобно, защото разказът ми ще е доста дълъг.

Ерагон се облегна на Сапфира и кимна.

– Доколкото знам, аз съм единственото дете на клетвопрестъпник. Може да е имало и други, но те криеха тайните си по обясними причини. Родителите ми са се запознали в някакво малко селце, докато баща ми пътувал по кралска заповед. Той успял да очарова майка ми, така че тя тръгнала с него. Пътували заедно известно време и тя се влюбила дълбоко. Морзан бил доволен, защото това му предоставяло множество начини да я измъчва и защото разбирал ползата от слуга, който няма да го предаде. Когато се върнал в двора, той я взел със себе си и започнал да я кара да пренася тайни съобщения и да шпионира. Дори я научил на няколко заклинания. Защитил я възможно най-добре от останалите – не от любов, а защото при удобен случай те щели да я използват срещу него. Изкарали така три години, после майка ми забременяла.

Муртаг спря за момент и нави с пръст един кичур от косата си.

– Баща ми е бил, ако не друго, поне достатъчно хитър. Знаел е, че

бременността ще постави в опасност него и майка ми, както и мене. Затова я преместил от двореца в замъка си и я защитил със сигурни заклинания. Така за раждането не разбрал никой, освен Галбаторикс. Кралят знаел всички тайни на клетвопрестъпниците и се забавлявал с техните заговори и вътрешни борби. Понякога дори помагал на едни или други, но никога не издал моето съществуване.

След като родила, майка ми ме оставила на една дойка и се завърнала в двореца. Морзан ѝ позволяваше да ме посещава от време на време, но иначе бяхме разделени. Когато бях на три години, той ми остави белега. Сигурно по този начин са щели да ме отглеждат, ако Морзан не беше потеглил в преследване на яйцето на Сапфира. Щом заминал, майка ми изчезнала. Никой не знаел къде е отишла и защо. Кралят се опитал да я потърси, но хората му не могли да я намерят – явно Морзан я бил обучил добре.

Когато съм се родил, само петима от тринайсетте клетвопрестъпници били още живи. Когато баща ми потеглил, били останали само трима, а накрая, при схватката с Бром, той бил последният. Останалите загинали при различни обстоятелства, най-вече след атаки на Варден. Чувал съм, че кралят бил много разярен от тези загуби. Когато разбрала, че Морзан е мъртъв, майка ми се върна при мене. За съжаление здравето ѝ беше много влошено и след няколко месеца тя почина.

– Какво стана след това?

– Пораснах – сви рамене Муртаг. – Кралят ме взе в двореца и се погрижи за възпитанието ми.

– Тогава защо се махна?

– По-скоро избягах. Когато навърших осемнайсет години, Галбаторикс ме покани на вечеря в покоите си. Бях много изненадан, тъй като винаги съм се държал настрана от придворните. Дотогава не ми се беше случвало да говоря насаме с краля. Приех предложението, защото бе неразумно да откажа. По време на вечерята той непрекъснато ме гледаше, сякаш искаше да види дали не крия нещо. Няколко пъти се опитвах да подхвана разговор, но Галбаторикс мълчеше.

Когато се нахранихме, той най-сетне почна да говори. Ти не си чувал гласа му и не можеш да си представиш как звучи. Никога не съм срещал по-убедителен и същевременно по-плашещ човек. Разказваше ми виденията си за Империята. Щяло да има красиви градове, пълни с артисти, музиканти и философи. Ургалите щели да бъдат унищожени и Империята щяла да обхване целия континент. Навсякъде щяло да има мир и благоденствие, и най-важното – Ездачите щели да се възродят.

Когато спря, аз го попитах как ще се появят нови Ездачи, щом няма вече яйца. Галбаторикс ме изгледа замислено и ме попита дали аз, синът на неговия приятел, ще му служа предано, за да изгради този рай на земята. Въпреки че знаех миналото му, предложението беше твърде изкушаващо, за да откажа. Кралят ме освободи доволен и добави, че ще ме призове, когато има нужда.

Изминаха няколко месеца, докато ме извика. Отново се срещнахме насаме, но този път той не беше любезен и чаровен. Варден бяха разбили три армии на юг и Галбаторикс бе ужасно ядосан. Нареди ми да взема един отряд и да унищожа Кантос, където уж се криели бунтовниците. Попитах го как да разбере дали хората са виновни и той ми се разкрещя. Ругаше и обясняваше, че щял да смаже всички, които му се противопоставят. Тонът му беше много по-различен от преди и аз осъзнах, че управлява само чрез груба сила и се води от настроенията си. В този момент реших да избягам от Уру'баен. Когато срещата свърши, заедно с верния ми слуга Торнак се приготвихме за бягство. Тръгнахме още същата нощ, но кралят някак си беше узнал и попаднахме на засада. Избихме войниците, но Торнак загина. Бях много натъжен и се подслоних в имението на един приятел. Внимателно пресявах всеки слух, за да разгадая следващия ход на Галбаторикс. Тогава дочух, че изпраща Ра'зак със задача да заловят или убият някого, и реших да ги проследя, за да се уверя дали наистина се е появил дракон. И така попаднах на тебе. Нямам повече тайни.

– *Не знам дали казва истината – обади се Сапфира.*

– *Но защо му е да ни лъже?*

– *Може би е луд.*

– *Съмнявам се. Ерагон прокара пръст по люспите на Сапфира.*

– При това положение защо не се присъедини към Варден? Те щяха да са подозрителни в началото, но щом докажеше, че могат да разчитат на тебе, сигурно щяха да те приемат. Те не са ли твои съюзници? Нали се борите срещу кралската власт?

– Нима трябва да ти обяснявам толкова подробно? Не искам Галбаторикс да разбере къде съм, а той неизбежно ще узнае, ако се съюзя с враговете му. Има и друго – тези бунтовници се опитват да унищожат Империята, а аз не искам това да се случи. Ще настане разкол и безредие. Кралят наистина е жесток, но редът и законността са нещо, без което не може. А пък да спечеля уважението на Варден? Ха! Като ме разкрият, ще се държат с мене, сякаш съм престъпник. Освен това ще се отнасят с недоверие и към тебе, защото сме пътували заедно!

– *Прав е* – обади се Сапфира.

Ерагон не ѝ обърна внимание.

– Не може да е толкова лошо. Сигурно ще... – Думите му бяха прекъснати от един човек, който донесе две купички, малко хляб и парче сурово месо, след което отново затвори вратата.

– Най-сетне! – възкликна Муртаг и подаде месото на Сапфира. След това разчупи хляба на две, даде половината на Ерагон и се отдръпна в ъгъла с купичката си. Когато се нахраниха, той легна на пода. – Мисля да поспя.

– Лека нощ – отвърна Ерагон, сгуши се до Сапфира и сложи ръцете си под главата. Едно от крилата ѝ се разпери над него като синя палатка, която го обгърна в мрак.

– *Лека нощ, малкия.*

Ерагон се усмихна и след секунди вече спеше.

СЛАВАТА НА ТРОНХАЙМ

Ерагон се събуди от силно ръмжене. Сапфира още спеше, но очите ѝ мърдаха зад клепачите и тялото ѝ се тресеше.

„Сигурно сънува“.

Погледа я няколко секунди и се измъкна изпод крилото ѝ. В стаята беше хладно, но приятно. Муртаг лежеше в далечния ъгъл със затворени очи. Щом Ерагон се изправи, Муртаг се размърда.

– Добро утро.

– Откога си буден?

– От известно време. Учудвам се, че Сапфира не те е събудила порано.

– Бях толкова изморен, че щях да спя и при гръмотевична буря. – Младежът приседна до спътника си. – Колко ли е часът?

– Не знам. Тук не може да се прецени.

– Някой идвал ли е да ни види?

– Все още не.

Двамата поседяха известно време, без да говорят. Ерагон се чувстваше странно обвързан с Муртаг.

„Нося бащиния му меч, който е трябвало да наследи. Много си приличаме, макар че външният ни вид и възпитанието ни са съвсем различни. – Помисли си за белега на Муртаг и изтръпна. – Що за човек би сторил такова нещо на дете?“

Сапфира се надигна и примигна с очи.

– *Нещо интересно да е станало? Надявам се, че ще ми дадат повече храна от вчера. Бих могла да изям цяло стадо крави.*

– *Ще те нахранят, спокойно.*

– *Би трябвало.*

Тя се премести до вратата и зачака, потупвайки с опашка по пода. Ерагон затвори очи, като се наслаждаваше на почивката. След известно време му доскуча и започна да крачи из помещението. Спря и започна да разглежда фенерите. Бяха направени от стъкло във формата на сълза и светеха с постоянна синя светлина.

Отвън се дочуха гласове. Вратата се отвори и десетина войници влязоха в стаята. Следваха ги Орик и плешивият мъж, който каза:

– Призовани сте от Аджихад, водача на Варден. Ако сте гладни, ще трябва да се храните по пътя.

– А къде са конете ни? – попита Ерагон. – Освен това искам да си получа меча и лъка обратно.

Плешивият го изгледа с презрение.

– Ще си получиш оръжията, ако Аджихад разреши. Конете ви чакат в тунела. Сега тръгвайте!

– А как е Аря?

– Не знам – поколеба се мъжът. – Още е при лечителите. Той излезе от стаята заедно с Орик.

– Хайде – нареди един от войниците.

Ерагон тръгна, последван от Сапфира и Муртаг. Върнаха се по коридора, през който бяха минали предния ден, и излязоха в големия тунел. Там ги очакваха конете им.

– Ще яздите по един в центъра на тунела – нареди плешивият. – Ако се опитате да завиете, ще бъдете спрени. – Ерагон тръгна към дракона, но мъжът го спря. – Не! Ще яздиш коня си, докато не ти наредя друго.

Младежът сви рамене, взе поводите на Снежноплам и помоли Сапфира:

– *Стой наблизо, в случай че имам нужда от помощ.*

– *Разбира се.*

Муртаг яхна Торнак и застана зад Сапфира. Войниците се разделиха и ги обградиха. Плешивият ги огледа добре, след това излезе най-отпред и плесна с ръце. Процесията се насочи към сърцето на планината. Чаткането на конските подкови ехтеше в пустите тунели. Тук-там имаше врати, но те бяха затворени. Ерагон гледаше с възхищение изработката на проходите. Всичко бе издълбано с невероятна точност и голямо майсторство.

Докато пътуваха, младежът се замисли за Аджихад. Водачът на Варден беше тайнствена фигура. Той се появил преди двайсетина години и започнал ожесточена война срещу Галбаторикс. Никой не знаеше откъде е дошъл и как изглежда. Говореше се, че е невероятен воин и стратег. Ерагон се притесняваше как ли ще ги приеме човек с такава слава. Но все пак Бром бе вярвал достатъчно на Варден, за да им служи.

Като спря поглед на Орик, в главата му се породиха още въпроси. Тунелите очевидно бяха работа на джуджетата, никой не копаеше толкова добре като тях. Но дали те бяха част от Варден, или просто приютяваха хората? Кой ли беше загадъчният крал, за когото говореха – Аджихад или някой друг? И къде се криеха елфите?

Яздиха по тунела близо час, без да се отклоняват или да завиват.

„Може би сме изминали една левга. Сигурно ще прекосим цялата планина!“

Скоро забеляза бледо сияние в далечината. Напегна очи и се опита да установи източника, но все още бе твърде далеч, за да различи подробности. Когато се приближиха, блясъкът се усили.

Сега вече се виждаха дебели мраморни колони, украсени със скъпоценни камъни. От колоните висяха множество фенери и осветяваха тунела. В основите на колоните имаше златни статуи, а на тавана бяха изсечени гарванови глави с отворени човки. В края на коридора се извисяваха две огромни черни врати, обковани със сребристи ленти, които образуваха корона. Плешивият спря, вдигна ръка и се обърна към Ерагон.

– Оттук ще яздиш дракона. Не се опитвай да отлетиш. Хората ще те гледат, така че не забравяй какъв си.

Младежът слезе от Снежноплам и се качи на Сапфира.

– *Май искат да ни ползват за някакво представление* – каза тя.

– *Ще видим. Поне да ми бяха върнали Зар'рок.*

– *Може би е по-добре да не носиш меча на Морзан на първата си среща с Варден.*

– *Права си* – съгласи се Ерагон и изрече: – Готов съм.

– Добре – отвърна плешивият. Той и Орик застанаха от двете страни на дракона. – Сега тръгни към вратите и като се отворят, следвай бавно пътя.

– *Готова ли си?*

– *Разбира се.*

Сапфира се приближи с отмерена крачка до вратите. Люспите й блестяха и отразяваха светлината на фенерите. Ерагон си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Огромните врати започнаха да се разтварят навън без предупреждение. Когато отворът се разшири, от него проникнаха слънчеви лъчи. Те заслепиха за момент Ерагон и той примига. Когато успя да погледне отново, дъхът му секна.

Намираха се във вътрешността на гигантски кратер. Стените се стесняваха и на около дванайсет мили височина завършваха с отвор. През него слънцето осветяваше центъра на кратера. Отсрещната стена на вулкана бе отдалечена на десетина мили. Ерагон знаеше, че дори Сапфира не може да се издигне до горния ръб.

Той свали поглед и забеляза павиран път, който водеше до центъра на кратера и свършваше в основата на снежнобяла, блестяща планина. Въпреки че беше многократно по-малка от вулкана, планината сигурно

се извисяваше поне на една миля.

– Гледай добре, младежо, защото тук не е стъпвал Ездач повече от сто години. Върхът, под който се намираме, е Фардън Дур, открит преди хилядолетия от нашия праотец Корган. В центъра му се издига най-голямото ни постижение: Тронхайм, градът планина, построен от чист мрамор – обясни Орик.

„Град!“

Ерагон забеляза тълпата. Беше толкова погълнат от гледката, че бе пропуснал огромното множество, което се трупаше около изхода на тунела. Стотици, хиляди хора и джуджета го гледаха внимателно, напълно безмълвни.

Младежът стисна един от шиповете на Сапфира. Виждаше мърляви деца, сурови, отрудени мъже, жени с домашно тъкани рокли и набити, брадясали джуджета. Всичките имаха изражение на притиснато до стената животно. Една капка пот се стече по лицето му, но той не посмя да я обърше.

– *Какво да правя?*

– *Усмихни се, вдигни ръка каквото и да е.*

Ерагон опита да усмихне, но устните му се изкривиха. Събра смелост, вдигна ръка и помаха леко. Когато нищо не се случи, сведе унило глава. Изведнъж някой нададе радостен възглас. Друг изръкопляска. Тълпата се поколеба за секунди, след което се развика щастливо.

– Много добре – каза плешивият. – Сега тръгвайте.

– *Готова ли си?*

Сапфира изви врат и пристъпи напред. Обърна се наляво и надясно и издиша малко черен пушек. Тълпата се смълча и отстъпи, след което продължи да ги приветства още по-възторжено.

– *Стига си се перчила!*

Сапфира размаха опашка и не му обърна внимание. Джуджетата бяха повече от хората и гледаха с леко съмнение. Някои дори се обръщаха с гръб и се отдалечаваха. Хората изглеждаха изтерзани. Всички носеха ножове, а мнозина бяха напълно въоръжени. По лицата на жените беше изписана загриженост. Децата гледаха Ерагон с широко отворени очи. Той усети, че тези хора са преживели многобройни неприятности и ще се защитават с всички сили.

Варден бяха открили съвършено убежище. Стените на Фардън Дур бяха твърде високи за дракон, а никоя армия не можеше да нахлуе изнедаващо през тунелите.

Тълпата ги последва на почтително разстояние от Сапфира. Скоро

възгласите престанаха, но Ерагон усещаше, че вниманието на всички е приковано върху него. Обърна се и видя Муртаг, който яздеше с пребледняло лице.

Градът планина беше от обработен бял мрамор. По стените му имаше множество прозорци, на всеки от които светеше цветен фенер. Нямаше кули и комини. В подножието две големи златни статуи на грифони охраняваха масивна дървена врата. Сапфира се спря, за да изчака указания от плешивия, но като видя, че той мълчи, продължи напред. По стените имаше много колони, а между тях статуи на странни животни.

Тежката врата започна да се отваря с грохот, разкривайки висок проход към центъра на Тронхайм. Безброй хора се подаваха от страничните тунели и гледаха с любопитство Ерагон и Сапфира. Наоколо висяха пъстри гоблени, изобразяващи героични бойни сцени. Когато драконът пристъпи вътре, тълпата пак избухна в радостни възгласи. Младецът отново вдигна ръка, но забеляза, че много от джуджетата не се включват в поздравите. Дългият почти миля коридор завършваше с черна арка. Тя беше обградена със златни колони, които хвърляха отблясъци наоколо. Сапфира пристъпи, после спря, наклони глава и от гърдите ѝ се чу бучене.

Намираха се в кръгло помещение, което се извисяваше до върха на Тронхайм. По стените се виждаха арки за различните нива на града. На пода беше издълбан герб като на шлема на Орик – чук и дванайсет звезди.

Стаята беше кръстопът на четири коридора, които разделяха града на равни части. Коридорите бяха еднакви, с изключение на откриващия се пред Ерагон. От двете му страни започваха две вити стълбища, които по нищо не се различаваха едно от друго.

Таванът представляваше огромен червен рубин. Скъпоценният камък беше шест метра широк и поне толкова дебел. Повърхността му бе обработена във формата на разцъфваща роза. Около него имаше множество фенери, които осветяваха помещението. Самият рубин сияеше като гигантско око отгоре им.

Ерагон стоеше, замръзнал от възхищение. Изглеждаше невъзможно Тронхайм да е строен от смъртни същества. Градът засрамваше всичко в Империята, дори Уру'баен.

– Оттук трябва да продължиш пеша – обади се плешивият. В тълпата се надигна лек ропот при думите му. Едно джудже отведе Торнак и Снежноплам. Ерагон слезе от Сапфира, но вървеше близо до нея, докато мъжът ги водеше по десния тунел. Изминаха няколко стотин крачки и

завиха по един малък коридор. Стражите останаха отзад. След няколко остри завоя спряха пред масивна кедрова врата. Плешивият я отвори и им махна да влизат.

АДЖИХАД

Ерагон влезе в широко двуетажно жилище. По стените имаше рафтове с книги. Вита желязна стълба водеше до малко балконче с два стола и масичка. От тавана и стените висяха бели фенери и позволяваха да се чете във всяка част на помещението. Подът бе покрит с шарен килим. В далечния край на стаята зад едно писалище седеше мъж.

Кожата му блестеше като лакиран абанос. Главата му беше гладко обръсната, но лицето бе покрито с къса брада. Имаше широкоплещесто и здраво тяло. Носеше червена жилетка със златни бродерии и излъчваше авторитет.

– Добре дошли в Тронхайм, Ерагон и Сапфира. Аз съм Аджихад. Моля, седнете. – Гласът му беше силен и властен.

Ерагон и Муртаг седнаха на столове, а Сапфира застана зад тях. Аджихад щракна с пръсти и към тях се присъедини още един мъж, който изглеждаше точно като плешивия им водач.

– Не се учудвайте. Те са близнаци. Бих ви казал имената им, но за съжаление те нямат такива.

Сапфира изсъска недоволно. Аджихад скръсти ръце и внимателно огледа Ерагон и Муртаг. Младежът се почувства неудобно. След известно време Аджихад повика единия от Близнаците и му прошепна нещо. Плешивият мъж преbledня и поклати глава. Водачът на Варден се намръщи, но кимна и се обърна към Муртаг:

– Поставяш ме в неловко положение с отказа си да те проверят. Позволихте ми да дойдеш тук, защото Близнаците се заклеха, че могат да те контролират и защото си помогнал на Ерагон и Аря. Разбирам, че може да имаш тайни, които искаш да запазиш, но без изпит няма да ти се доверим.

– Така или иначе няма да ми се доверите.

Аджихад помръкна.

– Изминаха двацет и три години, откак за последно чух този глас. Тогава принадлежеше на друг човек или по-скоро на звяр. Стани.

Муртаг се надигна бавно, като гледаше тревожно Аджихад и Близнаците.

– Махни си ризата. Сега се обърни. Муртаг! – Орик изсумтя изненадано, а Аджихад се обърна към братята: – Знаехте ли за това?

– Научихме името му от паметта на Ерагон, но въобще не

предположихме, че това може да е синът на Морзан.

– И не ми казахте? Ще се занимавам с вас после. Първо трябва да се оправя с него. Все още ли отказваш да бъдеш изпитан?

– Да – отвърна Муртаг и се облече. – Няма да допусна никога да ровя в главата ми.

– В случай че откажеш, това може да има неприятни последици. Ако Близнаците не ме уверят, че си приятел, няма как да ти се доверим, въпреки че си помогнал на Ерагон. Джуджетата и хората ще те разкъсат на парчета, ако узнаят, че си тук. Ще трябва да те държа затворен, за твое добро. Кралят на джуджетата – Хротгар, сигурно ще поиска да те предам на него. Защо си навличаш неприятности, които съвсем лесно би могъл да избегнеш?

– Дори да ви позволя, пак ще се отнасяте с мене като с престъпник. Искам просто да се махна оттук. Няма да издам скривалището ви на Империята.

– Ами ако те разпитва лично Галбаторикс? Той ще измъкне всяка тайна от съзнанието ти, без значение колко си силен. Съжалявам, но не мога да ти се доверя.

– Нима ще ме държите затворен завинаги?

– Не. Само докато се съгласиш да те изпитат. Тогава Близнаците ще изтрият спомените ти за това място и ще можеш да си вървиш. Какво решаващ, Муртаг? Мисли бързо, защото нямаме време.

– *Предай се* – безмълвно се помоли Ерагон, загрижен за безопасността на приятеля си. – *Не си струва да се бориш.*

– Съзнанието ми е единственото нещо, което никога не ми е взел. Опитвали са се да ме пречупят и преди, но знам как да се защитавам успешно. Искаш единственото, което не мога да ти дам, особено пък на тези двамата. Правете с мене, каквото намерите за добре, но знайте, че по-скоро ще умра, отколкото да оставя да ми ровят в главата.

В очите на Аджихад проблесна възхищение.

– Не се учудвам на избора ти, въпреки че се надявах да размислиш. Стража! – Вратата се отвори и няколко войници влязоха с готови оръжия. – Затворете го в стая без прозорци, сложете шест души да го пазят и не пускайте никого при него, докато не дойда.

Докато войниците извеждаха Муртаг, Ерагон улови погледа му и промълви:

– Съжалявам.

Спътникът му сви рамене и тръгна по коридора.

– Всички, без Ерагон и Сапфира, да излязат от стаята – каза остро

Аджихад. – Веднага!

Близнаците се поклониха и излязоха, но джуджето остана.

– Кралят трябва да бъде уведомен за Муртаг – настоя Орик. – А и остава въпросът с моето провинение.

– Аз ще кажа на Хротгар. Колкото до твоите действия, изчакай навън, докато те повикам. И кажи на Близнаците също да изчакат. Не съм свършил с тях.

– Добре. – Джуджето сведе глава и затвори вратата от другата страна.

Настана тишина. Аджихад въздъхна и загледа тавана. Ерагон изчака малко и се опита да подхване разговор.

– Аря добре ли е?

– Не, но лечителите казаха, че ще се оправи. Те се занимаваха с нея през цялата нощ. Оцеляла е само благодарение на тебе, за което имаш дълбоката признателност на Варден.

Ерагон се отпусна, успокоен. За първи път се убеди, че е имало полза от изтощителната езда.

– И сега какво?

– Искам да ми разкажеш как си намерил Сапфира и какво е станало после. Знам някои неща от писмото на Бром, а други научих от Близнаците, но искам да го чуя от тебе. Особено подробностите за смъртта на Бром.

Младежът не искаше да споделя приключенията си с непознат човек.

– *Хайде, разкажи ми.*

Ерагон се намести и започна историята си. Сапфира му помагаше, като го подсещаше за разни неща, а Аджихад слушаше внимателно. Ерагон говори няколко часа, разказвайки за пътуването до Теирм и преследването на Ра'зак. Спомена дори за сънищата си с Аря. Когато заговори за Сянката, Аджихад се намръщи. Щом историята свърши, водачът на Варден стана и направи няколко крачки из стаята. След малко отново седна на бюрото си.

– Смъртта на Бром е ужасна загуба. Той ми беше добър приятел и могъщ съюзник на Варден. Спасявал ни е многократно с храбростта и ума си. Дори сега, когато го няма, успя да ни остави своето наследство, тоест тебе.

– Но какво очаквате от мене?

– Ще ти обясня подробно, но първо имаме по-важни работи за обсъждане. Новините, че ургалите се сражават за Империята, са много

тревожни. Може да се окаже пагубно за Варден. Това, че Галбаторикс се е съюзил с тези същества, показва, че е обезумял. Дори не искам да си помисля какво им е обещал в замяна на съмнителната им вярност. А освен това разполага и със Сянка. Можеш ли да я опишеш?

– Приличаше на мъж – висок, слаб, много блед, с червени очи и червена коса. Носеше черни дрехи.

– Ами меча му, видя ли го? – попита Аджихад. – Имаше ли драско-тина по острието?

– Да. Откъде знаеш?

– Защото аз я направих, докато се опитвах да му изтръгна сърцето. Името му е Дурза. Едно от най-злобните и коварни същества, които бродят по земята. Идеалният служител за Галбаторикс и много опасен враг за нас. Казваш, че сте го убили. Как стана точно?

– Муртаг го застреля два пъти. В рамото и между очите.

– Опасявах се от това. Не сте го убили. Сенките умират само ако бъдат пронизани в сърцето. Това, което сте му сторили, го е накарало да изчезне и да се появи другаде като дух. Превъплъщението не е приятно, но Дурза ще оцелее и ще се завърне по-силен от всякога. – Настана неловка тишина като пред буря. – Ти си загадка, Ерагон. Загадка, която никой не може да реши. Всеки знае какво искат Варден или ургалите, или Галбаторикс, но никой не знае какво искаш ти. А това те прави опасен, особено за краля. Той се страхува от тебе.

– А Варден боят ли се от мене?

– Не – отвърна Аджихад внимателно. – Ние се надяваме. Но ако надеждите ни рухнат, тогава ще се боим. Трябва да разбереш в какво положение си. Има определени групи, които ще искат да защитаваш интересите им. Откакто влезе във Фардън Дур, те се опитват да ти влияят.

– Това включва и тебе.

– Разбира се – засмя се Аджихад, но очите му останаха сериозни. – Има някои неща, които трябва да узнаеш. Например как яйцето на Сапфира се появи в Гръбнака. Бром разказвал ли ти е какво стана с яйцето, щом го донесе тук?

– Не.

– Когато Бром дойде с него, всички се вълнуваха от съдбата му. Мислехме, че драконите са изчезнали. Джуджетата бяха загрижени и искаха да са сигурни, че новият Ездач ще ни бъде съюзник. Мнозина дори бяха против появата на нови Ездачи. Елфите от своя страна имаха други желания. След предателството на Галбаторикс те се бояха, че яйцето може да се излюпи за някой нестабилен човек. И двете страни искаха

собствен Ездач. Джуджетата само подклаждаха напрежението. Тогава Бром предложи едно решение, което позволи на двете раси да останат приятели. Идеята му беше яйцето да се разменя всяка година между Варден и елфите, докато се излюпи. След това новият Ездач трябваше да се обучава една година при Бром и после да продължи при елфите. Те приеха плана му, защото знаеха, че ако умре, ще провеждат обучението без чужда намеса. Аджихад спря и очите му се навлажниха.

– Надявахме се, че този нов Ездач ще обедини нашите два народа. Изчакахме десетина години, но яйцето не се излюпваше. Постепенно почти забравихме за него. Миналата година претърпяхме ужасяваща загуба. Аря и яйцето изчезнаха на път от Тронхайм към елфическия град Осилон. Откриха пазачите й мъртви заедно с група изклани ургали в Ду Велденварден. Когато чухме тези новини, се уплашихме, че ургалите може да научат къде се намира Фардън Дур и елфическата столица Елесмера, където живее кралица Исланзади. Сега научавам, че те са работили за Империята, което е още по-лошо. Няма да разберем какво точно се е случило, докато Аря не се събуди, но предполагам някои неща. Очевидно са я нападнали от засада, защото не е могла да избяга. Взела е единственото правилно решение: да изпрати яйцето с магия другаде.

– Тя може ли да прави магии? – попита Ерагон. Аря наистина беше споменала, че са я упоили. Зачуди се дали може да го научи на още думи от древния език.

– Разбира се. Това беше една от причините да я изберем за пазител на яйцето. Както и да е, Аря не е можела да го прати при нас, защото сме твърде далече, а градовете на елфите са защитени с магически бариери. Затова се е сетила за Бром и го е пратила в Карвахол. Но очевидно поради малкото време не е уцелила мястото.

– Защо е била по-близо до долината Паланкар, отколкото до вас? И къде всъщност живеят елфите? Къде е това Елесмера?

Аджихад внимателно го оглеждаше, докато обмисляше въпроса.

– Градовете им са далеч на север в гората Ду Велденварден. Но от падението на Ездачите никой не е стъпвал в тях. Дори аз не знам къде е Елесмера. Колкото до Осилон, предполагам, че е в западния край на гората, близо до Карвахол. Сигурно имаш и други въпроси, но изчакай първо да свърша с историята. Той събра мислите си и заговори бързо:

– Когато Аря изчезна, елфите спряха да ни подкрепят. Кралицата беше много ядосана и отказа да общува с нас. Затова те не знаят за твоето съществуване. Без тяхната подкрепа моите бойци претърпяха

сериозни загуби през последните месеци. Сега, когато Аря се намери, мисля, че враждебността им ще изчезне. Това, че си я спасил, вероятно ще подобри отношенията ни. Но остава въпросът с твоето обучение. Бром очевидно е успял да те научи на много неща и ние скоро ще те изпитаме, за да знаем какви са способностите ти. Елфите ще очакват да отидеш при тях и да продължиш тренировките си, но ми се струва, че няма да ти стигне времето.

– Защо?

– По няколко причини. Най-важната е новината за ургалите. Виждаш ли, Ерагон, Варден е в много особено положение. От една страна, трябва да се съобразяваме с елфите, ако искаме да ни бъдат съюзници. Същевременно не бива да ядосваме джуджетата, ако искаме да стоим в Тронхайм.

– Джуджетата не са ли част от Варден?

– Само в известен смисъл. Те ни позволяват да живеем тук и ни подкрепят в борбата срещу Империята, но се подчиняват единствено на краля си. Аз нямам никаква власт над тях, а само някои права, които Хротгар ми е отстъпил. Той от своя страна среща трудности с джуджешките родове. Водачите им притежават огромно влияние и избират нов крал, когато старият умре. Хротгар е на наша страна, но някои от вождовете са против и той трябва да се съобразява с тях.

– Значи тези вождове са настроени и срещу мене?

– Нещо повече. Между джуджетата и драконите винаги е имало омраза преди идването на елфите. Драконите имали навика да изяждат стадата и да заграбват златото на джуджетата. Затова те никога не са приемали Ездачите особено топло. Галбаторикс само е задълбочил взаимната неприязнь.

– А Галбаторикс защо не знае къде се намират Фардън Дур и Елесмера? Не са ли му казали по време на обучението му?

– Казали са му, но не са го водили. Едно е да знаеш, че Фардън Дур е в планините, а друго – да го намериш. Кралят не е ходил и на двете места, преди да убият дракона му, а след това не са му имали доверие. Опитвал е да изтръгне сведения от някои Ездачи, но не е успявал. Както и не е залавял живо джудже, поне досега.

– Тогава защо не поведе армията си към Ду Велден – варден и да почне да кръстосва планината, докато не открие Елесмера?

– Защото елфите все още имат мощ да го спрат. Той не се осмелява да изпита силите си срещу тях. Но магическите му способности нарастват с всяка година. Ако има още един Ездач до себе си, ще бъде

неудържим. Затова постоянно опитва да намери подходящи хора за другите яйца.

– Как може силата му да нараства? – попита Ерагон, объркан. – Тя трябва да е ограничена от възможностите на тялото му. Как успява да ги надвиши?

– Не знаем нито ние, нито елфите. Можем само да се надяваме, че един ден ще загине от някое от собствените си заклинания. – Аджихад бръкна в дрехата си и извади един пергамент. – Знаеш ли какво е това?

Младежът се наведе напред и го огледа. На хартията бяха изписани думи на неразбираем език с черно мастило. Голяма част от написаното беше заличена от кървави петна.

– Не знам.

– Взехме го от водача на ургалите, които унищожихме снощи. Струваше ми дванайсет мъже. Хора, които се жертваха, за да те спасят. Написано е на шифър, измислен от краля, но успях да разчета голяма част. Гласи следното:

„пазачът на Итро Зада ще пусне носителя на това писмо и придружителите му да минат. Трябва да се съберат с останалите и да..., но да не се бият помежду си. Заповеди ще получават от Тарок, той от Гашз, той – от Дурза, а той – от Ушнарк Могъщия“. Ушнарк е Галбаторикс, означава „баща“ на ургалски. „Открийте това, което търсим и... Пехотата и... да бъдат разделени. Никакви оръжия, за похода“.

Останалото е неразбираемо.

– Къде е Итро Зада? Никога не съм чувал такова място.

– Нито пък аз. Подозирам, че за по-голяма сигурност Галбаторикс е сменил имената на съществуващи местности. Запитах се какво правят толкова много ургали в планината и накъде са тръгнали. В писмото се споменава и за други, така че навярно ще дойдат още. Мисля, че кралят събира голяма армия, за да ни унищожи. Но без повече сведения мога само да чакам. Фардън Дур все още не е открит и има надежда.

– Откъде знаехте, че идваме? Един от Близнаците ни очакваше заедно с голям брой воини.

– Имаме постове на входа на долината, от двете страни на Бьърту-ут. Те ни изпратиха вест.

Ерагон се замисли дали вестоносецът не е била същата птичка, която Сапфира беше нападнала.

– Когато Аря изчезна, опитахте ли се да кажете на Бром? Той нямаше никакви вести от вас.

– Опитавме, но подозирам, че куриерите са били заловени и убити. Това би обяснило появяването на Ра'зак в Карвахол. След това тръгнахте на пътешествие и нямаше как да се свържем. Успокоих се, когато получих известието, че сте в Теирм. Очаквах, че ще отидете при Джеод. Двамата бяха много добри приятели, а търговецът лесно можеше да ни предупреди, защото работи за нас. Това постави сериозни въпроси. Откъде Империята е знаела на кое място да причака Аря и да залови пратениците? Откъде са научили кои търговци ни помагат? Пратките на Джеод бяха жизненоважни. Джуджетата не могат да ни осигурят всичко необходимо. Опасявам се, че сред нас има предатели, въпреки че проверяваме съзнанията на хората.

Ерагон се замисли върху току-що казаното. За първи път, откакто беше намерил яйцето, разбираше какво става около него. Поне знаеше откъде е дошла Сапфира и имаше някаква представа за бъдещето си.

– Какво искате от мене?

– Не те разбирам.

– Имам предвид какво очаквате да направя тук? И вие, и елфите имате планове за мене, но какво ще стане, ако не съм съгласен? – Гласът му придоби стоманени нотки. – Ще се бия, когато трябва, ще скърбя, когато има нужда но няма да правя нищо против волята си. Старите Ездачи са били защитници на справедливостта и са стояли над местните водачи. Аз не искам такова положение, а и се съмнявам, че хората ще ме приемат, но имам своите способности и ще ги ползвам, както намеря за добре. Затова искам да знам какво желаете да направя. За да реша дали ще се съглася.

– Ако ти беше някой друг и бе изрекъл тези думи пред друг водач, вече щеше да си мъртъв. Нима мислиш, че ще разкрия плановете си само защото ти настояваш? Но все пак си прав. Твоето положение ти дава някои привилегии. Не можеш да се отървеш от политиката. Ще се стремят да ти влияят по един или друг начин. Не искам да видя, че се превръщаш в нечия пионка. Трябва да запазиш независимостта си, защото в нея се крие силата ти, способността да вземаш решения, без да слушаш крале и водачи. Аз лично ще гледам да се ограничавам с влиянието; останалите едва ли ще постъпят така. Освен това обикновените хора ще имат очаквания към тебе. Ще идват с дребните си проблеми и ще искат да им помагаш. Ще държиш бъдещето им в ръцете си, с една дума, можеш да ги обречеш на щастие или на мизерия. Млади жени ще те питат

за кого да се омъжат и ще ти предлагат брак. Старите ще те питат на кого да оставят наследството си. Трябва да си учтив и да оправдаеш доверието им. Не говори прибързано, без да мислиш. Аджихад се наведе напред.

– Тежка е отговорността да бъдеш водач. Аз нося моята от деня, в който оглавих Варден. Бъди внимателен, защото няма да търпя несправедливости.

Ерагон не хареса идеята хората да го ползват за съветник.

– Но ти все пак не отговори на въпроса ми. Какво ще правя тук?

– Засега нищо. Изминали сте сто и трийсет левги за осем дни. Насладете се на почивката. Щом се възстановиш, ще пробваме докъде си стигнал с оръжията и магиите. След това ще ти обясня възможностите и ще преценим.

– Ами Муртаг?

Аджихад се намръщи и извади Зар'рок от бюрото си. Червеният меч отразяваше светлината в стаята.

– Той ще остане тук, докато не позволи на Близнаците да го проверят.

– Не бива да го затваряте! Той не е извършил престъпление!

– Не можем да го освободим, без да сме сигурни, че няма да се обърне срещу нас. Той е не по-малко опасен от баща си.

Ерагон осъзна, че няма да убеди Аджихад, а и тревогите му бяха основателни.

– Как разпозна гласа му?

– Веднъж срещнах баща му. Жалко, че Бром не ми каза, че е взел меча на Морзан. Предлагам ти да не го носиш тук. Мнозина си спомнят за старите времена, особено джуджетата.

– Добре.

– Това ми напомня още нещо – заяви Аджихад, докато му подаваше меча. – В мене е пръстенът на Бром, изпратен за потвърждение на писмото му. Сега, когато е мъртъв, предполагам, че принадлежи на тебе.

Младежът прие пръстена с благодарност. Символът му беше същият като татуировката на Аря. Аджихад се обърна към Сапфира и заговори:

– Не мисли, че съм те забравил, могъщи драконе. Нещата, за които говорих, се отнасят и за двама ви. Ти ще трябва да пазиш Ерагон в тези опасни времена, защото без тебе е загубен.

Сапфира се наведе и го погледна. Известно време двамата се изучаваха, без да мигнат.

– За мене е чест да се запознаем – сведе глава Аджихад.

– Харесва ми. Кажу ми, че съм впечатлена от Тронхайм и от него. Империята с право се бои. Но нека да знае, че ако се опита да те нарани, ще унищожи Тронхайм и ще го разкъсам.

Ерагон се поколеба, изненадан от студенината в гласа ѝ, след което предаде съобщението.

– Разбирам те и не бих очаквал друго. Но се съмнявам, че ще успееш да преминеш през Близнаците.

Сапфира изсумтя презрително.

– Ха!

– Освен, ако не са много по-могъщи, отколкото изглеждат, двамата нямат никакъв шанс срещу нея. Може да се справят с мене, но не и със Сапфира. Драконът подсилва магията на Ездача и го прави по-могъщ от всеки магьосник. Бром беше много по-слаб от мене и мисля, че Близнаците се надценяват.

– Но Бром беше най-силният ни магьосник. Само елфите бяха по-способни от него. Ако това, което казваш, е истина, ще трябва да обмислим някои неща. Както и да е. Искрено се радвам, че не сме врагове.

Аджихад се изправи и извика:

– Орик! – Джуджето влезе в стаята и застана пред бюрото. – Орик, ти създаде много неприятности. Близнаците ми се оплакваха от тебе цяла сутрин. Настояват да те накажа и за съжаление са прави. Обвиненията са твърде сериозни, за да ги пренебрегна. Слушам те.

Орик погледна Ерагон, но лицето му остана безизразно.

– Кул бяха пред Коща-мерна. Те стреляха по дракона и Ерагон, но Близнаците не направиха нищо да ги спрат. Сякаш, Те дори отказаха да отворят вратите, въпреки че момчето изкрещя паролата. Не се намесиха и когато изчезна под водата. Може и да съм сгрешил, но нямаше да допусна Ездачът да умре.

– Аз не бях достатъчно силен, за да изплувам. Щях да се удавя, ако той не ме беше спасил – намеси се Ерагон.

– А после защо си им се опълчил? – попита Аджихад.

– Не беше правилно да измъчват Муртаг. Но ако знаех кой е, нямаше да ги спирам.

– Не, постъпил си правилно. Не ни е присъщо да насилваме хората. Действията ти са честни, но си нарушил заповедта на командира си. Наказанието за това е смърт.

– Не можете да го убие! Той просто ми помагаше – изкрещя младежът.

– Не се намесвай! Орик е нарушил закона и трябва да си понесе последствията. Но си прав, че не мога да го убия – отвърна спокойно Аджихад и се обърна към джуджето: – Отсега нататък си отстранен от служба и нямаш право да влизаш в бойни действия под моя команда. Разбра ли?

Орик се намръщи, но кимна.

– Затова те назначавам за водач на Ерагон и Сапфира. Трябва да се погрижиш да получат всякакви удобства. Сапфира сигурно ще се настани в Исидар Митрим. Ерагон може да получи стая, където пожелае. Когато се възстанови от пътуването, го заведи на мястото за тренировки. Там ще го очакват.

– Разбрах – поклони се Орик.

– Добре, сега може да вървите. Прати ми Близнаците, преди да тръгнете.

– Искам да видя как е Аря – настоя Ерагон.

– Не може. Ще трябва да изчакаш, докато тя дойде при тебе. – Аджихад се наведе над бюрото и им даде знак, че са свободни.

БЛАГОСЛОВИ ДЕТЕТО, АРГЕТЛАМ

Щом излезе в коридора, Ерагон се протегна. Беше се схванал от седенето на едно място.

– Съжалявам, че си навлече неприятности заради мене.

– Не се притеснявай – отвърна Орик. – Аджихад ми даде това, което исках.

– Какво имаш предвид? – учуди се младежът. – Не можеш да влезеш в бой, а трябва да стоиш и да ме пазиш. Нима това е желанието ти?

– Аджихад е добър водач. Той знае как да спазва закона и същевременно да остава справедлив. Не мога да се сражавам под негова команда, но аз съм поданик на Хротгар и това ми дава право да постъпя както искам.

Ерагон се сети, че е забравил за двойното подчинение на джуджетата.

– Значи всъщност Аджихад те постави в по-изгодна позиция от преди?

– Точно така. И сега Близнаците не могат да се оплакват. Това доста ще ги подразни. Хайде, приятелю, сигурен съм, че си гладен. А трябва да се погрижиш и за дракона си.

Сапфира изсъска.

– Името ѝ е Сапфира – каза Ерагон.

– Извинявам се – поклони се Орик. Той взе един фенер от стената и тръгна по коридора.

– Има ли и други магьосници във Фардън Дур – попита младежът, докато се опитваше да поддържа бързата крачка на джуджето. Ръката му грижливо прикриваше емблемата на Зар'рок.

– Неколцина. Повечето стават само за лекуване на драскотини. Те в момента се грижат за Аря.

– Ами Близнаците?

– Тя със сигурност би отказала помощта им, пък и тяхната сила не е в лекуването. Най-много ги бива да кроят заговори за надмощие. Дейнор, предшественикът на Аджихад, им позволи да се присъединят към Варден, защото имаше нужда от тяхната подкрепа. Човек не може да се противопостави на Империята без опитни магьосници, които знаят как да се оправят на бойното поле. Близнаците са доста неприятни, но определено име полза от тях.

Тримата навлязоха в един от главните тунели, разделящи Тронхайм на четири. Около тях преминаваха множество хора и джуджета. При вида на Сапфира разговорите мигновено секваха. Орик зави наляво и се насочи към вратите на града.

– Къде отиваме? – попита Ерагон.

– Извън тези стени. За да може Сапфира да долети до Исидар Митрим – Звездната роза. Драконовата бърлога няма покрив, точно като Фардън Дур. Там са отсядал Ездачите, когато са ни посещавали едно време.

– Няма ли да е студено и влажно без покрив?

– Не. Фардън Дур ни пази от лошото време. Тук никога не вали нито дъжд, нито сняг. Освен това в бърлогата има множество мраморни пещери. Единственото опасно нещо са падащите висулки.

– Всичко ще е наред – обади се Сапфира. – Това ще най-безопасното място, на което съм отсядала от месеци.

– Може би. А дали Муртаг ще се оправи?

– Аджихад изглежда почтен човек. Едва ли ще наранят Муртаг, освен ако не се опита да избяга.

Ерагон беше замаян от развитието на събитията. Дългото препускане бе свършило, но тялото му не можеше да се отпусне.

– Къде са конете ни?

– В една конюшня извън града. Можем да ги посетим, на път са ни.

Излязоха от Тронхайм през същата порта, от която бяха дошли. Златните грифони блестяха, осветявани от множество фенери. По време на разговора с Аджихад слънцето бе залязло и кратерът на Фардън Дур беше тъмен. Единственото осветление идваше от блестящия Тронхайм.

Орик посочи към високия връх на града и се обърна към Сапфира:

– Горے те чакат прясно месо и студена вода. Избери си една пещера и никой няма да те безпокои.

– Мислех, че ще бъдем заедно – започна да протестира Ерагон. – Не искам да се отделям от нея.

– Ездачо, по-добре е Сапфира да остане в леговището. Тунелите до столовата не са достатъчно широки, за да дойде с нас.

– А защо не ми донесете храна горе?

– Защото я приготвят тук, а до драконовата бърлога има много път. Обаче ако желаш, ще изпратя някой слуга. Ще отнеме доста време, но ще можете да се нахраните заедно.

„Той наистина е готов да го направи“.

Никой досега не беше полагал толкова грижи за Ерагон, но

начинът, по който бяха произнесени тези думи, му загатна, че джуджето го изпитва.

– *Аз ще се оправя – увери го Сапфира. – Това драконово логовище изглежда да е точно по вкуса ми. Върви да се наядеш и после ще се срещнем. Ще можем да си починем спокойно. Изкарахме твърде много дни в тежко преследване.*

– Ще ям тук – заяви Ерагон на Орик.

Джуджето се усмихна доволно. Младежът се приближи до Сапфира и ѝ махна седлото.

– *Ще вземеш ли Зар'рок с тебе?*

– *Да, но си задръж лъка. Трябва да се доверяваме на тези хора, но не прекалено много.*

– *Знам.*

Сапфира подскочи и се издигна във въздуха.

– Ех, момче, наистина си благословен – въздъхна Орик, докато я гледаше. – Понякога и на мене ми се иска да се рея като ястреб във висините, но предпочитам да съм на земята и даже под нея. Забравям задълженията си като домакин. Знам, че не си хапвал от снощи, когато Близнаците ви дадоха онази мизерна вечеря. Ела да намерим готвачите и да видим какво ще ни предложат.

Ерагон последва джуджето обратно в Тронхайм. Дълго вървяха през плетеница от коридори, докато не се озоваха в голямо помещение с наредени маси и пейки.

Орик поговори с едно набито джудже, което им подаде две чинии, пълни с топли гъби и риба. Дватама се изкачиха до една ниша във външната стена на града и седнаха с кръстосани крака.

Когато се нахраниха, Орик въздъхна и извади дълга лула.

– Добро хапване, макар че заслужава малко медовина за прокарване.

– Тук имате ли ферми?

– Не, слънчевата светлина е достатъчна само за мъхове и гъби. Тронхайм не може да оцелее без доставки от околните долини. По тази причина много от нас живеят в различни части на планините.

– Значи има и други джуджешки градове?

– Не толкова много, колкото бихме искали. Тронхайм е най-величественият. Ти видя само най-долните нива, но голяма част от града е празна. Колкото по-нагоре се качваш, толкова по-малко жители има. Много джуджета предпочитат да живеят в околните галерии. Копали сме под планините Беор цели векове. Можеш да ги прекосиш, без да

излизаш на повърхността.

– Изглежда жалко да има толкова неизползвано пространство в Тронхайм.

– Мнозина се оплакват, но в едно отношение градът е много важен.

– В кое?

– В случай на голяма беда може да ни приюти всичките. Досега се е случвало само три пъти, но ни е спасявал от сигурна гибел. Заради това поддържахме гарнизон и го държим в готовност.

– Досега не съм виждал толкова величествено нещо.

– Радвам се, че ти харесва. Били са нужни няколко поколения, за да го построим, а ние живеем много по-дълго от вас. За съжаление заради проклетата Империя твърде малко чуждоземци могат да му се насладят.

– Колко жители има?

– Джуджета или хора?

– Хора. Искам да знам колко са избягали от Империята.

– Някъде около четири хиляди. Но това не са всичките бегълци. Тук идват само хора, които искат да се бият. Останалите отиват в Сурда и търсят закрилата на крал Орин. „Толкова малко?“ Кралската армия наброяваше около шестнайсет хиляди, без да се броят ургалите.

– А защо Орин не се бори срещу Империята?

– Защото ще го премажат, ако се стигне до открит сблъсък. Сега Галбаторикс не се занимава с него, защото не го смята за заплаха, което е грешка. Сурда ни снабдява с оръжие и продоволствия. Без тях нямаше да издържим дълго. Ти обаче не се отчайвай от броя на хората. Тук има и много джуджета, които могат да се бият. Орин също ни е обещал войници, а и елфите може да помогнат.

Ерагон се свърза със Сапфира и разбра, че тя се излежава и дъвче парче месо на спокойствие.

– Какво означават чукът и звездите на шлема ти? Видях този символ и на пода на Тронхайм.

– Това е гербът на моя род. Ние сме Ингетум, ковачи и миньори. Символът е издълбан на пода, защото това е била резиденцията на нашия праотец Корган, и означава един род да управлява, дванайсет да го подкрепят. Крал Хротгар е от Дургримст Ингетум и ни донесе много слава.

Когато върнаха чиниите на готвача, срещнаха едно джудже, което се поклони на Ерагон.

– Аргетлам.

Жестът го накара да се изчерви. Никой досега не му се беше

кланял.

– Какво означава това?

– Елфическа дума, с която се обръщат към Ездачите. Означава сребърна ръка. – Ерагон примигна и погледна към белега на дланта си. – Искаш ли да се върнем при Сапфира?

– Има ли къде да се изкъпя преди това? Не съм се мил от много време. Ризата ми е разкъсана и мръсна. Бих искал нова, но нямам пари да си купя. Дали не бих могъл да я отработя?

– Да не искаш да обидиш гостоприемството на Хротгар? Докато си в Тронхайм, няма да плащаш за нищо. Ще ни се отплатиш по друг начин. Ела, ще ти покажа къде да се измиеш и ще ти потърсим нови дрехи. Той отведе Ерагон по едно стълбище дълбоко под града. Тунелите бяха доста ниски и осветени с червени фенери.

– Така светлината не те заслепява, ако излезеш от тъмен проход – обясни Орик. Влязоха в малка стая с врата в далечния край.

– Там са ваните, има сапун и кърпи. Остави си дрехите тук. Докато свършиш, ще ти намеря нови.

Ерагон му благодари и започна да се съблича. Беше потискащо да е сам под земята, особено в това помещение с нисък таван. Влезе в съседната тъмна стая и опипом намери басейн с топла вода, чиято дълбочина стигаше до кръста му. Намери сапун и се изгърка добре, а после се отпусна, като се наслаждаваше на топлината.

Когато излезе, откри приготвена кърпа и чудесни ленени дрехи, които му бяха по мярка. Облече се и излезе в тунела, където го чакаше Орик с лула в ръка. Изкачиха стълбите и отново излязоха от Тронхайм. Ерагон погледна нагоре и призова Сапфира.

– Как общувате с жителите от високите етажи?

– Това е проблем, който сме разрешили отдавна – засмя се джуджето. – Не си забелязал, но около централната зала има едно стълбище, което се изкачва чак до драконовото леговище над Исидар Митрим. Наричаме го Вол Турин – Безкрайната стълба. Тичането по него е доста уморително, затова си разменяме съобщения чрез светлината на фенери. Освен това в случай на нужда има издълбан един улей, който е като пързалка.

– Опасен ли е? – попита младежът с усмивка.

– Не си помисляй да го използваш. Той е правен за джуджета и е твърде тесен за тебе. Ако излетиш от него, ще се размажеш жестоко.

Сапфира се приземи наблизко, а люспите ѝ блестяха. Докато очакваше Ерагон, около нея се събраха хора и джуджета и започнаха да я

оглеждат с любопитство. Младежът се почувства неспокойно в тълпата.

– По-добре да тръгвате – каза Орик и го бутна напред. – Ще се видим утре сутринта пред тази порта.

– Как ще разбера, че е сутрин?

– Ще изпратя някой да те събуди. Сега тръгвай!

Без повече приказки Ерагон си проби път през тълпата и се метна на гърба на Сапфира. Преди да успеят да излетят, една старица пристъпи напред и го хвана за крака. Младежът опита да се отскубне, но тя го стискаше сякаш с желязна хватка. В другата си ръка жената държеше обемист вързоп.

– Какво искаш? – попита той.

Старицата повдигна вързоба, който се оказа повито бебе.

– Детето е сираче и няма кой да се грижи за него, а аз съм стара и слаба. Благослови я, Аргетлам. Благослови я!

Ерагон погледна към Орик за помощ, но джуджето мълчеше. Тълпата притихна в очакване на неговия отговор.

– Благослови я, Аргетлам, благослови я – продължаваше да настоява жената.

Младежът не беше благославял никого досега. В Алагезия това не ставаше лесно, защото пожеланието можеше да се превърне в проклятие, ако не бе произнесено с искреност.

„Осмелявам ли се да поема такава отговорност?“

– Благослови я, Аргетлам.

Той се замисли за подходящи думи. В началото не му хрумна нищо, но после изплуваха няколко думи на древния език. Това щеше да бъде истинска благословия, изречена с могъщи думи от могъщ човек. Ерагон свали ръкавицата си и допря длан до челото на детето.

– Атра гулай ун илиан таутр оно ун атра оно вайсе сколир фра ратутр. – Думите го изтощиха, сякаш бе ползвал магия. – Това е всичко, което мога да направя за нея.

– Благодаря ти, Аргетлам – прошепна жената и коленичи. Тя започна да повива бебето, но Сапфира се извъртя и се надвеси над нея. Старицата се притесни и замръзна. Сапфира докосна леко с муцуна челото на детето и се отдръпна. Тълпата възкликна от изненада, защото на челото на бебето се виждаше бял белег, подобен на белега на Ерагон. Сапфира излетя с мощен замах на крилата си. Младежът се наведе и я прегърна през врата.

– *Какво направи?*

– *Дадох ѝ надежда. А ти ѝ даде бъдеще.*

Ерагон се почувства ужасяващо самотен. Всичко наоколо му беше много чуждо. За първи път осъзна колко далеч от дома се намира.

– *В какво се превръщам? Само на шестнайсет години съм, а вече говорих с водача на Варден, пътувах със сина на Морзан и бях преследван от Империята. Вече започнаха да искат от мене и благословии! В състояние ли съм да дам на тези хора някаква мъдрост, до която те не са достигнали сами? Какво мога да постигна? Това е лудост! Трябваше да остана в Карвахол с Роран.*

Сапфира изчака малко и отговори спокойно:

– *Ти си едно новоизлюпено гущерче, което едва сега прохожда. Аз може да съм по-млада, но мисля по-разумно. Не се тревожи за тези неща. Примири се. Хората знаят какво да правят. Ти просто трябва да им посочиш пътя. Нито една армия не би постигнала това, което направи с тази благословия.*

– *Но то беше нищо. Просто няколко думи.*

– *Напротив. Ти току-що постави началото на нова легенда. Да не мислиш, че това дете ще стане ханджийка или фермерка с този белег и твоите думи? Подценяваш нашата сила и съдбата.*

– *Имам чувството, че живея в сън, в който всичко е възможно. Знам, че се случват странни неща – обаче на далечни места и в отдавна минало време. Но ето че намерих яйцето ти, бях обучаван от Ездач и се бих със Сянка. Това не са дела на едно фермерче, каквото бях. Нещо ме промени.*

– *Всяка епоха има нужда от герои – може би тази участ се е паднала на тебе. Фермерчетата не ги кръщават на първия Ездач без причина. Името ти е началото, а ти си продължението или краят.*

– *Сякаш говориш с гатанки. Но ако всичко е предначертано, тогава какво значение има нашият избор? Трябва ли да се научим просто да приемаме съдбата?*

– *Ерагон, аз те избрах от яйцето си. Дадох ти шанс, за който мнозина биха умрели. Нима си нещастен? Изчисти съзнанието си от тези мисли. За тях не съществува отговор и те няма да те направят щастлив.*

– *Вярно е. Но въпреки това продължават да ме тормозят.*

– *Всичко е по-различно, откакто Бром умря. И аз съм неспокойна.*

Вече бяха над Тронхайм. Ерагон погледна надолу и видя отвора във върха и пода на леговището – скъпоценния камък Исидар Митрим. Той знаеше, че отдолу се простира голямата зала на Тронхайм. Сапфира се спусна леко в бърлогата.

– Няма ли да го одраскаш?

– Не мисля. Това не е обикновен скъпоценен камък.

Ерагон слезе от гърба ѝ и се огледа. Намираха се в кръгло помещение без покрив, в чиито стени бяха издълбани различни по големина пещери. До всяка от тях имаше стълба, за да са достъпни и за хората.

Младежът импулсивно легна на грамадния рубин под краката си и опита да погледне през него, но не видя нищо.

– Отделно от тебе ли ще спя?

– Не, в пещерата ми има легло. Ела да видиш. Сапфира се обърна и подскочи на дващестина стъпки към едно средно голямо леговище. Той се покатери след нея. Пещерата беше по-голяма, отколкото си мислеше. Грубо обработените стени я правеха да изглежда с естествен произход. Осветяваше се от един червен фенер с приглушена светлина.

– Харесва ми. Чувствам се в безопасност – каза Ерагон.

– И на мене.

Сапфира се сви на една постелка на пода, а Ерагон се излегна на леглото.

– Сапфира, не си казала нищо, откакто сме тук. Какво мислиш за Тронхайм и Аджихад?

– Ще видим. Изглежда, че тук се води друг тип война. Мечовете и ноктите са безполезни. Близнаците не ни харесват, трябва да внимаваме с тях. Джуджетата ни нямат доверие, а елфите не искат човек Ездач, така че и с тях ще имаме неприятности. Трябва да се ориентираме бързо в новата обстановка.

– Дали можем да останем независими от другите водачи?

– Аджихад подкрепя свободата ни, но рано или късно може да се наложи да вземем нечия страна. Ще разберем скоро.

КОРЕН ОТ МАНДРАГОРА И ЕЗИК ОТ ТРИТОН

Когато се събуди, Ерагон откри, че е изритал завивките си. Сапфира все още спеше на пода. Младежът се чувстваше в безопасност за пръв път от много време. Беше му топло, имаше ядене и можеше да спи колкото си иска. Въпреки това обаче, дълбоко в себе си усещаше напрежение.

„Вече няма причини да се страхувам. Но какво ще стане с Муртаг?“

Ерагон чувстваше вина, понеже приятелят му беше затворен заради него. Трябваше да направи нещо по този въпрос. После се загледа в тавана и започна да мисли за Аря. Една голяма котка се промъкна до отвора на пещерата и го погледна с червените си очи.

– *Солембум?* – попита той невярващо.

– *Очевидно.*

Съществото се протегна и показа дългите си зъби. След това грациозно скочи на Исидар Митрим.

– *Идваш ли?*

Ерагон погледна към Сапфира, която се бе събудила.

– *Върви, аз ще се оправя.*

Солембум го очакваше пред арката, която водеше надолу към Тронхайм. Младежът излезе през нея и се озова в началото на Вол Турин, Безкрайната стълба. Бавно се спусна до следващото ниво. Озова се на балкон, който заобикаляше централното помещение на града. Стълбището продължаваше през безброй нива надолу, чак до основите на Тронхайм. До него се намиреше улеят за спешни случаи. Вдясно имаше коридор, който водеше към помещенията на етажа. Солембум завъртя опашката си и тръгна по коридора.

– *Чакай!*

Ерагон зави зад ъгъла и видя Солембум да се шмугва през една врата. Младежът се спря и вдигна ръка да почука, но вратата се отвори сама. Той се поколеба за момент и пристъпи вътре.

Озова се в жилище с две стаи, което беше пълно с растения и книги. От стените и тавана висяха множество фенери. В центъра на по-голямата стая върху удобен кожен стол седеше вещицата Анджела и се усмихваше.

– *Какво правиш тук?*

– *Седни на пода и ще ти кажа. Бих ти предложила стол, но нямам*

друг.

През главата на Ерагон преминаха цял куп въпроси, докато се насъпяваше между две колби със зелена течност.

– Значи си Ездач! – възкликна Анджела. – Подозирах го, но не бях сигурна до вчера. Солебум знаеше, но не ми каза. Трябваше да се досетя още като спомена Бром. Сапфира – хубаво име за дракон, приляга й.

– Бром е мъртъв. Ра'зак го убиха.

Анджела се отпусна назад и се заигра с кичур от косата си.

– Съжалявам, наистина.

– Но не си изненадана, нали? Все пак ти предказа, че това ще се случи.

– Не знаех кой ще умре, но не съм изненадана. Виждала съм Бром няколко пъти. Той не харесваше фриволното ми отношение към магията. Това го дразнеше.

– В Теирм ти каза, че сте се шегували със съдбата му. Какво имаше предвид?

– Това беше проява на лош вкус, макар че не знаех какво ще му се случи. Бром като че ли бе прокълнат. Съдбата му беше да се провали във всичките си начинания, освен в едно, въпреки че вината не бе негова. Беше избран за Ездач, но драконът му умря. Обичаше жена, но я погуби. Трябваше да те пази и да те обучава, но се провали и в това. Единственото нещо, което успя, бе да убие Морзан.

– Бром никога не ми е споменавал за жена.

– Знаем го от много сигурно място. Но стига сме говорили за него! Животът продължава и не бива да занимаваме мъртвите с нашите грижи. – Тя вдигна няколко пергамента от пода и почна да ги подрежда.

– А ти защо си тук, а не в Теирм? – попита Ерагон.

– Най-сетне един добър въпрос. След като чух името на Бром от тебе, усетих, че става нещо интересно. Хората шепнеха, че Империята преследва нов Ездач. Досетих се, че яйцето на Варден се е излюпило, и дойдох тук.

– Значи си знаела за яйцето?

– Разбира се, аз не съм глупава. Обикалям наоколо много отдавна. Малко неща се случват, без да разбере. Както и да е, побързах и пристигнах тук преди около месец. Това място определено не ми е по вкуса. Всички във Фардън Дур са толкова благородни и сериозни. Най-вероятно ги очаква героична смърт. А джуджетата са суеверна сбирщина къртици. Единственото свястно нещо тук са гъбите, които растат наоколо.

– Тогава защо остана?

– Защото знам, че се задават интересни събития. А и ако бях останала в Теирм, Солебум щеше да тръгне сам. А сега ми кажи какво ти се случи, откакто се разделихме?

През следващия час Ерагон ѝ разказваше събитията от последните месеци.

– Муртаг! – възкликна Анджела.

– Остави ме да свърша, преди да си правиш изводи – кимна младежът. Когато разказът приключи, вещицата се отпусна на стола. Солебум скочи в скута ѝ и загледа Ерагон.

– Удивително. Галбаторикс се съюзява с ургалите и Муртаг излиза на сцената. Предупреждавам те да внимаваш с него, но ти май сам си стигнал до такова заключение.

– Муртаг е мой приятел и надежден съюзник.

– Но все пак внимавай. А и тази Сянка, Дурза. Той май е най-голямата заплаха за Варден в момента. Ненавиждам Сенките, те практикуват най-злокобната магия след некромантството. Бих искала да изтръгна сърцето му и да го дам на прасетата.

– Не разбирам. Бром ми каза, че Сенките са магьосници, които използват духовете за своите заклинания, но защо това ги прави толкова зли?

– Не ги прави. Нормалните магьосници са нито по-добри, нито по-лоши от обикновените хора. Те използват силите си, за да контролират духовете. Сенките от своя страна изгубват този контрол и духовете ги обсебват. За съжаление само най-злите духове ламтят за човешки тела. Щом се създаде Сянка, е много трудно да бъде убита. Доколкото знам, само елфът Лаетри и Ирнстад Ездача са успявали да го сторят.

– Чувал съм историите им. – Ерагон посочи стаята и попита: – Ти защо живееш толкова високо? Не ти ли е неприятно? И как пренесе целия багаж?

– Честно ли? – засмя се Анджела. – Крия се. Когато дойдох, тук беше спокойно, но после някой се разприказва коя съм и всички магьосници започнаха да ме убеждават да се присъединя към тайните им групички. Особено онези противни близнаци. Накрая заплаших, че ще ги превърна в крастави жаби, пардон, в обикновени водни жаби. Когато това не помогна, се пренесох тук. Не беше особено трудно за човек с моите умения.

– Проверяха ли те, преди да те пуснат във Фардън Дур? Мене ме принудиха да им дам да преровят спомените ми.

Очите на Анджела се изпълниха със студен блясък.

– Близнаците не биха се осмелили, защото ги е страх от мене. Със сигурност им се иска, но знаят, че ще пострадат. Идвала съм тук много преди Варден да почне да проверява съзнанията на хората. Тя погледна към другата стая и се изправи.

– Разговорът беше много приятен, но отварата ми от мандрагора и тритонски език започна да завира и трябва да се погрижа за нея. Ела пак, когато пожелаеш, но не казвай на никого, че съм тук, защото ще трябва пак да се местя. Това ще ме разгневи, а за тебе няма да е добре да ме виждаш разгневена.

– Ще запазя тайната ти – увери я Ерагон и стана.

– Добре!

Младежът се сбoguва и излезе. Солебум го съпроводи до драконовата бърлога и изчезна нанякъде.

ЗАЛАТА НА ПЛАНИНСКИЯ КРАЛ

Когато се завърна в леговището, Ерагон откри, че го очаква едно джудже.

– Аргетлам – каза то с твърд изговор. – Добре. Буден. Кнурла Орик чака тебе. – Пратеникът се поклони и тръгна.

Сапфира изскочи от пещерата, стиснала Зар'рок с нокти.

– Това за какво е?

– *Взemi го. Ти си Ездач и трябва да носиш достоен меч. Зар'рок може да има кървава история, но не бива да влияе на действията ти. Създай му нова легенда и го носи достойно.*

– *Сигурна ли си? Спомни си какво каза Аджихад.*

– *Ако искаш да запазиш независимостта си, не трябва да се съоб-
разяваш непрекъснато с всички.*

– *Както кажеш.*

Той се покатери на гърба на Сапфира и излетя от Тронхайм. Фар-дън Дур беше осветен и стените му се виждаха ясно. Докато се спускаха с бавни спирали към основата на града, младежът разказа за срещата си с Анджела. Пред портите ги очакваше нетърпеливият Орик.

– Хротгар, моят крал, желае да се види с вас. Трябва да побързате.

Ерагон последва джуджето в Тронхайм. Сапфира вървеше зад тях, без да обръща внимание на хорските погледи.

– Къде ще се срещнем с Хротгар?

– В тронната зала под града. Това ще е частна аудиенция, като знак на доверие. Няма нужда да се обръщате към краля по специален начин, но покажете уважение. Хротгар е мъдър и предвидлив, затова мислете, преди да говорите.

Когато влязоха в централното помещение, Орик ги поведе по едно от двете спускащи се стълбища. След стотина крачки се озоваха пред две гранитни врати. Върху тях беше изобразена корона.

Седем джуджета стояха на пост отпред. Те носеха излъскани кирки и колани, украсени със скъпоценни камъни. Когато Орик, Ерагон и Сапфира се приближиха, стражите удариха пода с дръжките на оръжията си. Вратите бавно се отвориха навън. Тронната зала всъщност бе истинска пещера със сталактити и сталагмити, дълга колкото изстрел с лък. Подът беше гладък и полиран. В далечния край имаше черен трон с неподвижна фигура на него.

– Кралят ви очаква – поклони се Орик.

Ерагон и Сапфира бавно продължиха напред. Вратите се затвориха зад тях и те останаха насаме с владетеля. Стъпките им отекаха в залата, докато напредваха към трона. Между сталактитите и сталагмитите имаше големи статуи. Всяка представляваше джуджешки крал, седнал на престол. Имената им бяха изписани в основата.

Ерагон и Сапфира вървяха мълчаливо между двете редици отдавна мъртви крале. Минаха покрай четирийсетина статуи и още много ниши, които чакаха да бъдат запълнени.

Върху трон от грубо обработен черен мрамор неподвижно седеше Хротгар. От него се излъчваше сила, напомняща за отдавнашни времена, когато джуджетата са владели Алагезия още преди да се появят елфите и драконите. На главата на краля вместо корона имаше златен шлем, украсен със скъпоценни камъни. Изражението му бе сурово и угрижено. Той носеше ризница, а в краката му лежеше чук с емблемата на рода на Орик.

Ерагон се приведе и коленичи. Кралят го изгледа и се размърда, сякаш се будеше от дрямка.

– Изправи се, Ездачо. Не е нужно да коленичиш пред мене.

Погледите им се срещнаха.

– Аз кнурл дейми ланок. „Внимавай, камъкът се променя“. Това е стара наша поговорка. А в днешно време камъкът се променя много бързо. Не можах да се срещна с тебе по-рано, защото трябваше да се разбера с родовете. Мнозина искаха да ти откажа подслон и да те изгоня от Фардън Дур. Не ми беше лесно да ги разубеда.

– Благодаря ти. Не предполагах, че моето идване ще предизвика толкова неприятности.

Кралят прие благодарностите му и вдигна костеливата си ръка.

– Виж, Ездачо Ерагон, предците ми седят на каменните си тронове. Четирийсет и един са те, а аз съм четирийсет и вторият. Когато умра, и аз ще се присъединя към тях. Първата статуя е на нашия праотец Корган, който е изковал този чук, Волунд. От осем хилядолетия джуджетата живеят под Фардън Дур. Ние сме костите на тази земя, по-стари от крехките елфи и свирепите дракони. Хротгар се наведе напред и продължи да говори с дълбок глас.

– Аз съм стар, човеко, дори по нашите мерки. Толкова стар, че съм виждал Ездачите в най-славните им дни. Говорил съм с водача им, Вралел, който ме почете в тази зала. Малцина си спомнят ония времена. Помня как Ездачите се намесваха в работите ни, но и как бяха изковали

мир, в който бе възможно да отидеш от Тронхайм до Нарда. И ето ти стоиш пред мене в опит да възродиш традициите. Каж ми искрено: защо дойде във Фардън Дур? Знаем защо си избягал от Империята, но какво ще правиш сега?

– Като начало просто искаме да се възстановим със Сапфира. Не сме тук, за да създаваме неприятности. Само търсим убежище. Аджихад може да ни прати при елфите, но дотогава бихме желали да останем тук.

– Значи само желанието за безопасност ви доведе? Ще останете ли да живеете тук, като забравите за враждата с Империята?

Ерагон поклати глава.

– Щом си научил миналото ми, тогава знаеш, че имам достатъчно причини да се сражавам с Галбаторикс. Нещо повече, искам да помагам на тези, които още не са се изплъзнали от него. Имам необходимите способности и трябва да го направя.

Кралят изглеждаше доволен от отговора.

– Драконе, а ти какво ще кажеш? Защо дойде тук?

Сапфира изръмжа.

– Каж ми, че жадувам за кръвта на враговете ни и очаквам деня, в който ще потеглим на бой. Няма да има никаква пощада за предателя Галбаторикс. Той ме е държал почти сто години и все още има двама от моя род, които искам да освободя. Каж ми, че сме готови да се нагърбим с това.

Ерагон се намръщи, но предаде думите й. Хротгар сви устни в подобие на усмивка.

– Виждам, че драконите не са се променили през вековете. – Той почука с пръсти по трона. – Знаете ли защо е направен толкова твърд и ъгловат? За да не може никой да седи удобно на него. Няма да съжалявам, когато моето време отmine. А на тебе, Ерагон, какво ти напомня за твоите задължения? Ще заемеш ли мястото на Галбаторикс като управник?

– Не ламтя за корона или титла. Това, че съм Ездач, е достатъчна отговорност. Не, няма да взема трона в Уру'баен освен, ако няма друг желяз и способен кандидат.

– Със сигурност ще си по-добър от Галбаторикс, но никоя държава не трябва да има владетел, който не заслужава трона. Времето на Ездачите вече отмина. Те никога няма да се възродят отново – дори да се излюпят и останалите яйца. Виждам, че носиш вражески меч. Казаха ми, че си пътувал със сина на един от клетвопрестъпниците. Това оръжие не ми се нрави. – Той протегна ръка. – Бих искал да го разгледам. Ерагон

извади Зар'рок и му го подаде с дръжката напред. Хротгар взе меча и прокара опитен поглед по червеното острие.

– Майсторска изработка. Елфите рядко правят мечове, предпочитат лъкове и копия, но когато се захванат, резултатите са несравними. Това острие е злокобно, не бих искал да го виждам във владенията си. Но щом желаяш, носи го. Може би ще промениш лошата му слава. – Той върна меча и Ерагон го прибра. – Надявам се, че племенникът ми ти оказва необходимата помощ?

– Кой?

– Орик, синът на най-малката ми сестра. Той служеше при Аджихад като знак на моята подкрепа към Варден, но изглежда, че отново е при мене. Радвам се, че си го защитил с думите си.

– Не бих могъл да имам по-добър водач.

– Добре – отвърна доволно кралят. – За съжаление не мога да говоря с тебе още дълго. Съветниците ми ме очакват. Но запомни, ако искаш подкрепата на джуджетата, първо трябва да се докажеш, и то не с думи, а с дела.

– Разбирам.

– Можете да си вървите.

Ерагон се обърна и излезе от залата, последван от Сапфира. Орик ги очакваше с напрегнато изражение на лицето.

– Добре ли мина всичко?

– Така мисля. Кралят ти е много предпазлив.

– Иначе нямаше да оцелее толкова дълго.

– *Не бих искала Хротгар да ни е враг.*

– *И аз също. Усетих, че те гледа с неодобрение, въпреки че не каза нищо.*

– *Разбира се, че няма да каже. Особено след като ми стига до коляното.*

– Вчерашната ти благословия разбуни Варден като кошер – каза Орик. – Провъзгласиха детето, което Сапфира докосна, за бъдещ герой и му дадоха най-доброто жилище. Всички говорят за това чудо. Майките обмислят как да те накарат да благословиш и техните деца.

– Какво да правя? – притесни се Ерагон.

– Не можеш да върнеш времето назад. Гледай да не се набиваш на очи, доколкото е възможно. Никой няма да посмее да те безпокои в леговището.

Все още не му се прибираше в бърлогата. Беше рано и искаше да разгледа Тронхайм заедно със Сапфира. Вече нямаше нужда да се

движат разделени. От друга страна, тя щеше да привлече ненужно внимание.

– Сапфира, какво ще правим сега?

– Аз се връщам в леговището. Имам среща. Ти се поразходи, ако искаш.

– Добре, но с кого ще се срещаш?

Сапфира само примигна и изчезна по един от главните тунели. Младежът съобщи на Орик за плановете ѝ и добави:

– А аз искам да закуся и после да разгледам Тронхайм. Ще издържа изпитанието утре, все още не съм си отпочинал.

– В такъв случай може би ще искаш да посетиш нашата библиотека? Тя е много древна и съдържа изключително ценни произведения. Можеш да прочетеш историята на Алагезия – истинската, а не променената от Галбаторикс.

Ерагон си спомни как Бром го учеше да чете. Отдавна не беше виждал книга.

– Да, ще ми е интересно.

– Много добре.

След като се нахраниха, Орик го поведе през плетеницата от коридори към библиотеката. Помещението напомняше на гора с дългите си колони, които се извисяваха към тавана. Между колоните имаше мраморни рафтове, пълни с книги. На земята бяха поставени малки мраморни пейки и масички.

– Това е истинското богатство на нашия народ – каза Орик. – Тук са описани делата на кралете – от древни времена чак до наши дни. Също така има много песни и поеми. Намират се и доста човешки книги, но почти няма елфически. Елфите пазят тайните си ревниво.

– Колко дълго мога да остана?

– Колкото искаш. Ако имаш някакви въпроси, ела при мене.

Ерагон започна да се разхожда между рафтовете, разглеждайки поинтересните заглавия и корици. Джуджетата използваша същата руническа писменост като хората. Четенето се оказа донякъде трудно, тъй като беше зарязал упражненията преди доста време. Все пак си избра поемите на Дондар, десетия крал, и се зачете.

Докато прелистваше страниците, дочу стъпки зад близките колони. Звукът го притесни, но после се досети, че едва ли е единственият, който посещава библиотеката. Все пак остави книгата и стана. Беше преживял твърде много засади, затова се доверяваше на вътрешното си чувство. Отново дочу стъпките, този път от две различни места. Опита се да

си спомни къде седеше Орик и се отправи към него, но се натъкна на Близнаците.

Мъжете стояха един до друг и го гледаха с насмешлив поглед. Дватамата се поклониха, но жестът им беше по-скоро подигравателен и презрителен.

– Търсихме те – каза единият. Гласът му наподобяваше този на Ра'зак.

– За какво? – попита Ерагон и незабавно се свърза със Сапфира.

– Търсим те, откакто се видяхме с Аджихад. Искаме да се извиним. – В думите им се долавяше насмешка. – Дойдохме, за да ти засвидетелстваме уважение.

Ерагон се разгневи, когато те се поклониха отново.

– Внимавай! Не можеше да си позволи открит сблъсък в този момент. Хрумна му една идея и той се усмихна.

– Не, аз трябва да ви изкажа уважението си. Без вашето одобрение нямаше да вляза във Фардън Дур – отвърна Ерагон и се поклони възможно най-пренебрежително.

– За нас е чест, че някой толкова важен ни забелязва. Ще сме твои длъжници за тези любезни думи.

– Ще си спомня това, когато се нуждая от помощ.

– *Преигравай! Не казвай нищо, за което ще съжаляваш. Те ще запомнят всяка дума, която може да се използва срещу тебе.*

– *Достатъчно ми е трудно и без наставленията ти.*

Близнаците се приближиха и заговориха с по-приятен тон:

– Търсим те и по друга причина, Ездачо. Ние и останалите магьосници в Тронхайм създадохме група. Наричаме се Ду Врангр Гата, или...

– „Търсещите пътя“, знам – прекъсна ги Ерагон.

– Знанията ти за древния език са впечатляващи. Бихме искали да се присъединиш към нас. Смятам, че можем да ти помогнем.

– Как?

– Ние двамата сме много опитни. Бихме могли да те напътстваме, да те научим на нови думи и заклинания. Ще сме много радостни, ако ти помогнем да извървиш славния си път. Не искаме отплата, освен да споделиш с нас част от своите знания.

Ерагон се намръщи, като разбра каква е целта им.

– Да не мислите, че съм малоумен? Няма да ви позволя да узнаете думите, на които Бром ме е учил. Сигурно страшно сте се ядосали, когато не можахте да ги откраднете от съзнанието ми.

Близнаците спряха да се усмихват.

– Внимавай, момче! Ние ще изпитваме магическите ти умения. Знаеш, че е нужно съвсем малко разсейване на вниманието, за да загине някой. Ти може и да си Ездач, но ние все още сме по-силни от тебе.

– Ще размисля над предложението ви.

– Тогава ще очакваме отговора ти. Гледай да избереш правилния.

– Няма да се присъединя към Ду Врангр Гата, без значение какво ще кажат.

– Трябва да говориш с Андже́ла. Може би тя ще дойде утре с тебе и ще им попречи да те наранят.

– Добра идея.

Ерагон намери Орик, който седеше на една пейка и остреше секирата си.

– Искам да се върна в леговището.

Джуджето прибра оръжието си и го изпрати до вратите на града, където чакаше Сапфира. Младежът не обърна внимание на хората наоколо, метна се на гърба ѝ и двамата излетяха.

– Трябва бързо да решим как да се справим. Не можем да оставим Близнаците да те заплашват.

– Знам, но се надявам да избегна неприятностите. Те ще се окажат опасни противници.

– И какво ще правиш. Ще се съюзиш ли с тях?

– Не. Ще им кажа утре, че няма да се присъединя към групичката им.

Ерагон остави Сапфира в пещерата и излезе. Искаше да види Андже́ла, но не си спомняше пътя до нейното жилище. Помота се по изоставените коридори с надеждата, че ще го открие. След известно време се умори и реши да се върне в леговището. Когато наближи, дочу някакъв глас.

– Сапфира, кой е там?

– Една жена. Ще ѝ отвлека вниманието, докато дойдеи.

Орик бе казал, че никой няма да ги безпокои. Кой ли беше нежеланият натрапник? Младежът разхлаби мечта си и влезе в леговището.

В центъра на помещението стоеше една жена и наблюдаваше с любопитство Сапфира, която бе подала глава от пещерата. Жената изглеждаше малко по-голяма от Ерагон, а кожата ѝ беше черна като на Аджихад. Носеше виненочервена дреха и кама в кожена кания на кръста си.

Младежът се спря и зачака да го забележи, а в това време момичето учтиво се поклони на Сапфира.

– Моля те, кажи ми къде да намеря Ездача Ерагон.

– Тук съм.

Тя се извъртя и посегна за камата. Имаше леко дръпнати очи, сочни устни и кръгли бузи.

– Аз съм Насуада – каза тя и отново се поклони.

– Очевидно знаеш кой съм аз. Какво те води насам?

– Изпраща ме баща ми, Аджихад. Искаш ли да чуеш съобщението му?

Водачът на Варден определено не приличаше на семеен човек. Ерагон се зачуди каква ли е била майката на Насуада, за да го заплени.

– Да, искам.

– Той се радва, че се чувстваш добре, но те предупреждава да се въздържаш от действия като вчерашното. Освен това те моли да побързаш с изпитанията, защото иска да знае способностите ти, преди да се свърже с елфите.

– Нима се изкачи чак дотук само да ми кажеш това?

– Използвах подемниците, с които прекарват провизии. Можехме да предадем съобщението със сигнали, но исках да се запознаем.

– Ще поседнеш ли?

– Не – засмя се Насуада. – Очакват ме другаде. Баща ми каза, че можеш да посетиш Муртаг, ако желаеш. Запознах се и с него. Той би искал да поговорите. Изглеждаше самотен и тъжен. Непременно иди при него.

– Ами Аря? Тя по-добре ли е? Искам да я видя.

– Аря се възстановява бързо, но само баща ми, Хротгар и лечители-те имат достъп до нея. Сега трябва да тръгвам. Искаш ли да предам нещо на Аджихад?

– Не, освен желанието ми да видя Аря. И благодарности за гостоприемството му.

– Разбрах. Довиждане, Ездачо Ерагон. Надявам се да се срещнем скоро. – Тя се поклони и излезе от леговището.

– *Трябва да има някаква причина, щом тя се е качила дотук, с или без подемник – отбеляза Ерагон.*

– Да.

Ерагон се качи до пещерата и откри, че Солебум седи до Сапфира. Младежът поклати глава и се засмя.

– *Сапфира, с него ли искаше да се срещнеш?*

Нямаше нищо чудно. И двете същества бяха магически, с подобни характери.

– *Солебум, случайно да знаеш къде е Анджела? Не можах да я открия, а се нуждаю от съвета ѝ.*

– Тя е някъде из Тронхайм.

– Кога ще се върне?

– Скоро.

– Колко скоро? Трябва ми днес.

– Не чак толкова.

Котколакът отказа да говори повече, въпреки настойчивите въпроси на Ерагон. Младежът се излегна и започна да си играе с пръстена на Бром.

„Утре ще трябва да посетя Муртаг.“

ИЗПИТАНИЕТО НА АРЯ

На сутринта Ерагон се събуди свеж и пълен с енергия. Той препаса Зар'рок, взе лъка и колчана си и бавно се спусна със Сапфира до вратите на града, където ги чакаше Орик. Младежът го разпита за Насуада.

– Необикновено момиче – отбеляза Орик. – Тя е напълно отдадена на делото на баща си и прекарва цялото си време, като му помага.

– А коя е майка ѝ?

– Не знам. Аджихад беше сам, когато доведе Насуада преди години. Никога не е казал откъде са дошли.

„Значи и тя като мене е израснала без майка“.

– Непokoен съм. Няма да е зле да се пораздвижи малко. Къде ще бъдат изпитанията ми?

– Полето за тренировки е на около миля от града, но от другата страна.

– *И аз идвам* – обади се Сапфира.

– Това не е добра идея. Там има много народ и ще привлечеш внимание – поклати глава Орик, когато разбра.

– *Идвам!* – Сапфира изръмжа заплашително и с това реши въпроса.

Шумът от тренировките се чуваше отдалеч. Острият звън на удрящи се мечове, бръмченето на стрели и подвикванията на мъжете се смесваха в едно. По-голямата част от полето бе заета от един батальон пехотинци, които се престрояваха по различни начини. Около тях се упражняваха по двойки стотици войници. Въоръжението им беше най-различно: копия, мечове, боздугани, дори вили. Почти всички носеха плетена ризница и шлем, тук-там се виждаха тежки ковани брони. Джуджетата и хората бяха почти поравно, но тренираха разделени. Зад биешите се воини група стрелци се упражняваше върху сламени чучела.

Един едър брадат мъж се приближи до Ерагон. Главата и раменете му бяха покрити от плетена качулка, а на гърдите си носеше груба кожена броня. На гърба му висеше огромен двуръчен меч.

– Кнурла Орик, нямаше те дълго време. Тук никой не иска да се бие с мене.

– Така е, защото насиняваш всички с огромния си меч – засмя се джуджето.

– Всички без тебе.

– Аз просто съм по-бърз.

Мъжът се обърна към Ерагон:

– Аз съм Фредрик. Казах ти да провериш какво можеш. Силен ли си?

– Достатъчно. Иначе не бих могъл да използвам магия.

Фредрик поклати глава. Качулката му издрънча като торба с монети.

– Магията няма нищо общо с това, което правим тук. Едва ли си служил в армията, така че боевете, в които си участвал, сигурно са продължавали по няколко минути. Въпросът е дали ще издържиш в битка, която трае с часове. Можеш ли да ползваш и други оръжия, освен лъка и меча?

– Само юмруците си.

– Отличен отговор! – засмя се Фредрик. – Ами тогава да видим как стреляш, а щом се поразчисти място... – Той спря и погледна недоволно над рамото на Ерагон.

Близнаците се приближаваха към тях. Орик измърмори нещо на собствения си език и опипа дръжката на секирата си.

– Казах ти да не се мяркате тук – извика Фредрик и пристъпи заплашително.

– Аджихад ни нареди да изпитаме магическите способности на Ерагон, преди да сте го изтозили с глупавите си парчета желязо.

– Защо не го изпита някой друг?

– Защото другите не са достатъчно могъщи.

Сапфира се наведе и изръмжа гневно, но Близнаците не й обърнаха внимание.

– Ела с нас – каза единият.

Ерагон ги последва към далечния ъгъл на полето.

– Трябва да ги спрем, преди да стигнат твърде далеч – каза Фредрик.

– Знаем – отвърна Орик, – но не мога да се меся. Хротгар ми забрани изрично да се карам с тях.

Ерагон се опита да потисне напрежението. Близнаците може би знаеха повече думи и техники, но Бром беше казал, че Ездачите са по-силни от обикновените магъосници. Но щеше ли да устои на обединената им мощ?

– Не се притеснявай. Аз ще ти помогна. И ние също сме двама – увери го Сапфира.

– Е, Ерагон, какъв е отговорът ти?

– Не.

Лицата им се изкривиха от злоба. Те нарисоваха широка пентаграма на земята и стъпиха в нея.

– Започваме. Всичко е просто. Ние ти даваме задача, ти се опитваш да я изпълниш.

Единият извади от робата си камък с големината на юмрук и го остави на земята.

– Вдигни го до нивото на очите си.

„Това е лесно“.

– Рейса стенр!

Камъкът се заклати и бавно започна да се издига, но когато достигна до коляното му, срещна неочаквана съпротива. Близнаците се усмигнаха. Младежът се разгневи. Те искаха да го изтощят, за да не може да изпълни по-сложните задачи и да се провали. Очевидно бяха убедени, че той не може да устои на общата им сила.

– *Само че и аз не съм сам. Сапфира, сега!* Съзнанието ѝ се сля с неговото и камъкът се вдигна до желаната височина.

– Много добре. Сега го завърти в кръг.

Ерагон отново трябваше да се бори и пак успя, въпреки усилията им. Упражненията ставаха по-сложни, но благодарение на Сапфира младежът успяваше да се справи, независимо от съпротивата на Близнаците.

– *Защо продължават? Знаят за моите способности още, откакто прегледаха съзнанието ми. Сигурно се опитват да разберат какви думи знам и да научат някоя нова.*

– *Товага говори по-тихо и използвай най-простите думи.*

Ерагон смени тактиката си и беше възнаграден с раздразнение, което изкриви лицата на Близнаците. Измина повече от час, а те не показваха и знак, че ще спрат скоро. Младежът бе жаден и уморен, но щеше да продължи, докато те не се откажат.

– Остана последното изпитание – заяви накрая единият от мъжете и му подаде малък сребърен пръстен. – Съвсем простичко за добре обучен човек като тебе. Призови същината на среброто.

Ерагон загледа объркано пръстена. Нямаше представа какво е същината на среброто и как се призовава. Сапфира също не знаеше. Не беше научил как е името на среброто на древния език, но знаеше, че е част от названието Аржетлам. Накрая реши да комбинира етгри, тоест „призоваване“ и аржет.

Събра силата си и се приготви, но един мощен глас го прекъсна.

– Спрете!

Гласът му се стори странно познат и той бавно се обърна.

Аря се приближаваше към тях. Черната ѝ коса беше привързана с кожена лента. На бедрото ѝ висеше тънък меч. Тя бе по-висока от повечето мъже. Прекрасното ѝ лице не носеше никакви следи от тежките мъчения. Аря се приближи и изгледа разгневено Близнаците.

– Срам! Да искате от него нещо, което само майсторите умеят! Срам – да кажете на Аджихад, че не знаете какви са способностите на Ерагон! Махайте се! – Тя смръщи вежди и посочи към пръстена в дланта на Ерагон. – Аргет!

Среброто заблестя и се появи образ, напълно еднакъв с пръстена. Близнаците се завъртяха и си тръгнаха. Видението изчезна, а Аря се обърна към Ерагон. Погледите им се срещнаха. Елфката тръгна към центъра на полето. Воините спряха да се бият и започнаха да я гледат с възхищение. Сапфира каза нещо, но Ерагон не ѝ обърна внимание.

– Аз ще те изпитам. Вади меча си – заяви Аря.

– *Тя иска да се бием!*

– *Едва ли ще те нарани. Върви и се представи добре. Аз ще гледам.*

Ерагон тръгна напред. Не искаше да се дуелира пред толкова хора след тежките магически изпитания. Освен това Аря сигурно не беше във форма, тъй като бе излекувана съвсем наскоро. „Няма да я удриям силно, за да не я нараня“. Воините около тях бяха застанали в широк кръг. Елфката извади меча си с лявата ръка. Младежът измъкна Зар'рок, но го задържа с върха надолу. За момент двамата останаха неподвижни, гледайки се в очите. Повечето боеве с Бром също започваха по този начин.

Ерагон пристъпи напред предпазливо. Аря подскочи и замахна към ребрата му. Той успя да блокира по навик, но мечът му беше отблъснат настрана. Тя не се възползва от невниманието му, а се завъртя надясно и удари от другата страна. Ерагон едва успя да парира и отскочи назад, поразен от скоростта и уменията ѝ.

Спомни си думите на Бром, че и най-слабият елф ще го победи с лекота. Нямаше никакви шансове срещу нея, точно както срещу Дурза. Елфката нападна отново, като замахна към главата му. Той приклекна и избегна острието на косъм.

„Тя иска да разбере колко съм добър. Тогава ще ѝ покажа“.

Започна серия от най-сложните атаки, които знаеше, но каквото и да опитваше, не успя да засегне Аря. Ерагон не разбра колко дълго са се сражавали, но постепенно ръцете му натежаха и скоро елфката опря острието си в гърлото му. Младежът замръзна, когато металът докосна кожата му. Сапфира изрева, а воините наоколо нададоха одобрителни

възгласи.

– Издържа изпитанието – каза Аря и прибра меча си. Фредрик се приближи и го потупа по гърба.

– Това беше невероятно! Особено дамата от прекрасния народ! Научих много нови движения.

„Само, че аз загубих“.

Орик също го поздрави, но Ерагон забелязваше единствено Аря. Тя посочи с пръст едно хълмче на около миля от полето и тръгна натам. Сред джуджетата и хората се разнесе шепот, когато премина покрай тях.

– Трябва да тръгвам. Ще се върна в леговището скоро – каза Ерагон на Орик, метна се на Сапфира и двамата се издигнаха. Докато летяха към хълмчето, младежът видя Аря, която бягаше равномерно.

– *Тя ти харесва, нали?* – попита Сапфира.

– Да.

– *Хубава е, макар че лицето ѝ е малко продълговато. Пък и е доста кльощава.*

– *Ревнуваш!*

– *Не. Аз никога не ревнувам.*

– *Хайде, признай си!*

– *Не ревнувам!*

Сапфира щракна със зъби. Ерагон се засмя и поклати глава. Драконът се приземи тежко и го разтърси, но той не обърна внимание.

Аря се приближаваше със скорост, непосилна за човек. Когато се изкачи на хълмчето, дъхът ѝ беше спокоен и равномерен. Тя го подмина и се насочи към Сапфира.

– Скулблака, ека целобра оно ун мулабра оно ун онр Шур'тугал не хейна. Атра носу вайсе фрикай.

Младежът не разпозна повечето думи, но Сапфира явно схвана посланието. Тя сведе глава и изръмжа нежно.

– Радвам се, че си се възстановила. Не знаехме дали ще оживееш – каза Ерагон.

– Точно затова съм тук. – Гласът ѝ беше богат и ясен; трептеше, сякаш щеше да запее. – Имам дълг към тебе, който не ще забравя. Ти ми спаси живота.

– Няма нищо – Ерагон се притесни и опита да смени темата. – Как се озова в Гил'еад?

Аря пребледня и се обърна настрани.

– Нека да се поразходим.

Те се спуснаха от хълмчето и се насочиха бавно към града. Ерагон

не искаше да нарушава тишината и изчакваше.

– Аджихад ми каза, че яйцето на Сапфира се появило пред тебе – започна дамата от прекрасния народ.

– Да. – Ерагон се замисли колко ли енергия е била нужна, за да се изпрати яйцето на толкова много левги. Той със сигурност нямаше да успее да го стори.

– В момента, в който ти си го намерил, аз попаднах в ръцете на Дурза. Той водеше ургалите, които ме причакаха и убиха моите спътници Фаолин и Гленуинг. Упоиха ме и ме отведоха в Гил'еад. Там ме разпитваха къде съм пратила яйцето и къде се намира Елесмера. Изтезваха ме с месеци, без да постигнат успех. Дурза дори се опита да накара войниците да ме изнасят, но за щастие бях съхранила част от силата си и ги спрях. Накрая Галбаторикс му заповяда да ме отведат в Уру'баен. Ужасих се, защото знаех, че не мога да устоя на могъществото на краля. За щастие се появи ти и успя да ме измъкнеш.

– Защо ми разказваш това? – Ерагон потръпна. Споменът за тежки-те й наранявания все още беше пред очите му.

– За да знаеш от какво ме спаси. Аз няма да забравя делата ти.

– А сега какво ще правиш? В Елесмера ли ще се завърнеш?

– Не още. Тук също ще съм полезна. Аджихад има нужда от помощта ми. Виждам, че Бром те е обучил добре да се справяш с оръжие и с магии. Готов си да продължиш тренировките си.

– Искаш да кажеш, че трябва да отида при елфите?

– Да.

– Кога? – Младежът се разгневи. Нима той и Сапфира нямаха право на глас?

– Не знам още. Може би след няколко седмици.

„Е, поне ми дават малко време“.

– А Близнаците какво ме караха да направя?

– Нещо, което дори те не могат да извършат. Ако изречеш името на някой предмет на древния език, можеш да призовеш истинската му форма. Изискват се дълги тренировки, но накрая постигаш пълна власт над предмета. Затова хората крият имената си – по същия начин може да бъде подчинен и човек.

– Странно, преди да ме заловят, имах видения за тебе в сънищата си, почти като гадаене.

– Понякога имах чувството, че ме наблюдават, но го отдавах на треската и мъченията. Досега не бях чувала някой да може да гадае насън.

– И аз не го проумявам – каза Ерагон и се заигра с пръстена на Бром. – Докато те лекувах, видях, че имаш същата татуировка като символа на пръстена. Какво означава?

– Имаш пръстен с яве!

– Да, беше на Бром. Ето виж.

– Това е знак, даван на най-доверените приятели на елфите, толкова е ценен, че никой не го е получавал от векове. Или поне така си мислех. Не знаех, че кралица Исланзади цени толкова много Бром.

– Значи не трябва да го нося!

– Напротив, задръж го. Това ще ти гарантира неприкосновеност, ако срещнеш елфи, и ще ти помогне да спечелиш доверието на кралицата. Моля те, не споменавай на никого за моята татуировка.

– Разбира се.

Беше му приятно да разговаря с Аря, но скоро се разделиха. Въпреки увещанията, Сапфира не искаше да му обясни какво е казала жената от прекрасния народ. Накрая Ерагон се сети за думите на Насуада.

– Ще хапна и след това ще отида при Муртаг. Ще ме изчакаш ли, за да се върнем после заедно до леговището?

– Ще те чакам.

Ерагон се нахрани набързо и като следваше указанията, стигна до малка килия, охранявана от джудже и човек.

– Когато решиш да излизаш, само почукай – обясни му мъжът.

Килията беше топла и добре осветена, в единия ѝ край имаше малко писалище. В тавана бяха изсечени различни образи, а на пода бе сложен дебел килим. Муртаг лежеше на леглото и четеше някакъв свитък.

– Ерагон! Надявах се, че ще дойдеш!

– Как. Аз мислех...

– Мислеше, че ще ме оковат в някоя воняща дупка с плъхове – засмя се Муртаг. – Всъщност и аз очаквах нещо подобно, но Аджихад ми предостави всичко това, стига да не причинявам неприятности. Носят ми храна и каквото поискам от библиотеката. Ако не внимавам, ще се превърна в тлъст книжен плъх.

Ерагон се засмя и седна до него.

– Не се ли сърдиш, че си затворник?

– В началото бях много ядосан, но колкото повече се замислям, осъзнавам, че това е най-доброто място за мене. Дори Аджихад да ме освободи, едва ли ще се мотая навън.

– Но защо?

– Защото на хората ще им е неудобно край мене. А и винаги ще има

такива, които да ме обиждат. Кажи сега, какво ново?

Ерагон му разказа събитията от последните два дни, като не пропусна и сблъсъка с Близнаците.

– Подозирам, че Аря е много по-важна, отколкото предполагахме – каза Муртаг. – Тя е могъщ магьосник, владее меча и неслучайно е избрана за пазач на яйцето.

Ерагон се съгласи.

– Знаеш ли, в този затвор ми харесва – продължи Муртаг. – За първи път не се притеснявам и мога да спя на спокойствие.

– Разбирам какво имаш предвид. Насуада каза, че те е посетила. Тя не спомена ли нещо интересно?

– Не, просто искаше да се види с мене. Изглежда като принцеса. Толкова е хубава! Когато се появи, си помислих, че е някоя дама от двора на Галбаторикс. Виждал съм разни благороднички, които не могат да стъпят на малкото ѝ пръстче.

Ерагон слушаше думите му с изненада. „Дали е това, което си мисля, или си вадя прибързани заключения“.

– Колко дълго смяташ да останеш тук? Не можеш да се криеш винаги.

– Засега имам намерение да си почина – сви рамене Муртаг. – Няма нужда да търся друго убежище, а не искам да давам на Близнаците да ми човъркат в съзнанието. Сигурно ще се отегча, но засега съм тук.

СЕНКИТЕ СЕ СГЪСТЯВАТ

Сапфира събуди Ерагон, като го побутна с масивната си глава. Той измърмори и се надигна. В пещерата беше тъмно, а навън блещукаше Исидар Митрим, осветен от множество фенери. На входа на пещерата стоеше едно джудже и нетърпеливо потриваше длани.

– Трябва да дойдеш, Аргетлам! Голяма опасност, Аджихад те призовава. Няма време!

– Какво става?

– Тръгвай! Чаркна брага! Бързо!

Ерагон препаса Зар'рок и грабна лъка и колчана си. „Дотук със спокойния сън“.

Сапфира приклепна, за да се покачи на нея, и излетя от леговището. Орик ги очакваше с напрегнато изражение пред вратите на Тронхайм.

– Хайде, другите ни чакат.

Докато отиваха към покоите на Аджихад, младежът се опита да задава въпроси, но и Орик не беше съвсем наясно какво става. Двама войници им отвориха широките врати на кабинета. Аджихад стоеше зад бюрото си и разглеждаше една карта. Аря и един жилав мъж също бяха вътре.

– Ерагон, тъкмо навреме. Запознай се с моя заместник Йормундур. – Аджихад изчака двамата да се поздравят и продължи. – Събрах ви пемимата, защото сме изправени пред голяма опасност. Преди половин час от един тунел под Тронхайм се появи ранено джудже. Въпреки че беше в много лошо състояние, то успя да ни съобщи, че насам приближава ургалска армия. Ще са тук след по-малко от ден.

Орик и Йормундур заговориха едновременно, но чернокожият мъж го спря с думите:

– Тихо! Това не е всичко. Ургалите не идват по земя, а под нея. Навлезли са в тунелите и ще ни ударят отдолу.

– А джуджетата защо не са разбрали по-рано? И как ургалите са намерили тунелите? – попита Ерагон.

– Под планините има стотици тунели, които са ненаселени – обясни Орик. – Малко джуджета навлизат в тях, така че е цяло чудо, че получихме предупреждение навреме.

Ерагон се наведе над картата, която изобразяваше южната част на Алагезия, но за разлика от неговата показваше по-подробно планините.

Аджихад показа с пръст едно място близо да границата със Сурда.

– Според джуджето те са навлезли оттук.

– Ортиад! – възкликна Орик. – Това е едно старо селище, което е било изоставено след построяването на Тронхайм. Никой не живее там от векове.

– Вероятно някои тунели са се срутили. Предполагам, че сегашното име на Ортиад е Итро Зада. Към това място се е била насочила колоната, която е преследвала Ерагон. Оттам могат да прекосят целите планини и да унищожат и Варден, и джуджетата.

– Знаем ли колко са ургалите? – попита Йормундур. – Има ли с тях войници? Не можем да изготвим стратегия без тези данни.

– За жалост нямам представа. Ако Галбаторикс е изпратил и войниците си, шансовете ни са малки, но ако са само ургалите, може да победим. Орин и елфите няма да успеят да изпратят помощ навреме, но все пак проводих пратеници да ги предупредят. Говорих с Хротгар и решихме какво ще правим. Единствената ни надежда е да ограничим ургалите в трите главни тунела и да ги пресрещнем във Фардън Дур, за да не залезят Тронхайм. Ерагон, Аря, искам да помогнете при срутването на страничните тунели. Две групи джуджета вече се занимават с това. Ерагон, ти ще помогнеш на групата отвън, а Аря на другата – под Тронхайм.

– Защо направо не срутим всички тунели? – попита Ерагон.

– Защото – отговори Орик – това ще принуди ургалите да разчистват пътя и е възможно да завият в посока, в която не искаме да отиват. Например може да нападнат други джуджешки градове, на които няма да сме в състояние да помогнем.

– Има и друга причина – намеси се Аджихад. – Хротгар каза, че ако всички тунели се срутят, има опасност градът да пропадне.

– Значи няма да се бием в Тронхайм? – попита Йормундур. – Казваш да ги пресрещнем навън, във Фардън Дур.

– Точно така. Не можем да отбраняваме целия град. Твърде голям е, затова ще запечатаме проходите, които водят към него. Това ще принуди ургалите да излязат в кратера, където ще има място да разгърнем армиите си. Не можем да си позволим продължителна битка, защото ургалите ще проникнат в Тронхайм и ще ни заклещат.

– Ами семействата ни, какво ще стане с тях?

– Наредил съм да евакуират всички жени и деца в околните долини. Ако претърпим поражение, ще се насочат към Сурда. Това е всичко, което може да се стори с оглед на обстоятелствата.

– Господарю, Насуада с тях ли е? – попита облекчено Йормундур.

– Да, въпреки че не й беше приятно. Ургалите ще пристигнат след няколко часа. Знаем, че са многобройни, но трябва да удържим Фардън Дур. Ако загубим, това ще означава гибел за джуджетата и Варден и вероятно поражение за елфите и Сурда. Нямаме право да губим битката. Сега тръгвайте и се заемайте със задачите си!

Излязоха от кабинета и се разделиха. Йормундур тръгна към казармите, Аря и Орик – към подземията, а Ерагон и Сапфира – към вратите на Тронхайм. Въпреки ранния час градът беше буден. Хората тичаха, предаваха съобщения и пренасяха провизии.

Ерагон беше убивал и преди, но никога не бе участвал в мащабна битка. Знаеше, че може да се справи с няколко ургала, но в общото меле всичко беше възможно.

Излязоха от Тронхайм и се огледаха за джуджетата, на които трябва да помагат.

– Може би са от другата страна на града – предположи Сапфира.

Ерагон се съгласи и я прегърна през врата. Тя заобиколи и се приземи леко сред група джуджета, които копаеха с кирки.

– Под нас на около два метра има тунел. Всяка помощ е добре дошла – каза водачът им.

– Мръднете се и ще видя какво мога да направя – предложи Ерагон.

Той знаеше, че може да срути прохода наведнъж, но това щеше да му струва твърде много енергия и реши първо да приложи натиск върху слабите места. Внимателно започна да проверява за пукнатини в скалата и да ги разширява. Скоро се дочу силно изпращяване, но на пръв поглед нямаше резултати. Ерагон продължи упорито и след няколко минути земята потъна, запушвайки тунела. Зарадваните джуджета се заеха с довършителната работа, а младежът продължи към следващия проход. В продължение на няколко часа с помощта на Сапфира успя да срути още половин дузина тунели. Скоро се смрачи съвсем и това затрудни работата му. Ерагон се спря и огледа наоколо с интерес.

Огромна върволица жени и деца напускахе Тронхайм. Всички носеха на ръце провизии, дрехи и лични вещи. Малка групичка воители, предимно старци и младежи, съпровождаше бегълците.

През това време Варден и джуджетата заемаха позиции, като разделиха армията на три батальона. Войниците носеха знамето на Варден – бял дракон, стискащ роза, над меч на лилаво поле.

Мъжете бяха мълчаливи. Повечето бяха въоръжени с меч и щит, но имаше и няколко редици пиконосци. В тила пък бяха разположени

стрелците. Джуджетата бяха в пълно бойно снаряжение. В едната си ръка държаха брадва или кирка, а в другата – кръгъл щит с емблемата на рода им. Краката им също бяха покрити с броня, а повечето имаха железни шлемове. Една малка фигурка се отдели от близкия батальон и се насочи към Ерагон и Сапфира.

– Аджихад каза да се присъединиш към армията – съобщи Орик. – Няма повече тунели за срутване. Но първо елате да хапнете.

Придвижиха се до една палатка, в която имаше хляб, вода и сушено месо. Менюто беше бедно, но с оглед на обстоятелствата – напълно задоволително. Докато Ерагон и Сапфира се хранеха, Орик изчезна нанякъде и се върна след малко с няколко тежки брони.

– Какво е това? – попита Ерагон. Бронята беше дебела два сантиметра и много тежка. Определено беше неподходяща за човек, а и имаше твърде много части.

– Дар от Хротгар – отвърна Орик доволно. – Стояла е толкова дълго в съкровищницата, че я бяхме забравили. Изкована е много отдавна, преди падането на Ездачите.

– Но какво с това?

– Броня за дракон, разбира се! Нали не смяташ, че драконите влизат в бой без защита? Сапфира е все още малка и тази вероятно ще ѝ стане.

– Какво мислиш? – попита Ерагон.

– Дай да я пробваме.

След известни усилия да ѝ я сложат, Ерагон и Орик отстъпиха, за да видят резултата. Целият врат на Сапфира беше покрит с триъгълни железни парчета, а стомахът и гърдите ѝ – с дебели стоманени плочи. Краката и гърбът ѝ също бяха добре защитени, но крилата бяха голи.

– Това ще ме забави, но пък ще ме предпази от стрелите. Как изглеждат?

– Доста внушително.

– Донесох нещо и за тебе, макар че не беше лесно да се намери подходящ размер – каза Орик. – Рядко правим доспехи за хора, но това ще свърши работа.

Ерагон облече плетената ризница с качулка, която му стигна почти до коленете. Сложи си наколенки и масивен шлем с позлатена украса. Накрая Орик му подаде широк щит с рисунка на дъб.

– Благодаря ти за тези дарове, Хротгар е много щедър. – Младежът знаеше, че броните струват цяло състояние.

– Ще благодариш, когато ти спасят живота.

Воинците около тях започнаха да маршируват. Батальоните

заемаха позиции в различните краища на Фардън Дур.

– Предполагам, че трябва да тръгнем с тях – заяви Ерагон и те последваха войската почти до стените на кратера. Младежът попита за ургалите, но Орик знаеше само, че са изпратени съгледвачи, които да предупредят за приближаването на врага. Батальонът спря пред един от тунелите.

„Сигурно това е един от изходите, откъдето ще се появят ургалите“.

Мястото бе осветено от множество фенери. Над тунела горяха огньовете и имаше няколко казана с вряща смола. Това беше ужасен начин да убиеш някого, дори ургал.

По земята бяха забити остри колове, които представляваха сериозна преграда. Ерагон и Сапфира се включиха в една група, която копаяше ров зад коловете. Докато работеха, Орик отиде да помогне в изграждането на барикади за стрелците.

– Всички хора и джуджета са на бойното поле – съобщи той, когато се завърна. Тронхайм е запечатан. Хротгар командва левия батальон, а Аджихад – десния.

– А кой е начело на този?

– Йормундур.

– Виж – каза Сапфира и побутна Ерагон.

Младежът посегна към Зар'рок, когато забеляза Муртаг, яхнал Торнак, да носи в ръце любимия си двуръчен меч.

Орик изруга и скочи на крака, но Муртаг го спря с думите:

– Всичко е наред, Аджихад ме освободи.

– И защо?

– Според него това е възможност да докажа добрите си намерения. Явно не смята, че мога да навредя.

Ерагон кимна доволно. Муртаг беше отличен боец и на него можеше да се разчита в битката.

– Откъде да знаем, че не лъжеш? – попита Орик.

– Защото аз казвам така – обяви един твърд глас. Аджихад се приближи към тях, приготвен за сражение. Той хвана Ерагон за рамото и го дръпна встрани от другите.

– Чудесно, Орик те е облякъл.

– Да, нещо задава ли се по тунелите?

– Още не. Един от Близнаците остана в Тронхайм. Той ще наблюдава битката от леговището и ще предава информацията чрез брат си. Знаем, че ти също можеш да говориш със съзнанието си. Искам да

осведомяваш Близнаците за всяко странно нещо, което видиш. Те ще ти предават моите заповеди. Разбра ли?

Мисълта да бъде свързан с Близнаците не допадна на Ерагон, но той кимна.

– Ти не си пехотинец, нито конник и никога не съм командвал такъв като тебе. Мисля, че със Сапфира ще сте в по-голяма безопасност на земята. Във въздуха ще бъдете много лесна мишена за стрелците. От нейния гръб ли мислиш да се биеш?

– Не съм сигурен. – Ерагон никога не се бе сражавал от кон, нито пък от дракон. – Ако съм на Сапфира, ще бъда твърде високо, освен ако не се бия с Кул.

– Опасявам се, че ще има предостатъчно Кул – каза Аджихад. – Единственият съвет, който мога да ти дам, е да избягваш ненужните рискове. Варден не може да си позволи да те изгуби.

Ерагон се върна при Муртаг и Орик и подпря щита си на земята. Скоро слънцето залезе и Фардън Дур потъна в мрак. Младежът се обърна и замръзна. На стотина метра от него стоеше Аря и държеше лъка си в ръка.

– И ти ли ще се биеш? – попита Ерагон.

– Правя това, което трябва.

– Но тук е твърде опасно!

– Не се притеснявай за мене, човеко. Елфите тренират и мъжете, и жените си. Аз не съм някоя от вашите безпомощни съпруги, които побягат при първата опасност. Не забравяй, че бях избрана за пазител на яйцето на Сапфира. Аз съм много по-силен магьосник от всеки тук. Ако се появи Сянката, само аз бих могла да я победя. Освен това имам сметки за уреждане с нея.

Ерагон сведе глава примирено, защото знаеше, че е права.

– Тогава се пази – отвърна той и добави на древния език – виол помнурия илиан, „заради мен“.

Аря извърна поглед и поглади с пръсти лъка си.

– Моята съдба е да бъда тук. Дългът трябва да се изплати.

Младежът се върна при Сапфира.

– Какво каза? – попита го Муртаг.

– Нищо.

Защитниците потънаха в собствените си мисли и наоколо настана тишина, докато часовете се нижеха. Ерагон непрекъснато проверяваше каишките на бронята си и хвърляше погледи към Аря. Орик постоянно точеше секирата си с един брус, който издаваше неприятен звук, а

Муртаг гледаше мълчаливо в далечината.

От време на време се появяваха вестonosци, които предизвикваха вълнение сред войниците, но всеки път се оказваше фалшива тревога. Мъжете започнаха да се изнервят. Най-лошото бе, че нямаше никакъв вятър. Въздухът беше застоял и тежък. С напредването на нощта Ерагон седна на земята, докато се взираше с натежали клепачи в мрака.

– Късно е. По-добре да поспим малко. Ако има нужда, другите ще ни събудят – заяви Орик. Муртаг измърмори нещо, но Ерагон се сви до Сапфира и задряма. Последното нещо, което видя, беше бдящата над тях Аря. Сънищата му бяха объркани и неприятни, пълни с рогати чудовища. Непрекъснато чуваше глас, който го питаше: „Готов ли си?“, но не можеше да отговори. Нечие докосване по ръката го изтръгна от спокойната дрямка и Ерагон се изправи с готовност.

БИТКАТА ПОД ФАРДЪН ДУР

– Започва се – промълви Аря с тъжно изражение и извади стрела от колчана си. Войниците около тях стискаха оръжията си мълчаливо.

– Преди няколко минути един съгледвач се появи от тунела – съобщи Муртаг. – Ургалите идват. Всички погледи бяха насочени към входа на тунела. Минутите се влачеха бавно една след друга. Ерагон се качи на гърба на Сапфира, а Муртаг яхна коня си.

– Чувам ги! – извика някой.

Мъжете застинаха. Никой не помръдваше, никой не смееше да си поеме дъх.

Ургалите започнаха да изскачат от прохода с яростни викове. В този момент по команда бяха обърнати казаните със смолата и някой хвърли факла, превръщайки входа на тунела в огнен ад. Подпалените чудовища започнаха да крещят. Ерагон се извърна и забеляза, че другите два батальона са постъпили по същия начин.

Все повече ургали започнаха да излизат на открито като прегазваха обгорените тела на своите другари, и се насочваха към редиците на Варден. Зад барикадата пристъпи първата линия стрелци. Ерагон и Аря също се включиха в залпа и наблюдаваха как смъртоносният дъжд покосява редиците на противника.

Чудовищата се стъписаха за момент, а после се прикриха с щитовете си и продължиха напред. Последва втори залп, но ургалите все така извираха от тунела. Ерагон беше поразен от броя им. Нима трябваше да избият всичките? Това изглеждаше невъзможно. Единственото им успокоение беше, че сред нападателите нямаше войници от армията на Галбаторикс.

Над Фардъп Дур се разнесоха звуците от бойни рогове. Ургалите сгъстиха редиците си и нападнаха яростно. Те се втурнаха към заострените колове, разкъсвайки строя. Облак черни стрели се понесе към приклекналите защитници. Ерагон вдигна щита си и се прикри.

Ургалите се стъписаха за момент, удържани от острите колове, но след това нададоха яростни викове и се втурнаха напред. Пиконосците изскочиха и ги посрещнаха смело, но се огънаха под бурния устрем.

Първата защитна линия се пропука и ядрата на двете армии се сблъскаха. Сапфира приклекна, подскочи напред към центъра на схватката и разкъса един ургал в движение. Зъбите и ноктите ѝ бяха като

мечове, а опашката ѝ – като гигантски боздуган. Ерагон седеше на гърба ѝ и отблъскваше удари, насочени към крилата.

С ъгълчето на окоото си младежът забеляза Орик, който повалише враговете с голямата си брадва. До него Муртаг сечеше бясно от гърба на Торнак. Драконът се завъртя и Ерагон мярна Аря, която отстъпваше от поредния повален противник.

Един ургал се хвърли напред и удари Сапфира по предния десен крак. Оръжието му отскочи от бронята и Ерагон на свой ред замахна към главата на ургала. За съжаление Зар'рок се заклеши в рогата на съществуването. Младежът скочи от дракона и блъсна противника си с щита, след което освободи мечата си и приклепна, за да избегне поредния нападател.

– Сапфира, имам нужда от теб!

Хаосът на битката ги беше разделил. Един Кул скочи към него, но Ерагон успя да прекърши врата му с магия. Повали още четирима и до него се озова Муртаг.

– Хайде! – извика той и подаде ръка на младежа, вдигайки го на гърба на Торнак. Дватамата се насочиха към Сапфира, която беше обградена от дванайсет копиеносци и имаше затруднения. Ургалите бяха успели да наранят крилата ѝ и кръвта капеше по земята. Тя се опитваше да счупи копията, но нападателите отскачаха назад и се прикриваха успешно.

Видът на нейната кръв разгневи Ерагон. Той скочи от коня и прониза най-близкия ургал, надавайки див вик. Атаката му обърка чудовищата и Сапфира се възползва от това. Тя се впусна срещу тях и успя да разкъса неколцина. Ерагон се хвана за един от вратните шипове и се покачи на гърба ѝ. Муртаг размаха мечата си, увлечен в друга схватка. Драконът скочи във въздуха и се издигна над двете армии, за да се възстанови малко. Ерагон дишаше учестено. Чувстваше се пълен с енергия и по-жив от всякога. Сапфира полетя няколко минути, преди отново да се спусне към ургалите и да се насочи натам, където бяха стрелците. Преди чудовищата да разберат какво става, Ерагон повали двама, а тя – още трима, и излетя отново, като избегна ответния залп.

Приложиха същата тактика на другия фланг. Оскъдната светлина им даваше възможност да нападнат изненадващо. Ерагон реши да използва своя лък от въздуха, но скоро свърши стрелите си, а все още не искаше да прибегва до магия.

Полетът на Сапфира му даваше отлична възможност да следи цялото бойно поле и развоя на битката. Под Фардън Дур се водеха три

отделни сражения при различните тунели. Ургалите бяха в неизгодно положение, защото не можеха да разгърнат напълно армията си. Но въпреки това Варден и джуджетата бяха изтласквани постепенно към Тронхайм. Защитниците изглеждаха незначителни като бройка пред непрестанно прииждащите пълчища.

Чудовищата се бяха скупчили около няколко знамена на различни кланове, но не беше ясно кой всъщност ги командваше. Клановете не си обръщаха внимание, сякаш получаваха заповеди отнякъде другаде. Ерагон искаше да разбере къде е този водач и да го убие.

Спомни си заповедите на Аджихад и започна да предава сведения на Близнаците. Те се заинтересуваха и му зададоха няколко въпроса, след което дойде ново нареждане:

– *Присъедини се към Хротгар. Хората му се огъват.*

– *Разбрано.*

Сапфира зави и се понесе към джуджетата. Кралят стоеше начело, облечен в златна броня, с чука на прадедите си в ръце. Той забеляза дракона и се усмихна доволно.

Сапфира се приземи до джуджетата и посрещна налиташите нападатели. Дори най-свирепите Кул се разколебаха при нейния вид. Ерагон се опитваше да я защитава. Отляво беше Хротгар, но отпред и отдясно напиреха чудовища. Наложил му се няколко пъти да използва магия, за да спре устрема им. Едно копие отскочи от щита и натърти рамото му, но Ерагон пък успя да разцепи черепа на ургала.

Възхищаваше се от Хротгар, който, въпреки че бе стар дори по мерките на джуджетата, беше неудържим в битка. Всеки удар на Волунд известяваше за смъртта на нов противник. След като един от воините му падна пронизан, кралят грабна копието и го запрати обратно по притежателя му с невероятна сила. Този героизъм зарази младежа и той се хвърли рисковано напред, за да не изостане от Хротгар.

Наведе се и замахна към един Кул, но не можа да го достигне и почти падна от седлото. Противникът му се възползва от това, удари го по главата и го запрати назад. Ерагон опита да се намести, но чудовището беше готово за нов удар. Преди да замахне, едно острие прониза гърдите му. Съществуването изпищя и се строполи на земята. Зад него стоеше Анджела.

Вещицата носеше дълго червено наметало и странна черно-зеленикава броня. Оръжието ѝ представляваше жезъл с остриета в двата края. Анджела се усмихна и го развъртя. Зад нея Солебум, приел формата на младо рошаво момче, стискаше черен кинжал и се усмихваше щастливо.

Ерагон се закрепил на седлото и Сапфира отново излетя за кратка почивка. И трите батальона се задъхваха. Очевидно ургалите бяха твърде много. Младежът се замисли колко ли би успял да убие с магия наведнъж. Познаваше границите на възможностите си и знаеше, че ако унищожеше достатъчно ургали, за да промени хода на битката, това вероятно щеше да е самоубийствено. Но пък може би беше единственият начин да спечели победа.

Битката се проточваше с часове. Варден и джуджетата бяха изтощени, а към ургалите се присъединяваха нови и нови подкрепления. Това беше истински кошмар. Ерагон и Сапфира се биеха яростно, но на мястото на поваления противник веднага заставаше нов. Внезапно Близнаците се свързаха с него.

– Под Тронхайм се чуват странни шумове. Може би ургалите копаят под града. Вземи Аря и срутете тунелите им.

– Тръгваме.

Ерагон се огледа за Аря и я видя в центъра на сражението. Сапфира си проби път до нея, оставяйки купчина от мъртви противници.

– Скачай! – извика младежът и подаде ръка.

Аря скочи на дракона без колебание. Тя уви дясната си ръка около кръста на Ерагон, а с другата държеше оръжието си. Сапфира се приготви да излети, но в този момент един ургал я удари с брадва в гърдите.

Тя изрева от болка, скочи във въздуха и размаха крила. Под тях човището се опита да хвърли брадвата си, но Аря го уби, като изстреля зелена огнена топка от дланта си.

– Добре ли си? – Ерагон не можеше да види къде е ударена.

– Ще оживея, но пробиха бронята – отвърна Сапфира. – Едно парче се е забило в гърдите ми и ми е трудно да се движа.

– Можеш ли да стигнеш до леговището?

– Ще видим.

Ерагон обясни на Аря какво е състоянието на дракона.

– Аз ще остана да ѝ помогна – предложи тя. – След това ще се присъединя към тебе.

– Благодаря ти.

Полетът беше труден и когато кацнаха, Сапфира се отпусна тежко на Исидар Митрим. Близнаците трябваше да наблюдават битката оттам, но ги нямаше. Ерагон скочи на пода и огледа раната. Четири от металните плочи на гърдите на Сапфира бяха огънати и затрудняваха дишането ѝ.

– Погрижи се за нея – извика той и изтича през арката.

Спря и изруга. Намираше се на върха на Безкрайната стълба. Въобще не бе помислил как ще слезе в основите на Тронхайм, където копаеха ургалите. Той се огледа и видя тръбата, която водеше надолу. Без колебание грабна една от кожените подложки и се спусна. Камъкът беше гладък като полирано дърво. С кожата под себе си разви голяма скорост. Имаше опасност да изхвърчи навън, но успя да задържи ръцете и краката си неподвижни. Спускането му отне почти десетина минути. Когато спря, бе твърде замаян, за да стане, затова поседя неподвижно, докато дойде на себе си.

Намираше се в централното помещение, което беше съвсем празно. Над него се виждаше бледата светлина на Исидар Митрим. Той спря, защото не знаеше накъде да се отправи, и опита да се свърже с Близнаците, но не успя. В този момент под Тронхайм се разнесе силен трясък.

Един широк участък от пода избухна и излетя на десетина метра, във въздуха. Ерагон отстъпи назад, за да се предпази от отломките. През дупката започнаха да изскачат ургали.

Младежът се поколеба. Може би трябваше да побегне. Или да остане и да запуши тунела. Но ако Тронхайм беше пробит и другаде? Нямаше да успее да спаси града. „Трябва да изтичам до портите и да ги разруша. Тогава Варден ще могат да си го превземат обратно без обсада“.

Преди да реши какво да прави, от тунела се появи висок мъж, облечен с черна броня. Това беше Дурза.

Той държеше тънкия си меч с драскотината на острието. Носеше кръгъл черен щит и богато украсен шлем. На гърба му висеше наметало от змийска кожа. Червените му очи светеха с налудничав блясък.

Ерагон знаеше, че не е достатъчно бърз, за да избяга, и незабавно се свърза със Сапфира, макар да осъзнаваше, че тя няма да му помогне навреме. Припомни си уроците на Бром за магическия дуел. Аджихад бе споменал, че Сянката може да се убие само с удар в сърцето.

– Каз джитиерл тразид! Отраг баг – извика Дурза и ургалите обградиха Ерагон предпазливо. – Е, млади Ездачо, пак се срещнахме. Беше глупаво да бягаш от Гил'еад. Така само си влоши положението.

– Няма да ме заловиш жив!

– Наистина ли? – повдигна вежда Дурза. Светлината от рубина придаваше на кожата му съвсем отвратителен вид. – Този път го няма твой „приятел“ Муртаг. Сега не можеш да ме спреш. Никой не може! Ерагон се притесни. „Откъде знае за Муртаг?“

– Харесва ли ти да те прострелват?

– Ще си отмъстя за това – намръщи се Дурза. – Сега ми кажи къде

се крие твоят дракон.

– Никога.

– Тогава ще те принудя! – извика Сянката и замахна с меча си. Ерагон го отблъсна с щит и усети как нещо като свредел се опитва да си проправи път през мислите му. Той отблъсна Дурза и нападна на свой ред.

Съзнанието на съществото беше добре защитено. Младежът размахва Зар'рок, за да отвлече вниманието му, но си спечели удар по ребрата. Дурза проникна в съзнанието му и започна да взема контрол.

– Не! – изкрещя Ерагон и се хвърли върху противника си. Сянката се опита да го удари по ръката, но тя беше защитена от метална ръкавица. Младежът ритна противника си по крака и двамата паднаха на пода. Ерагон се възползва от това и го мушна в рамото, след което атакува отслабеното му съзнание. Внезапно го заля порой от образи.

Дурза като малко момче, което живее с родителите си, номади от равнините. Племето ги прокужда, наричайки баща му „клетвопрестъпник“. Само че тогава не се казва Дурза, а Карсаиб – името, което му е дала майка му.

Сянката се мятеше бясно с разкривено лице. Ерагон се опита да установи контрол над спомените, но не успя.

Стои на хълм, до гробовете на родителите си и плаче, че мъжете не са убили и него. След това се обръща и поема към пустинята.

Дурза се обърна към Ерагон и го погледна с омраза.

Старецът, който го открива полумъртъв до една дюна. Дните, които му трябват, за да се излекува, и страхът, когато открива, че спасителят му е заклинател. Как моли да го научи да заповядва на духовете. Как Хаег накрая се съгласява. Нарича го „пустинен плъх“.

Ерагон се изправи. Дурза го нападна вдигайки меча съвсем забравил за щита си.

Дългите тренировки под палецото слънце, винаги нащрек за дивите животни. Силите му нарастват и придобива самочувствие. Седмиците, които прекарва в грижи за учителя, когато той се разболява, и радостта, когато се оправя.

Нямаше време, за да реагира, нямаше време.

Бандитите, които ги нападат една нощ и убиват Хаег. Гневът на Карсаиб и духовете, които призовава, за да си отмъсти. Само че те се оказват твърде силни и се обръщат срещу него, обладавайки тялото и съзнанието му. Той пищи. Той беше

– АЗ СЪМ ДУРЗА!

Мечът се спусна към гърба на Ерагон и преряза ризницата и кожата му. Той извика от болка и падна на колене. Дурза каза нещо, което не можа да чуе.

Младежът вдигна очи нагоре и по бузите му започнаха да се стичат сълзи. Това беше краят. Варден и джуджетата щяха да бъдат унищожени. Сапфира щеше да се предаде, за да не го убият, а Аря щеше да бъде пленена или да загине. Защо трябваше да свърши по този начин? Нима всичко бе напразно?

Ерагон погледна към Исидар Митрим и се заслепи от ярката светлина. След секунда в помещението се разнесе силен звън. Той примигна и застина.

Звездната роза беше разбита. Посипа се дъжд от остри отломки. В центъра му надолу с главата летеше Сапфира. Челюстите ѝ бяха отворени и между тях излизаше огромен син пламък. На гърба ѝ беше Аря, чия ръка сияеше в зелено от магическата сила.

Ерагон и Дурза завъртяха глави към тавана. На лицето на Сянката се изписа ужас и ярост. Вдигна дланта си, приготвяйки се за заклинание. Ерагон усети, че силата му се възвръща. Той се пресегна през съзнанието си и изрече една-единствена дума:

– Брисингр! Острието на Зар'рок засия от пламъците, които го обляха. Младежът скочи напред и прониза Сянката в сърцето.

Дурза погледна изненадано оръжието, което стърчеше от гърдите му. Отвори уста, но вместо думи, от нея излетя нечовешки писък. Мечът падна от вече безчувствените пръсти. Кожата му стана прозрачна. Под нея нямаше плът, а само чернота. Той извика още по-силно и се разцепи. Освободеният мрак се раздели на три части, които прелетяха през Тронхайм и се изгубиха във Фардън Дур. Сянката беше изчезнала.

Ерагон падна по гръб с разперени ръце. Сапфира и Аря почти бяха стигнали до пода. Докато зрението му избледняваше, той усети, че всичко наоколо застива неподвижно във въздуха.

ПЕЧАЛНИЯ МЪДРЕЦ

Късчета от спомените на Дурза продължаваха да преминават през съзнанието на Ерагон. Той не знаеше кой е и къде се намира. Беше твърде слаб, за да се отърве от чуждото присъствие. Пред очите му се нижеха кървави случки от миналото на Сянката. Виждаше стотиците жертви на кръвожадното същество. Съзнанието му трептеше като пламък на свещ, неспособно да устои на мрачния прилив. Само ако можеше да си спомни какъв трябва да бъде: момче или мъж, злодей или герой, Сянка или Ездач. Всичко това беше оплетено заедно.

Внезапно си припомни събитията, след като бе намерил яйцето на Сапфира. Постиженията и провалите му бяха поравно. Беше загубил много, но бе получил безценен дар. За първи път се гордееше със себе си. В отговор мракът го нападна отново. Кой беше той, че се осмеляваше да предизвиква най-могъщите сили на Алагезия и да се надява, че ще оцелее.

Прошепна няколко думи на древния език и почувства, че те му дават енергия да продължи борбата. Започна постепенно да събира парчетата от разрушеното си съзнание. Усещаше невъобразима болка в тялото си, но сякаш някой отвън се опитваше да я премахне.

Къде трябваше да отиде сега? Кой щеше да му показва пътя?

– *Ела при мене.*

Той усети някакво чуждо съзнание, широко и могъщо, надвиснало като планина над него. Точно този непознат задържаше болката.

– *Кой си ти?*

– *Аз ще ти помогна.*

Сякаш с един замах остатъците от Сянката бяха забърсани от съзнанието на Ерагон.

– *Опитах да направя, каквото мога, но си твърде далеч, затова успях само да те защитя от болката.*

– *Но кой си ти?*

– *Аз съм Остато Четова – Печалния мъдрец. И Тогира Иконока – Сакатия, който е цял. Ела при мене, Ерагон, и аз ще ти дам отговори. Няма да си в безопасност, докато не ме откриеш.*

– *Но как да те намеря, като не знам къде си?*

– *Довери се на Аря и отиди с нея в Елесмера. Аз ще те чакам там. Не се бави, защото може да стане късно. Ти си много по-велик,*

отколкото предполагаш. Помни какво извърши и се радвай, защото отърва света от много голямо зло. Мнозина са ти задължени за това.

Непознатият беше прав. Каквото и да се случеше в бъдеще, той вече не бе просто пионка. Беше постигнал това, което желаше Аджихад – да бъде независим от крале и вождове.

– *Учиш се добре* – каза гласът и пред очите на Ерагон премина мъгъл-образ на облечена в бяла роба фигура, застанала на една скала. – *Време е да си починеш. Когато се събудиш, не споменавай за мене на никого. Не забравяй, трябва да отидеш при елфите. А сега спи.*

Последната мисъл на Ерагон беше, че Бром би се гордял с него.

– Събуди се – рече един глас. – Ставай, Ерагон. Спа твърде дълго. – Той се размърда недоволно. Топлината, която го обграждаше, беше приятна и не искаше да я напуска. – Ставай, Аргетлам! Имаме нужда от тебе!

Младежът отвори очи и откри, че лежи в легло. Анджела седеше на един стол до него и го гледеше загрижено.

– Как се чувстваш?

– Не знам. – Гърлото му беше пресъхнало и го болеше.

– Тогава не мърдай. Трябва да пазиш силите си. Ерагон забеляза, че все още носи броня. Закашля се и усети силна болка. Вещицата вдигна един рог и го доближи до устните му. Студената медовина беше освежаваща.

„Как се озовах тук? Имаше битка, ние губехме, след това Дурза и...“

– Сапфира! – изкрещя той. – Къде е Сапфира? Добре ли е? Тя падаше заедно с Аря!

– Живи са – отвърна Анджела. – Очакват да се събудиш. Искаш ли да ги видиш?

Той кимна слабо. Вещицата стана и отвори вратата, през която влязоха Муртаг и Аря. Сапфира подаде глава, защото беше твърде тясно за тялото ѝ. Тя ръмжеше тихо и трепереше. Ерагон се усмихна и докосна мислите ѝ.

– *Радвам се да те видя, малкия.*

– *И аз също, но как...*

– *Другите ще ти обяснят.*

– *Но ти издиша пламък! Видях те!*

– *Да!* – отвърна тя гордо.

Ерагон се обърна към Аря и Муртаг. И двамата бяха ранени – мъжът в главата, а дамата – в ръката.

– Време беше да се събудиш. Седим в коридора от часове – усмихна се Муртаг.

– Какво, какво стана?

– Спечелихме! Беше невероятно! Когато духовете на Сянката избягаха, ургалите спряха да се бият с нас и се нападнаха едни други. Сякаш се освобождаваха от някакво заклинание. Цялата им армия изчезна за минути. Разбихме ги напълно!

– Всички ли са мъртви?

– Не, мнозина избягаха в тунелите. Варден и джуджетата ги преследват дори в момента. И аз щях да се включа, но един ургал ме удари по главата и ме върнаха тук.

– Нали няма да те затворят отново?

– Никой не го е грижа за мене в момента. Много от Варден са убити и те трудно ще възстановят загубите. Но ти си герой! Всички разправят как си убил Дурза. Ако не беше ти, щяхме да загинем.

– Къде са Близнаците? Трябваше да ми помогнат, а ги нямаше.

– Казаха ми, че отблъсквали група ургали, които пробили на друго място. Вероятно са били твърде заети.

Обяснението не се хареса на Ерагон, но той не можеше да стори нищо. Обърна се към Аря.

– Как така не се пребихте? Ти и Сапфира.

– Когато предупреди Сапфира за Дурза, аз все още й свалях бронята. След като успях, беше твърде късно да слизам по стълбите. Затова направих единственото нещо, което можеше да отвлече вниманието му: счупих Звездната роза.

– А аз я пренесох до долу.

– Но защо парчетата не ни удряха?

– Аз не им позволих. Когато стигнахме до земята, задържах всички във въздуха и бавно ги спуснах, за да не те убият – обясни Аря.

– И без това беше почти мъртъв – добави Анджела. – Бяха нужни всичките ми умения, за да оцелеете. „Гърбът ми!“ Той не усети бинтове.

– Откога съм тук?

– Само от ден и половина – отвърна вещицата. – Имаш късмет, че бях наоколо, иначе щеше да се лекуваш със седмици.

Ерагон отмести одеялото и посегна към гърба си. Анджела хвана ръката му и го спря с думите:

– Трябва да знаеш, че силите ми не са толкова големи, колкото твоите или на Аря. Направих всичко възможно при тези обстоятелства.

Той отблъсна ръката ѝ и докосна гърба си. В основата на врата

напипа подутина, широка почти сантиметър. Проследи я надолу и установи, че мечът на Дурза му е оставил белег от дясното рамо чак до лявото бедро.

– Ти плати ужасна цена за подвига, който извърши, Ерагон, Убиецо на Сенки – измърмори тъжно Аря.

– Да. Сега си почти като мене – засмя се Муртаг. Ерагон затвори очи и си спомни нещо от времето, когато беше в безсъзнание бяла фигура, която му бе помогнала. Сакатия, който беше цял – Тогира Иконока.

„Помни какво извърши и се радвай, защото отърва света от много голямо зло. Мнозина са ти задължени за това. Ела при мене, Ерагон, защото аз имам отговорите, които търсиш“.

По лицето на Ерагон се изписа спокойствие и мир.

„Ще дойда“.

КРАЙ

© 2003 Кристофър Паolini
© 2006 Красимир Вълков, превод от английски

Christopher Paolini
Eragon, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Cover art copyright © 2003 by John Jude Palencar
This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division
of Random House Inc.

Издателска къща „Хермес“ – Пловдив, 2006 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4277>]